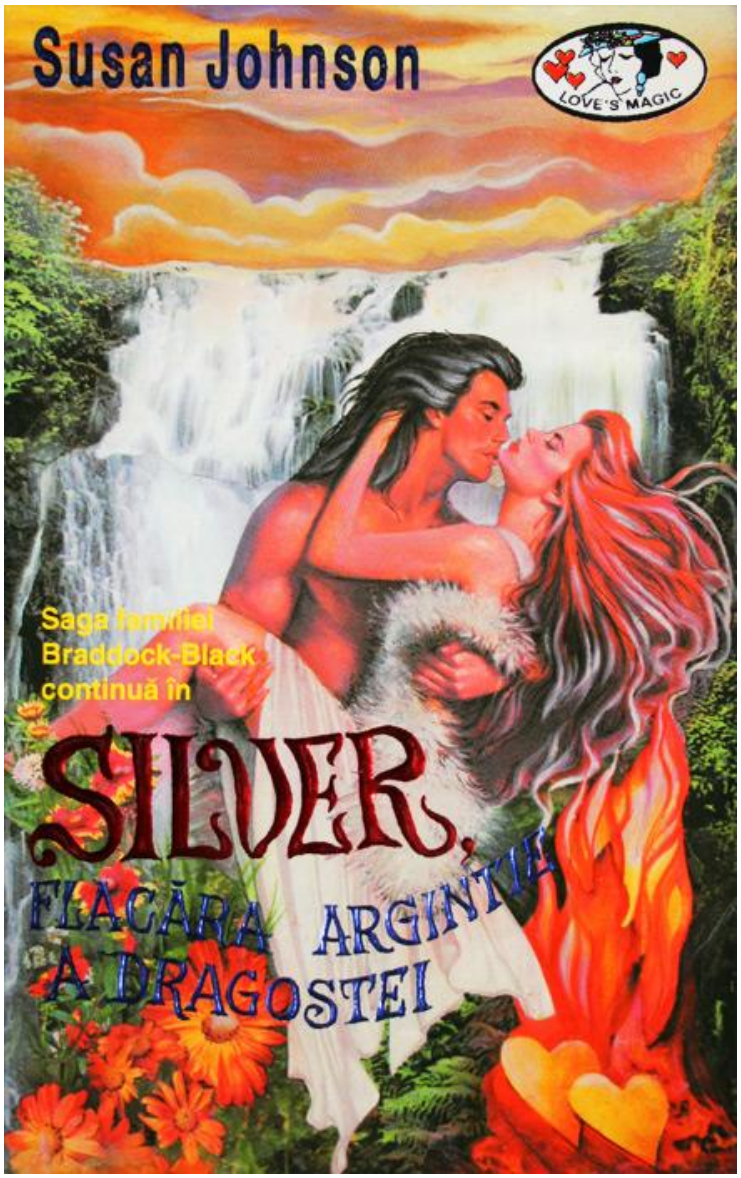

Susan Johnson

Silver,flacara argintie a dragostei

Capitolul 1

HELENA MONTANA

IANUARIE 1889

Valerie Stewart îl văzu prima când intră în salonul de muzică, şi surprinderea o făcu să caşte ochii mari.

Trey Braddock-Black la un recital de pian de după- amiaza!

Cu siguranţă aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată.

Mica ei tresărire de mirare stârni o rapidă reacţie în lanţ de

capete întoarse, şi Erik Satie, cea mai recentă descoperire a Emmei Peabody de la Paris, fu privat pentru câteva clipe de atenţia publicului.

Holteiul care constituia cea mai bună partidă din Montana stătea lângă uşă, cu un umăr rezemat de peretele de un cenuşiu pal, cu braţele încrucişate nonşalant la piept, şi zâmbea vag remarcând efectul produs. Era obişnuit să atragă atenţia tuturor: atât datorită scandaloasei sale reputaţii cât şi chipeşei lui înfăţişări de metis, sau considerabilei averi a familiei lui, Tray Braddock-Black era întotdeauna ţinta tuturor privirilor.

îşi înclină capul cu o aplecare uşoară, calculată, într-un salut adresat întregii încăperi, mişcarea făcând să i se legene puţin părul lung şi negru spre faţă. Aducându-şi aminte de bunele maniere, toţi cei prezenţi îşi întoarseră imediat capul spre tânărul cu barbă şi pince-nez care cânta cea mai recentă compoziţie a sa la pianul cu coadă a Emmei Peabody. Şi pe durata următoarelor douăzeci de minute, oaspeţii Emmei se străduiră să-şi îndrepte făţiş ochii spre fiul cu proastă reputaţie al lui Hazard Black, în timp ce hninţile tuturor se frământau febril şi în tăcere, întrebându-se care femeie îl atrăsese pe Trey la recitalul din acea după-amiază. Pentru nimeni nu exista nici o îndoială că neobişnuita lui apariţie era determinată de o femeie.

Salonul de muzică al Emmei era mare, pereţii săi de un aib- periat erau ornamentaţi cu şiruri aurite, iar pardoseaia parchetată cu un motiv reprezentând plăci dispuse în unghiuri drepte fusese realizată de muncitorii italieni care renovaseră de curând palatul ţarului de la Ţarskoe Selo. Banchetele elegante, îmbrăcate în mătase imprimată cu trandafiri de un galben încântător erau aranjate ca într-un salon, cu scaune de trestie împrăştiate printre ele, iar din loc în loc erau măsuţe, presărate în aşa fel ca nici un oaspete să nu fie nevoit să întindă prea mult mâna pentru a se servi cu un pahar de şampanie sau cu dulciuri.

Printre oaspeţii de tot felul, numeroase tinere mondene frumos îmbrăcate de mamele lor cu banii bogaţilor taţi, trândăveau pe banchete, în fustele lor ample drapate în falduri de diferite nuanţe, cu bretele înzorzonate şi împo- poţonate, semănând cu tot atâţia boboci de toate culorile. Pe fondul purităţii muzicii lui Satie care plutea prin aer umplând luxoasa încăpere, privirile cercetătoare

treceau peste politicieni, oameni de afaceri şi bancheri; alunecau peste matroane şi însoţitoarele tinerelor fete; şi se opreau din când în când scrutătoare pe câte una din drăguţele domnişoare. Pe care dintre ele venise el s-o vadă?

Astfel că atunci când Satie termină şi când aplauzele politicoase se stinseră, aşteptau cu toţii cu atenţie discretă să vadă cine era femeia.

Nu trecură decât câteva clipe până ce Valerie Stewart, elegantă în rochia grena şi cu o bonetă modernă alcătuită din azalee din mătase, se ridică şi se îndreptă spre Trey.

Se auzi un Ah! în surdină, în timp ce tinerele domnişoare cugetau în mod democratic:la dracu'!

Valerie se opri în faţa lui, aşa cum obişnuia întotdeauna, ca să fii conştient de frumuseţea sânilor ei.

— Bună ziua, dragul meu, arăţi...

Valerie făcu o pauză sugestivă, în vreme ce ochii ei machiaţi măsurau pe-ndelete trupul înalt şi musculos al lui Trey, îmbrăcat în cel mai bun costum de comandă de pe Savile Row. Apoi îşi încheie fraza cu un tors voluptuos:

Flacăra argintie a dragostei

—... bine.

El ar fi vrut să spună: „Nu poţi, dragă Valerie, să mă mănânci de viu chiar aici, in salonul de muzică al Emmei", dar ar fi fost un gest de îngâmfare şi de lipsă de maniere, aşa că, zâmbi politicos şi zise în schimb:

—Mulţumesc, Valerie, eşti frumoasă ca întotdeauna.

Părul ei negru şi tenul alb îi erau puse în valoare de nuanţa caldă a grena-ului.

—Ţi-au plăcut compoziţiile lui Erik? o întrebă el.

Ffuturându-şi într-un gest dispreţuitor mâna înmănuşată în piele de căprioară, ea schiţă o uşoară grimasă, adăugând:

—Toate sună la fel, nu ţi se pare?

Modul în care Valerie aprecia artele se limita la a fi văzută la recepţiile şi recitalurile la care era bine să-i fie remarcată prezenţa şi la a înţelege amănuntele în materie de apreciere a bijuteriilor.

Ochii de culoare deschisă ai lui Trey se deschiseră mari vreme de câteva clipe, reflectând la crasa ei incultură, sau mai degrabă la

crasa ei impoliteţe.

—Nu, dragă, murmură el, fiecare sună remarcabil de diferit faţă de celelalte.

Privind în sus către el, pe sub genele-i dese, cu faţa înclinată delicat în aşa fel încât să se prezinte sub unghiul cel mai avantajos, Valerie întoarse conversaţia spre subiectul ei preferat — propria-i persoană.

—Ţi-a fost dor de mine?

Flirta şoptind timid cuvintele cu glasul voalat ca să le imprime o notă de intimitate.

—Desigur.

Răspunsurile necesare veneau fără efort. Depărtându-se de perete, el se uită pe deasupra azaleelor de mătase ale bonetei ei spre grupul care-l înconjura pe Satie, la pian.

—Când te mai pot vedea, dragul meu?

Vocea îi era mieroasă, şi se mai apropie cu un pas, astfel că parfumul ei umplu nările lui Trey.

—Mai târziu, zise acesta evaziv.

SILVER

Se afla aici ca să-şi vadă prietenul, nu ca să flirteze, şi făcând o jumătate de pas, începu s-o ocolească.

Ridicându-şi aproape imperceptibil evantaiul, Valerie îi blocă mişcarea.

—Când anume, mai târziu? întrebă ea, ţuguindu-şi drăgălaş buzele.

—Dragă Valerie, spuse Trey cu un zâmbet scurt şi atingându-i uşor buzele, faci un botic încântător, dar astăzi am venit la Emma pentru a-l vedea pe Erik.

—Este doar un pianist de mâna a doua dintr-un club parizian, replică Valerie cu dispreţ, valorile ei fiind bazate pe bani, poziţie socială şi îmbrăcăminte. în plus, e bizar şi neîngrijit... şi boem. De ce aş vrea să stau de vorbă cu el?

—Dar este şi un compozitor plin de imaginaţie, ripostă Trey cu calm, enervat de atitudinea ei burgheză. Şi acum, dacă eşti amabilă să mă scuzi...

Şi o dădu cu blândeţe la o parte din drumul Iul.

Trey îl cunoscuse pe Erik Satie cu un an în urmă la Paris, şi când se dusese să îl felicite pe pianist pentru virtuozitatea sa,

descoperiseră că aveau multe lucruri în comun. Născuţi la un interval de câteva luni unul faţă de celălalt, erau amândoi îndrăgostiţi de pian, nu le plăcea Wagner, îl adorau pe Chopin şi se împotriveau metodei de studiu de la conservator. Pianist autodidact, Trey fu atras în mod instinctiv de tânărul şi excentricul compozitor care se îmbrăca „a la boheme“, purtând lavalieră, haină de catifea şi o pălărie din fetru moale. Ori de câte ori se afla Trey la Paris, făceau împreună turul cluburilor şi saloanelor, şi apoi, spre dimineaţă, retraşi în locuinţa lui Trey, cu Pernod şi coniac, exersau cele mai recente lucrări ale lui Satie. Datorită, în mare măsura, insistenţei entuziaste a lui Trey, Satie îi fusese prezentat Emmei Peabody — arbitra muzicii de avangardă din Helena.

O distinsă doamnă căruntă, înaltă şi cu o ţinută foarte dreaptă, Emma se exprima în fraze succinte şi rituoase,dar se pricepea la muzică, şi fusese prietena iui Trey încă din copilăria acestuia.

—Văd c-ai scăpat din ghearele ei, îi spuse pe un ton morocănos când el se apropie s-o salute. Ai întârziat.

—La care remarcă să răspund mai întâi? întrebă Trey, cu un zâmbet tineresc.

—La nici una, replică ea sec. Nu pot s-o sufăr pe Valerie. îmi displace profund nepunctualitatea. Şi în plus, îmi displac scuzele. Şi nu încerca să mă îmbunezi cu zâmbetui ăsta fermecător... Sunt prea bătrână. Păstrează-I pentru flirturile de felul domnişoarei Stewart. Este bun! declară brusc, clătinându-şi în semn afirmativ capul împodobit cu un coc impresionant, de parcă l-ar fi cumpărat pe Satie la o licitaţie. Al dracului de bun.

— Ţi-am spus eu!

La început, când Trey i-i sugerase pe Satie pentru recitalul ei anual, Emma manifestase reţineri, având impresia că acesta era prea exagerat, aşa că vagul lui reproş avea o nuanţă de amuzament.

—Ce ştii tu, căţeluşule? protestă ea zgomotos. încă mai ai caş la gură.

— Ştiu destul cât să nu-mi placă Wagner, replică el.

—Deştept băiat! Ai dreptate. A nenorocit muzica vreme de zece ani.

Faţa Emmei se congestiona întotdeauna când venea vorba despre Wagner, şi Trey, ca s-o calmeze, îi abătu gândurile în altă

direcţie:

—Nu se aseamănă cu lucrările lui Erik. „Gymnope- dies“[1] mi s-a părut deosebit de proaspăt.

Culoarea din obrajii Emmei se estompă. Lipsurile iui Wagner fură înlocuite de minunatul talent al lui Satie.

—Opera lui este obsedant de simplă, conveni ea, şi îndrăzneaţă, iar pasajele lui de disonanţă medievală, îţi

Gymnopedies: Derivaţie din limba greacă şi latină, însemnând dau impresia că eşti transportat Tn alt timp. Cum reuşeşte să facă asta?

—Pernod, pentru pornire.

—Băiat rău ce eşti! zise ea, trăgându-i o lovitură usturătoare pe braţ cu evantaiul ei de fildeş. într-o bună zi va trebui să-ţi îmbunătăţeşti manierele scandaloase.

Dar dincolo de cuvintele dure se simţea un zâmbet, iar ochii ei căprui şi pătrunzători erau plini de afecţiune.

—De acord, atâta vreme cât „într-o bună zi“, rămâne undeva, într-un viitor vag, replică Trey, tachinând-o. Acum vino, vreau să-l felicit pe Erik, iar tu poţi să-i spui că, datorită acestui „Gymnopedies“, te va costa încă cinci mii în plus.

Strecurându-şi mâna sub cotul ei, începu s-o conducă printre grupurile de melomani răspândite sub plafonul înalt al salonului de muzică.

—îl plătesc deja mai mult decât pe Liapunov! protestă Emma, în timp ce-l ocoleau pe guyernator şi pe soţia acestuia, salutându-i cu un zâmbet.

—Poftim, murmură Trey, luând o cupă de şampanie de pe tava purtată de un valet ce trecea pe lângă el şi oferindu-l-o. Exact asta, este opinia mea. E mai bun decât Liapunov.

—Dacă crezi că valorează atât de mult, plăteşte-l tu! replică ea, golindu-şi cupa dintr-o singură înghiţitură.

Stilul ei de a bea era foarte asemănător cu sintaxa vorbirii ei: neceremonios şi direct.

Trey o scăpă politicos de paharul gol, îl puse în hârdăul unui palmier pe lângă care trecuseră, şi întorcându-se iar spre ea, spuse, tărăgănându-şi cuvintele:

—De la mine nu ar primi bani. Şi-n afară de asta, Emma, scumpa mea, nu-ţi poţi lua banii cu tine.

Oprindu-se brusc în loc, ea se răsuci spre el şi, ridicându-şi privirile spre faţa lui fin modelată, încadrată de un păr lung şi neted, de culoarea miezului de noapte, întrebă ironic, pe tonul acela dur, de om de afaceri,datorită căruia banca pe care o conducea era cea dintâi în întregul ţinut:

—Ce vei face tu pentru mine dacă mai bag încă cinci mii în prietenul tău?

—Voi veni la unui din dineurile taie şi mă voi ocupa de strănepoata aceea a ta, pe care mi-o vâri mereu pe gât.

Şi când el îşi răsfrânse buzele într-un zâmbet larg şi îi făcu cu ochiul, îi străfulgera prin minte imaginea de „deja vu“[1] a tatălui lui în urmă cu douăzeci şi ceva de ani: toate femeile îl doriseră, aşa cum se întâmpla şi cu băiatul.

—Biata micuţă îşi închipuie că s-a îndrăgostit de tine, spuse cu candoare şi înălţând o sprânceană în semn de apreciere. Dacă te însori cu ea, o să-ţi dau toţi banii mei. Oricum i i-aş da ei, adăugă ea cu sinceritate.

—Doamne, Emma — replică Trey, părând şocat nu de felul deschis în care vorbea ea ci de ideea căsătoriei
— oare dau impresia că m-aş pregăti de licitaţie? Am bani mai mulţi decât îmi trebuie.

—Dar nu ai o soţie, sublinie ea pe un ton amical.

—Şi nici nu vreau vreuna!

Vocea i se ridicase îndeajuns încât să atragă atenţia asupra lor, şi înălţându-şi sprâncenele dese cu o expresie de exasperare, coborî glasul şi şopti:

—Zău aşa, Emma, nu îngreuna lucrurile în halul ăsta. Dă-i pur şi simplu lui Erik cele cinci mii în plus şi-ţi făgăduiesc pe tacul de biliard al tatălui meu că voi fi atât de drăguţ cu strănepoata ta încât va zâmbi o săptămână.

—Pungaş încrezut, eşti prea frumos... la fel ca taică- tău. Il cunoşteam dinainte ca el s-o fi întâlnit pe mama ta, pe vremea când toate femeile din Virginia City se hotărâseră să-şi liberalizeze atitudinea invitând la cină un indian.

—Nu-i vorba de înfăţişare, Emma. Femeile îşi doresc pur şi simplu ceva ce nu pot avea! Ele văd asta ca pe o provocare, reflectă el, cu o reală modestie din partea unui bărbat care avea toate motivele să fie vanitos.

—într-o bună zi vei găsi pe cineva care te va învinge, zise Emma, căreia îi plăcea să aibă ultimul cuvânt.

—Până atunci... discutăm despre cinci mii de dolari.

Ultimul lucru din lume despre care Trey Braddock-Black avea chef să discute era însurătoarea. Subiectul respeciv se afla pe lista de priorităţi imediat după o şedere de o iună în Antartica.

—Cină la mine acasă... mâine seară.

El zâmbi larg şi îi întinse mâna.

—Ai făcut târgul!

—î| voi vedea ceva mai târziu — îi spunea Valerie Cyrellei Skoreham, discutând pe deasupra unui serviciu de ceai din argint aflat pe măsuţa instalată între fotoliile lor — dacă trebuie neapărat să ştii.

—Nu te cred!

Ticăloasă mică şi prefăcută ce eşti, gândi Valerie, asta numai pentru că nu s-a uitat niciodată la tine.

—Ai vrea să fii martoră din umbră? Te-aş putea ascunde în dulap, răspunse cu afectare blazată.

—Ai de gând să te duci la Trey acasă? întrebă Cyrille, făcând ochii mari şi părând fascinată.

—M-a invitat el, replică Valerie, potrivindu-şi dantela manşetei şi întinzând mâna să-şi ia ceaşca de ceai. Suntem foarte buni prieteni — murmură, arătându-şi o clipă dinţii frumoşi şi albi. Credeam că ştii. De fapt... cred că foarte curând îmi va cere mâna.

—Nu! Nu te cred! strigă Cyrille, îndoiaia ei exprimând nu o invidie plină de ciudă, ci o nemaipomenită uluire.

Cu un gest delicat, foarte potrivit cu o adevărată doamnă, Valerie înălţă uşor dintr-un umăr.

—Ar trebui să crezi, replică cu bunăvoinţă. Ţine foarte mult la mine.

Cel ce constituia subiectul conversaţiei lor se simţi descumpănit o oră mai târziu, când, intrând împreună cu Erik în apartamentul său din oraş, o găsi pe Valerie aşteptându-l.

—Cum ai pătruns aici? întrebă Trey cu calm, gândin- du-se că trebuia să aibă o discuţie cu administratorul.

—Harris mi-a deschis.

Surâsul Valeriei era graţios, atitudinea reţinută, ca şi cum în

fiecare zi s-ar fi tolănit pe canapeaua lui Trey. Adevărul era, desigur, că toamna trecută stătuse culcată de multe ori, de obicei nudă, exact pe aceeaşi canapea.

Dar se scursese destulă vreme de când Trey nu se mai întâlnise cu ea; niciodată nu întreţinea prea mult timp relaţiile cu femeile, din cauza tendinţei generale a acestora de a deveni posesive. .

—Erik, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Valerie Stewart, spuse el pe un ton mieros, cu o mină inexpresivă, nelăsând să se vadă uşoara enervare produsă de invadarea intimităţii sale. Valerie, dânsul este Erik Satie.

înclinând puţin capul ca răspuns la plecăciunea schiţată de Satie, Valerle îşi ridică faţa zâmbitoare spre Trey.

—Vei întârzia mult?

întrebarea ei era grosolană şi precisă.

Vreme de câteva clipe penibile, Trey se întrebă dacă să fie la rândul său bădăran.

—Dacă aveai alte planuri... începu Erik, părând stânjenit şi mai mototolit decât de obicei, în costumul din catifea cenuşie reiată.

—Nu, se grăbi Trey să răspundă, la loc, Erik. Pernod-ul e acolo, adăugă arătând spre dulapul cu băuturi spirtoase.
Apoi, întorcându-se spre Valerie, îi întinse o mână.

—Aş putea sta de vorbă cu tine între patru ochi?

Discuţia pe care o purtară în hoi fu scurtă.

—Erik se află aici doar pentru două zile, spuse el.

—Dar ai spus că ne vom întâlni mai târziu, replică ea.

—îmi pare rău dacă m-ai înţeles greşit, zise el. Avem de gând să exersăm o compoziţie nouă a lui Erik,

—Şi eu când te voi vedea?

Trey nu avea impresia că ea ar reacţiona bine la cuvântul niciodată.

—Ce-ai zice despre un mic flecuşteţ de la bijuteria „Westcott“, ca despăgubire?

Ochii ei se luminară, şi zâmbetul lui exprima uşurarea. Trey detesta scenele. îi atinse uşor obrazul cu degetele, gândurile îndreptându-i-se din nou la problemele muzicale.

—Dă fuga acolo chiar acum şi alege ce-ţi place.

Ridicându-se pe vârful picioarelor, ea îl sărută.

—Eşti un scump! gârtguri fericită.

—îţi mulţumesc, zise el.

Trei zile mai târziu, după ce plecase Erik, Trey şi cei doi veri ai săi stăteau comod în salonul bordelului lui Lily, privind, în timp ce beau şi purtau o conversaţie deslânată, norii negri tot mai deşi ce puteau fi zăriţi printre faldurile perdelelor.

—Schimbarea asta^i vântului anunţă venirea furtunii dinspre munţi. Azi-dimineaţă când veneam în oraş, am văzut că vitele se întorceau deja spre adăposturi. Termină de băut paharul acela şi hai să pornim la drum.

—Mai bine, să rămânem peste noapte, replică Trey blajin, umplându-şi din nou paharul. Nu există nici un motiv pentru care să ne întoarcem acasă în seara asta.

Verii lui, Blue şi Fox[1], se priviră în tăcere, convinşi de inutilitatea încercării lor. Ştiau amândoi pentru ce nu se grăbea Trey să se înapoieze acasă. Petrecerea dată în seara aceea de părinţii lui o includeau pe Arabella McGinnis, o aită femeie care, fără nici o subtilitate, îi considera pe vărul lor ca pe viitorul ei mire. După ce fusese nevoit să suporte o Valerie insistentă şi apoi pe nepoata Emmei, Trey nu avea chef de femei pisăloage.

—Doar nu vreţi să le faceţi curte unor domnişoare dulci la dineul oferit în seara asta de mama, nu-i aşa? întrebă Trey. Răspundeţi-mi sincer, nu din politeţe.

Zâmbetul răutăcios al lui Trey îi făcu pe amândoi să surâdă. Nu era corect să le pună în balanţă pe fetele lui Lily cu nişte tovarăşe de cină care se îmbujorau sfios la fiecare remarcă prietenoasă şi care, atunci când nu roşeau, chicoteau.

—în cazul ăsta, tu vei prezenta scuzele, spuse Blue.

—Nici o problemă. Mama ştie cât de nesuferită poate fi Arabella, iar tata şi Ros McGinnis n-au fost parteneri de afaceri, replică Trey ridicând din umeri. Drace, doar n-o să suport curtea cu zâmbete prosteşti a Arabellei!

—Credeam că-ţi plac blondele voluptuoase.

—Dar îmi place şi să aibă un pic de creier.

—De când? întrebară în cor cei doi bărbaţi. _

Sprâncenele negre ale lui Trey se înălţară puţin. îşi cunoştea reputaţia, şi ei aveau dreptate. îi plăceau femeile —fiindcă ofereau cea mai mare plăcere a vieţii. Nu minţile lor erau cele care-l interesau în primul rând.

—Ţintă lovită, spuse. Dar acum n-am putea să schimbăm subiectul?

—Umblă zvonul că Arabella s-a culcat cu judecătorul Renquist.

Trey zâmbi. Şi cu el? Ştia precis că ea poseda destulă energie, de blondă voluptuoasă, pentru a face faţă unei armate. Cu atât mai bine. Poate că în felul acesta va fi abătută de la planurile ei matrimoniale. El unui începea să nu mai găsească scuze politicoase.

—Este marţi şi afară e gata să înceapă o furtună afurisită, zise Trey, încercând să scape de subiectul „Arabella'[1]. Ce-i cu asaltul ăsta de bătrâni bogaţi?

—Vor fi vândute tinere chinezoaice[1], spuse Blue.

—De-asfa e atâta lume la Lily, chiar şi pe vremea asta nenorocită! replică Trey.

—Ai văzut vreodată o vânzare?

—Nu.

—Ai de gând să licitezi, Trey, scumpule? murmură în glumă o frumoasă brunetă cu rotunjimi atrăgătoare, iipindu-se de el.

—Dumnezeule, nu! exclamă el, golind restul de coniac din pocalul de cristal cu încrustaţii bogate.

—Nu-mi închipuiam că ţi-ar place pielea galbenă, şopti cu glas răguşit fata cu ochi negri.

El izbucni în râs şi se uită amuzat la ferpeia pe care o înconjura familiar cu braţul. Punându-şi alături paharul gol, făcu semn să i se aducă încă o sticlă, apoi, cu un surâs vag, spuse:

—Cât despre culoarea pielii, te adresezi cui nu trebuie, draga mea Fio.

Trey Braddock-Black era mândru de originea lui absa- rokee, şi îi făcea o deosebită plăcere să le reamintească celor care se uitau cu dispreţ la o piele de altă nuanţă cine era de fapt. „Sunt fiul lui Hazard Black“, spunea. „Pe vremuri stăpâneau Montana."

„Şi al dracului să fie dacă n-o stăpânesc şi acum“, gândeau cu ciudă unii. Mai întâi aurul din prima mină a tatălui său, zăcămintele mai recente de cupru, suficiente pentru douăzeci de vieţi de om; averea mamei lui; puterea lui Hazard Black; armata personală de indieni absarokee din spatele acestuia pe care Trey o numea „familie“ — toate contribuiau la atitudinea de oarecare aroganţă a tânărului care, după patru ani de şcoală în est, părea acum decis să

se joace, tot atât de intens pe cât muncise, cu micul imperiu care într-o bună zi avea să fie al lui.

Trey şi cei doi însoţitori ai săi băuseră în cel mai bun bordel din Helena încă de când păşiseră îngheţaţi şi acoperiţi de zăpadă, pe covorul roz al lui Lily, pe la primele ore ale după-amiezei.

—Am nevoie de un coniac, Lily, scumpa mea, ca să-mi încălzesc sângele! exclamase Trey, scoţându-şi haina grea a aragosrei
din pieie de bivol. Afară nu-i o vreme potrivită nici pentru animale, darmite pentru oameni.

Cei doi prieteni ai săi se descotorosiră de hainele lor îmblănite în timp ce el îi vorbea blondei şi bine conservatei proprietărese a bordeiului de ciasă, dar îşi păstraseră pistoaieie înfipte în centurile prinse de şolduri, iar în ochi li se remarca o ciudată expresie de pândă.

Fusese adus cu promptitudine un coniac franţuzesc de bună calitate, şi scump, şi acum cei trei bărbaţi se aflau la cea de-a doua sticlă. După-amiaza rece şi cenuşie se transformă în curând într-un amurg de iarnă, şi la vremea când se lăsase întunericul, fiecare bărbat avea alături câte o fată drăguţă de la Lily. Pe măsură ce se apropia seara, salonul se umpluse, şi muzica uşoară a unui pian se îmbina discret cu murmurul scăzut al conversaţiei, cu fumul unor ţigări de foi scumpe şi cu parfumul coloniei costisitoare. Stabilimentul lui Lily era dintre acelea care se ocupau de satisfacerea bărbaţilor în căutare de plăceri. Era confortabil, scump, şi frumos decorat cu mobilier autentic şi mari vaze piine cu trandafiri de seră... poate nu tot atât de rafinat ca „Micul Trianon“ al doamnei de Pompadour, dar apropiindu-se foarte mult de acesta în viziunea celor din preeriile bătute de vânturi ale Montanei.

Cu un pahar proaspăt umplut, Trey părea că se simte bine în încăperea aurită şi parfumată, stând tolănit, cu trupul puternic şi zvelt, pe o canapea cu broderii, ca un prinţ răsfăţat al împărăţiei. Deşi metis, era înzestrat cu întreaga frumuseţe clasică a strămoşilor absarokee ai tatălui său: un nas drept, fin şi bine proporţionat; o statură osoasă atât de superbă încât orice sculptor ar fi plâns de invidie; sprâncene dese şi negre, trasate deasupra unor ochi neastâmpăraţi, remarcabili prin luminozitatea lor argintie; iar silueta lui înaltă, cu umeri laţi, lăsa să se ghicească,

sub atitudinea lui de eleganţă nonşalantă, o neîndoielnică forţă brută.

Societatea plină de convenienţe era onorată din când în când de acest frumos vlăstar de bogătaş — primejdios
de chipes pentru propriul său bine, după cum spuneau unii —şi tinerele domnişoare îl consideraseră un premiu de râvnit, încă de când devenise adolescent. Dar Trey se purta cam imprudent, în prea multe dormitoare, pentru a fi pe placul taţilor prevăzători ai unor debutante. Nerezistând însă firii lui nestăpânite, mamele acestora îl socoteau extrem de potrivit. Milionarii erau gineri foarte agreabili.

El prefera totuşi salonul liniştit al lui Lily faţă de amuzamentele cu domnişoare din lumea bună dornice să-i intre în graţii. Se bucura de prietenia ei neprefăcută şi sinceră, şi uneori avea relaţii cu vreuna din tinerele „doamne" de la Lily. Cu chipul său plăcut, cu farmecul plin de îndrăzneală şi cu excepţionala lui iscusinţă şi rezistenţă la pat, constituia obiectul adoraţiei generate.

—Fir-ar să fie, Lily! exclamă un bărbat mai în vârstă, bine îmbrăcat, unul din noii magnaţi din domeniul creşterii vitelor, adresându-i-se cu reproş gazdei sale, într-un soi de muget împleticit. Ai zis ora şapte pentru vânzare. Al dracului să fiu dacă nu-i deja trecut de şi jumătate!

— Linişteşte-te Jess, replică Lily cu calm.

Strălucirea globurilor pictate ale lămpilor smulgeau scânteieri sclipitoare de pe fiecare faţetă a cerceilor ei cu diamante. Îşi trecu uşor mâna peste talia îngustă a rochiei şi adăugă:

—Chu întârzie puţin, atâta tot. O să apară. Şi-n afară de asta, Jess, acesta nu-i decât un serviciu pe care-l ofer pentru a-mi mulţumi clienţii. Eu una nu am nici un interes în treaba respectivă, şi nu-i pot controla graficul de timp.

Vânzarea chinezoaicelor era mai obişnuită pe China Alley decât în localul lui Lily, unde aşa ceva se organiza numai atunci când cererea unui client devenea insistentă. Pe China Alley fenomenul era predominant, bazându-se pe o tradiţie de mii de ani care aproba această soluţie de a te descotorosi în mod rentabil de nişte fiice nedorite[11].

Trey auzise şi mai înainte despre aceste vânzări dar nu asistase la nici una. Imun la motivul care îndemna la

a dragostei
cumpărarea altei fiinţe umane, preferase să nu ia parte niciodată la o asemenea licitaţie. Din întâmplare, în seara aceasta avea să asiste ia cea dintâi din viaţa iui.

Capitolul 2

Peste zece minute se deschiseră uşile duble lambri- sate şi Trey, îndemnat doar de o foarte slabă curiozitate, întoarse capul să le vadă pe cele două tinere orientate care îşi făceau intrarea în încăperea caldă şi parfumată. Erau micuţe, fragile, şi îmbrăcate în jachete de mătase cadrilată şi pantaloni de mătase neagră. îşi ţineau ochii plecaţi în jos, cu sfiiciune, rezultat al unei educaţii tot atât de adânc înrădăcinate ca şl adorarea strămoşilor.

Licitaţia începu imediat, rapid şi cu însufleţire.

Trecător Trey simţi o străfulgerare de inimă deşi plăcuta ceaţă în care plutea datorită alcoolului băut îndulcea aspectele dure ale realităţii, apoi înălţă din umeri ca să alunge scurta senzaţie de jenă, spunându-şi că viaţa de la somptuosul ranch al lui Jess Alveen sau din vila de pe colină a lui Stuart Langly putea fi considerată o îmbunătăţire faţă de o existenţă dusă pe China Alley.

Dar când licitaţia luă sfârşit şi se efectua schimbul efectiv de valori, el o ridică brusc pe Fio de pe genunchii săi şi, părăsind canapeaua tapiţată cu damasc, zise cu glas scăzut:

—Mă întorc într-un minut.

Ocolind masa din spatele lor şi adresându-le un scurt salut din cap celor doi bărbaţi de vârsta tatălui său care şedeau acolo, se îndreptă spre sufrageria învecinată.

Când Trey se ridică în picioare să piece, amândoi însoţitorii lui îl urmară cu privirea. Dar văzându-l că se opreşte în faţa marilor ferestre cu arcade se simţiră liniştiţi în privinţa securităţii lui şi se întoarseră spre prietenele lor. Bărbaţii care îl însoţeau pe Trey îi erau, în afară de rude şi prieteni, şi gărzi de corp. Hazard Black avea destui duşmani, şi fiul său îi moştenise. Existau vreo douăzeci de oameni influenţi, dacă nü mai mulţi, cărora le displăcea puterea de care se bucura Hazard în colţul lui din Montana, şi mulţi dintre ei n-ar fi avut nimic împotriva decesului lui Trey. Bineînţeles, dacă acesta ar fi fost reaiizat cum se cuvine, fără martori. Astfel că Trey se deplasa deseori însoţit de bodyguarzi. „O pacoste", se plângea el. „O prevedere practică", replica tatăl lui. „O necesitate",

insista mama lui, a cărei insistenţă avea ca martori muţi patru morminte mici din cimitirul familiei. Trey era singurul ei copil care supravieţuise vârstei copilăriei, şi ea îi proteja aşa cum doar o mamă îşi poate apăra unicul copil.

Stând în picioare în faţa ferestrei mari, Trey contempla fulgii grei de zăpadă ce cădeau de pe bolta întunecată a cerului şi auzea cu o vagă neplăcere cum Chu, Alveen şi Langly îşiîncheiau tranziţiile. Când acestea se terminară, simţi că poate să respire iar normal, şi scuturându-şl uşor capul ca să-şi alunge tulbureala coniacului, întoarse spatele peisajului de afară pentru a reveni în salon.

Îi auzi glasul înainte s-o vadă.

Se exprima în fraze scurte şi rapide, cu un uşor accent. Şi acesta nu era chinezesc.

—Vreau să fie clar. De vânzare sunt numai trei săptămâni. Nu mai mult.

în momentul în care ea termina de vorbit, Trey se afla sub arcada ce despărţea cele două încăperi. Ochii lor se întâlniră vreme de o clipă fugară, dar ai ei, cu gene dese, cercetau salonul şi nu zăboviră asupra lui.

Era suplă ca o trestie, îmbrăcată cu nişte pantaloni din camgaru, cizme uzate şi o cămaşă din flanelă în culori spălăcite. Părul ei bogat era nedomolit, asemenea unei vijeiioase cascade blond-aurii, iar ochii ei — în scurtul interval de timp în care îi întâlniseră pe-ai lui — erau verzi ca primăvara. Tenul îi era bronzat; fusese afară, la soare,
şi îi stătea bine, potrivindu-se cu ţinuta dreaptă şi cu faţa frumos modelată.

Dar părea foarte tânără, cu părul lung şi ciufulit, iar dacă acesta ar fi fost legat la spate cu o panglică de mătase roz în loc de a-i cădea pe jumătate peste frunte i-ai fi putut da paisprezece ani. O fetiţă de paisprezece ani foarte voluptuoasă, în ciuda îmbrăcăminţii grosolane, bărbăteşti, sub care se ascundea.

—S-a înţeles? adăugă ea, înălţându-şi puţin bărbia.
O mică furie neîmblânzită în acel mediu de bogăţie
încinsă şl parfumată.

Trey aproape că putu să vadă cum însufleţirea iscată de cuvintele ei se răspândea în valuri prin încăpere. Ea nu-şi dădea

seama că cele trei săptămâni asupra cărora insista le uşura tuturor posibilitatea de a licita pentru ea. Până acum nici o femeie albă nu fusese scoasă la licitaţie. Aşa ceva ar fi fost iipsit de etică chiar şi în această societate din zona de frontieră, unde noţiuneâ de etic era interpretată în mod vag ca un folos personal. Dar să instalezi o făptură tânără, drăguţă şi dulce, pe durata a trei săptămâni, într-un hotel ales cu discreţie — drace! asta i-ar potoli oricui o trecătoare criză de conştiinţă.

în timp ce Trey stătea în prag, Blue se apropie de el.

—Ce părere ai de treaba asta? îl întrebă, ridicându-şi bărbia cu vreo trei centimetri în direcţia fetei.

—Itrikya-te batsa-tsk, replică Trey cu calm, cu ochii săi luminoşi aţintiţi asupra micuţei femei. Foarte drăguţă.

—Ceva fără precedent, din câte se pare.

—Dar al dracului de rentabil, presupun, spuse Trey, înregistrând cu privirea expresia lacomă de pe chipui tuturor bărbaţilor din încăpere.

Era disperată, şi de aceea stătea în picioare aici, în acest bordel aurit, ospăţ al ochilor bărbaţilor, cu inima bătându-i nebuneşte. Hrana mai durase şase luni după moartea părinţilor ei, dar aproape se terminase, şi ea trebuia să aibă grijă de fraţii şi surorile ei mai mici. Cu trei zile în urmă îi părăsise lăsându-le alimente cât pentru o lună şi le făgăduise că la sfârşitul acesteia avea să se înapoieze cu provizii şi cu bani. Fiind cea mai în vârstă şi având-i în grijă, se împăcase cu situaţia şi venise la Helena să vândă singurui lucru de vaioare pe care-l poseda — pe ea însăşi.

Aşa că stătea aici, sperând că avea să obţină destui bani cât să-şi hrănească fraţii şi suroriie până se vor strânge recoltele verii. Adică şapte luni de-acum încolo. Degetele i se încleştaseră, strângându-se pumn pentru a-şi Stăpâni teama cumplită. Te rog, Doamne, fă-i să mă vrea...

Jess Aiveen, care în acea seară se afla în mod evident în toane amoroase, începu cu cinci mii de dolari — dublu de cât plătise cu puţin înainte pentru chinezoaică.

Ochii fetei cu păr blond-auriu care stătea în picioare în mijlocui estradei se măriră o clipă, dar expresia de uimire fu ascunsă atât de rapid încât Trey se întrebă, o secundă mai târziu, dacă nu cumva şi-o imaginase.

Ofertele urcară în trepte de câte o mie până când nu mai rămaseră să liciteze decât Jess Aiveen şi Jake Poltrain, iar apoi, în fine, numaj Jake Poltrain. Când Jess abandonă, o tăcere învăiui încăperea — o iinişte jenantă, deoarece toţi auziseră despre excesele dezgustătoare la care se deda Jake cu femeile. Umbla zvonul că alcoolul şi petrecerile cu opiu îi viăguiseră bărbăţia, şi tratamentul efemer ia care recurgea era cruzimea.

Ochii prudenţi ai lui Chu cercetară încăperea.

—Douăzeci şi cinci de mii o dată, domnilor!

Privirea lui trecu întrebătoare peste asistenţă.

—De două ori!

Deja formase cu buzele cuvântul adjudecat şi Jake Poltrain înaintase cu un pas, când Trey se depărtă de canatul uşii ce despărţea salonul de sufragerie şi rosti:

—Cincizeci de mii.

Icnetul de uimire care explodă în mica încăpere era o. combinaţie de uşurare şi spaimă ca în urma unui trăsnet. Toţi ochii se rotiră fascinaţi către îndrăzneţul fiu al lui Hazard Black. Trey avea reputaţia de a fi excentric, dar asta depăşea cu mult oricare dintre precedentele lui manifestări de risipă.

Cu o atitudine degajată, de la luciul părului său până la vârfurile cizmelor lui superbe, stătea în picioare, aşteptând calm. Şi toţi bărbaţii care îl ştiuseră încă din copilărie recunoscură postura aceasta. Precum şi surâsul vag încântat. Şi aroganţa lui.

—Am o ofertă de cincizeci de mii de dolari! anunţă Chu, lăsând să i se întrevadă avariţia în foarte slabui zâmbet apărut pe chipul lui îndeobşte de nepătruns. Doriţi să continuaţi licitaţia, domnule Poltrain? întrebă el politicos.

Faţa lui Jake Poltrain căpătă o culoare purpurie intensă, şi dacă privirile tăioase ar fi ucigătoare, lui Trey i s-ar fi putut lua măsurile pentru cutia din lemn de brad. Bărbatul scurt şi îndesat îndreptă spre unica odraslă a lui Hazard Black o privire plină de ură. Era o aversiune totală, nutrită cu furia numeroaselor certuri nefructuoase în legătură cu drepturile de păşunat pe pământurile indiene. Niciodată nu câştigase împotriva lui Hazard.

Poltrain reuşea doar cu mari eforturi să-şi stăpânească furia, încordarea fiindu-i evidentă în iinia strânsă a buzelor şi în dilatarea nărilor. Dar nu avea de gând să se ia la întrecere cu fiul lui Hazard,

care, ştia prea bine, ar fi putu să liciteze mai mult decât un bancher. Va veni vremea şi pentru răzbunarea lui, şi momentul avea să şi-l aleagă el. Umerii mătăhăloşi ai lui Jake se scuturară şi, lăsând să iasă aerul pe care şi-l ţinuse în plămâni, rosti brusc un „nu“ răstit.

—Foarte bine, continuă Chu, de parcă în fiecare zi a vieţii lui ticăloase ar fi scos la iicitaţie femei în valoare de cincizeci de mii de dolari. Fata este a dumneavoastră, domnule Braddock-Black, pentru cincizeci de mii de dolari.

Acum, când Jake Poltrain fusese blocat, neliniştea se risfpi imediat. Nimănui nu i-ar fi plăcut s-o vadă pe fată căzând în mâinile lui, fie chiar şi vreme de trei săptămâni,
dar douăzeci şi cinci de mii de dolari însemnau o mulţime de bani, şi nimeni nu simţise că miia creştină ar fi cerut un sacrificiu atât de mare. Totuşi, pentru căţe- landrui lui Hazard Black, nici chiar cincizeci de mii de dolari nu aveau să producă vreo dificuitate. Mama lui adusese, la măritiş, douăzeci şi două de milioane; şi aceia fuseseră dolari din anul 1865, care valorau mult mai mult decât bancnotele federale actuale, după două perioade de criză financiară la nivei naţional în decurs de şase ani. La care se adăugau minele de aur şi de cupru ale tatălui său, şi vitele şi caii de rasă pe care îi creşteau. Omul de afaceri al tatălui lui nici nu avea să clipească atunci când va verifica cecul.

Apoi gândurile se îndreptară spre amuzamentele plăcute pe care drăgălaşa în valoare de cincizeci de mii de dolari a lui Trey avea să i le acorde pentru o sumă atât de generoasă. Şi sentimentele fură exprimate obscen, cu voce tare.

—S-ar părea că o să fii foarte ocupat, Trey, în următoarele trei săptămâni, declară în glumă judecătorul Renquist.

—Dacă ai nevoie de ceva ajutor, dă-mi de ştire, anunţă un alt mucalit bătrân.

—Adu-ţi aminte, fiule, să mai şi dormi din când în când, niciodată n-o să durezi o veşnicie, sugeră cu răutate un alt glas. Fata pare puţin cam costeiivă.

—Mai degrabă seamănă cu un înger, declară apăsat Jess Aiveen.

Şi cei mai mulţi dintre cei aflaţi în încăpere fură de acord, chiar dacă unii dintre ei păstrară tăcerea.

Trey licitase împotriva lui Jake Poltrain dintr-un imbold intuitiv,

fără nici o intenţie clară de a şi-o face amantă pe fata aceea cu păr blond-roşcat. Fusese o acţiune impulsivă de milă sau, poate, de curtoazie; sau de răzbunare împotriva unui vechi duşman. însă în timp ce stătea acolo privind-o şi ascultând comentariile bărbaţilor, înfăţişarea fetei zvelte începu să-i atragă. Părul ciufulit era mătăsos şi lung, ajungându-i până la jumătatea spatelui... îndeajuns de lung — gândi el, simţindu-se invadat de un val cald de plăcere — pentru a-i acoperi sânii. Oare o fi având experienţă sau, mai degrabă, câtă experienţă o fi având? reflecta, simţind cum deja i se strârneşte plăcerea anticipând. Trey văzu mâinile ei mici încleştându-se iar în pumni la auzul unei sugestii deosebit de crude, şi trase concluzia că, spre deosebire de femeile orientale' poate că umilinţa autodis- preţuitoare nu-i stătea în fire. întrerupse replica obscenă, glasul lui cald punând capăt unei discuţii însufleţite.

—Vă mulţumesc, domnitor, zise zâmbind, dar cred că mă voi descurca şi fără ajutorul domniilor voastre.

Şi apoi privirea trecu peste capetele oaspeţilor iui Lily şi întâlniră ochii verzi şi agitaţi de sentimente furtunoase.

—Poate că da, adăugă ca pentru sine, în şoaptă.

Dar ochii luminoşi, de culoarea argintului, sclipeau de amuzament. Cu o reputaţie de succes constant în budoare, Trey Braddock-Black nu se îndoia niciodată în mod serios de Iscusinţa sa de a le fermeca pe femei. Chiar şi pe femeile îmbrăcate în straie bărbăteşti.

Chu o iuase de umăr pe fata cu părul ca mierea şi o împingea înaintea lui, îndreptând-o spre Trey. Când se apropiará, Chu întrebă:

—Mergem în sufragerie ca să perfectăm afacerea?

—Perfect, răspunse Trey.

Aruncându-i o scurtă privire lui Blue, schiţă un zâmbet rapid şi strengăresc, iscat de mândria de a-i fi întrecut pe Poltrain, de voioşia cauzată de aicool şi de perspectiva, dintr-o dată fascinantă, de a o vedea de aproape pe acea tânără atât de neobişnuită.

De foarte aproape, îi sugera sângele încălzit de coniac.

Aşezându-se la una din măsuţe, Chu vorbi primul:

—Asta nu-i una din vânzările mele obişnuite. Femeia m-a rugat

să-i servesc drept intermediar. Procentajul meu este de douăzeci şi cinci la sută. Restul banilor sunt ai ei.

Trey ceru un toc şi hârtie, şi Empress[1] TI privi în timp ce completa cecul pentru Chu. Era cel dintâi prilej al ei de a-l vedea pe Trey Braddock-Black în carne şi oase. Prima ei apreciere fu că el era mult prea chipeş. Uluitor de frumos, când îl vedeai aşa de aproape, cu ochii lui argintii care păreau să aibă o viaţă a lor proprie, neastâmpăraţi şi vioi, ca două ferestre deschise spre un paradis tainic. Genele sale lungi, ca de femeie, se ridicară o clipă când îi puse lui Chu o scurtă întrebare, şi o surprinse cu privirea aţintită asupra lui. Trey zâmbi, şi căidura rar întâlnită a surâsului lui păru să fie ceva tangibil. Nu numai prea frumos, ci şi prea fermecător. Trey se simţea foarte în largul său — obişnuit, desigur — când femeile nu-şi luau ochii de la înfăţişarea lui plăcută, l-ar fi răspuns la zâmbet, însă seara aceasta era prea bogată în emoţii pentru ca reflexele ei de comportare politicoasă să funcţioneze cum trebuie. Seara aceasta era bătălia ei supremă. Un sfârşit. Şi totodată un început... un viitor pentru familia ei. Când îşi lăsă repede ochii în jos în faţa zâmbetului lui devastator, se pomeni uitându-se la ţesătura fină de lână a cămăşii lui. Era un merinos delicat, de o nuanţă dulce vişinie. Cândva, în Franţa, avusese şi ea o rochie din acelaşi material.

Parcă asta se petrecuse într-o altă lume... viaţa ei de dinainte să fi murit Grand-mere[2], înainte de duel, înainte de începutul vremurilor greie. Cu efort îşi alungă melancolia, reamintindu-şi că singurul lucru care conta era viitorul. Acum, numai următoarele trei săptămâni şi suma de bani extraordinar de mare pe care avea s-o ducă acasă, constituiau o prioritate.

Empress observă că Chu făcea o plecăciune luându-şi rămas bun, şi îşi îndreptă umerii înguşti.

în cursul tranzacţiei femeia fusese tăcută, evaluându-l cu ochii aceia verzi, enormi. Trey se întrebă în treacăt ce calcule s-or fi petrecând în spatele ochilor inteiigenţi.

Când se întoarse, primi răspuns la această întrebare deoarece ea spuse de-a dreptul:

—Drepturile mele le vreau în aur.

Cuvintele îl blocară vreme de câteva clipe. Prea muit coniac vreme de prea multe ceasuri, plus cererea neaşteptată, făcută

într-o seară cu ninsoare la o oră la care băncile se închiseseră de mult necesita o secundă pentru a i se înregistra în creier. Mintea lui trecu rapid în revistă soluţiile realizabile, şi nici una din ele nu făcea rost la această oră din noapte de treizeci şi şapte de mii cinci sute de dolari în aur.

—Ascultă, draga mea... începu el, privind-o cu toată atenţia pentru prima oară de când intraseră în sufragerie.

—Nu sunt draga dumitale.

Vocea ei era uşor defensivă; ochii verzi şi Ispititori îi priveau cu o siguranţă sfidătoare.

Sprâncenele negre ale lui Trey zvâncirăîn sus, ochii i se măriră plini de interes, şi se Scurseră iar câteva clipe de nedumerire în care Trey se abţinu să nu replice că, pentru cincizeci de mii de dolari ea era orice ar fi avut el chef să-i spună că este.

—Scuză-mă — îi zise în schimb, zâmbind uşor faţă de curajul ei nesăbuit şi de bărbia ei mică înălţată cu hotărâre. Aşadar, ai un nume? adăugă pe un ton vag întrebător, privirea ochilor lui alunecând în jos, de-a lungul gâtului ei, până spre iocul ispititor în care flaneiul ei uzat se întâlnea cu pielea bronzată de soare.

—Desigur, declară ea pe acelaşi ton.

El tăcu, aşteptând, în vreme ce privirea îi rătăcea lent, revenind în sus până când ochii lui nepăsători îi întâlniră pe cei uşor ameninţători ai ei. Nu pare ca doamna să fie călduţă în pat Mai degrabă ceva asemănător cu a face dragoste
cu o micuţă pisică sălbatică, trase el cu nonşalanţă concluzia. Şi perspectiva aceasta îi stârni dorinţa. Toate femeile din vastul şi variatul lui trecut fuseseră extrem de dornice să-i fie pe piac. Şi deşi a face dragoste era o plăcere indiferent de împrejurări,'interesul lui era aţâţat de această puştoaică foarte costisitoare şi agresivă, îndeajuns de independentă şi sigură de sine pentru a se oferi spre vânzare fără nici una din capcanele femeieşti alcătuite din mătase sau satin, panglici sau funde.

Deoarece tăcerea dintre ei se prelungea, iar bărbatul destul de bogat cât să plătească o avere pentru trei săptămâni din timpul ei o contempla calm, ea zise, cu reţinere:

—Empress Jordan.

Micuţa frumoasă era plină de surprize. Rostise numele de parcă ar fi meritat fără discuţie acel titlu, şi pe deasupra şi o împărăţie. O

împărăţie de origine galică, dacă era să te iei după accentul dulce cu care pronunţase numele.

—Ei bine, Empress — spuse Trey cu calm — băncile sunt închise acum, şi Lily nu ţine ia îndemână o asemenea cantitate de aur, dar dacă vei lua acum cecul, vom traversa mâine dimineaţă strada şi-i vom cere lui Ferguson să-ţi achite aurui. E bine aşa?

Se rezemă de spătarul fotoliului, se uită la ea cu interes, şi adăugă, cu o precizare inutilă:

—Sunt om de încredere. Fii liniştită.

Chiar şi iocuind departe în munţi, într-o vale retrasă, Empress auzise despre cei din neamul Braddock-Black. Cine din Montana nu auzise? Se gândi câteva clipe, ezitând, apoi cu un oftat, spuse:

—Bine. Voi accepta cecul până mâine dimineaţă.

—îţi mulţumesc, draga mea, replică Trey cu ironie, pentru încântătoarea ta încredere...

De astă-dată ea nu-l mai corectă.

—Aşadar... poftim... zise el peste câteva clipe, rostind cuvintele lent şi înmânându-i cecul.

Giasul lui grav era încărcat de subînţelesuri, dar vreme de câteva secunde după ce degetele lui dăduseră drumul hârtiei, Trey nu mai spuse nimic, de parcă ar fi rămas adâncit în gânduri. Apoi, mâna lui, cu palma bătătorită ca aceea a unui cowboy truditor, recăzu pe masă, şi sprâncenele iui negre se înăiţară puţin.

—Mergem? întrebă arătând cu graţie către coridorul ce ducea spre etaj.

O văzu înghiţind o datâ în gol înainte de a răspunde cu un glas ciudat de nesigur:

—Da... de acord.

După care se grăbi să-şi îndese cecul în buzunarul cămăşii.

Trey se ridică în picioare şi, ocolind masa îngustă, îi oferi braţul.

Scuturând din cap, ea îşi feri privirile. Cu tact, Trey propuse:

—Poate că doreşti s-o iei înainte. Este a doua uşă pe dreapta, la capătul de sus al scării.
cameristă cu apă pentru baie.

—Apă pentru baie? întrebă Empress cu un firicel de voce.

—Şi un capot, adăugă el. Nu sunt de acord cu genul tău de veşminte.

Câteva clipe, Empress îşi îndreptă trupul pregătindu-se să dea o replică tăioasă jignirii aduse îmbrăcămintei sale, dar imediat se răzgândi. La urma urmei, el avea să-i plătească mâine dimineaţă treizeci şi şapte de mii cinci sute de dolari în aur, şi imaginile modului în care avea să-i ajute familia averea aceea îi înăbuşiră cuvintele. Sângele ei era tot atât de albastru ca şi al lui, chiar mai albastru, dacă s-ar fi ţinut seama şi de sferturi, ceea ce nu era cazul aici, la graniţa necivilizată, unde, pentru moment, supra-vieţuirea depindea de aur şi de nici o origine aristocrată, oricât de bun i-ar fi fost pedigree-ul.

—Vei întârzia mult? întrebă ea, ca să mascheze năvala ezitărilor şi temerilor sale.

—Nu, răspunse el, cu glas grav şi înfierbântat. Nu te voi lăsa să aştepţi.

Revenind în salon, Trey purtă o scurtă convorbire cu Lily, care trimise imediat o cameristă să dea zor cu treaba. Apoi el primi cu voioşie tachinările bărbăteşti ce i se adresară, ignoră ura cumplită din privirile de om beat ale lui Jack Poltrain şi bău cu vărul său încă o jumătate de sticlă. Abia pe urmă se scuză şi urcă scara.

Bătu o dată în uşă înainte s-o deschidă, şi păşi înăuntru cu o graţie dezinvoltă care îi accentua în mod paradoxal atât supleţea cât şi forţa.

Empress tocmai ieşea din cadă, învelită într-un prosop mare ţinut de cameristă; Lumina pâlpâitoare a focului îi aurea trupul subţire şi sclipea de-a lungul părului ei mătăsos. Lui Trey i se tăie respiraţia. Corpul ei zvelt, cu sâni plini, era încadrat de prosopul mare şi alb, care îi scotea în evidenţă rotunjimile voluptuoase şi pielea catifelată, făcând-o să semene cu o Venus de aur. Ca bărbat cu experienţă, considera că nimic nu-l mai putea surprinde în materie de nuduri de femei frumoase, dar chiar şi el fusese izbit de perfecţiunea care fusese ascunsă sub veşmintele bărbăteşti.

Cu o înclinare a capului o concedie pe cameristă, neluândU'Şi Ochii de la uluitoarea frumuseţe a femeii tinere şi goale din faţa lui, vrăjit de intensa impresie de inocenţă pe care o inspira ea. Poate că decorul era de vină. Nu te aşteptai să vezi o asemenea puritate şi delicateţe într-un bordel. Sau poate că explicaţia stătea în mireasma de liliac alb care adia spre el din părul şi pielea ei umede. în această noapte furtunoasă de iarnă parfumul părea

primăvăratic, ca şi femeia care îi amintea de o copilă. Pe neaşteptate, nu mai fu deloc sigur pentru ce îl impresiona într-o aşa măsură, deoarece trupul îi era departe de-a fi ca de copil. De fapt era foarte generos şi feminin, în stare să-ţi ispitească toate simţurile trupeşti.

Capitolul 3

Ochii ei erau cauza — decise ei în cele din urmă: erau înspăimântaţi şi mult prea măriţi de teamă. Aşa că, fără să se gândească, spuse:

—Nu-ţi fie frică. Eu nu am gusturile lui Jake Poltrain.

Cuvintele iui criptice nu erau deloc liniştitoare, lucru de care el îşi dădu seama imediat, pentru că nîâinile ei tremurau uşor pe lângă trup. Dar întocmai ca mai înainte, la parter, bărbia ei se înălţă, şi Trey recunoscu acelaşi temperament temerar. Ca şi cum vreo voce interioară, unică dar neîmblânzită, s-ar fi opus fricii.

—Nu-ţi voi face nici un rău, spuse el cu multă blândeţe. Eşti în deplină siguranţă.

Păru că spaima se risipeşte, deoarece tânăra răspunse cu calm, în timp ce întindea mâna să ia un prosop atârnat lângă foc.

—Presupun că în siguranţă, domnule Braddock-Black, dar numai dacă termenul este interpretat din punct de vedere al generozităţii. însă la căldură şi cu rată sunt, în mod cert.

Şi aruncându-şi prosopul pe cap, se aplecă şi începu să-şi usuce părui frecându-l.

Străbătând din trei paşi rapizi distanţa care îi despărţea, Trey trase la o parte prosopul, îl azvârli cât colo şi, cu un glas calm, stăpânit cu grijă, spuse:

—Nu îţi voi face nici un rău, vorbesc serios.

îndreptându-şi trupul, ea rămase în picioare în faţa lui, mândră în goiiciunea ei, şi înfigându-şi ochii de smarald în ai lui, zise cu o intonaţie inflexibilă:

—Ce vei face cu mine, domnule Braddock- Black?

—Trey! porunci el, fără a-şi da seama de tonul lui cam imperios.

—Ce vei face cu mine, Trey? repetă ea, corectându-se potrivit ordinului.

Dar tonul ei, ca şi colţurile gurii şi sprânceana arcuită exprimau

mai mult decât o uşoară obrăznicie.

Reacţionând la acea obrăznicie cu puţin din propria-i neobrăzare, el replică, zâmbind uşor:

—Orice preferí tu, draga mea Empress.

îmbrăcat şi încălţat cu cizme, o domina cu înălţimea, tot atât de întunecat ca Lucifer, şi era conştientă de forţa şi dimensiunile sale, prezenţa lui părând s-o invadeze.

—Tu stabileşti ritmul, iubito, îi spuse el încurajator, întinzând mâna ca să alunece lent cu vârful degetului peste umărul ei. Dar nu te grăbi, adăugă, dându-şi seama de propria nerăbdare în timp ce îşi petrecea palma caldă spre gâtul ef, şi îi cuprindea uşor ceafa, ca într-un căuş.

Glasul lui Trey coborî cu o jumătate de octavă.

—Avem la dispoziţie trei săptămâni...

Şi pentru prima oară în viaţa lui se gândea cu plăcere la perspectiva a trei săptămâni neîntrerupte în compania unei femei. Era ca şi cum ar fi simţit mirosul perechii sale primordiale.

îşi înclină mult capul şi buzele lui le atinseră pe ale ei, trecând de două ori uşor peste ele, cu o căldură mătăsoasă înainte de a aluneca pe gura ei cu limba, trimiţând o zguduitoare dâră de foc care se încoiăci până în cele mai adânci fibre ale fiinţei ei.

Ca o reacţie inconştientă, ea se trase înapoi, dar simţise şi el flacăra aceea fierbinte, şi din expresia uimită a ochilor lui ea înţelese că scânteia îi atinsese pe amândoi. Respiraţia lui Trey se acceleră, mâna lui îşi întări brusc strânsoarea pe ceafa ei, trăgând-o insistent şi cu autoritate mai aproape de el, în vreme ce cealaltă mână alunecă în josul spatelui ei. Şi când gura lui o acoperi pentru a doua oară pe-a ei, brusc insistentă şi mai exigentă, ea îi simţi bărbăţia erectată, tare şi apăsându-i trupul. Deşi neştiutoare în ceea ce priveşte relaţiile dintre un bărbat şi o femeie, Empress ştia cum se împreunează animalele, şi pentru întâia dată simţi cum în fiinţa ei se agită o dulce căldură.

Era ceva ciudat şi totodată nespus de plăcut, şi vreme de o clipă, suspendată în timp, se simţi foarte matură, ca şi cum brusc i s-ar fi dezvăluit o taină a universului. Ca să simţi focul acesta nu-i necesar să iubeşti un bărbat, reflectă ea.

Asta contrazicea tot ce îi spusese mama ei. în mod inexplicabil, avea sentimentul copleşitor de a fi făcut o descoperire, de parcă

numai ea ar fi ştiut un principiu fundamental al omenirii. Dar apoi trecătoarea ei stare de filozofie fu brusc întreruptă, deoarece se pomeni că, sub apăsarea uşoară a buzelor lui Trey, propriile ei buze se întredeschideau, şi mângâierea fierbinte şi catifelată a limbii lui Trey pătrunse lent în gura el, explorând, lingându-i dulceaţa, iar gustul lui ameţitor, de coniac, era ca o nouă comoară ce trebuia savurată. Răspunse şi ea şovăitor, şi când limba ei o atinse uşor pe-a lui şi gustă la rândul ei, fără grabă, gura lui, îi auzi geamătul adânc. Mişcându-se uşor într-o parte şi-n alta, sexul lui întărit se apăsă mai ispititor în trupul ei moale şi primitor. Un foc arzător se năpusti în jos, spre un loc fremătător din adâncui fiinţei ei când erecţia lungă şi insistentă a lui Trey izbi rotunjimea catifelată a pântecelui ei. Cu mâna lui mare pe şalele ei, o ţinu captivă în timp ce se sărutau, şi ea simţi cum o flacără ţâşneşte de-a lungul terminaţiilor ei nervoase neexperimentate, dând naştere unor încântătoare senzaţii până acum necunoscute. Sfârcurile sânilor
i se întăriră, şi era ciudat de plăcut să simtă cămaşa lui din lână moale. O căldură ce o topea cu totul se strecura prin simţurile ei, şi Empress se strânse mai aproape de trupul bărbătesc şi puternic, ca şi cum ar fi ştiut în mod instinctiv că el avea să risipească vraja. 0 clipă mai târziu, când gura ei se deschise supusă sub a lui, mâinile i se ridicară de bunăvoie şi, pline de făgăduinţe, se rezemară uşor pe umerii lui.

Naivitatea ei neprefăcută încingea în mod periculos sângele lui Trey. îi dădu femeii note mari pentru subtilitate. Mai întâi, încercarea de retragere, şi acum această reacţie ingenuă erau mai erotice decât orice viciu al celei mai iscusite amante. Şi totuşi trebuia să fie un fel de teatru, tot atât de eficace ca şi scena de la parter, când ea ascunsese mai muft decât oferise prezentându-se în straie bărbăteşti care-i ascundeau trupul, făcându-i pe toţi bărbaţii din I începere să dorească s-o dezbrace.

Fie că era prefăcătorie, pretext, sfială, sau implorare ispititoare, trupul catifelat şi rugător ce se strângea topindu-se lângă al lui şi mâiniie mici şi calde de pe umerii lui făcură brusc ca orice întârziere să fie imposibilă.

—Cred, scumpă Empress, spuse el într-o şoaptă caldă lângă gura ei, că abia data viitoare vei imprima ritmul...

Aplecându-se iute, o ridică în braţe şi o purtă spre pat. _ Culcând-o pe cuverturi de catifea roz, rămase o clipă în j picioare şi o contemplă. Lacomă ca o nimfă de-a lui Circe, j se uită şi ea la el, aţintindu-şi privirea drept în ochii luij înfocaţi şi văzu dorinţa aprinsă ce radia din ei. Ea semăna cu o perlă aurie în contrast cu catifeaua trandafirie, şi când îşi înălţă lent braţele spre el, Trey, nemaistăpânindu-se, nemaifiind dezinvoit sau nonşalant sau pus pe joacă aşa cum era de obicei când făcea dragoste, îşi culcă trupul peste al ei, întinzând mâna ca să-şi descheie cu degete tremurătoare nasturii pantalonilor. Ea scânci uşor când catarama de aur masiv a centurii lui se înfipse în pielea ei mătăsoasă, însă el îşi ceru scuze printr-un sărut, dornic să se cufunde în trupul de o voiuptate carnală al uluitoarei domnişoare Jordan. Ultimul nasture al pantalonilor alunecă din butonieră, şi bărbăţia lui ţâşni afară, eliberată. Picioarele lui desfăcură coapsele ei palide, şi singurul lucru la care fu el în stare să se gândească fu senzaţia picioarelor ei strângându-se în jurul lui. Se înfipse brusc înainte şi ea scoase un ţipăt slab. înnebunit de dorinţă, el se împlântă încă o dată. De data aceasta îi auzi ţipătul.

—Vai, Christoase! exclamă abia respirând, dorinţa înăbuşindU-i plămânii. Nu se poate să fii virgină!

Niciodată nu-şi complica viaţa cu virgine. De ani de zile nu se mai culcase cu vreuna. Doamne, ce întărit era!

—Nu contează, replică ea, încordându-se sub ei.

—Nu contează, repetă el încet, simţind cum sângele îi zvâcneşte în tâmpie, în vârfurile degetelor şi în tălpile picioarelor încălţate cu cizmele făcute de comandă, şi
mai ales în erecţia lui rigidă, insistentă ca un berbec ce izbeşte doar la distanţă de un fir de păr de iocul în care dorea cu atâta aprindere să ajungă.

Nu contează, repetă conştiinţa lui. Ea spunea că nu contează, aşa că nu conta, şi Trey se înfipse încă o dată.

Strigătul ei înăbuşit explodă între buzeie lui când gura i se coborî s-o sărute pe-a ei.

—Ei, drace! oftă el din adânc, retrăgându-se.

Şi rezemându-se în coate, se uită ia ea şovăitor, părul lung, întunecat, încadrându-i faţa ca o mătase neagră.

—N-o să mai ţip, şopti éa, în glas simţindu-i-se mai multă

siguranţă decât în profunzimile sfâşietoare aie ochilor ei umbriţi. Te rog... trebuie să capăt banii.

Totul era prea ciudat şi prea neobişnuit pentru el. Fir-ar să fie... să violeze o fecioară, s-o facă să ţipe de teamă şi durere.

Ilnişteşte-te, n-o să mori dacă n-o s-o ai, îşi spuse în sinea iui. Dar dorinţa fremătătoare preluă rolul avocatului diavolului faţă de această platitudine. Ea continua să-i ispitească intens. Trupul lui cerea imperios s-o posede.

—Fir-ar al dracului! bombăni el nemuiţumit.

Problema era cumplită, cerând răspunsuri imediate, iar el nu avea gândireâ prea limpede, simţind doar o dorinţă nebună.

Dar în clipa aceea gândirea raţională căpătă un firav control asupra poftei lui trupeşti dezlănţuite.

—Păstrează banii. Nu vreau să... spuse repede, înainte să se răzgândească. Nu obişnuiesc să distrug fecioare.

Empress nu supravieţuise morţii părinţilor ei şi lunilor de după aceea, luptându-se să rămână în viaţă, fără a descoperi în ea o forţă imensă. Zguduită, dar cu hotărâre, făcu acum apel la acea tărie.

—Nu-i o dilemă de ordin moral. Este o problemă de afaceri şi răspunderea este a mea. Insist.

El izbucni în râs, zâmbetul fiindu-i prietenos şi încântător de cald, exprimând o reală admiraţie pentru tenacitatea ei.

—lată-mă în situaţia de a refuza o femeie care insistă să-i iau virginitatea. Probabil că sunt nebun.

—Cred că uneori lumea întreagă este nebună, replică ea cu blândeţe, conştientă de motivele complexe care îi dictau purtarea.

—în seara asta, cel puţin, şopti el, a luat-o razna mâi rău decât de obicei.

Dar chiar şi pentru un bărbat tânâr şi fluşturatic renumit ca fiind amator de femei, acea nevinovăţie oferită era mult prea ciudată. Şi poate că prezentată prea asemănător cu o afacere pentru a fi pe gustul unui bărbat care găsea plăcere şi desfătare în actul sexual în sine. Nu era măgulitor să fii surogatul unei probleme de afaceri.

—Uite ce-i, spuse Trey făcând un evident efort, mulţumesc dar mai bine mă iipsesc. Nu ma interesează. Dar banii păstrează-i. îţi admir curajul.

Şi rostogolindu-şi trupul jos de pe ea, rămase culcat pe spate şi chemă:

—FIO!

—Nu! strigă ea.

Şi mai înainte ca el să apuce să tragă o dată aer în piept, fu deasupra lui, îngrozită la gândul că el s-ar p'utea răzgândi de dimineaţă, când mintea îi va fi limpede şi se va trezi în braţele lui Fio. Cincizeci de mii de dolari reprezentau o sumă de bani prea mare ca s-o dăruieşti dintr-un capriciu, sau ca s-o pierzi din cauza vreunui scrupul moral greşit înţeles. Trebuia să-l convingă să rămână cu ea, şi aşa măcar şi-ar putea câştiga banii. Sau cel puţin ar încerca.

Culcată ca o încântare catifelată peste trupul lui suplu şi musculos, îi acoperi faţa cu sărutări. Sărutări grăbite, pe nerăsuflate, sărutăriie simple ale unei fete tinere. Apoi, sub un imbold de îndrăzneală, împinsă de necesitate, limba ei mică alunecă şovăielnic către gura care o aştepta. Când limba el mângâie uşor curba arcuită a buzei şale superioare, mâiniie lui se ridicară şi îi cuprinseră umerii goi, şi Trey îi trase în gura lui vârful ispititor. îl supse blând, lent, până când umerii mici şi bronzaţi de sub mâinile lui începură să freamăte de un tremur uşor.

Senzaţii stranii, asemănătoare cu bătăiie unor aripi fiuturânde, goneau prin sângele ei încins, şi o ciudată moleşeală o făcu pe Empress să-şi împreuneze braţele în jurul gâtului puternic al lui Trey. Dar inima ei bătea puternic ca tobele indienilor al căror sunet ajungea vara până departe, în valea lor tainică. Strecurându-şi degeteie prin iuciul negru al părului lui lung, răvăşit în bucle dezordonate, ea îl atinse uşor obrazul cu gura.

—Te rog, şopti lângă urechea lui, în timp ce imagini ale speranţei sale de a-şi salva familia îl alungau reţinerea, rămăi cu mine.

Era o rugăminte exprimată cu simplitate. Poate că asta era ultima ei şansă. Buzele ei Urmăriră conturul perfect al urechilor lui, şi mâinile lui îşi întăriră strânsoarea.

—Spune că-l în ordine. Spune că pot să rămân... murmură ea repede, într-un şuvoi năvalnic de cuvinte.

Oare trebuia el să răspundă acelor cuvinte, pe jumătate timide şi repezi ca mercurul? De ce avea importanţă măgulirea unei femei

care îl dorea?

Apoi ea se mişcă puţin, în aşa fel încât un picior i se strecură între ale lui — o mişcare instinctivă, senzuală — şi catifeaua netedă £ bărbăţiei lui se înălţă apăsându-i coapsa. Era caldă, era fierbinte, şi asemenea unui copil care cercetează o senzaţie nouă, ea îşi mişcă alene piciorul de-a lungul sexului lui.

Trey simţi că i se usucă gura, şi nu se mai putu convinge că refuzul lui ar avea vreo importanţă. Mana îi tremura când îi apropie din nou gura de a lui.

Peste câteva clipe, când Fio bătii în uşă şl-l strigă pe nume, Empress răspunse:

—Pleacă!

Iar când Fio îi repetă numele, glasul lui Trey, atât de diferit încât el se întrebă dacă îi aparţine, răzbătu limpede prin uşa închisă:

—Voi coborî mai târziu la parter.

SILVER

Era excitat dar încordat şi nedecis, şi Empress se baza pe puţinul pe care-l ştia ea despre dorinţa bărbătească pentru a realiza ceea ce explicaţia ei logică nu reuşise să obţină. Fiind franţuzoaică, ştia prea bine că amour-ui putea fi înfierbântat şi încărcat de o emoţie imperioasă, dar nu era sigură în privinţa graduiui exact de nevoie urgentă în raport cu dorinţa. Ştia însă ce se întâmplase cu câteva clipe mai înainte, când îi gustase gura, şi îşi amintea cum reacţionase el la moliciunea ei supusă, aşa că, însufleţită de o încăpăţânare plină de hotărâre, îşi puse în practică priceperea limitată. Trebuia să fie sigură că va avea banii. Şi dacă avea să asigure viitorul familiei sale, virginitatea ei era de mică însemnătate în târgul încheiat.

— Hai să încercăm încă o dată, şopti ea.

— Ba nu, ripostă el, gemând.

— Spune-mi dacă nu fac bine ceea ce fac.

— Empress, draga mea, murmură ei într-un suspin, cu un imens efort de a se abţine când fundul ei se mişcă uşor între mâinile lui, faci totul exact aşa cum trebuie.

— Trebuie să mă înveţi.

-N-ar fi corect din partea mea, spuse Trey, stăpâni ndu-se.

— Mai bine tu, zise ea în şoaptă, decât Jake Poltrain.

— Aşadar, vorbeşti serios.

Ea confirmă dând din cap, şi şuviţe de păr aurit de soare alunecară gingaş peste pieptul lui. Mâinile lui urcară încet de-a lungul satinului cald al spatelui ei, şi numele lui Jake Poltrain îl ajută să se hotărască.

— Mă poţi opri oricând. Până ia un punct, spuse el.

— Nu vreau să te opreşti.

O invitaţie ispititoare*

Trey trase adânc aer în piept.

— în acest caz, pisicuţo, mai bine m-aş dezbrăca. Lecţia — şopti el — va necesita un oarecare timp.

— Lasă-mă pe mine să fac asta! zise ea, zâmbindu-i cu ochii plini de recunoştinţă, şi cu o sciipîre vicleană lucind jucăuş.

Sprâncenele lui negre se înălţară întrebător. Oare înţelesese ceva greşit?

—Să te dezbrac, răspunse ea, văzându-i privirea cercetătoare.

El şovăi câteva clipe, nefiind convins că o asemenea experienţă i-ar fi pe plac. în definitiv, ea era o novice, şi încercarea s-ar fi putut dovedi penibilă.

—N-o să-ţi produc nici un rău, făgădui ea cu neruşinare, apărându-i pe faţă un zâmbet viclean,

El îşi lăsă capul pe spate şi izbucni n râs.

—Ei drace! exclamă el o clipă mai târziu, păstrându-şi zâmbetul larg, în seara asta totul va fi nou... de ce nu?

Dar ea nu era stângace, şi nici timidă, şi din primul moment în care mâinile sale atinseseră catarama centurii lui, Trey simţi o plăcere mai intensă decât tot ce trăise vreodată. Se ridică puţin ca s-o ajute să scoată cureaua, apoi aşteptă, cu nervii chinuiţi de o ciudată senzaţie de anticipare. Oare de ce îl făcea atingérea ei să aştepte cu atâta nerăbdare... să fie atât de încordat de dorinţă? Să fi fost de vină noutatea virginităţii ei? Oare era atât de excitat din cauza unei stranii şi dulci inocenţe care până acum nu-l interesase niciodată?

Ea ridică mâna spre nasturele de sus al cămăşii lui şi, cu gesturi lente, îl descheie. Nasturii erau din os, de culoare deschisă, bine lustruiţi, fiecare având sculptat în mijloc un soi de animal. Desenul era complicat, cerând ore ntregi de muncă cheltuită pentru fiecare nasture. Empress îşi pétrecu uşor vârful degetului peste un animal

ghemuit. Opumă?

—O pumă neagră. Talismanul meu aducător de noroc, explică Trey. Totemul moştenit de la tatăl meu, simbolul lui de căpetenie a clanului, dăruit de spirite în tinereţea lui. .

Ochii ei se ridicară ca să se uite într-ai lui.

—Sunt foarte frumoşi, zise, mintea el incluzând cu sfială în această apreciere ochii lui argintii şi calzi, care-i priveau pe ai ei.

—Dar în seara aceasta frumuseţea le este întrecută, draga mea, murmură Trey, atenţia fiindu-i îndreptată spre încântătorul ei chip.

Empress se îmbujoră la auzul complimentului rostit în şoaptă şi cu căldură, şi sub efectul dorinţei care ardea ca focul în privirea lui. Puţin nervoasă, se grăbi să descheie ultimul nasture al cămăşii. Silindu-se să respire calm, îşi aminti pentru ce se afla aici, îşi aduse aminte de sacrificiul făcut cu scopul folosului, şi de miza aflată în joc. Apoi îşi alungă temerile copilăreşti, înlăturându-şi ezitările trecătoare, îi trase în jos cămaşa şi, atingându-i uşor cu palmele umerii puternici, zise:

—Eşti foarte bine clădit.

—Iar tu eşti foarte...

Voia să spună ispititoare, atât de al dracului de voluptuoasă şi ispititoare încât ar fi vrut s-o răstoarne pe pat şi s-o posede în clipa aceea fără preliminarii.

—...pricepută să mă dezbraci, murmură în schimb, schiţând un zâmbet leneş şi seducător care îi spori strălucirea ochilor.

—Am un frate mai mic pe care să exersez, replică ea cu sinceritate, zâmbindu-i uşor la rândul ei şi înălţându-şi provocator sprâncenele negre.

Acea francheţe prozaică îl nedumeri vreme de câteva clipe. Faptul de a menţiona un cămin, o familie şi fraţi mai mici ar fi trebuit să-i răcorească senzualitatea pe care i-o stârnea ea, dar în mod straniu sporea misterul erotic al frumoasei delicate care îngenunchea goală, lângă el, dezbrăcându-l cu încetineală. Fata era ciudat de lipsită de sfială, şi asta dădea întregii împrejurări bizare o notă de intensă voluptate.

—Ai fraţi? îl întrebă ea calm, trăgându-i poalele cămăşii afară din pantaloni şi întrerupându-i gândurile.

—Nu.

—Eu am şi fraţi şi surori, spuse ea.

Trey era pe punctul de a răspunde politicos, sau cel puţin să încerce să-şi concentreze atenţia care era absor

bită atât de încântător de plăcerea ce-i invada trupul, dar mâna ei mică trecu uşor peste erecţia lui vibrantă, făcându-l să uite ce spusese ea.

— îţi place asta, nu-i aşa? şopti Empress, privindu-l pe Trey cum îşi arcuieşte spinarea, ca reacţie la atingerea ei, şi auzindu-i slabul geamăt de plăcere.

— îmi place, recunoscu el cu glas răguşit, în vreme ce un zâmbet i se întipărea pe faţă. Acum, vino aici, Empress, şi spune-mi cum îţi place ţie.

întinse braţul şi palma lui trecu peste rotunjimea catifelată a sânului ei, alunecă în sus şi, apucând-o cu gingăşie pe după gât îi trase capul în jos şi o sărută... un sărut profund, invadator şi pătimaş, care îi devorau gura şi buzele şi produse o modificare în respiraţia ei.

— întotdeauna este atât de plăcut? şopti ea când gura lui se ridică de pe a ei.

— Va fi şi mai bine, răspunse el cu un mic zâmbet. Ţi-o garantez.

Ea se uită în jos spre trupul lui, culcat nonşalant lângă ea şi doar pe jumătate îmbrăcat.

— Pot obţine asta în scris?

— Desigur, murmură el, râzând şi foarte sigur de sine. Şi în plus şi alte câteva lucruri.

Era obişnuit să le dăruiască femeilor plăcere. Ştia exact ce să facă.

— întotdeauna eşti atât de sigur, domnule Black?

— Trey, o corectă el îrţ şoaptă. Şi... da.

Mâna lui îşi găsea un loc confortabil pe rotunjimea şoldului ei, simţind sub palma lui clocotul sângelui ei înfierbântat. Va trebui să-şi aducă aminte să procedeze lent, în aşa fel ca ea să-şi amintească de plăcerea primei dăţi şi nu de durerea ei.

— Ce modest!

Zâmbetul ei era uşor ironic şi provocator.

— Da, zise el iarăşi, arătându-şi propriul surâs dezarmant. Cred că alcătuim o pereche perfectă. Modestia ta este la fel de mare,

nu-i aşa?

Faptul de a fi goală nu o stânjenea defel, dar, la urma urmei, a se vinde pe sine n faţa unui grup de bogătaşi era antiteza modestiei şi sfioşeniei sau, în orice caz, o acţiune de o raritate ce te punea pe gânduri.

—Ai vrea să fiu sfioasă? întrebă Empress, dornică să placă. Nu sunt sigură cum trebuie să mă port. Pot să-mi pun capotul acela şi să sting lumina.

—Prima lecţie, drăguţo, îi spuse pe un ton glumeţ. Modestia nu-şi are locul în dormitor.

—Ah, bine. Atunci pot să te mai sărut?

Ce tânără părea când vorbea aşa! Privirea lui zăbovi pe îndelete pe trupul ei.

—Lasă-mă să-mi scot cizmele astea şi pantalonii, şi pe urmă poţi să faci tot ce pofteşti.

—Nu ştiu să fac nimic altceva.

Ridicându-se în şezut şi azvârlindu-şi picioarele lungi peste marginea patului, Trey se aplecă să-şi tragă cizmele. întoarse capul pe jumătate spre ea şi-i zâmbi.

—Până mâine dimineaţă, vei şti.

începu s-o sărute, şi ea gândi că gura lui caldă, care îi mângâia rotunjimea umărului, colţul gurii şi ochii, era însuşi paradisul. O sărută acolo unde ridicătura sânului ei se întâlnea cu netezimea coastelor, şi acolo unde rotunjimea lui plină şi catifelată se îmbina cu mica adâncitură de sub braţul ei. îi sărută vârful degetelor şi tălpile mătăsoase ale picioarelor, şi când el se mişcă lent în sus, trăgându-şi trupul deasupra corpului ei zvelt, i se păru că pluteşte pe un nor cu creasta trandafirie; iar căldura care se zvârcolea adânc înăuntru fiinţei ei era de ajuns cât să ilumineze întregul univers.

Trey îi sărută gura şi apoi se culcă plin de gingăşie peste ea, părând răcoros pe pielea ei încinsă.

Contactul acesta spori flacăra argintie ce o mistuia.

—Mi-e cald, şopti Empress.

El se uită în jos spre ea, la îmbujorarea trandafirie a obrajilor ei şi la roşeaţa ce i se întindea spre gât, şi spuse:

—Asta-i bine.

Se mişca treptat, centimetru cu centimetru, conştient într-un

mod ciudat că era răspunzător pentru muit mai mult decât doar pentru plăcerea ei din noaptea aceasta, înduioşat cumva de inocenţa cu care i se dăruia ea. Întotdeauna el se juca de-a dragostea, cu voluptate şi iscusinţă dar cu frivolitate, fără a-şi implica gândurile şi sentimentele. Era un joc în care îndemânarea, bogăţia, acuzaţiile, contribuiau laolaltă la a face cât mai atrăgător cel mai fermecător dintre toate sporturile: aşa-numitul amour. In seara aceasta binecunoscutele lui reacţii erau umbrite de un element nou. Poate că îi păsa cumva de ea... ba mai mult: simţea admiraţie pentru curajul şi dăruirea ei sinceră. Asta schimba întrucâtva jocul.

—Eşti foarte... mare, şopti ea, urmărind cu degetele un traseu ce cobora de-a lungul pieptului şi al pântecelui lui plat, oprindu-se cu puţin înainte de obiectul evaziv la care i se referea fraza. O să doară?

El îşi înălţă ochii şi vreme de câteva clipe nu ştiu ce să răspundă.

—Nu, spuse în cele din urmă, întrebându-se dacă avea să-l urască mai târziu pentru acea minciună.

—Mă bucur că ai fost tu cel din salon, murmură ea, uitându-i-se drept în ochi, cu o privire caldă.

—Te doream mai mult decât oricare dintre ceilalţi, şopti Trey, dându-şi brusc seama că era adevăraţi

N-ar fi fost necesar ca Jake Poltrain să fie cel care o dorea. Oricare dintre cei de la parter i-ar fi provocat aceeaşi reacţie. Fiind un absarokee, cu o viziune personală, ştia. Ea era scrisă în soarta lui — delicată, ciudat de asexuată şi, totuşi, cu un erotism provocator în veşmintele ei bărbăteşti — şi trebuia să fie a lui.

—Te vreau. Spun asta aşa cum trebuie? întrebă ea cu un glas răguşit. în clipa asta plutesc pe un nor moale şi fierbinte. Eşti foarte bun, murmură ea, cuprinzându-l strâns în braţe.

—Fă-mi loc, Empress, draga mea, şopti Trey. Mă urc pe norul tău.

Ea era norul lui, culcată sub el, mirosind a parfum de liliac, caldă ca o dorinţă senzuală, arcuindu-şi puţin spatele ca să simtă tăria lui apăsând uşor peste ea, coatele lui preluând cu grijă cea mai mare parte a greutăţii sale. Sfârcurile ei întărite atingeau ispititor muşchii duri ai pieptului său, şi sânii ei plini se frecau de

el provocându-i o senzaţie mătăsoasă, in timp ce cu mâinile îi mângâia blând spinarea. Era ca şi cum ea ar fi aprins un foc înăuntrul lui, şi flacăra se răspândea repede, odată cu fiecare nouă sărutare şi cu fiecare mişcare uşoară.

Trecuse prea mult timp de când intrase el în încăpere şi o văzuse ridicându-se din cadă, prea mult pentru erecţia lui, în ciuda opririlor şi amânărilor, prea mult ca să se mai joace cu sărutări aţâţătoare. Dintr-o dată el trecuse de faza aşteptării, a politeţe! şi a unor intenţii mal bune. Va trebui să-l primească acum.

Gura lui coborî peste a ei, într-o barbară invazie, şi ea se supuse atacului său, la început cu un suspin de bun venit, de parcă l-ar fi aşteptat toată viaţa. Dar peste câteva clipe mâinile ei se agăţară de umerii lui cuprinse de propria lor nebunie, şi ea îşi ridică şovăielnic şoldurile spre bărbăţia lui, ispitindu-l s-o pătrundă, căutând o uşurare pentru dorinţa fremătândă care îi invada trupul. Ardea de dorul lui, jinduia după el — înfierbântată, umedă şi pregătită pentru el.

Acum, pentru nici unui dintre el nu mai conta nimic altceva, decât să stingă focul. Toate motivele străine şi complicate care îi aduseră unui în braţele celuilalt dispărură brusc, arse de un uimitor sentiment de bucurie şi de o dorinţă atât de intensă şi neabătută încât nu mai exista cale de întoarcere. Mângâind pielea catifelată de pe interiorul coapselor iui Empress, Trey i le depărtă cu blândeţe, potrivindu-şi şoldurile suple între picioarele ei. Apoi, degetele iui atinseră intrarea umedă şi înfierbântată spre paradisul lui şi alunecă voluptuos cu ele peste umezeala ei.
Flacăra argintie a dragostei

Empress icni, ţinându-şi respiraţia în timp ce nespus de plăcutele senzaţii se răspândeau ca un vin dulce prin simţurile ei.

—Mai fă aşa... şopti ea întretăiat când realitatea reveni în cele din urmâ cât de cât undeva, la graniţa raţiunii ei.

El îi îndeplini dorinţa, şi ea crezu că va muri.

—Se poate muri de plăcere? murmură cu un suspin, în scobitura umărului lui. Cum de ştii...?

Dar degetele experte ale lui Trey alunecară mai adânc înăuntru, punând capăt întrebării, căci Empress fu brusc pierdută pentru orice în afară de extazul acela chinuitor.

—Eşti frumoasă, spuse Trey foarte încet, mângâind cu gingăşie,

în aşa fel încât, pentru Empress, universul pieri într-un vârtej auriu de senzaţii fermecătoare.

—Umedă şi caldă şi frumoasă, adăugă el cu glas răguşit. Nu mai pot să aştept. Acum strânge-mă în braţe!

Găsindu-şi locul acolo unde pipăiseră ispititor degetele lui, se implântă în dulceaţa ei îngustă şi catifelată. O simţi înţepenind sub el, dar clipa trecu şi el rămase înăuntrul ei (rână când ea se relaxă, după ce se risipise durerea produsă de apăsarea rapidă. Mâna lui îi cuprinse şoldul, de parcă ar fi putut să alunge suferinţa prin căldura mângâietoare a degetelor lui, şi peste câteva clipe începu să se mişte înăuntrul ei, verificând cu gingăşie limitele ei de plăcere sau de durere. De astă-dată nu se grăbea, frenezia dispărându-i, acum când se afla acolo unde dorea să fie. Alunecă în sus cu grijă, doar pentru a se retrage cu tot atâta prudenţă; şopti cuvinte de iubire, mângâie şi aiintă până când o simţi că alunecă voluptuos în jurul lui şi o auzi murmurând cu un glas calm şi ispititor:

—Mai mult...

El o ascultă, curtenitor şi sigur de sine, într-un ritm tot mai intens la care ea se adaptă arcuindu-şi şoldurile şi trăgându-l cu braţe puternice aproape de ea. Respiraţia ei era neregulată din cauza pasiunii, chiar şi a lui fiind agitată în timp ce se atingeau într-o pătrundere nestăpânită şi o împreunare lacomă, până când ea ajunse să
se frământe febril sub el, cutremurându-se frenetic atât de aproape de climax, încât el ştiu că nu mai lipseau decât câteva secunde. Mâinile lui se strecurară sub şoldurile ei zvelte şi sub fesele ei catifelate, şi o trase cu putere spre următoare lui apăsare în jos, lentă şi deliberată. Simţind că începe prima ei uşoară convulsie în clipa în care el se afla cufundat adânc înlăuntrul ei, Trey îşi îngădui în sfârşit s-o umple cu dorinţa fierbinte pe care i-o aprinsese ea încă de când o zărise pentru întâia oară în salonul lui Lily. Iar ea se agăţă de el cât timp valul de încântare se năpusti asupra ei. Şi îi strigă încet numele.

Ceva mai târziu după orgasm, dar nesătul, Trey stătea înăuntrul ei, îmbătat de o patimă ciudat de nedomolită dorind cu disperare s-o aibă şi mai muit. Două săptămâni, şase zile şi douăzeci şi trei de ore, socoti în gând, şi aplecându- şi uşor capul să-i simtă gura

catifelată şi caldă, ştiu că avea să se epuizeze şi avea s-o epuizeze şi că în următoarele trei săptămâni avea să simtă toată savoarea acută, senzuală, gravă şi sclipitoare a iubirii.

Nu-şi punea întrebări în legătură cu faptul că această senzaţie era uluitor de unică în experienţa lui trecută; se mulţumea să aştepte din tot sufletul desfătarea ce avea să urmeze. îşi găsise perechea — cel puţin perechea pentru câteva săptămâni trecătoare — şi cu un instinct primar, voia s-o facă din nou a lui... gustând-o, simţind-o, atingând-o. Trupul lui o cerea în continuare, cu o foame pe care el nu o mai întâlnise.

După a treia oară, abia răsuflând, Empress spuse:

—încetează!

Mirat, dându-şi la o parte de pe ochi părul negru şi umed, Trey se opri şi se uită la ea de parcă ar fi fost de pe altă planetă. Apoi o văzu cu alţi ochi — imeginea ei deveni iar clară, cu chipul ei frumos, trandafiriu, privindu-i cu un surâs abia schiţat.

—Nu trebuie să epuizezi toţi cei cincizeci de mii de dolari în noaptea asta, spuse ea, învăluindu-i într-o privire caldă şi prietenoasă.

Flacăra argintie a dragostei

—Eşti altfel, replică el, nerăspunzând vorbelor ei, dar explicând în schimb, deşi vag, o parte din înfăţişarea ei.

Ea nu îi spusese că sé simţea într-adevăr altfel, ca şi cum i s-ar fi întâmplat ceva de o imensă importanţă, şi încă nu era sfârşitul. N-ar fi putut să spună cu precizie ce anume era, dar ştia că noaptea aceasta avea să-i împartă pentru totdeauna viaţa în „înainte" şi „după".

—Voi fi aici mâine dimineaţă, zise, încântată de brusca descoperire a puterilor ei.

—îmi pare rău. Ai dreptate. Am fost al dracului de egoist.

Şi, sărutându-i uşor vârful nasului, se rostogoli pe o parte, tolănindu-se pe spate.

—Nu trebuie să-ţi pară rău, replică Empress, întorcându-se pe jumătate şi sprijinindu-se într-un cot.

E foarte frumos, decise ea, uitându-se în jos spre el, cum stătea aşa culcat, într-o atitudine firească de nonşalanţă. Privirea ei îl cercetă de la chipul atrăgător, spre trunchiul acoperit de muşchi încordaţi şi până la şoldurile înguste şi picioarele lungi şi

musculoase.

—Nu-ml pare rău deloc, răspunse el cu un zâmbet scurt şi uşor ironic, privind-o cu ochi larg deschişi, calmi şi surâzători. Eşti incredibilă, să ştii.

—iţi mulţumesc. Nu ştiam, bineînţeles... nu aveam cum să ştiu... deşi, domnule...

—Trey.

—Probabil tu, Trey, eşti cel căruia ar trebui să-i mulţumesc. Presupun că femeile te plac...

Era îndeajuns de inteligentă ca să-şi dea seama că nu toşi bărbaţii erau atât de isciisiţi sau atât dje blânzi. Chiar aşa lipsită de experienţă cum era, înţelegea că, datorită unui mic miracol, căzuse pe mâinile unuţ bărbat care, în mod ciudat, îmbina forţa cu sensibilitatea.

—Bănuiesc că unele mă plac, replică modest bărbatul care se bucura de reputaţia de a exercita un farmec extraordinar asupra femeilor, în sau în afara patului.

—Faci deseori asta?

întrebarea fu pusă din curiozitate şi cu naivitate.

El tăcu o vreme. Ce să-i spui unei fecioare de curând dezvirginate — sau oricui, la drept vorbind — care pune o întrebare atât de precisă?

— Nu ştiu ce înţelegi prin deseori. Acest deseori al tău este acelaşi CU al meu? Cred că asta e una din acele întrebări la care se presupune că un gentleman nu răspunde niciodată, decise el, amintindu-şi unele sfaturi referitoare la modestie şi curtoazie primite cu multă vreme în urmă de la tatăl lui. Dar o putem face oricât de des ţi-ar place. Dacă voi începe să obosesc, vom trimite vorbă jos să ni se aducă mâncare.

— îţi plac, constată ea cu un mic surâs de încântare.

Deâfăcându-şi braţele de sub cap, luă una din mâinile ei şi zise:

— Eşti isteaţă că ai observat. Eşti obosită? o întrebă cu solicitudine, dar şi din dorinţa de a schimba subiectul, renunţând la cel referitor la activităţile lui amoroase.

— Nu, nu chiar. Ne-am putea totuşi odihni o vreme? întrebă ea pe un ton prozaic, ca şi cum n-ar fi făcut altceva decât să ceară o mică pauză în îndeplinirea sarcinilor ei de serviciu.

Trey se lăsă iar pe perne, păstrându-i mâna într-a lui.

— Vorbeşte-mi despre tine.

— Mai întâi povesteşte-mi tu despre tine, ripostă Empress cu blândeţe.

Prefera anonimatul, deoarece de îndată ce va pleca, peste trei săptămâni, intenţiona să-şi şteargă din amintire acest interval. Nu trebuia să reţină modul în care făcuse rost de bani, ci doar să-i folosească.

înţelegându-i reţinerea de a dezvălui amănunte privitoare la viaţa ei, Trey se conformă cu politeţe cererii, deşi uşorul accent franţuzesc îl intriga. Stăteau culcaţi pe pat, şi Trey tocmai îi povestea despre indienii absarokee şi clanul tatălui său când se auzi o bătaie în uşă. Nu sfioasă, ci puternică, şi un glas bărbătesc grav întrebă:

— Sunteţi într-o ţinută decentă?

Flacăra argintie a dragostei

Vocea lui Trey, ceva mai groasă şi cu o nuanţă de amuzament, răspunse;

—Nu, dar intră!

Când Blue păşi în încăpere, Empress se strecură sub cuverturi.

—Este ruşinoasă, explică Trey zâmbind.

—Mda! mormăi Blue pe un ton batjocoritor. Poltrain face scandal jos. Mi-am zis c-ar trebui să-ţi aduc asta la cunoştinţă, explică el. E şi din cauza alcoolului, desigur, dar ştii şi tu ce sentimente are faţă de noi şi de familia ta. Poate c-ar fi bine ca Fox şi cu mine să-ţi păzim uşa la noapte. Este nebun de furie că l-ai învins la licitaţie şi vorbeşte despre cum o să încheie socotelile cu tine. Pe cea de-acum, dar şl altele.

—Nu-ţi face griji! răspunse Trey cu calm. Nu va încerca nimic în localul lui Lily. Asta-i doar vorbărie datorată whisky-ului. Iar eu ştiu cât ai aşteptat s-o vezi pe Kate. Aşa că nu-l lăsa pe Jake să-ţi strice noaptea. Ne vedem mâine dimineaţă.

—Sigur?

—Categoric. Drace, sunt aici în tot atâta siguranţă ca şi acasă.

Privirea lui Blue cercetă cu atenţie trupul cu rotunjimi de sub cuverturi, apreciind pe sub grosimea păturii perfecţiunea evidentă.

—Cum merg treburile? întrebă în mod criptic.

—Bine. Foarte bine, răspunse Trey, ale cărui buze se întinseră

într-un zâmbet.

Blue se depărtă de uşă.

—Atunci, pe mâine.

—Nu prea devreme, preciză Trey, arătând cu bărbia spre Empress.

—Mai spre după-amiază? întrebă Blue, rânjind.

—După-amiază, conveni Trey cu bunăvoinţă, ar fi mult mai bine.

—Kandiruxua, tsitsetsc, zise Blue cu un surâs ironic. („Adu-ţi aminte să te şi odihneşti puţin.")

—Ahu uxa bihawim co bix ceky, replică Trey cu voioşie. („O să am destul timp să dorm când voi fi mort.")

După ce Blue plecă, Trey dădu cuverturile la o parte şi o cuprinse în braţe pe Empress.

—Blue îmi este ca un frate. Data viitoare o să ţi-l prezint. îţi va place.

Răsucindu-şi capul să se uite spre el, Empress spuse:

—E jenant.

—Aici nimănui nu-i pasă de situaţiile „jenante", iar Blue şi Fox mă însoţesc aproape tot timpul, aşa că...

—Pentru ce te însoţesc mereu?

Auzise unele bârfe despre tulburări cauzate de indieni, cu Hazard şi marile interese din domeniul creşterii vitelor. Dar, fiind absorbită de propria ei luptă pentru supravieţuire, Empress nu dispusese nici de timp, nici de energia necesară să se preocupe de problemeie oamenilor bogaţi.

—Sunt gărzi de corp.

Se uită la el înălţându-şi sprâncenele. Aşadar era adevărat.

—Cine vrea să te ucidă?

—Nu-i nimic personal, replică el zâmbind. E numai din cauză că eu reprezint interesele tatălui meu, şi multor oameni nu le plac indienii de felul tatei, care n-au fost jefuiţi de pământurile lor, şi îşi închipuie că sunt tot atât de buni ca albii. Se presupune că noi trebuie să fim mulţumiţi să rămânem în rezervaţie şi să trăim din pomana guvernului. Asta cu condiţia ca o parte din aceasta să poată trece de mâinile hoţilor care lucrează la departamentul problemelor referitoare la indieni Tata a preferat să nu se mulţumească doar cu atâta. în plus, el deţine controlul asupra mai multor fâşii de pământ pe care multe persoane ar vrea să pună

mâna. Aşa că eu am bodyguarzi ori de câte ori vreuna din ameninţări devine făţişă, încheie el, înălţând din umeri. Uneori este stânjenitor, dar...

—Ai avut vreodată într-adevăr nevoie de ei, mai mult decât pentru a constitui pur şi simplu o descurajare?

Flacăra argintie a dragostei

Ideea părea cumva deplasată în pustietăţi, sau aici, în acest bordel poieit, şi vreme de câteva clipe ochii ei se deschiseră mari şi plini de curiozitate.

Privind-o, Trey se întrebă dacă nu venise în Montana doar de curând şi nu înţelegea toată complicata intrigă politică, sau soiul de justiţie care predomina în zonele de frontieră.

— Uneori, răspunse cu calm, dar ochii lui îşi pierdură o secundă căldura fermecătoare, şi memoria lui îi reaminti lecţiile învăţate despre viclenia şi lăcomia omenească.

Era o conversaţie pe care nu avea chef s-o continue.

—Apropo, zise brusc, evitând amănuntele legate de oamenii care urmăreau să verse sângele lui de metis, mâine ne vom muta în apartamentul meu. Este un loc mai puţin public. Şi vei avea nevoie de îmbrăcăminte.

—Am îmbrăcăminte.

—Vom pune să fie arsă, replică el cu amabilitate.

Oricât de amabil i-ar fi fost tonul, era brutal din partea lui să-i reamintească situaţia în care se afla ea.

—Presupun că tu eşti stăpânul, ripostă ea, impresionată şi extrem de tulburată. Cel puţin pentru următoarele trei săptămâni.

Şi rostogolindu-se departe de el, se ridică în şezut şi-l fulgeră cu privirea.

El zâmbi leneş, părându-i la fei de frumoasă aşa, furioasă, ca şi atunci când era calmă, şi reflectând alene la curbura perfectă a mijlocului ei subţire, declară:

—în acest caz, va trebui să profit de autoritatea mea. Nu-mi amintesc ca până acum să mai fi fost vreodată stăpân. Voi avea nevoie de crevaşă?

—Eu nu aş recomanda-o, replică Empress pe un ton blând şi mieros, ce contrasta puternic cu ochii ei verzi, scânteietori.

—Bine, îmi pot impune voinţa şi fără ea. îţi mulţumesc, draga

mea, că eşti atât de înţelegătoare, o tachină Trey uşor, trăgându-se puţin mai în jos pe pernele îngrămădite sub capul său.

—Nişte rochii de catifea şi o eşarfă de caşmir, cred eu, începu, enumerând. E foarte frig ia vremea asta din an, adăugă, cu un surăs. Câteva cămăşi de noapte din mătase... Eşti de acord cu mătasea, sau ai prefera flanelă? o întrebă pe femeia ale cărei priviri continuău să-i aţintească ca două pumnale. Şi o capă de blană pentru plimbări. îţi plac plimbările cu sania?

Ochii argintii îşi coborâră uşor privirea, măsurând întreaga frumuseţe opulentă a trupului lui Empress, apoi reveniră fără grabă să-i susţină privirile. Gândurile lui se îndreptară brusc spre o imagine erotică a iui Empress, culcată pe blănuri în sania iui lăcuită în roşu.

—Nu trebuie să cheltuieşti mulţi bani cu mine, ripostă Empress cu iritare, înşiruirea de veşminte elegante sunându-i în urechi ca o pomană insultătoare.

—Mi-ar place să te văd îmbrăcată ca o femeie. Fă-mi pe voie, scumpo.

Ea nu răspunse vreme îndelungată, vanitatea feminină luptându-se cu o puternică încăpăţânare, în cele din urmă interveni aspectul practic: situaţia nu-i îngăduia să-i combată pe Trey Braddock-Black.

—Sunt banii tăi, replică scurt.

—Aşa este, zise el, amuzat. Ai vreo preferinţă, referitor la blănuri? Ai arăta foarte voluptuoasă, tolănită pe samur negru sau pe nurcă neagră...

—Credeam că blana era pentru plimbări cu sania, îi reaminti ea pe un ton tăios.

—Vom lua una şi pentru după plimbările cu sania, zise el cu un zâmbet jucăuş. Spune-mi care sunt mâncărurile tale preferate, continuă apoi cu dezinvoltură. Nu trebuie să fii atât de slabă.

Ea se uită la el câteva clipe, cu ochii de un verde ameninţător. Ai lui, adaptându-se instantaneu la mesajul lor limpede exprimat, nevrând s-o supere, străluciră cu o sclipire argintie.

—Ador femeile suple, zise el. Iar acum, florile, continuă nestânjenit. Ce fel de flori îţi plac?
Flacăra argintie a dragostei

— Flori? exclamă Empress eixtrem de uimită, acum când vuietul

viscolului care urla afară făcea ca o discuţie despre flori să pară revoltătoare. Nu poţi vorbi serios.

Trey învăţase încă. de mult că existau foarte puţine lucruri pe care să nu le poţi cumpăra dacă îţi puneai în cap s-o faci şi dacă aveai cu ce.

— Aştept un răspuns.

— Ar fi imposibil să le obţii acum, îngăimă ea.

Ca şi cum ai putea găsi forsytia în Montana, în miez de iarnă!

Dar când ea i le numi, el o asigură că va încerca. _

Nu aşa ar fi trebuii să fie, cugeta ea, nedumerită. îşi văzuse contractul ca pe un sacrificiu ce urma să fíe îndurat încleştând din dinţi, o obligaţie îndeplinită fără entuziasm. Nu era de presupus că avea să simtă o căldură prelungită iscată de atingerea acestui bărbat, şi un confort, la care de cinci ani nici nu se mai gândise. Era de aşteptat să fie un conflict în mintea şi sufletul ei. în loc de asta, era o încântare care o atrăgea spre ochii aceia argintii şi faptul de a şti că acea plăcere binecuvântată se afla doar la o depărtare de un braţ, aşteptând-o pe ea.

— Vino aici, spuse el, cu glas coborât care, în clarobscurul înserării, suna blând ca o muzică.

Peste câteva clipe, culcată în înlănţuirea braţelor lui, îşi ridică bărbia, rezemând-o de pieptul lui şi şopti cu calm:

— O asemenea risipă seamănă cumva... cu un păcat.

Nu gândea asta din punct de vedere moral, ci numai în comparaţie cu sărăcia cumplită a vieţii ei din ultimii ani.

— Dacă-i vorba de păcat, murmură Trey alunecând cu mâinile de-a lungul spatelui ei, tu eşti Ispititoare ca păcatul, aşa cum stai culcată aici, nepăsătoare, şi caldă. N-ai vrea... adică, dacă te-ai odihnit destul... Simt o nevoie acută şi inexplicabilă... ei bine... Eşti încântătoare iar eu sunt nebun după tine.

Nu o putea lămuri că termenul „inexplicabil" se raporta numai ia toate precedentele lui nevoi şi tentaţii în
legătură cu femeile şi cu dragostea. Pentru el, dragostea fusese întotdeauna o activitate sportivă şi plăcută, dar niciodată nu fusese esenţială. De aceea i se părea uimitor de inexplicabilă această dorinţă de acum. O dorea mai mult decât pentru obişnuita lui plăcere sau ca pe o împreunare întâmplătoare. O dorea enorm, aşa cum doreşte un băiat să guste pentru prima oară dragostea, sau

aşa cum un copil încăpăţânat vrea să atingă curcubeul, o dorea mai presus de orice raţionament sau logică. O voia... acum.

Ea se gândi sâ spună nu, cel puţin la început, ca să arate că el nu-şi putea face atât de uşor voia cu absolut orice în lume, că nu putea să fie întotdeauna un copil răsfăţat al sorţii, că ea însăşi avea un oarecare control în această stranie relaţie pe oare el o vedea ca pe un capriciu fermecător.

Dar el şoptea cuvinte fierbinţi de dragoste care aprinseră focul ce mocnea în ea. li murmură amănunte ameţitoare despre ce avea să-i facă el şi ce va simţi ea, şi unde ar trebui să se uite ea dacă voia să vadă cât de mult o dorea. Şi când se uită, el îi spuse cât de mult timp avea să facă dragoste cu ea. O mângâie, o dezmierdă, şi o făcu să uite o scurtă vreme că lumea reală nu era alcătuită numai din atingeri catifelate, lux şi confort.

Sau aşa era? se întrebă ea ameţită, câteva clipe mai târziu.

El 0 tachină, numind-o bas wicgye ditsira tsi, ceea ce îi traduse că înseamnă „pisicuţa mea aprigă", când ea îl strigă pe nume, cuprinsă de frenezie. El şopti că avea să aibă grijă de ea... şi de toate nevoile ei.

— Rămâi cu mine, murmură el cu fervoare, negândindu-se numai la cele trei săptămâni.

Dar el nu avea mintea complect limpede — Empress ştia asta, pentru că gustul coniacului era ameţitor când o săruta. De dimineaţă era posibil să se poarte altfel. Dar pentru moment, cu gura lui urmărind un traseu de-a lungul gâtului şi pieptului ei, Empress nu voia să se gândească la ziua de mâine şi la nici una dintre sutele de probleme ale vieţii ei. Voia să nu gândească deloc.

Gura lui Trey alunecă în josul pântecelui ei şi se îndreptă încet spre locul dintre picioare. Rezemându-şi obrazul de coapsa ei caldă, Tréy îşi ridică privirile spre ea.

—Arată-mi unde vrei să te ating, şopti el.

Şi luându-i mâna, îi sărută pe-ndelete fiecare vârf de deget. Apoi, după ce supse uşor ultimui deget, îl îndepărtă mâna de la gura lui şi i-o îndrumă către căidura ce vibra între picioarele ei.

—Aici, pisicuţă aprigă? o întrebă în şoaptă, făcându-i mâna mică să alunece peste carnea trandafirie, pulsând datorită intensităţii cu care-l dorea ea. Spune-mi...

—Vai, Dumnezeule!... suspină ea, când o plăcere acută îi inundă

mintea.

Nu exista scăpare în faţa acestei senzaţii. Nu exista nimic comparabil în zilele de până acum ale vieţii ei; nu exista nici un răspuns la dorul acesta orb, nici o scuză.

—Te rog, Trey, am nevoie de tine! strigă Empress cu glas abia auzit.

Şi împreună expiorară limitele delirante ale pasiunii.

Câteva ore mai târziu, în ciuda cuvintelor rapide spuse lui Blue de Trey, o ţinea pe Empress înlănţuită în braţele sale. Somnoroasă, ea îi spuse „mulţumesc" — exprimarea unei recunoştinţe multiple: pentru bani, pentru viitorul acum asigurat al familiei ei, şi, în mod ciudat, deşi ar fi trebuit s-o chinuie remuşcarea, un „mulţumesc" înăbuşit, murmurat la pieptui cald al lui Trey... pentru felul în care se simţea ea: în deplină siguranţă. Şi abia în ciipa aceea şi-a dat ea seama cât de îngrozitor de înspăimântată fusese atunci când stătuse în salonul lui Lily. Dar acum nu se mai temea. Respirând liniştită în braţele lui Trey, dormea.

După aceea el o veghease, mângâindu-i uşor buclele mătăsoase, ce se încolăceau peste trupul lui, admirându-i genele arcuite, ceva mai închise la culoare decât părul,
întinse ca o mătase peste obrajii ei, şi decizând, în timp ce privirea lui îi urmărea gingăşia trăsăturilor, că ea era mai frumoasă decât oricare dintre femeile pe care el le văzuse vreodată. Era o apreciere obiectivă făcută de un bărbat care văzuse foarte multe frumuseţi ale lumii... şi încă de aproape. Cât despre faptul de a fi virgină... Ei bine, ea dovedise cât de greşite erau toate poveştiie despre fecioare nepricepute.

—Noapte bună, pisicuţă aprigă, şopti Trey.

Glasul iui suna tandru, căci cuvintele voiau să spună mult mai mult.

Simţea o oboseală încărcată de mulţumire, şi în foarte scurt timp epuizarea îl doborî şi pe el. Adormi liniştit.

Capitolul 4

Deşi trecuse destul timp, lui Trey i se păru că nu se scurseră decât câteva secunde când simţi că-l scutură cineva ca să-l trezească. Creierul iui obosit şi vag ameţit de alcool fu o vreme confuz până să-şi amintească unde se afla. Apoi ochii i se

deschiseră brusc şi scoase un mormăit înfundat.

Fio stătea aplecată deasupra lui, îmbrăcată într-o rochie de mătase de un stacojiu intens, ţinând în mână o sticlă de şampanie pe jumătate goaiă şi şoptind cu un glas care s-ar fi auzit la distanţă de o milă chiar şi pe furtuna care sufla afară.

—Dă-te mai încolo, Trey! Ţi-am adus şampanie.

Ei se uită repede să vadă dacă Empress mai dormea, se linişti puţin când constată că aşa era, şi răspunse în şoaptă:

—E târziu iubito, şi sunt obosit. Ce-ar fi s-o laşi pe altă dată?

—Nici gând! replică Fio, cu o mişcare oscilantă a capului. Vreau să beau un păhărel mic-micuţ cu tine.

Şi sorbi o înghiţitură mare din sticlă.

—Poftim, e rândul tău! îi oferi apoi sticla cu cordialitate adresându-i un zâmbet de om cherchelit.

—Nu, mulţumesc, refuză Trey politicos, privind-o cum se leagănă pe picioare lângă el. Am o uşoară durere de cap de la coniac.

—Şampania e mai bună pentru petrecăreţii întârziaţi, remarcă ea, făcându-i cu ochiul. Tot aşa cum cu două femei e mai bine decât cu una. Şi dacă nu te dai mai încolo, o să fiu nevoită să mă aşez pe ea.

Trey se grăbi să se ceva mai departe, apărând-o pe Empress pe care continua s-o ţină în braţe, abia evitând căderea lui Fio peste el.

—AşaaL. exclamă cu voioşie Fio, căzând brusc lângă el, într-un val de mătăsuri şi dantele roşii. Acum pari treaz. Trezeşte-o şi pe micuţa doamnă şi hai să bem din băşicuţeie astea.

Oftând, Trey luă sticla ce i se oferea şi bău.

—Dă-i şi ei puţină, insistă Fio, cu limba împleticită.

Şi cu un gest generos, îşi flutură mâna spre Empress.

—Las-o să doarmă.

—Ba pe dracu, nu! Hai să vedem ce se cumpără cu cincizeci de mii de dolari. Niciodată n-am mai văzut o târfă atât de scumpă, Trey, iubitule. Vreau să văd.

—Eşti beată, Fio.

—Şi ce dacă? Şi tu eşti.

Probabil că era, dar nu tot atât cât ea. Avu destulă minte ca să n-o contrazică.

—Bună şampanie! zise în schimb, înapoindu-i sticla.

—O s-o trezeşti?

El scutură din cap şi zâmbi.

—De când nu-ţi mai place un menage a trois, Trey, iubiţelule?

—Doamne, Fio! exclamă el cu glas coborât, neflind în stare să găsească un răspuns la întrebarea ei directă.

— E cumva mai deosebită? întrebă Fio, pusă pe harţă.

— Nu, răspunse Trey. Poate. Dumnezeule, Fio, nu ştiu!

— Nu ştiu, nu vreau, pentru tine, în seara asta, toate sunt nu. Nu mă tot înnebuni cu „nu"-uri. Dacă tu nu vrei s-o trezeşti, o s-o trezesc eu!

Dar el şi ieşise din pat cu Empress în braţe, înainte ca Fio să reuşească să se mişte pe verticală cu fustele ei voluminoase, cu corsetul strâmt şi sticla pe care continua s-o ţină în mână.

Ştiind ce ar fi vrut ea să audă, Trey spuse;

— Rămâi acolo, Fio. Mă înapoiez imediat.

O purtă în braţe pe Empress până în camera de toaletă alăturată. Deranjând-o cât mai puţin cu putinţă, o culcă în fotoliul îmbrăcat într-un brocart pastelat.

încredinţându-se că era învelită bine şi la căldură, închise cu grijă uşa dintre cele două încăperi şi se aplecă să-şi ia pantalonii de pe pardoseală. Abia după ce îşi încheiase ultimul nasture al hainei îşi întoarse privirile spre Fio.

— Fir-ar să fie! bombăni printre dinţi.

Nu o să-mi fie uşor să mă descurc cu ea, niciodată nu e simplu, după ce bea şampanie, îşi aduse ei aminte cu resemnare. Acum îi va fi necesar un anumit grad de diplomaţie, deoarece Fio folosise prilejul de a se dezbrăca în timp ce el o culca pe Empress. Acum moţăia rezemată pe pernele împodobite cu dantelă, ca o hurie graţioasă.

Genele ei se ridicară şi privirea I se aţinti asupra lui.

— Vino să mă săruţi, Trey, scumpule! Mi-a fost dor de tine în noaptea asta. şi acum aş vrea să mă încălzeşti un pic... mi-e atât de frig...

-Fio, iubita mea dragă.. începu el pe un ton împăciuitor, păstrând distanţa. Problema este că... probabil că Blue... Blue urmează să mă trezească devreme, mâine dimineaţă, iubito şi... sunt al dracului de obosit. Acum fii

o scumpă şi îmbracă-ţi rochia. Oricum, nu ţi-aş fi de mare folos. Sunt frânt.

— Trebuie să fie o femeiuşcă focoasă.

—Nu asta am vrut să spun, explică el în grabă. Pur şi simplu e târziu.

Luând de jos rochia mototolită a lui Fio, se apropie de pat, îngenunche pe catifeaua albastră şi o întinse spre ea.

—Noi doi am fost prieteni vreme îndelungată, scumpo. Acum îmbracă-te şi mâine dimineaţă vom sta de vorbă. Ce zici?

—Nu-mi place, spuse ea, ţuguindu-şi buzele.

—Dă-mi voie să te îmbrac eu, murmură Trey, apropiindu-se mai mult.

—Asta îmi sună mai bine, toarse ea.

Avea s-o îmbrace cu rochia, s-o care înapoi la parter, şi Lily va putea să pună pe cineva s-o culce pe Fio în pat. Nu voia să se certe cu ea aici. Era ameţită de şampanie şl cu mintea rătăcită. Şi în mod straniu, datorită unor sentimente pe care nu şi le analiză, nu avea chef ca Empress Jordan să-l găsească discutând cu o femeie dezbrăcată şi cherchelită, după ce abia cu puţin timp în urmă ei... of, la dracu! Pur şi simplu voia ca Fio să plece de-acolo.

Stătea cu faţa spre Fio, aşa că nu văzu cum uşa întredeschisă lasă să înainteze în încăpere vreo nouă centimetri din ţeava unei puşti. Tocmai se întindea spre Fio cu fusta rochiei desfăşurată ca un evantai de mătase roşie, ca să i-o petreacă peste cap, când îi văzu ochii mărindu-i-se de groază.

Era pe punctul de a încerca s-o iinişteascâ, când un vag tremur de avertizare îi strânse măruntaiele. O secundă prea târziu. înainte ca alarma inconştientă să fi străbătut jumătate din drumul până la creier, ceva îl izbi în şi o expiozie de durere îi sfâşie simţurile, în aceeaşi clipă în care detunătura îi răsuna în urechi. Văzu, auzi şi simţi pe pielea lui coşmarul chinuitor, cu o intensitate infernală, şi percepu slab ţipetele neomeneşti. Ale lui Fio, recunoscu el.

Un receptor nervos, care încă mai funcţiona în ciuda suferinţei ce-i tăia respiraţia, transmise mesajul până la capăt. Şarja unei puşti de vânătoare. îşi Sili ochii Să se mişte, dar efortul se asemăna cu acela necesar pentru a depla-
Sa un munte CU mâna. Dumnezeule! Fio a murit! Oare am să mor şi eu? Să nu-i spuneţi mamei, gândi. Pe urmă fu înghiţit de un

întuneric apăsător.

Empress fu cea dintâi care îi văzu. Pielea i se făcu ca de găină când se uită în încăpere şi zări scena aceea sângeroasă. în lumina slabă a lămpii, camera era cumplit de tăcută, şi oroarea ţipetelor se prelungea în mintea ei doar ca firave ecouri.

Patul şi aşternuturile răvăşite erau năclăite cu sânge. Femeia era moartă. Şarja de alice care îi nimerise pe Trey în spate explodase în faţa ei. Empress închise ochii şi trase adânc aer în piept înainte să îndrăznească să sé Uite la Trey. Sfinte Dumnezeule, fă să nu fi murit toată căldura aceea generoasă şi toată frumuseţea şi râsul acela uşor ironic! Fă să mai respire încă! Te rog, Doamne!

Deschizând ochii, îşi strânse mai bine în jurul trupului pătura şi alergă spre pat.

El era sfâşiat, zăcând cu faţa în jos pe cearşafurile de mătase, într-o baltă de sânge ce se mărea văzând cu ochii. Părul lui negru îi acoperea pe jumătate chipul, şi pârâiaşe roşii curgeau de-a lungul obrajilor lui catifelaţi, ca degetele răsfirate ale unei morţi lichide, ţesând un păienjeniş pe trăsăturile lui delicate.

Luându-i încheietura mâinii ce atârna peste marginea patului, îi căută înnebunită pulsul. Degetele ei explorară cu grijă antebraţul lui puternic şi musculos. Nimic. Inima
i se zbătea înspăimântată în piept. Nu intra în panică, încearcă încă o dată, îşi spuse. Şi se rugă. De astă dată, simţi un slab zvâcnet de puls... unui singur. Oare şi-l închipuise? Dorise atât de mult ca el să trăiască încât voise să simtă uşoara bătaie? Aşteptă, cu ochii fixaţi pe micul petic de piele cafenie de sub degetele ei. în cele din urmă... o a doua pâlpâire slabă de viaţă. Ochii i se umplură de lacrimi şi, foarte încet, spuse;

— îţi mulţumesc! îţi mulţumesc că m-ai ascultat acum şi că nu m-ai părăsit!

Două minute mai târziu încăperea era plină de lume, şi peste aite trei minute Blue şi Fox o goliseră.

—Trebuie să-l scoatem de-aici, zise Blue, cercetând cu ochii lui negri cele două ferestre dinspre stradă. Sunt prea mulţi oameni, şi noi doar doi, adăugă, făcându-i semn lui Fox să-i dea o pătură de la celălalt capăt al patului.

Apoi îi porunci scurt lui Fox să aducă hainele lor din piele de

bivol, şi începu să-l înfăşoare pe Trey în pled.

Când Blue năvălise în cameră, Empress fusese dată fără multe politeţuri la o parte, şi acum stătea la picioarele patului urmărind cum mâinile lui îndemânatice înveleau cu blândeţe trupul sfârtecat al lui Trey.

—Unde îl duceţi?

—Acasă, răspunse Blue.

—Nu se poate! protestă ea în şoaptă. Rănile vor sângera până va muri... O să vin cu voi. Pot fi de ajutor.

—Nu, i-o reteză el.

Nu întrebă pentru ce ea nu fusese în pat, cu Trey. De ce în locul ei se afla Fio. Se mulţumea să lucreze febril, înfăşurându-l pe Trey în întregime, ignorând-o cu totul pe femela moartă răsturnată pe pat.

Nu-i păsa ce anume se întâmplase în camera asta cu femeile. Ştia doar că Trey era în pericol şi că trebuia să fie luat cât mai grabnic.

—Ne ducem acasă.

Blue rosti cuvintele foarte încet, în absarokee, cu gura lângă urechea lui Trey. Pentru nimeni altul n-ar fi fost vizibilă nici o reacţie, dar Blue privea atent, foarte de aproape, şi desluşi sub pleoapele închise ale lui Trey umbra unor mişcări.

Apoi îl luă pe Trey în braţe ca pe un copil, făcând apel la întreaga lui forţă stimulată de adrenalină ca să ridice un bărbat atât de mare cum era el.

La parter, Trey fu acoperit cu mantale din piele de bivol şi, împotriva rugăminţilor înnebunite şi pătimaşe ale lui Lily, cei doi plecară cu el.

—Chemaţi sania, insista ea.

Dar amândoi ştiau că trecătoarea Săgeţii era cea dintâi care se bloca în cazul unei furtuni, şi sania n-ar trece prin ea până când pista n-ar fi curăţată cu lopata.

—O să-l aduc pe Doc McFadden, insistă ea.

Dar nici unui din ei nu avea prea mare încredere în albi.

Urcaţi pe caii lor puternici, călăriră spre nord, Blue ţinându-l pe Trey iar Fox croind drum prin zăpadă. Era un efort imens, atât pentru oameni cât şi pentru animalele care înaintau prin vântul vijelios, la o temperatură sub zero grade şi prin munţi de zăpadă.

Deşi vântul era puternic, rămaseră pe platou, evitând cu prudenţă viroagele şi defileele în care cantităţile mari de zăpadă troienită ar fi putut să îngroape un om călare.

Nu-i acordau nici o atenţie ciudatei fete de la localul lui Lily, îmbrăcată iarăşi în veşmintele ei uzate, care se lupta în spatele lor pe iapa ei, fiind prea concentraţi asupra propriului drum anevoios prin furtuna vijelioasă.

Dar la casa ranch-ului, ea — mică, plină de zăpadă şi vânătă de frig — fu cea care dădu ordine să fie cărat Trey la etaj. Lăsară băltoace de zăpadă topită pe treptele acoperite cu covoare turceşti şi de-a lungul coridorului ce ducea spre dormitorul lui Trey.

Numele ei era Empress Jordan, îi anunţă ea cu glas blând pe locuitorii îngroziţi ai casei, deşi nimeni n-o întrebase, văzând faţa albă a lui Trey şi trupul însângerat, aproape mort.

Ultimul nume — Jordan — îl pronunţă cu accent franţuzesc. îi ului spunându-le că Trey o cumpă-rase în noaptea aceea la Helena, şi uşorul ei accent galic făcu să pară şi mai incredibilă declaraţia ei calmă.

Nu aveau timp s-o bage în seamă — viaţa lui Trey se scurgea odată cu sângele lui. Dar peste câteva ore, când medicul ranch-ului renunţă, delicata fată cu păr auriu ciufulit şi haine uzate ieşi din umbra coridorului de la etaj, şi cu glas plin de o tristeţe de moarte, spuse;

—Cunosc nişte leacuri de la mama mea, şi s-ar putea să fiu în stare să-l salvez.

Toţi ochii se aţintiră asupra fetei tulburate. Uimire, neîncredere şi vagi urme de speranţă se zugrăviră cu diverse intensităţi pe chipuriie adunate în faţa ei. Ea zări fulgerător schimbul de priviri între mamă şi tată şi văzu scurta înciinare aprobatoare din cap a lui Hazard.

Ce care vorbi prima fu Blaze.

— Este singurul nostru copil. Dacă poţi face ceva... Glasul i se frânse, şi lacrimile reîncepură să-i curgă.

Se uită rugător la Hazard, care o ţinea strâns în braţe. Ochii lui se ridicară şi îi ţintui pe ai lui Empress cu o privire directă şi întunecată.

— Tot ce am îţi aparţine, îi zise calm, dacă îl salvezi. Acum ea se afla acolo, trudind cu disperare pentru

viaţa lui Trey. Medicul nu se aştepta ca acesta să poată depăşi noaptea.

Capitolul 5

— Am nevoie de coburii mei de şa, spuse Empress cu glas liniştit, drept răspuns la rugămintea lui Hazard.

Imediat, un slujitor porni în grabă pe coridor.

Toate celelalte lucruri cerute de ea — apă fiartă, bandaje curate, vase de porţeian în care să-şi amestece leacurile; ciudata comandă a douăsprezece ouă bătute spumă cu smântână şi vanilie — apărură în camera lui Trey în câteva minute. Scoţându-şi haina şi cizmele ude, ea spusese cât mai politicos cu putinţă mulţimii de rude, prieteni şi servitori adunaţi în încăpere:

— Prefer să lucrez singură.

Pe toate chipuriie apărură expresii în care uimirea şi îngrijorarea se combinau în diferite proporţii, dar Hazard şi Blaze, stând la căpătâiul patului fiului lor muribund, nici nu-i discutară motivele. Respiraţia lui Trey nu mai era sesizabilă. Doar privindu-i cu mare atenţie pieptul se putea destingé o foarte Uşoară mişcare, chiar şi aceasta repetându-se la intervale înspăimântător de lungi.

Hazard strânse mâna lui Blaze. Cu faţa udă de lacrimi, ea îşi ridică privirile spre el, şi lui îi trebui fiecare fărâmă din forţa ele care dispunea pentru a-şi stăpâni tremurul glasului. întotdeauna el fusese stânca ei; nu putea s-o abandoneze acum, deşi inima i se frângea:

—Acum va avea ea grijă de Trey, spuse, strângându-i uşor mâna.

—Spune-mi că n-o să moară, Jon!

Rugămintea ei era un strigăt disperat, implorând o liniştire.

Hazard se uită la întâiul lor născut, care reprezenta atât de mtilte amintiri legate de dragostea lor — copilul care ar fijputut fi ucis de indienii lakota dar care scăpase cu viaţâF copilul robust şi îndrăzneţ care supravieţuise tuturor bolilor de temut ale copilăriei. Singurul lor copil pe care nu fuseseră nevoiţi să-l înfăşoare în catifea albă şi să-l culce într-un sicriu mic împreună cu păpuşile şi jucăriile lui preferate sau cu o pătură moale şi caldă.

Ochii lui Hazard se întoarseră spre Blaze, şi el îi răspunse în singurul mod care nu i-ar fi zdrobit moralul.

—Nu va muri, îi zise, gândind că dacă s-ar 1₩ întâmplat aşa

ceva, ar muri el însuşi.

Se întrebă dacă morţile tuturor copiilor lor la o vârstă fragedă nu era cumva o pedeapsă pentru faptul că aveau prea muit. Viaţa le fusese prea îmbelşugată. Iubirea lor prea mare. Cinci copii frumoşi, şi putere, şi pământuri, şi avere. Pe urmă, unui câte unui, copiii le fuseseră luaţi. Un fiu murise de difterie. Un altul, după doi ani, de aceeaşi boală sufocantă, deşi o combătuseră cu toate leacurile, toate rugăciunile şi toţi medicii aduşi de la Chicago. Apoi, cinci ani mai târziu, când Chloe şi Eva muriseră la interval de eâteva ore după ce supravleţuiseră pneumoniei şi păreau să fie în covalescenţă, el se temuse pentru sănătatea mentală a lui Blaze. Vreme de două zNe o ţinuse în braţe, fiindu-i frică să n-o piardă şi pe ea. îngrozit de lipsa de expresie din ochii ei. O liniştise şi o alintase,
Flacăra argintie 1 b * -fe a dragostei rfW* * -*
nelăsând-o să afle că cele două fiice ale lor fuseseră îngropate, deznădăjduit de propria-i teamă.

Trey era cel care, în cele din urmă, trecuse de toate barierele. Fusese plecat la şcoală, şi fusese rechemat atunci când muriseră Chloe şi Eva. Când intrase în cameră, Blaze îşi ridicase privirile şi lacrimile începuseră să-i şiroiască pe obraji. Ele fuseseră primul semn de emoţie văzut de Hazard în după atâtea zile.

„Am venit acasă, mamă", spusese Trey, desfăcându-şi larg braţele.

Aşadar, dacă exista un echilibru în ordinea firească a lucrurilor, dacă un câştig cerea o pierdere, el şi Blaze plătiseră scump pentru averea lor. Şi dacă Trey murea în noaptea aceasta aspră dn cauza duşmanilor care-i doreau sângele, el simţea o nevoie viscerală de răzbunare. Jake Poltrain n-ar mai apuca să vadă zorii zilei următoare.

O conduse pe Blaze spre uşă, vrând să facă tot ce era posibil ca să-şi salveze unicul copil.

— Vom fi afară, dacă vei avea nevoie de ceva, spuse.

— Nu vreau să plec! strigă Blaze pe neaşteptate, răzvrătindu-se împotriva unei supuneri stoice.

Răsucindu-se în loc, o privi pe Empress, îndrep- tându-se apoi spre trupul nemişcat al lui Trey.

— Te pot ajuta, zise cu glas dintr-o dată neşovăitor, iar ochii îi

străiuceau de lacrimi dar exprimau hotărâre. Nu poţi face totul singură.

Empress cumpăni o clipă problema. Frumoasa femeie cu părul ca flacăra, îmbrăcată după ultima modă, părea la prima vedere tot atât de fragilă ca un fluture. Safire mari scânteiau pe gâtul şi la urechile ei. Rochia ei de catifea putea fi uşor recunoscută ca fiind o creaţie „Worth“ — albastră ca un nor de vară, somptuoasă ca a unei regine. Oare avuseseră musafiri, sau aşa se îmbrăca ea în fiecare seară pentru cină aici, în zona de frontieră? I se părea că trecuse O veşnicie de când propria ei mamă avusese o garderobă provenind de la cea mai bună casă de mode din Paris. Dar Empress ştia că mama ei posedase o mare forţă

sub faţada aceea delicată, şi poate că şi cu femeia aceasta era la fel.

—S-ar putea să fie groaznic de văzut, o avertiză ea cu prudenţă.

—Am privit cum mi-au murit patru copii, răspunse Blaze cu calm. Nimic nu poate fi mai înspăimântător decât asta. Spune-mi ce pot să fac pentru a fi de ajutor, zise, ridicându-şi cu hotărâre bărbia. Ce putem face, se corectă apoi, înălţându-şi privirea spre Hazard.

Degetele lui Hazard se strânseră mai tare pe mâna mică a soţiei sale, şi adresându-i un zâmbet de scuze lui Empress, spuse, cu glas aproape şoptit:

—El este tot ce avem.

—Dacă fac ceva pentru Trey explică Blaze, este ca şi cum... într-un fel...

Ochii i se umplură de lacrimi, şi încheie într-un murmur tremurat.

—Va şti că suntem aici, şi nu va muri.

Empress înţelese. Leacul ar putea să vindece prin propriile sale virtuţi, dar tot ce învăţase ea de la mama şi de la bunica ei, câre cunoşteau pe dinafară toate ierburile, dovedea că uneori trăiau oameni care nu aveau nici cea mai mică speranţă de supravieţuire, iar alţii mureau, deşi n-ar fi fost de aşteptat. Şi diferenţa consţa în voinţa lor de a trăi, sau în contactul uman afectuos — indiferent cum ai vrea s-o numeşti —care se transmitea între spiritele omeneşti.

—în cazul acesta, spuse Empress, mai întâi trebuie să-l facem să se simtă bine, să alungăm suferinţa în aşa fel ca trupul lui să poată începe să se vindece. Mă puteţi ajuta. Cereţi să se aducă gheaţă ca să păstrăm rece băutura alcoolică pe baz^i de ouă. Cu asta îl vom hrăni toată noaptea.

Empress dizolvă pulberile unor plante medicinale într-o mică parte din mixtura de ouă. Apoi se înlocuiră pe rând 1a migălosul procedeu de a picura într-o pâlnie mică fixată pe o tijă de trestie goală, introdusă adânc în gura lui Trey. Reflexul lui de înghiţire avea grijă de rest.

După o oră, i se administrase o ceaşcă de mixtură pe bază de ouă.

Primul hop fusese trecut, dar Empress alungă, totuşi, speranţa într-un colţ îndepărtat.

— Trebuie să punem o cataplasmă pe răni, explică Empress, acum că este sedat.

Medicul extrăsese alicele — cel puţin câte găsise — şi deşi acţiunea fusese terapeutică, îl slăbise pe pacient. Trey pierduse foarte mult sânge.

Empress luă din desagii ei coada şoricelului uscată şi adăugă destulă apă fiartă cât să facă o pastă groasă. Hazard le ajută să-l întoarcă pe Trey în aşa fel încât să-i poată fi tratate rănile de pe spate. Acestea erau o masă de carne însângerată, pe care Empress o acoperi cu grijă cu cataplasma, înfăşurând-o apoi în bandaje.

— Acum puţină coada şoricelului pentru ceai, zise ea.

Şi Blaze o ajută fierbând o cantitate mică în apa clocotită. Hazard, Blaze şi Empress făcură din nou cu rândul, picurând cu linguriţa ceai de coada şoricelului prin dispozitivul din tijă de trestie cu pâlnie. Ceaiul trebuia să fie turnat foarte lent, pentru ca Trey să nu se înece sau să tragă cumva din greşeală lichidul în plămâni.

îngrijirile lor durară toată noaptea: ceai proaspăt de măceşe pentru a-i da putere; o fiertură de gluga călugărului[1], în cantităţi infime, măsurate cu grijă pentru a reduce riscul de a face febră; încă o porţie de plante somnifere în băutura rece cu ouă.

— Nu mă întrebaţi cum acţionează — le zise Empress la un moment dat — dar o dată mama mea a salvat cu mixtura ei de ouă un om care era ros de cangrenă. Aceasta crează ţesuturile noi şi le

vindecă peceie vechi.

Apoi, peste o jumătate de oră, mcă o doză de ceai de coada şoricelului, care încetinea circulaţia sângelui, calma nervii şi servea ca anestezic. După aceea, cataplasma de pe spatele lui Trey fu înlocuită cu ulei extras dintr-o altă plantă — un antiseptic. Apoi o altă fiertură, destinată să dezimflameze şi să reducă riscul de infectare.

Si tot aşa, fără o clipă de odihnă.

îşi adresau unul altuia scurte fraze de rutină, aproape nevorbind, storşi de oboseală, dar legaţi prin hotărârea de a-i împiedica pe Trey să alunece în nefiinţă.

Hazard îi vorbea deseori fiului său într-un murmur slab, trecând din când în când la câte un cântec melodic liniştitor, care de două ori produse o uşoară mişcare a ochilor sub pleoapele închise ale lui Trey.

Observaseră cu toţii reacţia aceea aproape imperceptibilă, deoarece fiecare în felul său îl urmărea pe Trey cu mare atenţie. De ambele dăţi Hazard îşi ridică ochii spre Blaze: *

—întotdeauna a fost cântecul lui preferat, spuse el prima oară, cu un zâmbet trist.

Şi când se întâmplă din nou, foarte aproape de ivirea zoriîor, murmură:

—Spiritele veghează asupra lui. Simt asta.

La scurt timp după aceea, Hazard se retrase singur într-un colţ întunecat al vastei încăperi, se aşează pe pardoseală, închise ochii şi rămase nemişcat, ca m transă.

—Se roagă la spiritele lui, explică Blaze. Le vede şi le aude. Le vorbeşte cu respect, şi tot aşa i se adresează şi ele lui. „Mintea este cea care-l conduce pe om spre putere"
—aşa spune el întotdeauna — „nu forţa trupească".

Când Hazard se înapoie la patul lui Trey, îşi scoase de după gât un lanţ subţire de aur de care era legat un ciob mic de piatră brută înfăşurat într-o sârmă fină de aur şi îl puse în jurul gâtului iui Trey. Era cel mai important leac mistic din viaţa lui, talismanul său, care îl ferise întotdeauna de toate relele. Şi acum, în clipa de grea cumpănă a fiului său, i-l dădea acestuia ca să-l salveze.
Flacăra argintie a dragostei

—Ah-badt-dadt-deah (El este în mâinile tale), şopti el numele

fn absarokee, al celuia căruia i se adresa, „Cel care a făcut toate lucrurile'[1].

Empress şi Biaze erau aproape epuizate, şi ia insistenţa lui Hazard se culcară pe paturi de campanie, lângă patul lui Trey. Hazard nu dormi, ci stătu într-un fotoliu în apropiere de Trey, urmărind uşoara respiraţie neregulată a fiului său. Le făcuse deja spiritelor toate promisiunile şi făgăduielile posibile, şi acum aştepta în tăcere, dorind din tot sufletul ca fiul lui să trăiască.

Cea dintâi care se trezi fu Empress, după un somn agitat şi superficial, creierul ei enumerând în subconştient leacuri şi poţiuni, scotocindu-şi memoria în căutarea a orice care l-ar ajuta pe Trey să supravieţuiască. Trebuie să trăiască! Imí îi datorez viata — gândea, încă vag ameţită de somn, deşi amândouă picioarele îi erau pe pardoseală, simţind moliciunea covorului. Avea să-l răsplătească salvându-i viaţa. în cele din urmă ochii i se concentrară asupra lămpii electrice de deasupra oglinzii de pe birou, lămpi electrice! în nebunia din ultimele ore nici nu Je remarcase. Nu se aştepta să vadă aşa ceva în preeria aceea izolată. Dar de ce nu? îi reaminti partea logică a creierului ei. Helena se mândrea cu progresul ei tehnologic: primele felinare ale oraşului intraseră în funcţiune în '82, iar minele utilizaseră generatoare electrice chiar de mai înainte. Cei din neamul Braddock-Black aveau orice altceva, pentru ce n-ar fi avut electicitate, aşa că îşi alungă din minte lămpile, deşi existenţa lor atât de departe, în munţi, era uimitoare. Cu încăpăţânare, singura preocupare a lui Empress era necesitatea ca Trey să trăiască, şi scopul acesta întrecea în importanţă chiar şi miracolele mai puţin însemnate ale tehnologiei.

Ochii argintii ai lui Trey continuau s-o obsedeze deşi nu mai zărise nici cea mai mică sclipire a lor, aşa cum erau ascunşi în spatele pleoapelor închise. încă mai vedea frumuseţea luminoasă, umorul şi pasiunea înfocată care străIucise în adâncurile lor. Multiple emoţii complexe
însufleţeau lupta ei concretă, dictată de îndatorire, de a-i salva viaţa, dar şi raţiuni inflexibile legate de tandreţea unui bărbat, de curbura buzeior lui când zâmbea, de siguranţa arogantă cu care spusese că avea să-i găsească în ianuarie flori, în ţinutul acela muntos acoperit de zăpadă.

Când Empress se trezise, Hazard se dusese la ferestrele ce se deschideau spre est. Trăsese la o parte draperia întunecată. Prima lumină cenuşie a zorilor contura peisajul montan înzăpezit, colorând bolta de smoală a cerului cu
o bordură palidă şi franjurată.

—S-a făcut dimineaţă, zise calm.

Vocea lui o trezi pe Blaze şi, ducându-se în tăcere lângă el, ea îşi sprijini capul de umărul lui puternic.

Empress repetă în propria-i minte cuvintele rostite în şoaptă, simţind un val de speranţă. Toţi trei, fiecare în felul său, vedeau în acea lumină o victorie.

Trey Braddock-Black nu murise în cursul nopţii.

De dimineaţă, Blue şi Fox veniră să ajute, şi Empress, Hazard şi Blaze plecară pentru scurt timp să se spele şi să se schimbe.

Empress fu condusă într-un dormitor mai mare decât toată cabana ei, în care lumina soarelui se revărsa prin ferestrele mari cu vedere spre munte. O lumină aurie inunda — prin ferestrele cu vitralii — baia alăturată, unde se bucură de luxul unei căzi îndeajuns de mari încât să se poată întinde în ea. Dar felul în care era decorată încăperea nu primi decât o privire fugară cât timp ea se îmbăie şi se îmbrăcă în grabă.

Fuseseră aduse aşternuturile împăturite pe pat; cea de-a doua pereche de pantaloni ai ei uzaţi şi cămaşa atârnau într-un garderob mare, al cărui interior gol fusese complectat cu un capot de mătase. Cele trei veşminte arătau jalnic de neînsemnate în dulapul din lemn de mahon, mare cât o peşteră. O cercetare a numeroaselor sertare aie biroului dădu la iveală lenjerie de corp de
schimb. în câteva minute fu îmbrăcată, strecurându-şi picioarele în vechile şi comodele ei cizme, acum uscate şi lustruite de străluceau ca soarele. Părul ei proaspăt spălat ar fi avut nevoie de prea mult timp ca să se usuce, deşi în şemineu ardea un foc plăcut, aşa că şi-l frecă bine cu prosopul şi apoi îşi fixă pieţele lungi şi strălucitoare cu doi piepteni din baga găsiţi lângă setul din toaletă. în timp ce atingea cu degetele ornamentele poleite de pe micuţii piepteni, simţurile îi fură brusc inundate de nostalgia vieţii ei de mai înainte. Pe urmă, cu hotărâre, alungă acele imagini melancolice, amintindu-şi de fraţii şi surorile ei rămaşi acasă,

având nevoie de ea, şi cu o ridicare demonstrativă a bărbiei îşi înfipse pieptenii în păr. Fără a mai arunca vreo privire în oglindă, ieşi cu paşi mari din cameră.

Groaza şi teama trăite în lunga noapte cât îl îngrijise pe Trey, o făcuse să piardă pentru moment din vedere motivele pentru care se afla aici. El trebuia să trăiască nu numai pentru satisfacţia faptului de a-l fi salvat, ci şi pentru că cecul trebuia să fie onorat, dacă voia ca familia ei să supravieţuiască. Tatăl lui Trey spusese noaptea trecută: „Tot ce am îţi va'aparţine dacă va trăi el". Empress nu era lacomă. Cantitatea de aur prevăzută în cec avea să fie o răsplată mai mult decât suficientă.

Acum trebuia să aibă grijă ca Trey Braddock-Black să continue să respire încă o zi. Şi pe urmă încă o noapte.

Dacă infecţia putea fi evitată, dacă se putea scăpa de primejdia cangrenei, dacă reuşeau să-i menţină temperatura scăzută... Era posibii să apară o mulţime de probleme. Izbutise el să treacă noaptea, dar bătăJia pentru viaţă era departe de a se fi terminat. însă începutul e foarte promiţător.

Spre seară Trey fu în stare să soarbă dintr-o lingură; la miezul nopţii deschise pentru prima oară ochii şi rosti cu glas abia auzit „Mamă", adresându-i-se lui Blaze, care stătea în picioare lângă el. Apoi privirea lui străbătu mica
distanţă către locul în care stătea tatăl său — „Tată". Şi colţurile buzelor i se ridicară într-un zâmbet. După aceea ochii i se îndreptară spre Empress, şi i se măriră datorită unui brusc reflex de uimire.

—Bună! murmură el. l-ai cunoscut pe părinţii mei.

Era mai mult o constatare decât o întrebare, şi în împrejurări obişnuite ar fi fost al dracului de stânjenit să-i găsească simultan, pe cea mai recentă iubită şi pe părinţii săi în dormitorul său. Dar memoria îi reamintise rapid realitatea feţei sfârtecate a lui Fio, şi înţelese că era norocos că mai putea să-şi deschidă ochii. La naiba cu părinţii, iubitele şi dormitoarele. Ceea ce nu însemna că Trey ar fi avut nevoie de o întâlnire cu moartea ca să devină îndrăzneţ, însă întotdeauna în trecut încercase să-şi ţină escapadele amoroase în afara câmpului vizual direct al părinţilor săi.

Empress se îmbujoră la faţă.

—Fata asta minunată ţi-a salvat viaţa, Pi spuse mama lui, radioasă.

—Cred, declară Hazard cu însufleţire, că o sticlă de Cliquot este ceea ce ne trebuie.

Şi în curând camera fu plină de persoane care ciocneau paharul în sănătatea lui Trey.

Empress fu cea care, după un interval de timp, le porunci tuturor să părăsească încăperea, deşi politicosul ei „S'il vous plait"[1] îndulci ordinul. Trey era încă departe de a fi în afară oricărei primejdii, şi ea nu voia ca petrecerea de sărbătorire să provoace o înrăutăţire a stării lui. Regimul cu lichiorul proaspăt de ouă, leacurile şi cataplasmele fu repetat în toată durata celei de a doua nopţi, şi spre dimineaţă Empress ştiu că infecţia fusese depăşită. Rănile erau curate, fără să apară vreo supuraţie. Când i-o atinse, fruntea lui Trey era răcoroasă, şi el îşi bău în mod conştient mixtura de ouă, cu toate că, după o lungă perioadă de somn neagitat, el se trezi spre ziuă şi bombăni că ar dori mâncare adevărată.

—în altă zi, răspunse Empress.

Dar pentru prânz ceru să i se prepare o supă concentrată şi o budincă.

în a treia zi, viaţa obişnuită a tuturor revenise aproape la normal. Hazard şi Blaze dădeau ajutor ori de câte ori avea nevoie Empress de ei, Blue şi Fox erau mereu la îndemână, şi toţi slujitorii din ranch voiau să se oprească şi să-i facă lui Trey o vizită.

Veniseră şi alţi vizitatori, adresându-le cuvinte de consolare, dar la dispoziţiile date de Empress fuseseră ţinuţi departe de camera lui.

—Peste câteva zile, decise ea, când va fi mai în putere.

Empress continua să doarmă în patul de campanie, pentru a fi aproape dacă s-ar fi ivit vreo problemă, dar în general Trey dormea neîntrerupt toată noaptea.

în cea de a patra zi, Trey anunţă:

—Mă dau jos din pat.

Se simţea tot mai în formă după două zile de mâncare zdravănă: fripturi, cartofi, şi plăcintele lui Bessie, care îi plăceau atât de mult.

Câteva clipe Empress şovăi, dacă să-i combată sau nu decizia, dar se răzgândi când ochii lui îi întâlniră pe-ai ei.

Ochi plini de hotărâre.

—Nu am urmat cu stricteţe ordinele zile de-a rândul?

în glas i se simţea o foartă uşoară nuanţă tăioasă, chiar dacă zâmbetul îi era plăcut. Aşa că ea îl ajută să străbată mica distanţă ce-l despărţea de fotoliul de lângă fereastră şi se abţinu să-i zică „ţi-am spus eu că aşa o să fie“ când el îşi încleştă dinţii ca să-şi reţină icnetul de durere în momentul în carfe se aşeză.

—Eşti o bomboană, murmură ei peste câteva clipe, cu faţa fără pic de culoare şi cu fruntea acoperită de mici broboane de transpiraţie.

Sprâncenele lui Empress se înălţară întrebător.

—Pentru că n-ai zis „ţi-am spus eu“.

S3LVER

—Nu te cunosc de mult timp, răspunse ea, mulţumită că el îi apreciase reţinerea — dar suficient cât să ştiu că e mai bine să nu mă cert cu tine.

—înţeleaptă femeie, zâmbi el.

Cu prudenţă, se instală mai comod în fotoliu. Culoarea îi revenise în obraji şi zâmbetul îi era şmecheresc.

îi surâse şi ea.

—îmi place să cred că-i adevărat.

Dintr-o dată, el părea teribil de viril, în cămaşa de noapte având o croială severă. Mâinile bronzate încleştate pe braţele fotoliului erau puternice şi mari. Făcea impresia că, în scurtele clipe de când îşi părăsise patul, se schimbase, atât ca dimensiuni cât şi ca prezenţă.

Energia lui viguroasă, neliniştitoare, o făcu pe Empress să se tragă înapoi, să se rezeme de pervazul ferestrei şi să se apuce de aceasta cu ambele mâini pe la spate. Poate că e de vină surâsul lui, se gândi ea deodată — surâsul lui plin de cruzime şi totodată ademenitor. Oare trebuia să exersezi ca să ajungi să ai un farmec atât de devastator, sau era doar o prelungire firească a vieţii lui încântătoare şi perfecte? Peste măsură de bogat, dacă zvonurile erau adevărate, şi înzestrat cu o frumuseţe fizică ce te izbea de la prima privire. Soiul acela de frumuseţe care necesita o a doua examinare atentă ca să te asiguri că ochii nu-ţi jucau feste. Şi

amândouă aceste însuşiri îl izolau, cugetă ea. Dar nu şi faţă de duşmani. Se pare că orice paradis îşi are şarpele său.

—Şi talentată, continua el.

Tonul îi era ambiguu, şi câteva clipe, ea, absorbită în propriile-i gânduri, nu fu sigură ce anume voia el să spună. Observă că expresia din ochii lui, în care îşi aţinti privirea, era gravă.

—îţi datorez viaţa, din câte mi se relatează, adăugă el.

Atunci Empress se lămuri imediat.

—Iar eu ţi-o datorez pe-a mea, răspunse ea sincer.

—E vorba doar de bani, remarcă el înălţând din umeri.

—O sumă mai generoasă decât era necesar, sublinie ea cu calm. Brusc, ochii lui scânteiară. Avea aversiune faţă de purtările solemne şi scenele înduioşătoare.

—Ar trebui — întrebă zâmbind ironic — să retrag o parte din plata promisă?

Ei îi plăcu rânjetul chiar mai mult decât surâsul, şi după ce spectrul foametei fusese alungat de oferta generoasă a lui Trey, iar acum, când moartea fusese alungată, era dornică de glume.

—Ai putea să încerci! răspunse, zâmbind la rândul ei şmechereşte şi bătând uşor cu palma cecul pe care-l păstra strâns la piept, în buzunarul cămăşii sale.

—Tentant, murmură el, cu ochii pe rotunjimea sânului ei plin care se ghicea sub buzunarul de pânză moale.

Sub privirea lui cercetătoare şi prelungită ea se îmbujora şi, cu întârziere, îşi aduse aminte de contractul lor.

—Ce zi e astăzi? o întrebă el calm.

Empress ştiu că gândurile lui erau de aceeaşi natură cu ale ei. Se bâlbâi de două ori până să îngaime:

—Este a cincea zi.

Exprimarea nu era deloc cea firească. Ar fi trebuit să spună pur şi simplu „marţi“, sau „25 ianuarie", sau orice altceva, decât stângacea referire la înţelegerea de trei săptămâni.

—Nici nu ţi-ai căpătat veşmintele.

Era o simplă constatare, şi totuşi cuprindea într-un fel o aluzie la viitor.

—Nu am nevoie de ele. Zău aşa, adăugă ea, în timp ce privirea lui trecea de la vârfurile cizmelor ei proaspăt lustruite, peste pantalonii uzaţi şi cămaşa decolorată, până la creştetul coamei ei

nesupuse de păr auriu.

—Cu siguranţă are mama ceva.

—Nu. îmi place propria mea îmbrăcăminte.

—Porţi vreodată rochii?

—Uneori.

Nu-i spuse că încă de acum un an îi rămăsese mică ultima rochie şi nu avusese inima să transforme vreuna din cele ale mamei sale.

—Poate că ar fi posibil doar să împrumuţi una... Empress începu să protesteze, şi el se grăbi să-şi încheie fraza:

—...pentru vizitatori. Mama zice că bat întruna la uşă, şi cum i-ar sta fermecătoarei salvatoare îmbrăcată ca una dintre ajutoarele plătite?

Buza inferioară a lui Empress tremură, şi ea îşi feri privirile, în aşa fel ca el să nu-i vadă ochii umeziţi. Oare el îşi închipuia că ea voia să arate ca o zdreanţă? Numai că Guy, Emilie, Genevieve şi Eduard aveau şi ei nevoie de haine noi, şi nu avuseseră deloc bani.

—Ah, Doamne, m-am exprimat greşit, zise Trey, cerându-şi scuze.

întinzând mâna, apucă un colţ al cataramei centurii ei şi o trase mai aproape de el.

Luându-i mâna într-a lui, îi mânjgâie degetele subţiri cu degetul lui mare.

—Arăţi minunat. Numai că... of, la dracu'! ştii ş[tu cât de provinciale pot fi unele femei. Mi-ai salvat viaţa. îţi sunt recunoscător. Părinţii mei sunt şi ei extrem de recunoscători, sublinie el uşor. Ar trebui să fii prezentată ca un înger al îndurării.

Zâmbi puţin ironic şi adăugă:

—Dumnezeu ştie că de ani de zile au tot spus oamenii că aş avea nevoie de unui. Ce zici de propunerea ca mamá să-ţi împrumute câteva rochii ca să... hm... pui stavilă valului de clevetiri?

Ochii ei se întoarseră imediat spre el şi îi susţinură privirea cu o expresie în mod voit dârză.

—Vei fi prezentată —declară Trey cu calm — drept infirmiera care mi-a salvat viaţa. Nimeni nu va îndrăzni să mai întrebe ceva.

—Cât de mult ştiu oamenii? întrebă ea precaută.

El nu răspunse imediat, cumpănind conţinutul şi nuanţa replicii pe care urma să i-o dea.

—Nu locuieşti prin împrejurimi, nu-i aşa?

Ea scutură din cap în semn că nu.

—Mi-aş fi adus aminte dacă te-aş fi văzut înainte, zise Trey cu glas coborât, mai mult pentru el decât pentru ea. Toată lumea cunoaşte pe toată lumea, adăugă apoi. Şi Lily se ocupă de... ek bine, de mulţi dintre prietenii şi cunoştinţele tatălui meu, precum şi de-ale mele.

Dând drumul unui uşor oftat, continuă:

—Cincizeci de mii reprezintă o sumă peste valoarea obişnuită pentru... genul de meserie pe care-l practica Chu. Vreau să spun că...

—...aproape toată lumea din Helena ştie despre noi doi, încheie Empress fără menajamente, şi îşi trase mâna dintr-a lui.

—Nu ştiu cu exactitate cât de mulţi. La ce dracu' te aşteptai? Oricât de impertinentă ai fi, iubito, spuse el cu un uşor zâmbet, trebuie să recunoşti că aşa ceva nu este o afacere obişnuită.

Ea îl ignoră replica:

—Atunci pentru ce trebuie totuşi să mă întâlnesc cu vreunul din toţi aceştia?

El nu spuse că de fapt ea era chiar centrul atenţiei în întâmplarea cu împuşcarea lui, minimalizând propriul său rol şi originea faptei. Nu spuse că el nu intenţiona s-o lase să plece înainte să se încheie cele trei săptămâni. Nu spuse că se gândea serios să n-o lase să piece deloc, în schimb, spuse cu o blândeţe dezinvoltă:

—Nu ai auzit despre soluţia cu zidul de piatră? Probabil că nu este un termen francez, murmură el, ridicând nepăsător din umeri. Este un mod de viaţă pentru cei din neamul Braddock-Black. Pur şi simplu te porţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Cum altfel îţi închipui că ar putea supravieţui cineva unei vieţi de scandaluri?

Ea îşi înălţă puţin sprâncenele. Să fi fost un uşor afront sau o întrebare? Trey nu era sigur, dar optă pentru politeţe.

—Aşadar tu n-ai trăit o viaţă de scandaluri. .

—Bineînţeles că nu.

—Până acum, zise ei, neputând să reziste plăcerii de a-i răspunde cu un zâmbet răutăcios.

—Şi poate că nici nu voi avea! i-o întoarse ea cu tupeu.

—Prea târziu, aş îndrăzni eu să spun, drăguţa mea. Montana este totuşi un teritoriu întins.

—Ce?!

—Presupun că ar fi posibil să-mi înapoiezi cecul, remarcă el cu nonşalanţă, şi am putea pretinde că nu s-a întâmplat nimic, neţinând seama de găurile din spatele meu, ceea ce ar fi greu de trecut cu vederea.

Iritarea ei izbucni brusc:

—Eşti posesorul meu, dracu' să te ia!

Trey înţelese că mersese prea departe cu tachinarea.

—Ai perfectă dreptate. O mie de scuze, zise, cerându-şi repede iertare.

Nu-i păsa de bani şi — Dumnezeule mare! — putea să-i pese şi mai puţin de scrupulele societăţii sau de ce gândea lumea. Pentru nu se ştie ce motiv voia doar ca ea să rămână. Aşa că se grăbi s-o liniştească şi să-i alunge mânia. Şi înainte de a se înapoia în pat smulsese de la Empress promisiunea că avea să se mai gândească la propunerea de a proba una sau două rochii. Primul pas fusese făcut.

Trey era politeţea personificată, măgulitor, generos, amabil. Se pricepea foarte bine să se facă îndrăgit de femei. Prea al dracului de bine, cum remarcaseră diverşi taţi nemulţumiţi din vecinătate, din câte se ştia. în după- amiaza aceea mâncă deosebit de bine şi îşi luă toate doctoriile fără să se plângă pentru a nu-şi supăra infirmiera. De asemenea avea nevoie de toată tăria lui pentru pasul numărul doi.

N

Trebuie să fie un semn al sănătăţii recăpătate, .decise el. Singurul lucru la care se gândea era s-o primească din nou pe Empress în patul lui.

Capitolul 6

Când Blue şi Fox veniră în vizită ceva mai târziu, Empress se folosi de prilej ca să coboare la parter şi să stea de vorbă cu Hazard.

Acum că Trey mergea spre vindecare, ar fi vrut să discute cu el problema banilor.

în absenţa ei, Trey îi întrebă pentru prima oară pe verii săi despre Jake Poltrain.

Blue îi spuse că Hazard ceruse să se cerceteze întâmplarea cu împuşcătura, îi ceruse şerifului să ancheteze şi, în plus, întreprindea el însuşi cercetări particulare.

—Cât de sigur e că a fost Poltrain? întrebă Trey.

—Mai probabil a fost unui dintre oamenii lui, zise Fox.

—Ce-i cu Fio?

—A fost înmormântată ieri.

—Vreau să fac ceva pentru ea. Are rude? Puneţi-o pe Lily să vadă cum stau lucrurile.

Câteva clipe mai târziu închise ochii şi revăzu sângeroasa privelişte.

—Dacă în clipa aceea corpul meu ar fi fost acolo unde era al ei, zise încercând să alunge cumplita imagine, n-aş fi astăzi aici.

—Asta-i soarta, declară Blue.

—Spiritele veghează asupra mea.

—întotdeauna au vegheat, zise Fox.

Toţi ştiau că Hazard şi Trey aveau talismane puternice.

—Slavă Domnului că a fost o puşcă de vânătoare cu alice şi nu una cu gloanţe. în curând voi călări iar.

—Femeia rămâne? întrebă Blue.

Asta îi interesa foarte mult pe toţi.

Trey îi dădu vărului său un răspuns bărbătesc:

—Doar am plătit pentru ea, nu-i aşa?

Empress stătea faţă în faţă cu Hazard, de cealaltă parte a suprafeţei lustruite a biroului acestuia. Biblioteca era mică şi confortabilă, un foc ardea în şemineul de piatră, rafturile ce se înălţau de la podea până la plafon aveau uşi de sticlă, adăpostind volumele elegant legate în mătase, şi încăperea avea mirosul bine-cunoscut de piele veche, aşa cum îl avusese şi biblioteca tatălui ei.

Cine şi-ar fi închipuit în urmă cu cinci ani că ea, fiică a contelui Jean-Louis Charles Maximilian Jordan, avea să discute problema contractului ei în îndepărtaţii munţi din Montana?

Rareori însă îşi îngăduia luxul autocompătimirij. Asta nu era ceva folositor, care să slujească vreunui scop util, cum ar fi să pună mâncare pe masă sau haine pe trupurile copiilor, aşa că Empress dădu la o parte mica tresărire dureroasă/

—îţi dai seama cât de îndatoraţi îţi suntem, domnişoară Jordan,

zise Hazard. Profund îndatoraţi, adăugă el cu glas foarte scăzut, rezemându-se de spătarui elegantului fotoliu şi privind-o pe sub sprâncenele lui negre. De la bun început vreau să ştii acest lucru, şi să ştii că nu-mi retrag nici un cuvânt din cele ce am spus în noaptea în care Trey a fost adus acasă.

Era amabil, încercând să facă lucrurile mai uşoare pentru ea, conştient de împrejurările neobişnuite legate de relaţia ei cu fiul său. Tăcu, dându-i prilejul să vorbească.

Empress analiza rapid în minte diversele posibilităţi de a-şi prezenta problema. Cum să-i ceri tatălui bărbatului care te-a cumpărat într-un bordel să-ţi dea treizeci şi şapte de mii cinci sute de dolari în aur?

— Te pot ajuta în vreun fel? o îndemnă Hazard.

îl străbătu o teamă bruscă.

—Se simte cumva Trey mai rău? întrebă repede, aplecându-se îngrijorat înainte.

Flaeăra argintie C a dragostei

—Se simte foarte bine, se grăbi Empress să-l asigure. Remarcabil de bine, ţinând seama cât de puţin timp este... când ne gândim la tot ce s-a întâmplat, se bâlbâi ea.

Şi apoi, trăgând aer adânc în piept, îşi luă inima în dinţi:

—Motivul pentru care doream să discut cu dumneavoastră, domnule Black este... ei bine... în legătură cu ...

—Banii? îi veni Hazard în ajutor, făcându-i-se milă de tânăra vădit nervoasă.

—Ei, da, adică... totul este îngrozitor de neconform cu convenienţele...

—Am auzit despre înţelegerea ta de la stabilimentul lui Lily, interveni Hazard, încercând să facă lucrurile ceva mai uşoare pentru femeia extrem de jenată care stătea în faţa lui, îmbrăcată în veşminte pe care el nu i-ar fi cerut nici celui mai de pe urmă grăjdar al lui să le poarte. Şi eu... ăă... l-am mai ajutat pe fiul meu să iasă din astfel de încurcături...

Era gata să spună de nenumărate ori, dar în schimb se hotărî să folosească termenul uneori.

—Vreţi să spuneţi că el a mai cumpărat şi înainte de asta o femeie?! exclamă Empress.

Hazard, zâmbi, şi ea văzu de unde moştenise Trey surâsul

devastator.

—Nu, spuse el cu blândeţe, dumneata eşti prima.

—Nu vreau să credeţi că eu obişnuiesc să fac iucruri de felul acesta...

—Domnişoară Jordan, o întrerupse Hazard, blajin, dă-mi voie să te asigur că nimeni nu te judecă în nici un fel. Nu ştiu de câtă vreme te afli în Montana, dar bunele maniere sociale de aici îţi cer doar să-ţi declari numele de botez. Nu trebuie să oferi nici o altă lămurire suplimentară. La vest de Red River nu se pun întrebări[1]".

Era un om minunat de înţelegător, având ceva din bunătatea pe care o văzuse ea la Trey. Empress îl privi drept în ochi şi, când vorbi, glasul îi fu doar puţin nervos.

—Nici n-aş fi fost nevoită să vă întreb în legătură cu banii, dar am anumite responsabilităţi... acolo de unde vin,
? si
şi... ei bine, nu ştiu cu precizie cât de repede se va însănătoşi Trey, şi doar pentru cazul în care asta ar dura mai mult decât... durata de timp în care mi-am îngăduit să fiu piecată, aş prefera să capăt banii acum, încheie ea în grabă.

Fără nici o ezitare, fără întrebări, doar cu cea mai blajină expresie cu putinţă, Hazard întrebă calm:

—Ce sumă doreşti?

—Numai atât cât îmi datorează Trey, domnule, se grăbi Empress să răspundă, scoţând cecul din buzunarul cămăşii. Este extrem de generos, şi dacă împrejurările mi-ar îngădui, nu m-aş aştepta, domnule, să onoraţi o sumă nici pe departe atât de mare, dar...

I se termină curajul şi, dintr-o dată, se simţi îngrozitor de singură în această casă străină, incomodându-l pe acest bărbat şi cerându-i o uimitoare sumă de bani. Lacrimile începură să i se adune în gât, şi încleştându-şi mâinile împreunate până când durerea îi abătu gândurile, reuşi să evite să se pună într-o situaţie penibilă plângând în faţa acestui bărbat puternic şi cu o imensă influenţă, care stăpânea mare parte din Montana.

Aruncând o privire peticului de hârtie, Hazard îşi spuse că preţul era mare pentru a plăti timpul acestei fete drăguţe, dar mic pentru a plăti viaţa fiului său.

—Ţi-am oferit mai mult, domnişoară Jordan.

Şi îi aşteptă răspunsul.

Fiind Om de cuvânt, era şi curios să cunoască motivele domnişoarei Jordan.

—Atâta va fi mai mult decât suficient, domnule Black, răspunse ea cu un oftat uşor sesizabil. Şi de îndată ce Trey se va simţi mai bine — continuă ea cu o sârguinţă care îi aminti lui Hazard de un copil mic ce-şi aducea aminte de sfaturile referitoare la buna cuviinţă —o să dispar din viaţa dumneavoastră.

—Prostii! replică Hazard cu sinceritate. Atât soţia mea cât şi eu prelungim ospitalitatea căminului nostru atât cât vei dori.

Vreme de câteva clipe îşi coborî privirea asupra propriilor sale mâini, împreunate pe tăblia lustruită a biroului, şi când şi-i ridică din nou, ochii îl străluceau de lacrimi neascunse.

—îţi rămânem veşnic îndatoraţi, spuse stăpânindu-şi glasul. Dacă există ceva ce am putea face vreodată pentru dumneata, domnişoară Jordan, nu trebuie decât să ceri. Pentru noi, viaţa lui Trey este nepreţuită.

Hazard îşi limpezi glasul şi continuă:

—Voi pune imediat să se împacheteze pentru dumneata aurul şi să-ţi fie adus în cameră. Desagii de şa sunt potriviţi pentru asta?

—Da, vă mulţumesc.

Şi se gândi la gheteie noi pe care avea să le ducă acasă pentru fiecare, şi la alimente. Vor fi îndeajuns chiar şi ca să le dea cadouri de Crăciun copiilor — pentru Crăciunul trecut, sărbătorit atât de sărăcăcios încât ei i se strânsese inima. Toţi fuseseră foarte curajoşi şi înţelegători, ceea ce o făcuse să plângă. Gândul la noua ei avere o îndemna să-i zâmbească bărbatului impunător care era la fel de bun ca şi fiul său.

—Vă mulţumesc foarte mult, adăugă ea.

Problema ridicată de numeroşii vizitatori cărora li se refuza zilnic îngăduinţa de a-i vizita pe Trey fu dezbătută mai întâi între Hazard şi Blaze.

Apoi fu discutată cu Trey: dacă se simţea în stare să primească musafirii. însă în cele din urmă hotărârea fu lăsată în seama lui Empress, care răspundea de pacient şi de camera bolnavuiui.

Ea ascultă în timp ce Blaze îi enumera pe toţi cei care veniseră să-i viziteze. îl urmărea pe Trey, ale cărui reacţii variau de la un interes cu ochi strălucitori atunci când era menţionat vreunul dintre prietenii lui, până la inconfundabiie mârâituri atunci când fu

anunţată o lungă înşiruire de doamne din Helena.

—N-am putea fi selectivi în privinţa asta? întrebă el cu voioşie. Chiar şi când eşti sănătos, unii dintre oamenii aceştia ţi-ar spulbera buna dispoziţie şi dorinţa de a trăi. Desigur, ca bolnav, eu am dreptul la prerogative speciale.

—Ca de exemplu? întrebă Blaze.

—De pildă, toate tinerele acelea care mi-au trimis batiste brodate. Fie-vă milă! -

—Nu ştiu, dragul meu, replică Blaze uitându-se spre Hazard ca pentru a-i cere sprijinul. Părerea mea este că ori îi laşi pe toţi să vină, chiar dacă în vizite foarte scurte, ori nu primeşti pe nimeni.

—Pentru ce am impresia că din discuţia asta voi ieşi înfrânt, gemu Trey?

—Vizitatorii nu trebuie să stea mult, şi drumul până aici este realmente puţin cam lung ca să fie făcut zilnic fără nici un folos.

—Starea lui Trey îi permite să reziste la aproximativ o oră de vizite pe zi? o întrebă Hazard pe Empress.

—Dacă nu va dura prea mult, sunt sigură că sănătatea lui n-ar avea de suferit. Totuşi, un timp limitat, avertiză ea.

—Foarte limitat, insistă Trey. Scutiţi-mă de Arabella McGinnis şi de Fanny Dixon şi, fie-vă milă, fără mamele lor!

—Nu fi grosolan, Trey. Tatăl tău şi cu mine avem de-a face cu aceste persoane, îi reaminti Blaze.

Hazard rânji.

—O să risc o altercaţie cu Miriam Dixon. Poate că ea e greu de suportat pentru oricine, draga mea, îi spuse soţiei sale. Chiar şi când te simţi bine, este o nenorocire să fii obligat să-i asculţi citatele religioase.

—Asta pentru că ţine la tine, dragă, şi crede că meriţi să fii salvat. întotdeauna sunt cu ochii pe tine când te încolţeşte ea, de teamă să nu te fure, replică Blaze cu un zâmbet maliţios.

Ochii lui Hazard se deschiseră mari de mirare.

—Doamne Sfinte, doar nu vorbeşti serios!

Nu că n-ar fi ştiut că atrăgea atenţia femeilor, dar Miriam Dixon? De fapt el niciodată n-o considerase ca pe o femeie. Semăna mai mult cu o maşinărie cu arc şi cheie care dispunea de câte o maximă răsuflată, adecvată pentru fiecare prilej.

— Aşadar ştii cum stau lucrurile, tată, spuse Trey, şi Fanny nu-i cu nimic mai bună, deşi în privinţa înfăţişării i-o ia înainte mamei sale, încheie el cu un larg zâmbet răutăcios.

— Tatăl tău cunoaşte foarte bine toate astea si le-a ştiut chiar cu mult înainte de a te fi născut tu, dragul meu, interveni Biaze cu calm, dar pentru a face situaţia mai uşoară pentru toată lumea, vom avea grijă ca persoanele nesuferite să nu-şi prelungească prea mult vizita. Având în vedere starea sănătăţii tale, cred că voi reuşi să găsesc nişte mo.tive echitabile. Ce părere ai?

— Făgăduieşti? întrebă Trey cu precauţie.

— îmi dau cuvântul, îl asigură Blaze în glumă.

— în acest caz... trimite-i sus. Nimeni nu se pricepe mai bine decât mama să manevreze relaţiile sociale, îi explică Trey lui Empress. Este o maestră a controlului asupra maselor.

— Este o consecinţă a faptului de a fi fost nevoită să-l domin vreme de atâţia ani pe nestrunitul tău tată, ripostă Biaze, înăiţându-şi ştrengăreşte sprâncenele. După asta, orice pe lume este uşor.

— Simt că este de datoria mea, replică Hazard, să am grijă ca viaţa ta să nu ducă lipsă de evenimente.

— Ce amabil, murmură Blaze, schimbând cu Hazard priviri pline de tandreţe.

— Dar vă rog să ţineţi minte, îi avertiză Trey, că Miriam Dixon nu are voie să vină aici decât însoţită de întreaga mea familie, care să mă salveze de predicile ei.

— De acord, zise Biaze. la să vedem, ora zece e bine?

— E foarte bine, confirmă Empress.

Capitolul 7

întinzându-şi cu o precizie încordată unt pe felia de pâine prăjită, Duncan Stewart îi vorbea ficei sale pe un ton tăios:

—Dacă insişti să te vezi cu... bărbaţi care nu merită să fie luaţi în considerare pentru căsătorie, îţi sugerez să găseşti pe cineva cu destui bani ca să te întreţină, dacă trebuie neapărat să se ajungă la asta.

—Dar, tăticule, tu ai îndeajuns de mulţi bani pentru tine cât şi pentru mine, replică Valerie Stewart fără pic de remuşcare, punându-şi în ceaşca de ceai o linguriţă plină de zahăr şi

ridicându-şi cu nonşalanţă genele dese şi negre pentru a se uita nepăsătoare la tatăl ei.

—Exact ca maică-ta! exclamă el exasperat, muşcând din tartină. Nu înţelegi absolut nimic în legătură cu banii.

—De fapt... sunt exact ca tine, tăticule. Biata mama credea că banii sunt trimişi prin poştă după nu se ştie ce grafic regulat. Eu ştiu cum faci tu bani. întrebarea este dacă motivul că eşti în dimineaţa asta în toane atât de proaste, este că vreuna din afacerile tale cu reprezentanţii indienilor a mers anapoda?

Şi drăgălaşa tânără, cu bucle negre aranjate cu pricepere pe creştetul capului ei de o formă perfectă, îşi scrută tatăl cu ochi de un albastru limpede — ochi de animal de pradă, reci ca gheaţa.

Când el dădea atâta atenţie felului în care îşi ungea pâinea cu unt, era sigur enervat. Apoi ea zâmbi şi, pe ton împăciuitor, îl îndemnă:

—Spune-mi. E vorba de cineva cu care s-ar putea discuta în mod plăcut... pentru a-l convinge de ceva?

—Nu, fir-ar să fie! bombăni tatăl ei. Aş vrea eu să fie atât de uşor. Se zvoneşte că s-ar mai face o anchetă la Washington. Dracu' s-o ia de treabă: mor câţiva indieni şi ai zice că-i vorba de bunica preferată a tuturor!

—Nu pune atâta la inimă lucrurile astea, tăticule. Ştii foarte bine că toată zarva se va domoli cât ai zice peşte. Câteva titluri în ziare le dau întotdeauna apă la moară oamenilor de bine, dar niciodată pentru mult timp. Până când va trece ancheta prin toate nivelurile birocratice, nimănui n-o să-i mai pese.

Chiar şi înainte de moartea mamei sale, Valerie intrase deja în rolul de confidentă a tatălui ei. Priscilla Stewart nu-l înţelesese niciodată pe repezitul şi nestatornicul ei soţ. Dar el era unui dintre cei mai tineri colonei avansaţi vreodată în războiul civil şi o făcuse să-şi piardă capul după el când se înapoiase în Ohio, în permisie. „Uniforma era cea care o cucerise", îşi amintea ea mereu cu tandreţe. Tatăl ei, judecătorul Windham, nu fusese niciodată de acord cu căsătoria,, dar continuase să-i trimită bani unicei sale fiice până la moartea acesteia, survenită în urmă cu trei ani. Laudanumul pe care-l lua mama ei pentru nervii săi delicaţi sfârşise prin a o termina, după douăzeci de ani.

Duncan Stewart nu era risipitor cu banir soţiei sale, şi la drept

vorbind strânsese o mică avere cu tranzacţiile din afacerile lui. Problema era că întotdeauna el voia mai mult. Uneori lua parte la partide de pocher, dar nu se simţea bine complectând câte un cec de şase cifre în fiecare seară a săptămânii, şi dacă nu erai în stare să faci asta, nu erai invitat în cercurile închise.

Oraşul Helena din Montana avea mai mulţi milionari pe cap de locuitor decât oricare alt oraş din lume. în mărunta capitală locuiau cincizeci de milionari, şi unii dintre aceştia încasau un milion pe lună doar de la una din minele lor. Sute de emigranţi englezi, fii mai mici ai unor familii bune, căzuţi în cine ştie ce soi de dizgraţie, se stabiliseră şi ei în Helena până în momentul în care avea să se domolească scandalul şi rudele lor îi vor rechema acasă. Societatea avea mult sânge albastru şi era foarte cheltuitoare. Fiind totodată şi foarte schimbătoare.

O gazdă din lumea bună remarcase că ea era întotdeauna prudent de politicoasă cu servitorii, deoarece
SILVER
niciodată nu ştiai dacă peste o săptămână vreunui din ei nu avea să devină membru al înaltei societăţi. Se mai puteau încă face averi peste noapte în domeniul mineritului. Ca şi în cel al cherestelei, al construcţiei de căi ferate, al dezvoltării terenurilor cultivabile. în întreaga lume era vremea filosofiei magnatului jefuitor. Era timpul unor înşelătorii pe faţă, îndrăzneţe.

Duncan Stewart şi fiica lui, Valerie, urmau tendinţa generală, înţelegându-se bine între ei şi fiind extrem de convinşi, apreciind logic situaţia, că singurul lucru care conta era câştigul lor personal.

—Iar în ceea ce priveşte un soţ, mi-am şi ales unui.
Tatăl ei îşi întrerupse bombănitul şi îşi ridică privirile, mirat. Punându-şi la o parte furculiţa, întrebă curios:

—Cineva pe care-l cunosc... sau pe care m-ar interesa să-l cunosc? întrebă, ştiind că fiica lui avea predilecţie pentru legăturile trecătoare cu bărbaţi nepotriviţi.

—Trey, răspunse ea cu un glas dulce. îl consideri o partidă destul de bună pentru tine?

—Nu, replică Duncan ritos. Şansele sunt infime, ca să nu spun inexistente. La club se fac pariuri că băiatul ăsta n-o să se însoare niciodată. E un tânăr armăsar care îşi distribuie gratuit iscusinţa

deosebită, dar numele nu şi-l împarte cu nimeni.

—Am de gând să-l împartă cu mine.

Duncan Stewart îşi zise în sinea lui — nu pentru prima dată — că fiica lui era al dracului de îndrăzneaţă.

—Cum? întrebă, extrem de curios.

—Se va însura cu mine când îi voi spune că-i port copilul. Iar dacă nu, se va însura cu mine când o să-i spui tu asta.

—Ba nu. Nici chiar puşca de vânătoare a lui Cari Morse n-a reuşit să-l clintească. Sau cea a lui Blair Williard. Cei din neamul Braddock-Black nu dau înapoi când sunt împinşi. Se proptesc pe picioare şi îşi iau propriile puşti, i-au despăgubit pe Cari Morse şi pe Blair Williard, şi Dumnezeu mai ştie pe cine. Bârfele sporesc de când zvăpăiatul ăla de tânăr s-a întors definitiv de la studii. Unii spun că şi-a pus în minte să stabilească recorduri. Aşa că gândeşte-te la o momeală mai bună decât asta, draga mea, dacă vrei o verighetă de la Trey.

—Poate că se va căsători cu mine când tu îi vei spune tatălui său că Vultur-cenuşiu şi Vânător-de-Bivoli urmează să fie spânzuraţi pentru că m-au violat.

Duncan ezită, dar peste câteva clipe scutură din cap.

—Pretextul nu-i destul de bun. Nu în cazul lui Hazard. Chiar porţi copilul lui Trey? o întrebă, când realiză în sfârşit despre ce era vorba.

—Nu pe-al lui.

—Doamne! Dar al cui!

—Nu sunt sigură.

—Cum poţi să fii atât de nepăsătoare!?

—Pentru că intenţionez să mă mărit cu Trey, replică ea, foarte sigură de sine. Cu ajutorul tău, desigur.

—S-ar putea să fie nevoie de al dracului mai mult decât de simplul meu ajutor, mormăi tatăl ei. Hazard Black nu se târguieşte ca să iasă în pierdere.

—Tăticule, n-o să fie în pierdere, ripostă ea cu un zâmbet mulţumit, sigură pe raţionamentele ei. Va câştiga o noră iubitoare, va salva din laţul călăului gâturile a doi dintre nepoţii lui, şi pe deasupra va fi un bunic mândru de nepotul lui dolofan.

—In această scenă ideală imaginată de tine, s-ar putea să fi uitat un amănunt. Ce se-ntâmplă dacă Trey nu supravieţuieşte

după rănile lui? zise Duncan, vrând să poată elimina toate piedicile.

—Rapoartele sunt mulţumitoare, tăticule. E în convalescenţă. Şi zău aşa, nu-mi spune că nu ţi-ar plăcea să te înrudeşti cu averea aceea. Oricât de mult îţi displace gândul că un indian ca Hazard Black posedă milioane, ai fi un prost dacă ai ignora acest aspect. Cât priveşte puterea politică... se spune că Hazard cunoaşte jumătate din congresmenii de la Washington. Putem s-o facem, tăticule, nu fi atât de negativist!

Când Duncan se gândi mai bine, constată că planul lui Valerie avea părţile lui bune. Şi ea nu se înşela în privinţa grijii manifestate de Hazard faţă de membrii tribului său. De-a lungul anilor, fusese avocatul lor în numeroase neînţelegeri, deseori plătindu-le despăgubirile datorate dacă era cazul. în plus, Duncan avea prieteni cu influenţă în două dintre judecătoriile locale. Dacă aceştia puteau obţine o condamnare împotriva celor doi indieni[IV], sau dacă reuşeau măcar să transfere procesul ia tribunalul judecătorului Clancy — pe toţi dracii! — treaba era posibilă. Cu un foarte vag surâs întrebă:

—Când începe toată afacerea asta?

—Nu-i nici o grabă, tăticule. Să-i mai dăm lui Trey o săptămână, două, ca să se refacă. Oricum, sesiunea legislativă începe peste şapte zile. Poate că atunci când Hazard va reveni în tobby, vei avea un prilej să stai de vorbă cu el. Nu va strica nici să-l abordăm pe Livingstone, de la The Mountain Daily. Ştii ce atitudine are faţă de indieni. De ce să nu-i fac o vizită?

—Şi când voi lua prânzul cu judecătorul Clancy, pot ataca subiectul cu el. De când Hazard a avut grijă ca fiul lui Clancy să fie eliberat din postul său de reprezentant al indienilor, Joe Clancy a fost setos de sânge, mai ales de cei al lui Hazard Black.

Şi Duncan începu să răsucească lanţul ceasului său, aşa cum făcea când punea la cale un nou plan.

—Fii discret, tată, îi atrase atenţia Valerie. Nu vrem să ajungă la urechile lui Hazard vreun avertisment.

Degetele tatălui ei se liniştiră şi, izbit brusc de enorma dificultate a sarcinii, lăsă să-i scape un oftat.

—Cu sau fără avertisment, e posibil ca ideea asta a ta să nu reuşească.

—Nu fi atât de pesimist, îl mustră blând Valerie, plănuirea

intrigilor fiind pentru ea o a doua natură. Când vom stârni ideile preconcepute ale lui Livingstone şi ne vom asigura ca judecătorul Clancy să aibă un prilej ca

să-l umilească pe Hazard Black, vom avea toate şansele de a reuşi.

—Şi dacă te înşeli? bombăni Duncan. Ce ai de gând să faci cu copilul?

—Mă voi căsători cu altcineva... poate, răspunse ea, coborându-şi uşor genele negre. Mai probabil, îmi voi lua o vacanţă prelungită în Europa. în provinciile franceze... sau engleze, un copil poate fi dat cuiva în îngrijire pentru o sumă neînsemnată de bani. Mai vrei cafea, tăticule?

Capitolul 8

în dimineaţa aceea Empress dormi peste ora obişnuită, şi în cele din urmă se trezi la zgomotul slab de conversaţie din dormitorul lui Trey. Acum, când criza trecuse, ea dormea în camera de toaletă, fiind destul de aproape de camera lui dacă ar fi fost nevoie, dar simţindu-se mai bine pe canapeaua moale decât pe patul de campanie, încăperea era mică, şi înzestrată cu oglinzi şi cu o zonă îngustă şi alungită, asemănătoare cu un coridor, între dormitorul lui şi sala dé bale modernă, binecuvântată cu luxul apei curente, caldă şi rece. Era un contrast izbitor faţă de căminul ei din munţi. Uriaşul generator cu gaze care punea în funcţiune uzina electrică destinată alimentării ranch-ului putea fi auzit în liniştea matinală, zumzăind undeva departe, pe coasta muntoasă.

Cu o strângere de inimă, îşi aminti că asta era ziua în care vizitatorilor li se va îngădui să urce la etaj. Oare va fi posibil să rămână pur şi simpiu în încăperea aceasta confortabilă, nevăzută de nimeni, departe de ochii curioşi? Poate mâine, decise ea cu laşitate, îngropându-se mai adânc sub pături. Dar după câteva minute se convinse că nu mai reuşea să adoarmă; şi uitându-se la ceas văzu că era abia nouă. Prea devreme pentru ca glasuriie de după uşă să aparţină unor vizitatori. Probabil că Trey se afla împreună cu rudele sale. în acest caz ea putea să se îmbrace, să se ocupe de Trey şi să se ascundă iarăşi în camera ei atunci când avea să sosească primul musafir.

Când se ridică să se îmbrace, zări câteva rochii puse pe scaunul

de lângă fereastră — rochii de zi simple, din lână şi catifea. Se apropie de ele mai întâi aşa cum ar trece un copil sărman pe lângă un magazin cu dulciuri, tânjind dar fără să se oprească. Culorile îi păreau strălucitoare, ispitind-o. Reveni încet şi atinse materialul bogat al unei rochii de catifea verde. O mângâie uşor, senzaţia de lux încălzindu-i simţurile. Tentaţia era prea irezistibilă, şi peste câteva clipe Empress o ţinea pe ¡ lângă trupul ei, uitându-se în oglindă. Verdele întunecat îi scotea în evidenţă paioarea sclipitoare a părului, accentua nuanţele aurii ale pielii ei, cobora în falduri voluptuoase peste picioarele ei goale. Privindu-şi imaginea din oglindă, îşi aduse aminte de copilărie, când îmbrăcarea în joacă părea la fel de ispititoare. Rochia îi oferea un prilej de a fi din nou tânără şi frivolă.

Empress ezită, conştientă că nu mai era un copii, conştientă de o latură mai înţeleaptă a gândirii ei care ii amintea că nu haina face pe om. Dar apoi zâmbi, în ochi aprinzându-i-se o lumină strălucitoare, plină de viaţă, şi se hotărî ca deocamdată să lase deoparte gândurile mai înţelepte. Cumar arăta ea într-o rochie luxoasă? Trecuse muită vreme de când nu mai îmbrăcase aşa ceva.

Azvârlindu-şi cât colo cămaşa de noapte împrumutată, îşi petrecu rochia peste cap, materialul greu alunecând pe trupul ei ca o mătase peste mătase. Catifeaua mirosea slab a parfum de trandafiri, ca mama lui Trey. Apoi îşi strecură mâinile în mâneciie lungi, îşi potrivi fusta peste şolduri şi începu să-şi încheie numeroşii nasturi îmbrăcaţi care se înşiruiau de la şold până la gât. Se încheiau foarte uşor peste şoldurile înguste şi mijlocul subţire, dar sânii plini se împotriviră încercării, oricât de mult ar fi tras. Poate că i s-ar potrivi altă rochie, mai puţin ajustată,
Tocmai se gândea dacă să se hotărască s-o probeze pe cea de lână albastru-de-Prusia sau pe cea din tafta mov când Trey strigă:

—Empress! Empress] Vino aici!

Glasul lui era agitat, şi un junghi de panică îi străpunse inima. Oare mersese totul prea lesne? se întrebă ea îngrijorată. Poate că el n-ar fi trebuit să se scoale din pat în ajun, sau poate că aparenta vindecare ascundea cine ştie ce infecţie otrăvitoare... Doamne Sfinte, nu cumva avea o hemoragie?

într-un vârtej de catifea unduitoare alergă spre uşă, se împiedică în amplul material ce i se răsucea în jurul picioarelor,

înjură în surdină şi îşi adună fusta într-o mână în clipa în care cealaltă o întinse către clanţa uşii. Deschi- zând-o cu putere, se năpusti în dormitorul lui Trey.

Urmă un icnet îngrozit, şi după ce făcuse doi paşi Empress încremeni, cu picioarele şi gambele expuse vederii, cu sânii ei rotunzi aproape revărsându-se din corsajul încheiat doar parţial. Dând drumul fustei şi strângându-şi simultan marginile corsajului, îl căută cu o privire înnebunită pe Trey, singurul cunoscut în acea cameră plină de străini.

Era aici — în patul lui, părând odihnit, fără nici o durere sau suferinţă cumplită, rezemându-şi umerii lui laţi pe un maldăr de perne. Şi când privirile li se întâlniră, ea înţeiese că panica ei fusese inutilă, căci ochii lui ardeau cu aceeaşi expresie pătimaşă pe care i-o văzuse când ieşise din cada de baie de la Lily. Vreme de o clipă ea simţi cum dorinţa lui fierbinte îi învăluie simţurile, şi pé urmă privirea lui alunecă lent în jos, spre rotunjimea plină a sânilor ei.

Silindu-se să-şi ferească ochii de atracţia pasionată din privirea nereţinută a iui Trey, care exprima limpede nevoia trupească, luă cunoştinţă de prezenţa celorlalţi ocupanţi ai încăperii.

O femeie corpolentă, îndesată într-un corset strâmt şi o rochie neagră, îşi împreunase mâinile pe pieptul ei amplu şi se holba la Empress, cu ochii mari şi înspăimântaţi. O tânără măruntă îmbrăcată într-un roz pal care nu se potrivea cu tenul ei arăta de parc-ar fi fost gata să leşine.

Hazard, rezemat de piciorul patului, îşi stăpânea impulsul de a zâmbi, în timp ce Blaze turna calmă, cafea.

Dumnezeule, e o frumuseţe! decise Trey, nu numai excitat carnal, ci şi încântat. Niciodată n-o văzuse pe Empress în vreo rochie. Catifeaua verde şi voluptuoasă îi accentua ochii plini de viaţă, pielea bronzată, îmbujorarea trandafirie din obrajii ei, satinul imaculat al sâniior plini, ce se întrezăreau ispititor. Singurul lui gând fu cât de repede va putea să-i gonească pe toţi din cameră.

Blaze fu cea dintâi care sparse tăcerea fascinantă.

— Empress, draga mea, vino să faci cunoştinţă cu doamna Dixon şi cu fiica ei, Fanny.

Empress înaintă puţin, simţind cum îi ard obrajii, cu inima bătându-i nebuneşte; dar expresia nimicitoare din ochii lui Miriam

Dixon aduse la suprafaţă zece generaţii de mândrie a neamului Jordan, şi ridicându-şi puţin nasul ei drept în aer, păşi cu picioarele goale pe covor până la un metru de femeile instalate în fotolii.

— Miriam şi Fanny, aş vrea să faceţi cunoştinţă cu Empress Jordan, minunata infirmieră care a salvat viaţa lui Trey, rosti Blaze, de parcă ar fi prezentat-o reginei Victoria. îi suntem, după cum sunt convinsă că înţelegeţi, insistă ea uşor, peste măsură de recunoscători.

Miriam înclină o clipă capul în direcţia lui Empress, îşi deschise gura îndeajuns cât să scoată un „Bună dimineaţa", şi şi-o închise brusc la loc. Privirea lui Fanny oscilă nesigură între mama ei şi Empress înainte ca să murmure şi ea un salut aproape inaudibil. Apoi Fanny îşi coborî privirea asupra mâinilor împreunate strâns.

— Văd că rochia necesită câteva modificări, remarcă Blaze cu un zâmbet luminos.

întorcându-se spre cele două doamne din faţa ei, le explică pe un ton dezinvolt:

— Ştiţi, domnişoara Jordan nu şi-a adus deocamdată bagajele, şi încropim câte ceva.

Fără bagaje, chiar aşa, gândi CU Ciudă Miriam. în plus, târfa mică mai este şi de un calm nemaipomenit. întâmplările din scandaloasa noapte de la localul lui Lily erau cunoscute de toată lumea şi discutate în Helena cu diverse grade de indignare sau curiozitate. Cum îndrăzneşte să se uite la mine de sus, se întreba ea, fierbând de furie.

Dar familia Braddock-Black era o autoritate pe care n-o puteai supăra făţiş.

O umbră de zâmbet apăru pe gura ei cu buze strânse, şi cu o politeţe muşcătoare, spuse:

—Călătoria pe vreme de iarnă crează propriile ei probleme. Ai de gând să te întorci acasă în curând?

Nu-ul categoric al lui Trey răsună odată cu Da-ul lui Empress.

Lui nu-i păsa de ce gândeau toate Miriam Dixon-ele din lume. Niciodată nu-i pasase.

Dacă Empress nu avea experienţă în prilejuri mondene neobişnuite cum era acesta, el unul avea. O putea apăra.

Dar înainte ca el să aibă timp să continue, interveni tatăl lui.

—Adică, zise el calm, domnişoara Jordan se va înapoia la ea acasă atunci când Trey va fi pe deplin restabilit. După cum vedeţi, dânsa este optimistă în privinţa vindecării complecte a fiului nostru. Este o adevărată minune, toţi suntem de acord cu asta, adăugă el.

Cu o expresie binevoitoare, Trey le zâmbea tuturor. Realmente o minune, gândea el, în pat ca şi în afara lui. Acum, dacă le-ar putea convinge pe toate doamnele astea să piece, poate că va reuşi să-şi verifice restabilirea printr-o lentă şi tihnită estimare a minunilor domnişoarei Jordan.

Şi simţi cum sângele începe să-i fiarbă de dorinţă.

Ceea ce constituie o minune, gândea cu dispreţ Miriam Dixon, este faptul că târfa n-a căzut cu totul afară din rochia aia, în timp ce Fanny nu făcea altceva decât să stea cu ochii holbaţi, de parcă ar fi prins rădăcini în fotoliul ei.

—Ai vrea o ceaşcă de cafea, draga mea? întrebă Blaze în tăcerea care întâmpina cuvintele lui Hazard, zâmbindu-i lui Empress.

—Nu, mulţumesc.

Faţa lui Miriam exprima o intensă antipatie, şi când începu să deschidă gura ca să vorbească, Trey se hotărî s-o ia înaintea oricărei eventuale nepoliteţi.

—Au! exclamă el, îndeajuns de tare ca să trezească un ecou, simt o durere ascuţită, ca un cuţit!

Şi pe urmă, cu un total dispreţ faţă de realism, gemu teatral şi îşi încleştă mâinile pe piept.

Empress îi aruncă o privire mirată. Individul nu avea absolut nici o ruşine. Ochii lui îi întâlniră cu voioşie pe-ai ei, în timp ce gemu din nou, zgomotos.

Ridicându-se imediat în picioare, Blaze, cu o expresie de perfectă seriozitate, îşi informă oaspeţii că bietul băiat era apucat uneori de aceste spasme dureroase.

—Vă rog să ne scuzaţi, şi vă mulţumim pentru vizită.

Conducându-le pe cele două femei spre uşă, le scoase afară fără alte cuvinte şi comentarii. Apoi închise în urma lor uşa, se rezemă de lemnul ei întunecat şi spuse, abia stăpânindu-şi chicotul:

—Trey Braddock-Black, eşti total lipsit de scrupule!

—Şi cel mai prost actor din lume, adăugă tatăl său.

—Dar am scăpat de ele, nu-i aşa? replică Trey, angelic.

—Miriam părea gata să explodeze, dragul meu, zise Hazard, dând apoi drumul râsului pe care şi-l reţinuse.

—Era imaginea personificată a celei mai ticăloase matroane din câte am cunoscut vreodată, spuse Blaze chicotind. Cum o să reuşim să ieşim cu faţa curată din toate astea? întrebă ea, încheind printr-un oftat.

—Vom avea noi grijă, papa şi cu mine, replică Trey rânjind. Suntem mult mai duri decât tine.

—Să nu îndrăzneşti să mă îngrozeşti cu o asemenea perspectivă, îl mustră Blaze zâmbind. Câte o scenă pe patul de moarte în fiecare zi e de ajuns, îţi mulţumesc.

Câteva clipe, cât părinţii şi fiul se bucurau de camaraderia lor caldă, Empress se simţi lăsată pe dinafară. Relaţia lor era deosebită, nebunatică şi încântătoare.

în secunda următoare Blaze o incluse în grupul lor voios! Flacăra argintie a dragostei

—lartă-ne, draga mea, îi spuse, dar Miriam Dixon este atât de greu de suportat încât ori de câte orí pleacă ne simţim ca nişte copii cărora li s-a dat drumul de la şcoală. Umeori este îngrozitor de nesuferită, dar biata Fanny îţi face milă, o rabzi pe Miriam de dragul ei. Iţi mulţumesc că i-ai suportat cu atâta amabilitate prezenţa. Iar acum trebuie să facem ceva în legătură cu rochiile pentru tine. Voi trimite după Mabel, ea va aranja totul cum se cuvine.

—Nu vă daţi atâta osteneală, replică Empress, stânjenită că era ţinta unor priviri scrutătoare şi strângându-şi mai bine peste sâni catifeaua verde. Adică... unele... dintre celelalte s-ar putea să mi se potrivească, zise jenată.

—între timp, mamă — interveni Trey diplomatic — de ce n-am aştepta cu primirea vizitatorilor până când veşmintele lui Empress vor fi... modificate.

De când năvălise prima dată în încăpere, ochii lui Trey" n-o părăsiră pe Empress, şi nu dorea decât să rămână singur cu ea. Parcă ar fi fost din nou adolescent; de ani de zile nu mai fusese nevoit să se lupte cu lipsa de intimitate.

—Nu am de gând să mă mai implic în discuţia asta despre

vizitatori, zise Hazard cu un dispreţ tipic bărbătesc faţă de nuanţele etichetei mondene. O las în seama ta, iubito. Arăţi minunat, Empress. Nu-i da atenţie lui Miriam. Ea este dovada vie a dictonului „Cei buni mor de tineri[11]. Iar tu nu profita de bunătatea mamei tale, îi spuse fiului său, ca un reproş blând, însoţit de un zâmbet cald.

îndreptându-se spre uşă, adăugă cu glas liniştit:

—Voi fi afară, la grajduri, cu Blue şi cu iapa care-i gata să fete, dacă va fi nevoie de mine. Vă rog să rezolvaţi orice fără mine, cu excepţia Vreunei crize la nivel naţional.

Zâmbi şi părăsi încăperea.

—Mă simt extreWi de obosit, mamă, minţi Trey cu neruşinare, în clipa în care tatăl său ieşi din cameră.

—Vai, dragul meu, răspunse Blaze cu îngrijorare, bănuiesc că Miriam şi Fanny au necesitat un efort prea mare. De-acum înainte vizitatorii vor 11 ţinuţi la parter, şi aşa rămâne, hotărî ea pe un ton categoric. Şi acum, dragul meu, odihneşte-te.

—îţi mulţumesc, mamă, răspunse Trey spăşit, cu un glas puţin prea slab, care o făcu pe Empress să-şi amintească de fratele ei mai mic, Eduard, când încerca să obţină vreo favoare din partea ei. Oare Mabel va putea să aştepte? murmură el, trăgându-se sub cuverturi.

—Desigur, dragă, se grăbi mama lui să răspundă, apropiindu-se şi punându-şi mâna pe fruntea lui. Ai călduri, iubitule?

—Puţin, răspunse el cu glas slab.

Sunt de-a dreptul înfierbântat, adăugă în sinea lui, arzând de febra dorului de Empress, care stătea în mijlocul încăperii, scrutându-l ca un cunoscător, cu ochii îngustaţi.

—Empress, întrebă Blaze îngrijorată, ce crezi că ar putea să fie?

Răsfăţ, gândi Empress, şi obişnuinţa de a i se face mereu pe plac.

—O să prepar o mixtură pentru febră, spuse, decizând că Trey avea nevoie de puţină îngrădire a capriciilor.

—Nu tot din chestia aia greţoasă, cu gust rău! reacţionă Trey instantaneu, glasul redevenindu-i normal.

—Vrei să te faci bine, nu-i aşa? susură Empress.

—Aş prefera şi să-mi păstrez în stomac micul dejun, bombăni Trey.

—Dacă ai într-adevăr febră, mixtura îţi va fi necesară, ripostă Empress pe un ton amabil, deşi în ochi i se aprinse o luminiţă sfidătoare.

—Nu zău, dragul meu, interveni mama lui, e pentru binele tău. Hai, fă ce socoteşte Empress că e mai bine, şi te voi lăsa să te odihneşti.

—Ai dreptate, mamă, conveni el cu voioşie, luând o expresie înnebunitor de virtuoasă. O odihnă bună îmi va scădea febra, sunt sigur.

în fine, singurătatea pe care şi-o dorea, cu Empress numai pentru el! Nici măcar nu se îndoia de iscusinţa lui de a o atrage în patul său. Uitându-se repede spre ceas,socoti timpul până la prânz, văzu că era mai mult decât suficient, şi adăugă:

—Să nu mă deranjeze nimeni înainte de amiază.

—Asta e foarte înţelept, fu de acord Blaze, chipul ei exprimând aprobare. Nu-i aşa că este un pacient ascultător? o întrebă pe Empress, convinsă că aceasta îi va împărtăşi mândria părintească.

Trey zăcea sprijinit de maldărul de perne, cu ochii lui luminoşi privind cu nevinovăţie, şi aştepta amuzat răs-[7] punsul lui Empress. Simţindu-i reacţia sceptică faţă de teatrul jucat de el, se bucura de situaţia jenantă în care se afla ea. Oare nu va fi de acord cu mama, sau îi va cânta politicos în strună? Sau, mai exact, cât timp va fi necesar până ce ea i se va alătura în patul lui de bolnav?

—Dacă Trey promite că-şi va lua doctoria, altceva nu aş mai putea să pretind, replică Empress, cu o intonaţie de dulce maliţiozitate.

—Bineînţeles că o va lua, nu-i aşa, dragă? răspunse Blaze imediat, convinsă şi încântată că iubitul el băiat avea să fie ascultător.

—Voi face fot ce mă ajută să mă simt mai bine, zise Trey în mod ambiguu, propria sa concepţie despre ce anume l-ar face să se simtă acum mai bine nefiind poate chiar aceeaşi la care se gândeau mama lui sau Empress.

Empress deveni îndată bănuitoare.

Tonut lui era prea binevoitor, ochii prea încrezători, răspunsul prea vag.

—în cazul acesta o să te las pe mâinile capabile ale lui Empress.

Blaze îl sărută uşor şi plecă.

în încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare.

Se uitau unui la altul, aproape uitând să respire.

Cu iscusinţa unui vânător de a aprecia o situaţie, Trey o privi pe-ndelete şi apreciativ pe femeia îmbrăcată în catifea care stătea în faţa lui, cu sânii ei generoşi scoşi în evidenţă, aşa doar pe jumătate îmbrăcată cum era.

—Vino aici, îi spuse.

Era un ordin şoptit, cu un timbru blând şi amplu, dar era tonul unui bărbat obişnuit să fie autoritar.

Empress stătea complect nemişcată, într-o atitudine încordată, simţind cum ochii lui scrutători o contemplau pe-ndelete. împotriva voinţei ei, o pulsaţie începu să vibreze adânc înăuntrul său — era o nebunie faptul că o privire şi două cuvinte reuşeau să producă un vârtej de căldură atât de brusc, şi cu hotărâre, Empress îşi alungă neînţelesul dor.

—Au plecat toţi. Nu mai trebuie să te străduieşti să-ţi închei corsajul acela. Pentru mine nu-i decât o rochie care nu ţi se potriveşte. De fapt, arăţi foarte drăguţ.

Ridicându-se din poziţia lui tolănită, Trey se aşeză cu trunchiul foarte drept pe pat — imagine a unei forţe virile, nesemănând câtuşi de puţin cu a unui bolnav.

Ea se străduí să nu remarce părul lui negru şi des, fel ui în care cămaşa de noapte albă era deschisă aproape până la talie, bandajele înfăşurate în jurul pieptului mai degrabă scoţându-i în evidenţă vigoarea trupului decât să-i accentueze urmările rănii. Prezenţa lui plină de viaţă îi asaltă simţurile, dorinţa lui arzătoare fiind tangibilă. Dar Trey se silea s-o facă să se simtă în largul ei cu o galanterie iscusită pe care, fără să vrea, o admiră. De câte ori trebuia să exersezi şi în cât de multe budoare, câte femei fuseseră necesare pentru a aduce la perfecţiune atâta farmec impecabil?

Metoda lui fu eficace. Cât timp ea continua să-şi ţină strâns marginile corsajului, avea să fie pudică — un cuvânt caraghios şi nepotrivit în intimitatea acestei încăperi, între doi oameni care experimentaseră deja cea mai şdâncă intimitate. Şi în fond, Empress Ti era recunoscătoare pentru felul în care o flata. Degetele ei se descleştară de pe catifea şi mâna îi coborî pe lângă trup.

Privirea lui Trey deveni imediat admirativă. Adânca răscroială a

corsajului, descheiat de la gât până is talie, lăsa să se vadă numai rotunjimea superioară a si nilor ei acoperiţi de catifeaua moale. El îşi reaminti senzaţia tactilă
a sânilor ei grei, îşi aduse aminte de gustul lor, de felul în care gemea ea, capitulând printre suspine când el mângâia cu gingăşie fiecare sfârc ce părea că-l imploră. Picioarele ei goale se zăreau de sub faldurile mototolite ale fustei de catifea, adăugând opulenţei trupului ei nuanţa unei înfăţişări de copil oropsit.

—Nu ţi-ai recăpătat îndeajuns forţele, şopti ea, în tăcerea încinsă.

—Sunt mai puternic decât tine.

Subînţelesul afirmaţiei o făcu să se înfioare, şi mica flacără din măruntaiele ei se învolbură brusc.

—S-ar putea să te doară.

—Deja mă doare, replică el cu calm, sexul iui erecîat pulsând intens. Vreau... să vii aici şi să mă ajuţi.

Lui Empress îi trebuiră câteva clipe ca să răspundă, gândindu-se la un mijloc prin care să-l salveze de ceea ce dorea, să-l scutească de o eventuală rănire, chiar cacă propria ei dorinţă, care o sfâşia cu intensitatea ei, îi tulbura simţul datoriei.

—Dacă mai întâi îţi lei doctoria, zise ea, hotărâtă în rolul ei de infirmieră şi străduindu-se să-şi lase la o parte sentimentele.

—Grăbeşte-te!

—O vei lua?

El dădu din cap, târgul fiind încheiat.

Nu din răutate ci mai degrabă din grijă, Empress pregăti o poţi une somniferă. Trey nu era total restabilit; ceea ce voia el putea să-i primejduiască sănătatea. Şi în timp ce era posibil ca el să nu înţeieagă consecinţele, ea le înţelegea.

Şi ca atare lua măsuri.

Ii dădu doctoria într-o ceaşcă mică, şi când c luă din mâinile ei, Trey zâmbi.

—Te-ar deranja să-ţi scoţi singură rochia ca să-mi menajezi forţele?

—Bea asta şi eu mă voi duce să mi-o scot, răspunse ea. N-ar trebui să trag perdelele?

SJLVER

îndreptându-se spre ferestre, întinse mâna să tragă cordonul,

decizând că el avea să doarmă mai bine într-o încăpere întunecoasă.

—Mi-e indiferent, zise el, ridicându-şi ceaşca la gură. Ţie îţi place pe întuneric? întrebă apoi, un uşor amuzament nuanţându-i cuvintele.

Răsucindu-se în loc, ea îi aruncă o privire furioasă.

—Ţi-a spus cineva vreodată că eşti un ştrengar capricios şi răsfăţat?

—Nu, de când mi-ai spus-o tu ultima dată, replică el cu voioşie şi sorbind cu prudenţă puţin lichid.

Pufnind uşor, Empress se întoarse la ferestrele rămase neacoperite şi în curând încăperea fu ferită de razele soarelui.

—Gata cu pretextele, draga mea. Scoate-ţi rochia aia şi vino lângă mine.

—Să întorc într-un minut.

Empress intră în camera de toaletă, închise uşa şi se uită la micul orologiu de pe masă. Avea să aştepte cinci minute, ca să-i lase timp doctoriei să-şi facă efectul.

îşi descheie alene rochia, îşi scoase mâinile din mâneci, rochia alunecă pe pardoseală, şi făcând un pas, Empress ieşi din ea. Ridicând-o de jos, scutură cu grijă frumosul material, netezindu-i cutele.

Deschizând unui din panourile cu oglindă, Empress atârnă rochia într-un şir de cămăşi aranjate frumos, după culoare. Din curiozitate, deschise toate uşile cu oglinzi care mărgineau pereţii camerei de toaletă. Costume, pardesie, jachete, pantaloni, alte cămăşi, şi rafturi cu pantofi şi cizme. O duzină de halate de mătase, unele vătuite, pentru iarnă. Cravate, în toate nuanţele curcubeului. Avea în faţa ei o garderobă completă, executată
—din câte observă, verificând discret etichetele — în majoritate în Anglia.

In latura extremă se afla o uşă mai mare, pe care Empress o deschise la urmă, privind uimită splendidul ei conţinut. Piele — cu franjuri, cu mărgele, cu pene, împodobită cu hermină şi cozi de lup. îmbrăcăminte de
acest fel era necesară pentru un alt soi de lume, şi deşi originea lui Trey nu-i era necunoscută, niciodată nu şi-l închipuise altfel decât ca pe un tânăr bogat. Felul în care se îmbrăca, această casă,

zecile de servitori... cum se încadra el în lumea lui de indieni?

Empress scoase din dulap o cămaşă împodobită, din piele crem cu fâşii de mărgele albastre, şi o ţinu în dreptul umerilor ei. Pielea lucrată îi dădea senzaţia de mătase. Se privi în oglindă cu veşmântul ţinut în faţa ei. Poalele cu franjuri îi ajungeau aproape până la genunchi. Un model brodat cu pene verzi cobora de-a lungul ambelor mâneci, într-un stil geometric, foarte bărbătesc şi viguros. Să încerce să o probeze? Câtă însemnătate aveau hainele acestea pentru Trey? Oare ar pătrunde fără voie într-o lume spirituală intimă?

Dar nu văzuse niciodată ceva atât de bogat ornamentat; era ca o operă de artă, şi până acum Trey adormise cu siguranţă. Avea să şi-o pună pur şi simplu rapid, şi pe urmă o va pune la locul ei în garderobă. După aceek va verifica dacă pacientul ei era bine învelit, şi când el se va trezi, îşi va cere scuze pentru înşelăciunea cu poţiunea somniferă.

Ridicându-şi cu grijă cămaşa deasupra capului, o lăsă să alunece în jos, îi potrivi umerii, şi tocmai se admira în oglindă când un glas din spatele ei spuse calm:

—în al treilea sertar de jos e un colier din gheare de urs pe care îl poţi încerca odată cu cămaşa.

Trey stătea cu un umăr rezemat de canatul uşii.

—Tu trebuia... de ce nu eşti...? Ar fi trebuit să dormi, îngăimă Empress.

—Aveam alte planuri, spuse el zâmbind.

Zâmbetul acela fusese întotdeauna cel mai mare atu ai său. Ameţită de efectul lui izbitor, Empress răsuflă adânc, dând drumul respiraţiei care i se tăiase.

—Doctoria?... abia şopti ea.

—înapoi în ceaşcă, mă tem.

—N-ai avut încredere în mine, îi reproşă ea.

—Ar fi trebuit? întrebă el pe un ton blajin.

Se desprinse din cadrul uşii şi păşi în camera plină de lumină. împingând cu grijă uşa ce dădea spre dormitor, Trey înaintă lent de-a lungul micii încăperi închizând cu gesturi liniştite, toate uşile pe care le deschisese Empress, până când se opri în picioare, lângă ultimul garderob, încă deschis: cel cu veşmintele lui de absarokee.

—Dacă vrei o poţi păstra pe aceasta, îi spuse, arătând spre eleganta cămaşă de piele pe care o purta Empress. Pe tine este mult mai atrăgătoare decât pe mine.

—Nu pot... este prea valoroasă, replică ea, profund jenată că fusese prinsă scotocind în lucruri ce aparţineau alcuiva, conştientă de apropierea virilă a lui Trey.

Silindu-se să se uite în altă parte, Empress îşi ridică privirile spre faţa frumoasă a lui Trey.

El zâmbi.

Scăldată în căldura acelui zâmbet care făcea să ţi se oprească inima, ea decise că, în cazul lui Trey Braddock- Black, sentimentul copleşitor de a dori să întinzi mâinile şi să-l atingi era corect şi firesc. Iar el ştia acest lucru.

—Ar trebui să te oblig să plăteşti, spuse el în şoaptă, întrerupându-i gândurile.

Când ochii ei se măriră de uimire ca reacţie la auzul ameninţătoareior cuvinte, el continuă pe un ton dezinvolt şi cu o expresie amabilă:

—Din cauza înşelăciunii.

Lumina soarelui se oglindea în părul lung şi negru dând naştere unor umbre ornamentale, şi îi punea stropi de aur pe vârful genelor. Era ireal de frumos, vraja lui era prea puternică.

—Era spre binele tău, ripostă imediat Empress. Eşti prea slăbit.

—Dacă leşin, replică el în şoaptă, apropiindu-se cu încă un pas, sună servitorii să mă ducă înapoi în pat.

—întotdeauna eşti atât de... încăpăţânat, şi nu-ţi pasă de consecinţe?

—Rareori.

Flacăra arginfie a dragostei

Cuvântul fu murmurat blajin şi fără inflexiuni. Ea se miră, şi surprinderea i se citi în ochi.

—N-aş fi bănuit. Tot ce am văzut a fost Trey Braddock- Black obţinând tot ce-şi doreşte.

—Şi asta te supără?

—Nu în mod deosebit... Am cunoscut mulţi bărbaţi...

Empress îşi aminti tocmai la timp: amănuntele trecutului ei trebuiau să rămână ascunse. Fusese cât pe-aci să spună că majoritatea prietenilor vărului ei Claude, şi Claude însuşi, aveau o

înclinaţie tot atât de egoistă spre plăceri ca şi Trey. Şi dacă duelul în care fusese implicat tatăl ei cu şase ani în urmă n-ar fi fost adus în faţa tribunalului în provincia nepotrivită, ea ar mai îi trăit şi acum în acelaşi univers splendid. Aşa că era foarte bine informată în privinţa tinerilor înclinaţi spre plăceri. însă cum tribunalele provinciale erau prin definiţie locale, şi deoarece bărbatul pe care-l ucisese tatăl ei fusese fiul unui duce local cu mai multă influenţă decât conţii de_Jordan, el fusese condamnat şi lumea ei i se schimbase. în definitiv, papa îi ucisese pe unicul moştenitor al ducelui de Rochefort. O veche şi amarnică rivalitate care începuse datorită mamei, iar când fusese calomniată în ziua aceea, la curse, toată lumea ştia că tata trebuia să răspundă provocării.

Mama venise la Paris, în anturajul ambasadorului Angliei, se logodise cu fiul acestuia şi uimitoarea ei frumuseţe le atrăsese, într-o clipă, atenţia tuturor bărbaţilor din Paris. în acel sezon monden ea a fost La Belle Anglaise, idolatrizată şi sărbătorită. La un bal dat de împărăteasa Eugenia, ea şi tata se îndrăgostiseră — scandalul sezonului. Renegată de familia ei, ea şi tata se retrăseseră pe domeniile lui din Chantilly unde duseseră o viaţă liniştită şi fericită. Până la duel.

' Ochii lui Trey se îngustară când auzi ciudatul răspuns care se sfârşise atât de grabnic.

—Spune-mi, ai cunoscut mulţi bărbaţi? o întrebă, cu o uşoară nuanţă tăioasă în glas. Aş vrea să ştiu.

2ILVZn

înţelegea, desigur, că în noaptea aceea, la localul lui Lily, ea fusese virgină, dar nici nu ignora obiceiurile anormale ale unor bărbaţi. Ea ar fi putut să cunoască bărbaţi în alte moduri. Adevărul este că experienţa lui Trey în materie de vicii era vastă. Asta nu înseamnă că el s-ar fi implicat neapărat în acele diversiuni neconvenţionale, dar cunoştea bărbaţi care o făceau. Se întrebă dacă se lăsase păcălit de o tânără cu înfăţişare nevinovată care era tocmai contrariul nevinovăţiei, care era posibil să cunoască moduri în care să placă unui bărbat, la care el nici nu se gândise.

Stăpânindu-şi în mod vizibil enervarea gata să explodeze, îşi spuse să fie raţional. Şi reuşi să fie, vreme de încă trei secunde.

Simţindu-se jignită de violenţa reţinută a lui Trey şi considerând că trecutul ei nu era deloc treaba lui, Empress replică

pe un ton calm:

—Nu ai de ce să ştii asta.

—Am plătit destul, ripostă el tăios, ca să mi se răspundă la întrebări.

—Banii tăi nu mi-au cumpărat trecutul, i-o întoarse ea scurt, şi nici viitorul meu.

—N-ai de gând să răspunzi?

—Atunci va trebui să descopăr eu însumi ce anume ai învăţat de la toţi bărbaţii aceia pe care i-ai cunoscut, o ameninţă Trey. în noaptea aia, la Lily, n-am avut mult timp în care să explorăm... varietatea experienţei fiecăruia dintre noi. Abia aştept să fiu instruit.

—Chiar dacă asta te va ucide! se răsti Empress, supărată de presupunerile lui şi mânioasă, constatând cât de repede era ei înclinat să creadă tot ce-i mai rău despre ea.

—Sunt intrigat, zise Trey tărăgănându-şi cuvintele şi dând în mod voit o interpretare greşită a răspunsului ei. Niciodată nu mi-am dat seama de fascinantul tău gust pentru execese. Ce zici, începem?
Nu.

—Eşti nebun! strigă ea, trăgându-se cu un pas înapoi.

—Nu chiar. Dar într-o plăcută aşteptare, recunosc.

Şi se îndreptă spre ea.

Empress făcu încă un pas înapoi şi se pomeni cu spateie lipit de peretele acoperit cu ogiinzi.

—Ce fermecător! şopti Trey, cercetând faţa ei înspăimântată cu o privire nepăsătoare. Tânăra şi întreprin- zătoarea doamnă care s-a vândut la stabilimentul lui Lily are o slăbiciune pentru dramă, la aspune-mi — întrebă ei alene, întinzând mâna şi strecurându-şi degetele printre buclele de un auriu pal care i se odihneau pe umeri — expresia asta de teamă este un amănunt preferat de mulţi bărbaţi din trecutul tău?

—Dracu' să te ia! ripostă Empress cu amărăciune. N-ai decât să crezi ce pofteşti, dar eu nu-ţi aparţin!

—Ştiu, replică Trey cu blândeţe, frecând încet între degete părul ei auriu. Nu te pot poseda doar pentru cincizeci de mii de dolari. Pielea ta e prea albă. Dar am plătit ca să te folosesc vreme de trei săptămâni. Suntem de acord cu asta?

Degetele i se strânseră pe şuviţa de păr, şi el trase.

Empress tresări, se gândi dacă să i se împotrivească sau nu, şi dintr-o multitudine de motive diverse, dintre care multe erau înceţoşate din cauza căldurii intense ce părea să emane din bărbatul înalt care o domina cu statura lui, înaintă până când smucitura care-i trăgea părul încetă şi ea ajunse să-şi apese capul de un trup foarte musculos.

—Te înşeli, să ştii, afirmă ea cu calm, ridicându-şi faţa şi privind drept în ochii cinici ai lui Trey.

—Adică nu pentru trei săptămâni ne-am înţeles? întrebă el sarcastic.

Dar gura lui deja cobora spre a ei, şi când M atinse buzele pline, Trey murmură:

—Ne vom certa în privinţa numărului mai târziu.

Mânioasă, ea se răzbună muşcându-i buza, şi durerea neaşteptată îl făcu să mormăie, însă mâinile lui îşi întăriră strânsoarea pe umerii ei, şi pentru un om grav rănit,puterea lui era formidabilă. Gura lui se închise cu violenţă peste a ei, şi cu o forţă ce o strivea, el îi răspunse la muşcătură cu muşcătură, până când, câteva clipe mai târziu, ea îi simţi vibraţia înteţindu-se lângă trupul ei, şi gura i se îmblânzi. Limba lui urmări uşor netezimea dinţilor ei, şi sondă cu o încântătoare insistenţă până când limba ei se întâlni cu a lui, şi el i-o trase lent în propria-i gură. Geamătul ei slab ieşi ca o suflare uşoară, şoptită, şi mâinile lui îşi relaxară încleştarea cu care îi strângeau umerii. Alene, şoldurile lui se mişcau într-un ritm languros, lipite de moliciunea trupului ei, ercţia lui amintindu-i de tot ce o putea face el să simtă, aducându-i aminte de plăcerea pe care i-o putea dărui el. V// mă voi lăsa sedusă de un bărbat atât de cinie şi trufaş. Nu, şi niciodată!... şi pe urmă simţurile ei lipsite de loialitate sesizară cum vârful cald al limbii lui alunecă de-a lungul obrazului ei spre ureche, recunoscură ostentativa ofertă de extaz ce i se apăsa, dură, pe pântece, îşi amintea cu precizie cât de mult reuşea el să facă să dureze plăcerea, până când întregul ei trup tremura. Atingerea lui era magică, vorbele lui şoptite la urechea ei erau o invitaţie în propriul lui paradis minunat, şi ea se înfioră cuprinsă de o bruscă anticipare, alungă departe atât m#-ul cât şi niciodată şi îşi împreună braţele pe după gâtul lui.

Indiferent ce ar fi fost ea, reflectă Trey cu un raţionament practic condiţionat de libidoul său nerăbdător, Empress era încântătoare şi plină de pasiune. Nu avea decât să vorbească despre împotrivire, şi poate că şi acesta era unui din jocurile ei. Şi încă unul eficace. Deoarece atunci când simţi braţele ei cuprinzându-l uşor şi auzi suspinul acela blând, înduioşător, orice ar fi făcut ea avea efect. Nu-i păsa care erau motivele ei pentru a fi aici; ştia numai că trebuia s-o aibă, şi încă repede.

Când îi spuse: „Scoate-ţi cămaşa", ea fu docilă. Şi în timp ce îi îndeplinea porunca, îşi lepădă şi el halatul, simţind doar o scurtă durere care-l făcu să tresară. Nu putea să-şi ridice prea sus braţele, şi nici să se mişte

Flacăra argintie a dragostei

prea repede, sau să se apiece ceva mai mult, dar picioarele îi erau în ordine. Braţele, la o înălţime medie, se descurcau; iar erecţia vibrantă şi supraexcitată, ridicată pe pântecele lui, era de o splendidă sănătate.

Peste câteva clipe Empress stătea goală în faţa iui, cu obrajii îmbujoraţi, şi o strălucire trandafirie i se răspândea spre gât şi pe sâni. Ridică mâna şi, cu vârful degetelor, îi atinse uşor obrazul, apoi gura, gâtul, şi cu gingăşie alunecă în jos până când palma lui mângâie lent sfârcurile ei întărite, simţind cum duritatea lor se trezeşte la viaţă, şi urmări — în timp ce mâna lui se mişca înainte şi înapoi —plăcerea de pe chipul ei. Mâna ei se înălţă, îi cuprinse încheietura mâinii, şi fără un cuvânt îl trase mai aproape de ea. Momentul ales de ea era perfect, deoarece el fusese de prea mult timp fără femeie, şi era cât pe-aci s-o posede cu sau fără permisiunea ei. Sărutând-o uşor, Trey murmură:

—Vindecă-mă, pisicuţă aprigă!

Şi apăsând-o de peretele cu oglinzi, îşi îndoi genunchiul în aşa fel încât s-o poată pătrunde, şi alunecă în sus, în dulceaţa ei mătăsoasă şi fierbinte, cu o împingere puternică născută dintr-o dorinţă pe care o simţea până în vârful degetelor de la picioare.

Ritmul dorinţei lui era febril, şi Empress stătea lipită de oglinda rece şi lăsa ca propria-i plăcere să crească în torente năvalnice, care îi invadau simţurile, lăsând spiralele tot mai înalte ale pasiunii ei să se răspândească în afară, pornind de la tăria imperioasă care o umplea. Aceasta se înfipse în ea cu valuri de plăcere şi apoi se

retrase, până când mâinile lui Trey se încordără pe umerii ei şi ea aşteptă să se repete încântătoarea pătrundere care o atingea atât de adânc şi cu atâta putere încât ea înţelegea cum se poate muri din dragoste.

în clipa următoare trupul ei fu ridicat, şi prin sângele ei se năpusti o senzaţie sălbatică. Apoi căldură catifelată începu să se retragă, tocmai când avea cel mai m jlt nevoie de ea, şi fără să vrea, Empress strigă: Nu, is r
SILVER
mâinile i se încordară pe spatele lui Trey, să-l tragă mai aproape. Când mâinile ei puternice se încleştară pe spinarea lui, Trey închise ochii, săgetat de o bruscă şi cumplită durere, dar geamătul lui înăbuşit abia se auzi.

însă Empress realiză ceea ce făcuse!

—îmi pare rău! exclamă ea în şoaptă. Oh, Dumnezeule, te doare?

Trey deschise ochii, scutură din cap şi zâmbi. Cele mai delicioase senzaţii vibrau în jumătatea inferioară a trupului său, acoperind scurta şi acuta suferinţă.

—Totuşi, n-aş vrea să leşin în următoarele minute, murmură el, cu pleoapele aproape închise şi cu un zâmbet languros.

Apucându-i încheieturile mâinilor, îi aşeză palmele la baza şirii spinării lui, şoptind:

—Aşa, ţine apăsat, draga mea.

Şi pătimaşa invadare continuă, deschizând-o cu forţa ca să o adapteze la mărimea lui, alunecând cu pricepere mai sus până în clipa în care amândoi îşi pierdură controlul asupra minţii şi trupului, şi extazul imens puse stăpânire pe ei, făcându-i să nu se mai gândească la nimic.

în acest exces senzual ce se apropia de limitele capacităţii lor de simţire, pătrunse nepoftit un zgomot neplăcut.

—Trey, Trey!... Unde eşti?

Era vocea mamei lui, care se afla în dormitorul alăturat!

Deşi mintea lui Trey recepţiona situaţia delicată, simţurile înfierbântate nu i se impresionară. în clipa aceea chiar şi de i s-ar fi pus la tâmplă un revolver, el tot nu s-ar fi oprit. O pasiune de necontrolat creştea nestăpânit, şi el simţea cum plăcerea era gata să explodeze. Mai mult sesiză decât auzi slabul strigăt de spaimă al lui Empress, şi braţele lui nu făcură decât să-şi întărească

strânsoarea. Aplecându-şi adânc capul, buzele lui atinseră obrazul ei, şi îi şopti: „N-o lua în seamă!“, doar cu o clipă înainte să se împingă cu putere în sus, revărsând un orgasm vibrant şi fierbinte în femeia înspăimântată din braţele lui, încordată de teamă.

Şi Trey, schimbător ca argintul viu odată ce trecuse orgasmul, se retrase şi, după ce inspiră adânc ca să-şi um- pie iar plămânii cu aer, răspunse cu glas calm şi stăpânit:

— Vin imediat, mamă. *

Empress tremura în braţele lui, cu propria-i plăcere rămasă nesatisfăcută, dorinţa capricioasă fiindu-i încă arzătoare. Deşi ştia că nu e bine, cedă imboldului unui sentiment iraţional şi şopti:

— Nu pleca!

Aplecându-se să-şi ia halatul de pe pardoseală, el ezită, se uită în sus la ea, măşurând-o cu o privire rapidă, şi apoi spuse cu glasul lui mângâietor:

— Nu te mişca. Mă întorc într-o clipă.

îşi trase pe umeri halatul schiţând o mică grimasă de durere şi, ducându-se cu paşi iuţi spre uşă, îşi legă expeditiv cordonul, făcând economie de mişcări.

Prin extazul cald şi vibrant care pulsa cu aceeaşi intensitate în simţurile lui Empress, ea îl văzu pe Trey ridicând o mână în semn de avertisment în timp ce deschidea uşa şi spunea:

— Empress a adormit, mamă. A muncit prea mult. Nu se simte bine. Tocmai am învelit-o. Şi am servit-o, adăugă el în sinea lui,' şi o voi mai servi de îndată ce tu, dragă mamă,₩te vei hotărî să pleci.

Poate peste două minute, nu mai mult de trei, Trey fu înapoi, cu simţurile învăpăiate de excitare. Empress nu se mişcase. Nu din cauza ordinului dat în şoaptă de Trey, ci pentru că nu voise. Toate acestea erau foarte noi pentru ea — minunea strălucitoare şi fierbinte a dorinţei, dureroasa senzaţie de plăcere care se asemăna cu un prisos debordant, bogat şi voluptuos, senzaţia care o făcea să-şi piardă puterile de atâta dorinţă. Niciodată nu-şi dăduse seama că existau astfel de senzaţii —când simţeai că totul dispare, că nimic în afară de atingerea lui Trey nu mai are vreo importanţă, când excitarea şi frenezia nebună se topeau într-o strălucire fierbinte care ţi se răspândea în trup şi îţi pârjolea

raţiunea.

îl urmări cum intră în earner! fl Tncuie uşa, zgomotul slab al cheii ce se răsucea în broaacA trlmlţându-i fiori de plăcută aşteptare de-a lungul şlrll aplnărll. Ochii li se întâlniră şi Trey o întrebă, şoptit:

—Eşti gata?

Ea stătea cu spatele lipit de oglinda cu margini teşite, îmbujorată cu o roşeaţă intensă datorată excitaţiei — o excitaţie care încă îi întreţinea tremurul din sâni şi umazeala lipicioasă dintre picioare, vibrând într-un ritm
BUtarnlo şl auaţlnut. Sânii ei erau mari şi fermi, înălţaţi naraşta şl ou aflrcurl obraznice, trandafirii şi tari ca nlşta naatamata. Experienţe Iul îl spîise că Empress era fnol extrem da axeltatA, naaatlaflcutl, stând cu ochii pe JumAtate înohlşl pantru a aa farl da aenzaţllle exterioare, umedA şl pregătita pantru orlca ar fl vrut al sâ facă.

Pasiunea ei evidentă îl aminti Iul Trey de Interpretările lui eronate privitoare la experienţa ei anterioară. Să fi fost oare o novice, aşa cum susţinea ea, sau o specialistă experimentată, îndeajuns de iscusită ca să mimeze cu un talent rarisim acea inocenţă fugară? Ar fi fascinant să descopăr răspunsul.

Uşa era încuiată, ea era în mod clar pregătită şi, la urma urmei, era achiziţia lui, astfel că maniera în care îşi domolea al pofta carnală şl în care afla răspunsurile la trecutul al aaxual nu întâmpinau nici o piedică.

Ochii Iul Empraaa îl urmAreau în timp ce el se apropie, fşl lepădă halatul şl înalntă, oprindu-se la câţiva centimetri da aa, aplendld în goliciunea lui, iradiind căldură. Bucle răvăşite încadrau faţa plină de aşteptare pe care o ridică ea spre el, şi ochii ei, când fi întâlniră pe-ai lui, exprimau un dor atrăgător ca un magnet.

—lartă-mă că te-am lăsat... spuse ei în şoaptă.

Şi mâna iui bronzată se ridică să mângâie cu gingăşie un sfârc tumefiat. Ea fu cuprinsă de un tremur nestăpânit.

—...nesatisfăcută, încheie el, într-un murmur abia auzit.
O nouă excitare îi agita simţurile. Ea era încântătoare
şi pregătită, şi atât de aproape de orgasm încât era ispititor de provocatoare. Cât al clipi, el fu iar în erecţie.

—Uită-te în oglindă, îl spuse blând. Ai vrea să ai asta înăuntru

tău?

Erecţia lui era încântătoare, vibrând la numai câţiva centimetri de propria-i dorinţă tremurătoare.

Ei îi scăpă un slab icnet.

—S-ar părea că te interesează, şopti Trey. Ce ai face pentru a avea asta înăuntrul tău?

Ochii ei se ridicară spre el, înceţoşaţi de pasiune, dar ea se lupta să-şi stăpânească simţurile.

—Nu-i cinstit, spuse ea cu o voce slabă.

—Nu eşti obişnuită cu jocuri, draga mea? în definitiv, dacă ai cunoscut atât de mulţi bărbaţi, trebuie să fi fost şi jocuri. Şi dacă tu erai virgină... jocurile trebuie să fi fost interesante.

—Te înşeli, spuse Empress.

Dar ea nu voia să se certe, deoarece simţurile ei erau încă subjugate de voluptuoasele mistere ale pasiunii care îi invada trupul.

—Spune-mi de ce mă înşel, insistă Trey într-un murmur răstit şi dur.

—Nu pot... atinge-mă, replică ea. Trebuie!

Pe moment atitudinea ei îl blocă: siguranţa, autoritatea cumva nepotrivite cu femeia excitată, a cărei bărbie o ţinea cu degetele sale. îi ridică bărbia ceva mai sus — un gest tot atât de imperios din partea lui.

—Şi dacă nu-ţi fac pe plac?

Empress se aplecă şi îl atinse, degetele ei mici cuprinzând vârful vibrant al bărbăţiei lui rigide.

Cu un minim de mişcări, îşi lăsă degetele înconvoiate să alunece lent în jos, şi din nou în sus, cu o apăsare puternică şi sigură, şi cu aceeaşi economie de cuvinte, când ea îi dădu drumul din strânsoare îi spuse:

—Poate că acum îmi vei face, replică ea cu un ton viclean.

El lăsă să scadă în intensitate un încântător val de plăcere, apoi râse uşor, fermecat de rapiditatea cu care supunerea le revenea pe rând fiecăruia dintre ei.

—Acum că ţi-am captat atenţia, murmură dulce Empress, cred că dacă ne punem amândoi mintea la contribuţie ne vom putea ajuta unui pe altul. Eu nu mă prea pricep să primesc ordine.

Trasând ^n aer o linie imaginară pe la mijlocul distanjei dintre

ei, continuă:

—Intâlneşte-mă la jumătatea drumului, şi eu te voi duce cu mine Tn paradisul tău... murmură cu glas sugestiv.

El chicoti — un zâmbet grav şi cald, exprimând plăcere.

—Fermecătoare propunere, şopti, cuvintele lui trezind pe pielea ei senzaţia catifelei. Cum aş putea să refuz?

Se sărutară pe-ndelete, lăsând să dispară sentimentele duşmănoase şi neînţelegerea dură şi aspră, lăsând în schimb să se dezvăluie lent frumuseţea clipei. Era atât de infinit de bine cu el... oare era la fel cu toţi bărbaţii? Empress se gândi în fugă la bătrânul Chu şi la Jake Poltrain, şi deşi era lipsită de experienţă, decise că Trey era deosebit, că ceea ce o făcea el să simtă era deosebit.

Trey nu-şi analiza sentimentele, deşi recunoştea că nespus de plăcuta erecţie avută cu Empress era unică. Dar pentru moment introspecţia se afla pe a mia poziţie de pe lista lui de priorităţi. Mai degrabă se întreba dacă spinarea lui ar suporta să stea culcat pe spate, cu Empress călărindu-l. De ce să nu încerc? se hotărî el cu un spirit aventuros si, muşcându-i uşor buzele, murmură:

—Vino

Luând-o de mână o conduse spre fotoliu.

—E indecent, şopti ea, vrând ca el să simtă ce simţea ea, vrând ca el să înţeleagă intensitatea sentimentelor ei.

Şi când el se întoarse puţin, mirându-se de afirmaţia ei, ea arătă în jos, spre pârâiaşele strălucitoare pe care mişcarea le răspândea acum pe picioarele ei, dându-le un aspect satinat.

—E o plăcere indecentă? întrebă el în şoaptă, cunoscând răspunsul.

Şi când ea dădu din ca$ afirmativ, el zise:

—Iţi pot dărui mai mult... te pot umple de... indecenţă.

Trăgând-o mai aproape, îşi petrecu alene mâinile în susul trupului ei, de la îmbinarea umedă a coapselor până la pântecele delicat, zăbovind lent, ceva mai târziu, ca să mângâie rotunjimea catifelată a sânilor ei, alunecând în cele din urmă spre curbura graţioasă a gâtului. în timp ce mâinile lui Trey se deplasau în sus, fierbinţeala crescuse în trupul lui Empress asemenea temperaturii unei după- amieze în deşert. închise ochii, înecându-se în flacăra tot mai puternică, până când el îi porunci cu glas coborât:

—Uită-te la mine.

Pleoapele ei cu gene dese se înălţară agale când, tre- zindu-se din propria-i încântare tainică, reveni la realitate.

—Te voi umple, spuse el într-un murmur răguşit, te voi sătura, te voi îndestula...

Un deget al lui alunecă uşor de-a lungul curmezişilui gâtului ei.

—...până aici.

—Ce plăcut! şopti Empress înfierbântată. ,

Era cu mult mai mult decât plăcut, gândi Empress câteva clipe mai târziu, stând culcată în fotoliu. Fără grabă, limba lui Trey lingea pielea lucioasă a coapselor ei, înaintând în sus cu o încetineală excitantă care prelungea extazul ei crescând dincolo de putinţa de exprimare prin cuvinte; atât de aproape de paradis, încât ea uită pentru moment cine era şi unde se afla. îşi petrecu degetele prin buclele dese ale părului lui, impregnate cu o mireasmă exotică şi greu de definit. Când palmele lui Trey îi apăsară picioarele în afară, ea şl le desfăcu, supusă, şi se înfioră când limba (ui alunecă peste umezeala ei înrourată.

El linse şi muşcă uşor şi supse până când ea începu să-l implore. Se umezea tot mai mult de dorinţă, adăugând propriile-i fluide de pasiune la cele rămase de la Trey, şi inima îi bătea acum cu o intensitate care îi trimitea sângele înfierbântat spre fiecare nerv excitat al trupului ei.

Dar atunci Trey îşi înălţă capul şi o ridică fără efort, rezemând-o puţin mai sus în fotoliu în aşa fel încât ea stătea pe jumătate înclinată, cu coapsele desfăcute. El
se aşeză comod între coapsele ei primitoare, dar cu nepăsare, ca şi cum ea n-ar fi murit de dorinţă. Cu degetele biânde, Trey îi mângâie sânii excitaţi, încercuind uşor fiecare sfârc, cuprinzându-le greutatea cu palma, ca într-un căuş, ridicându-i până când ea simţi cum o dorinţă sfâşietoare, i se năpusteşte în jos, spre miezul vibrant al fiinţei sale. Cu sânii ei ridicaţi mult şi ţuguiaţi în mâinile iui, Trey îi atinse aţâţător sfârcurile cu gura, strângându-le cu muşcături mărunte; lingându-le blând; mângâind uşor cu obrazul rotunjimea proeminentă a sânilor mari şi înalţi până când ea capitulă şi îl imploră, şoptind:

—Este o tortură! Te rog! murmură ea.

—Aşteaptă, şopti el.

—Nu! fu răspunsul tăios şi apăsat. Dracu' să te ia! ameninţă ea,

cu glas pătimaş. O să-ţi dau otravă!

—Situaţia pare gravă, replică el, cu prefăcută spaimă. Poate, adăugă cu calm, ai vrea să-mi povesteşti câte ceva despre toţi bărbaţii aceia mulţi.

—N-a existat nici unui.

—Atunci de ce ai făcut acea remarcă?

—Vărul meu, naiba să te ia! Vorbeam despre vărul meu şi prietenii lui. Am crescut împreună şi ştiu cum se purtau.

—Adevărat?

Trey îi frecă uşor sfârcul, şi o dorinţă vibrantă îi scutura întregul trup odată cu fiecare atingere lentă.

—Otravă! şopti ea ameninţător.

El îi mai privi încă o dată faţa cu ochi scânteietori şi, convins, spuse:

—Nu va fi necesar, pisicuţă aprigă. Voi fi bucuros să-ţi fac o plăcere.

Când peste câteva secunde intră în ea rapid, Empress începu să se apropie de apogeu înainte ca el s-o fi pătruns pe deplin, şi în timp ce se înfingea mai adânc el simţea micile convulsii tremurătoare pe toată lungimea lui, auzea slabele ei ţipete de eliberare, şi o ţinu în braţele sale puternice până când, cu un uşor suspin, ea se lăsă pe spate, mai mult decât sătulă.

—îţi mulţumesc, abia şopti ea, rezemându-şi obrazul de umărui lui vânjos.

Trey privi în jos, spre ea, caldă şi sătulă în îmbrăţişarea lui şi, cu un zâmbet brusc şi strengăresc, murmură:

—Mulţumeşte-mi mai târziu, când voi merita asta.

Era rigid înăuntrul ei şi avea ferma intenţie de a avea grijă ca doamna să fie mulţumită într-o cât mai largă şi prelungită varietate de moduri. Pe Empress o simţea moale sub el, cu trupul cald şi primitor. Zâmbindu-i, o întrebă în şoaptă:

— Acum spune-mi, draga mea, mă simţi mai bine aici... — şi mişcându-se în sus în interiorul ei fierbinte, fu răsplătit auzindu-i micul geamăt înăbuşit — sau senzaţia e mai intensă când fac aşa?

Mâna lui se strecură sub fesele ei, săltând-o astfel încât ea să vină în întâmpinarea lungimii dure a erecţiei lui.

—Ah! Dumnezeule! icni ea, intensa şi ameţitoarea senzaţie fiind

nemilos de violentă.

Şi când îşi roti uşor şoldurile ca să atingă toate suprafeţele înfiorate ale miezului ei voluptuos şi vibrant, ea gemu:

—Nu încă... e prea curând... nu pot!

—Niciodată nu-i prea curând, şopti el cu glas coborât.

Şi se mişcă înăuntrul ei cu o gingăşie liniştitoare; o mişcare languroasă, care nu după mult timp sili mâinile ei să-şi diminueze apăsarea şi să alunece peste pieptul lui.

—Vezi? zise el când şoldurile ei zvelte se arcuiră uşor. Vezi că totuşi... poţi?

Când atinse climaxul ea ţipă — un ţipăt prelung, care îşi răspândi ecoul în mica încăpere şi confirmă reputaţia de iscusinţă a lui Trey. Următorul interval de aproximativ o oră fu teribil de încântător, excitant prin noutatea senzaţiei, bogat în nebunii, înfrumuseţat prin imagini vii, reflectate în oglindă, ale poftei trupeşti şi jocului aţâţător. Uimirea resimţită iniţial de Empress faţă de energia lui Trey cedă

locul unei dorinţe lacome, fără reţineri, a cărei lipsă de prefăcătorie i se păru lui fermecătoare.

Cu toate acestea, sănătatea lui nu era deplină, şi copleşit de o plăcută epuizare, se tolăni pe pardoseală, cu capul culcat pe picioarele lui Empress.

Tacticos, îi reaminti acesteia că nu-i strica puţină odihnă.

Imediat, Empress fu cuprinsă de remuşcări, apoi se ruşină şi începu să-şi ceară scuze.

Atunci el îi zâmbi şi-i spuse:

—Iubito, dacă aş avea mai multă energie, ţi-aş săruta degetele de la picioare. Nici măcar nu te gândi să te scuzi.

Şi apoi, ca s-o tachineze, el făcu întocmai ce zise, smulgându-i lui Empress un ţipăt ascuţit de spaimă.

—Trey, Dumnezeule, îţi sângerează spatele!

—Nu-i nimic, replică el, simţindu-se mulţumit.

Dar ea nu vru să se liniştească decât după ce-l sili să se cufunde în cada de baie umpiută cu apă fierbinte.

El îşi rezemă ceafa de marmura căzii, considerându-se un bărbat extrem de norocos, nespus de sătul şi aşteptând următorul prilej în care frumoasa lui infirmieră avea să-şi înfăşoare braţele

dulci în părul lui. Aşteptând cu nerăbdare să stingă focul trupului ei.

—Eşti sigur că te simţi bine? întrebă Empress.

—Formidabil de bine! murmură el.

—Cred că ar fi un tratament bun dacă te-ai relaxa în cadă zilnic, acum că te simţi mai bine.

—Cu o condiţie, replică el pe un ton nonşalant.

—N-o să-ţi răspund! zise ea cu puţină ţâfnă, ştiind ce avea să spună el.

—Peste câteva zile voi fi în stare să te port în braţe, şi atunci ce vei mai putea să faci?

—Gândeşte-te la ce vor spune părinţii tăi.

—Ei pleacă mâine la Helena. Sesiunea legislativă a început Ieri, şi singurul motiv pentru care au rămas atât de mult timp acasă a fost că erau îngrijoraţi în legătură cu mine. Aşadar, eu aş zice că vei fi în pierdere.

—Presupun că nu ar fi posibil în mod practic să te resping, răspunse Empress încruntată.

—O judecată extrem de sănătoasă, ţinând seama că te depăşesc în greutate cu câteva zeci de kiiograme.

—Eşti o brută.

—Tu vorbeşti? Cine mi-a turnat cu de-a sila pe gât, zile de-a rândul, fierturi scârboase?

—Spre binele tău.

—La fel gândesc şi eu, replică el, în glas simţindu-i-se un zâmbet.

Drept răzbunare, ea se aplecă să-l stropească, dar mâna lui o prinse pe-a ei la mijlocul drumului, o trase rapid, şi o răsturnă în apă.

Discutară despre relativele calităţi ale terapiéi bazate pe apă de foarte aproape şi cu fraze şoptite, din ce în ce mai greu de înţeles.

în dimineaţa următoare, Hazard şi Blaze plecară spre Helena. Legislaţia teritorială era un mediu prielnic pentru o manipulare egoistă, traficul de influenţă fiind făţiş şi cât se poate de mercantil. Hazard aducea o mare sumă de bani cu care să-i influenţeze pe cei care puteau contribui la susţinerea cauzei sale[v]. Ani de zile se făcuseră încercări pentru a micşora rezervaţiile indienilor, şi în anul precedent rezervaţia Picioarelor Negre fusese redusă de la

21.651.200 acri la doar 4.073.600 acri, deoarece crescătorii de vite cereau mai multe terenuri de păşunat[VI].

Anul acesta era pe cale să se introducă un proiect de lege pentru reducerea rezervaţiei indienilor absarokee, şi Hazard intenţiona să se opună.

în 1879, 1882 şl 1884 fuseseră introduse proiecte de lege asemănătoare, respinse mulţumită în mare măsură averii personale şi influenţei lui Hazard. El era în relaţii de prietenie cu numeroşi congresmeni de ia Washington,
precum şi cu unii funcţionari din ministerul afacerilor interne. Când era necesar, Blaze deschidea locuinţa lor din Washington şi contribuia activ la respingerea acelor proiecte de legi dăunătoare tribului lui Hazard.

Până acum, rezervaţia absarokee rămăsese neatinsă, însă an de an crescuseră presiuniie crescătorilor de vite, ale căilor ferate şi ale industriei lemnului, şi anul acesta eforturile susţinute erau intense. Suprafeţele de pământ deţinute de Hazard şi posesiunile lui miniere erau vaste şi mai mult decât suficiente pentru clanul lui, care în ultimii douăzeci de ani prosperase simţitor. Dar celelalte clanuri din rezervaţie aveau nevoie de un sprijin suplimentar, şi Hazard şi Blaze îşi petreceau lunile pe durata sesiunii legislative în Helena.

Politica din Montana nu avea nimic democratic — bărbaţii care aveau mai mulţi bani şi o mai mare influenţă obţineau aprobarea legilor lor. Singura limitare era respingerea acestora, când şi când, de către Congresul de la Washington, judecătorul suprem al guvernării teritoriale, însă intervenţia federală în politica regională era rară. Astfel că sesiunile legislative desfăşurate în Helena erau venale, pline de tendinţe monopoliste şi nepotism.

Această atitudine mercantilă faţă de guvernământ nu era specifică Montanei, ci era practicată cu neruşinare de toţi magnaţii jefuitori din industria americană. Aceştia erau anii unora ca J.P.Morgan, Cannegie, Rockefeller, timpul dezvoltării industriale nesistematizate şi a politicii sociale darwiniste, bazată pe principiul „scopul scuză mijloacele", iar „Standard Oil“ începea să cumpere toate terenurile din Butte şi Montana, ca să poată fi cei care să stabilească preţurile cuprului pe scară mondială.

Aşadar, în vastul context al teoriei capitalismului potrivit căreia

„publicul ducă^se-dracului“, lupta pe care o purta Hazard în Montana ca să salveze tot ce putea pentru indienii absarokee era doar o foarte mică bătălie dintr-o enormă campanie sortită înfrângerii. însă ceea ce continua să aibă importanţă erau în mod categoric banii.
Banii cumpărau voturi, banii cumpărau terenuri pentru a-ţi apăra graniţele teritoriului, banii cumpărau acţiuni ale unor societăţi şi, prin acele acţiuni, influenţă. Astfel că Hazard şi Blaze plecară cu trenul lor personal, promiţând să se înapoieze la sfârşitul săptămânii.

în acea dimineaţă, Valerie îi făcu o vizită lui Hiriam Livingstone, sub pretextul de a da în ziarui acestuia un anunţ privitor la bazarul organizat în sprijinul bisericii. Cunoscând interesul lui faţă de femei şi dezinteresul faţă de propria-i soţie, se îmbrăcase într-un costum de catifea violet garnisit cu hermină. Violetul se potrivea cel mai bine cu ochii ei, iar despre hermină crezuse întotdeauna că era o invitaţie pentru a fi atinsă.

Hiriam aprecie cum se cuvine opinia Vaieriei în materi. de vestimentaţie, ceea ce îi şi spuse în timp ce o poftea să intre în biroul său.

—Hermina aceasta te face să semeni cu o regină, draga mea, îi zise fără a-şi exprima gândurile mai libidinoase, care se îndreptau către felul în care ar percepe Valerie o atingere.

Cu un zâmbet cochet, ea îi mulţumi cu un glas de fetiţă, care avea întotdeauna efect asupra destrăbăiaţilor bătrâni. în timp ce luau ceaiul, discutară despre anunţ. Dar când, ca răspuns la îmbierea lui de a gusta o prăjitură, Valerie spuse: „Mi-ar plăcea una“ şi rămase cu ochii fixaţi într-ai lui câteva clipe mai mult decât ar fi fost necesar, Hiriam Livingstone începu să se gândească şi la alte relaţii cu fermecătoarea domnişoară Stewart în afară de afaceri. Deşi trecuse de şaizeci de ani, Hiriam avea o constituţie robustă şi, întocmai ca şi tatăi său, intenţiona să trăiască până la nouăzeci. Şi în plus, editorul şi propietarul ziarului The Mountain Daily se bucura de un sănătos apetit sexual. Din fericire, stabilimentul iui Lily era disponibil, deoarece de câţiva zeci de ani, soţia lui, care împlinise patruzeci, nu mai prezenta pentru el nici o atracţie. Abigail era grasă,
înclinată spre conversaţii de natură religioasă, şi îşi doftoricea cu

zel diversele suferinţe, ceea ce lăsa prea puţin timp pentru orice altceva. Aveau patru cameriste, un administrator, doi grădinari şi trei feciori, aşadar ea era bine îngrijită, iar timpul liber al lui Hiriam îi aparţinea iui în întregime.

—Spuneai, draga mea, că nu ai defel talente cuiinare care să-ţi îngăduie să faci prăjituri pentru ceai atât de bune ca acestea, iţi mărturisesc sincer că mi se pare ciudat că socoteşti că ai avea nevoie de asemenea talente.

—Vai, domnule, dar nu trebuie ca orice tânără să fie în stare să aibă grijă de viitorul ei soţ?

La cuvântul grijă, ochii Valeriei se ridicară emanând o senzualitate vizibilă.

—Domnişoară Stewart — zise, insinuarea fiind evidentă din hârâitul glasului său — sunt convins că nu există nici un bărbat care s-ar gândi că feiui în care ai avea dumneata grijă de el ar trebui să includă talente cuiinare.

Trăgându-şi mâna de sub a lui cu o încetineală calculată, Valerie se rezemă de spătarul fotoliului şi zâmbi cu sfială.

—Ce drăguţ, din partea dumneavoastră, domnule Livingstone, să spuneţi aşa ceva. Dar mama m-a învăţat întotdeauna că drumul spre inima unui bărbat trece prin stomacul lui.

—Mamele nu înţeleg întotdeauna, draga mea, replică el cu grosolănie, ce vor de fapt bărbaţii.

—Şi ce anume vor, domnule Livingstone? întrebă ea, ruşinoasă.

-De ce să nu discutăm despre asta la întrunirea pentru strângerea de fonduri?

Şi deşi era unui dintre enoriaşii în vârstă ai bisericii prezbiteriene, fi adresă un zâmbet libidinos, promiţând să-i întreacă pe toţi la licitaţia ce avea să se facă la bazar pentru dreptul de a lua prânzul cu ea.

—Abia aştept, domnule Livingstone, gânguri Valerie, deşi nu ştiu ce părere va avea doamna Livingstone.

—Este pentru o cauză bună, draga mea, o linişti el cu voioşia unui unchi, cu toate că privirea lui perversă nu era câtuşi de puţin cea a unui unchi. Şi în ultima vreme Abigail s-a simţit cam prost, aşa că nu va lua parte.

—Ce atitudine creştinească, domnule, să reprezentaţi familia la bazar!

—încerc, draga mea, să-mi fac datoria de prezbitérian.

—Ce altruism! susură Valerie.

—Consideră-mă în întregime şi altruist ia dispoziţia dumitale, tânără doamnă.

—Cât cavalerism, domnule Livingstone, care îmi amin teşte de o mică problemă de care m-am izbit recent. Eventual m-aţi putea sfătui la cine m-aş putea adresa cu o plângere. .

—Despre ce-i vorba, copila mea? reacţionă imediat Livingstone. Dacă te pot ajuta în vreunfel...

—Ei bine, vedeţi, domnule — zise Valerie, atingân- du-şi nasturele de sus al jachetei taiorului, ca pentru a verifica dacă era bine apărată — tocmai treceam pe lângă grajdul de închiriat din Syracuse când mi-a ieşit în faţă un indian. Parcă apăruse din neant... de pe aleea care leagă grajdul de morga lui Bonner... şi m-a acostat, continuă ea cu glas tremurător. Mi-a atins sânul...

Apoi ezită, pentru a lăsa timp ca reiatarea revoltătorului atac să-şi facă efectul pe deplin.

Faţa lui Livingstone se congestionă.

—O să-l spânzurăm! răcni cu glas tunător. îl vei recunoaşte dacă-l mai vezi?

Mila creştinească a lui Hiriam Livingstone nu se întindea şi asupra indienilor, negrilor sau orientalilor, deşi includea minoritatea feminină, care o cuprindea, printre altele, pe domnişoara Rogers, dirijoarea corului, care se întâlnea cu el miercurea după-amiaza în apartamentul lui din centrul oraşului.

—Mă tem că nu, domnule. Totul s-a petrecut atât de rapid... Vreau să spun că am scos un ţipăt şi am !uat-o la fugă. Cred că ţipătul meu l-a speriat, făcându-l să
S3LVER
renunţe... Iar eu nu mi-am încetat goana decât când am ajuns acasă.

—Tatăl dumitale trebuie să descopere numele mişelului, şi se va face dreptate!

—Vai, nu, domnule, vă rog! Nu i-am menţionat tatei incidentul. El este total împotriva prezenţei indienilor în afara rezervaţiei.

—Are perfectă dreptate, sălbatici murdari ce sunt! strigă Livingstone, palid de furie. Individul trebuie pedepsit! Spânzurat! Dacă sălbaticilor acestora nu li se dă o lecţie, vor continua să

ameninţe femei albe nevinovate!

—Vai, domnule, n-am vrut să aduc scandalul sub ochii publicului. Te rog, Hiriam — şi felul deliberat în care îi folosi numele de botez sugera o intimitate căreia el aproape că-i simţi gustul — aş fi teribil de jenată dacă s-ar răspândi povestea prin oraş. Te rog... ceea ce a atins a fost sânul meu, Hiriam...

—Ticălosul trebuie să plătească, bombăni el. Blestemaţii de sălbatici trebuie să fie învăţaţi să-şi cunoască locul — continuă el cu patimă. Păgâni împuţiţi!

—Te implor, Hiriam — se rugă Valerie, adăugând un mic suspin în şoapta ei — făgăduieşte-mi că vei avea grijă ca întâmplarea să nu ajungă de domeniul public.

îngădui unei lacrimi răzleţe să alunece pe obraz.

—Imi... pare rău că ţi-am făcut această confidenţă... dar mă gândeam că poate ai fi în măsură să cunoşti vreun for căruia i-aş putea înainta în mod discret o reclamaţie.

îşi sterse lacrima cu încheieturile degetelor, cu gestul unui copil, şi trecu cu limba peste buza ei superioară.

—Te rog... murmură apoi.

Livingstone reacţionă la această inocenţă senzuală ca un lup în faţa stânei.

—Desigur, Valeire — îşi luă el libertatea de a-i utiliza numele de botez tot aşa cum îl folosise ea pe-al lui — dacă doreşti ca toate acestea să rămână confidenţiale, aşa va fi.

îsi scoase batista si i-o oferi.

—Sluga dumitale, draga mea.

—Eşti atât de înţelegător! replică ea în şoaptă, tampo- nându-şi ochii cu batista.

Peste câteva clipe, zâmbi înviorată şi spuse:

—Mă simt mult mai bine că am vorbit despre această întâmplare sordidă. Cu amabilitatea dumitale — continuă punând în mod deliberat batista lui în propria-i geantă, ca şi cum ar fi făgăduit o viitoare întâlnire cu prilejul căreia să i-o înapoieze — cu siguranţă eşti năpădit de femei care te imploră să le dai sfaturi binevoitoare.

—Nici una nu-i atât de drăguţă ca dumneata, replică Livingstone galant, numărând în minte zilele până la bazarul bisericii.

—Ce drăguţ! se extazie Valerie, ridicându-se într-un foşnet de catifea parfumată. Şi te consider obligat să-ţi respecţi

promisiunea de a licita pentru prânzul meu, încheie ea, adresându-i un surâs orbitor.

—Poţi fi sigură de asta, draga mea!

Ea îi îngădui s-o conducă prin birouri până la uşa principală, mâna lui susţtnându-i cotul, şi când, la uşă, se întoarse spre el să-i spună „la revedere", avu grijă ca sânul ei să atingă uşor mâna lui.

Mai târziu în după-amlaza acelei zile, la un pahar de Xeres, Valerie şi tatăl ei îşi comparau succesele primeior lor interviuri.

—Hiriam Livingstone este pregătit cum se cuvine, declară Valerie râzând în triluri. Dumnezeule Sfinîe, taîă, practic saliva... nu numai după mine, ci şi la perspectiva de a spânzura un indian. De fapt — adăugă ea arcuindu-şi o sprânceană neagră — nu ştiu dacă, fiind obligat să aleagă între plăcuta mea companie şi spectacolul spânzu- rării unui sălbatic, nu ar alege cea de-a doua posibilitate

Felicitări! Aşadar, tipul e de partea noastră.

—Nu numai de partea noastră ci şi nerăbdător să preia iniţiativa şi să conducă acţiunea. Abia l-am reţinut să nu tipărească imediat titluri ţipătoare despre femei albe răp'te.

Dar... aş putea, Tn împrejurări stresante, ca de exemplu violul brutal săvârşit de doi indieni, să fiu convinsă să-mi las la o parte jena personală pentru a salva alte femei lipsite de apărare care ar putea deveni în viitor victimele atacului din partea unor indieni barbari. Iar Hiriam s-ar afla în avangardă, agitând o gloată dornică să iinşeze.

—Hiriam? repetă tatăl ei, înălţându-şi sprâncenele.

—Suntem în relaţii ce ne permit să ne spunem pe nume, tăticule.

—Tipul este un desfrânat bătrân, bombăni el.

—Dar un desfrânat bătrân util... cu o imensă ură împotriva indienilor şi cu mijloace care-i permit să difuzeze această ură în folosul nostru.

—Te-ai gândit, fata mea — zise Duncan pe gânduri —că în ciuda aparentei uşurinţe cu care a fost manipulat Livingstone, s-ar putea ca Trey, chiar dacă planul tău ar da roade, să nu-şi asume cu supunere rolul de soţ?

—Ei, tăticule, asta e treaba mea. Nu-ţi face griji în legătură cu Trey, spuse foarte sigură pe ea. Povesteşte-mi cum a decurs prânzul tău cu judecătorul Clancy. A fost tot atât de fructuos ca

întrevederea mea?

—Joe are o ură nestrămutată faţă de indieni în general, şi de Hazard Black în mod special. Pe lângă faptul că fiul lui a pierdut un post extrem de bănos, deciziile i-au fost anulate de nenumărate ori când Hazard le-a contestat în faţa instanţelor superioare.

—Astfel încât ar putea fi ihfluenţat să-l pună sub acuzare dacă s-ar ivi o asemenea necesitate.

Duncan îşi bătu uşor cu palma buzunarul hainei.

—A făcut ceva şi mai bun: a semnat o procură pentru arestarea lor, lăsând în alb numele, în aşa fel încât să nu ne rămână decât să le complectăm. Să zicem că cei doi indivizi pe care te gândeşti să-i numeşti o şterg în munţi

—ei bine... putem scrie alte două nume.

—Ce ingenios!

—Da, doar că nu-i putem ţine în închisoare pe termen nelimitat.

—Oricum, asta nu se va petrece în cazul a doi indieni acuzaţi de viol, nu-i aşa? Mă refer la termenul nelimitat. Aş zice, continuă Valerie încântată, că ne aflăm într-o situaţie foarte bună.

—Nu-i proastă, replică tatăl ei.

Dar mai avusese el de-a face cu Hazard şi mai înainte; şi reflectă sincer la viaţa acestuia. Hazard, mai ales în tinereţea lui, avea reputaţia de a fi violent.

—Nu-i proastă!? Dar, tăticule, avem acoperire şi suntem pregătiţi să acţionăm! Zău aşa, tăticule, tot ce avem de făcut acum este să stăm de vorbă cu Hazard.

—E totuşi un risc, ripostă Duncan Stewart, în mintea căruia se ivi brusc imaginea lui Hazard trimiţându-i de mânie, drept răspuns, un glonţ în cap.

—Tăticule, îl dojeni blând Valerie, nu există absolut nici un risc.

—Tipul este un asasin, zise Duncan cu gfas coborât dar categoric. Să nu uiţi asta!

Următoarele zile, in care rămaseră singuri, fură idilice pentru Trey şi Empress. Zi de zi el devenea tot mai puternic şi se dăruia cu bucurie şi energie scopului de a o amuza.

într-o dimineaţă, Empress îşi găsi dormitorul plin de forsytia, răspândind un parfum proaspăt — boboci de un galben pal care făcură să-i revină năvalnic amintiri din copilăria petrecută la Chantilly. Ochii i se umplură de lacrimi şi adresându-i-se

bărbatului chipeş care stătea culcat pe pat, sprijinit într-un cot, îi şopti, zâmbind:

—Ai ţinut minte...

—îţi place? se mulţumi el să spună.

Era obişnuit să ţină minte ce anume le plăcea femeilor, familiarizat cu gesturi generoase, şi fericit că ea era fericită.

—Ah, da! Este ca o boltă primăvăratică de verdeaţă, declară ea fericită.

—Mai sunt şi în camera de toaletă.

Ea căscă ochii a mirare, albul cămăşii de noapte şi îmbujorarea trandafirie de pe obraji dându-i un aer foarte juvenil. înghiţi un nod şi şopti:

—îţi mulţumesc!

—Cred că cele din cada de baie sunt gata să dea muguri, anunţă el, ca s-o tachineze.

Şi ca un copil mic — cu care semăna atât de mult în acea dimineaţă — ea sări jos din pat şi dădu fuga în camerele alăturate. Când se înapoie, îl găsi sprijinit de tăblia de la capul patului — o siluetă elegantă, cu pielea bronzată şi de o nespusă frumuseţe.

—Sunt extraordinar de frumoase! exclamă ea.

—Ca şi tine, replică el în şoaptă.

—Cum ai reuşit? îl întrebă, vrând să afle modul în care fuseseră transportate în miez de iarnă.

—Un vagon de marfă, tone de rumeguş şi un tren rapid, răspunse Trey cu nonşalanţă, ca să o fac pe pisicuţa mea aprigă să fie fericită.

—Mă răsfeţi, replică ea în mod fermecător.

—Asta şi intenţionez, ripostă el.

Deşi Blaze lăsase instrucţiuni ca Mabel să modifice rochiile, executarea fusese amânată, deoarece Trey prefera s-o aibă mai curând nudă. Servitorii cleveteau, desigur, despre Trey şi drăgălaşa lui infirmieră, care niciodată nu făcea măcar un pas în afara apartamentului, căreia i se trimiteau sus toate mesele şi care nu primea slujitori înăuntru decât ca să schimbe aşternuturile şi ca să facă o dată pe zi o curăţenie sumară. Bfue şi Fox îi însoţiseră pe Hazard şi Blaze la Helena, aşa că cei doi amanţi erau absolut singuri în propriul lor paradis intim. Dormeau până târziu şi se jucau în pat, trezindu-se lent prin atingeri, mângâieri şi dorinţe

senzuale. Şi când voiau o schimbare, făceau dragoste în camera de toaletă, îmbrăcată în oglinzi, sau în cada mare de marmură.

Sub înfocata căldură a dragostei pe care o găsea în braţele lui Trey, Empress înflorea ca o floare de vară.

Existau momente în care se mustra pentru faptul că ceda atât de lesne neruşinatelor dar fermecătoarelor exigenţe ale lui Trey, dar zarurile fuseseră aruncate în noaptea aceea, la Lily. Sacrificiul fusese făcut pentru familia ei; banii se aflau la loc sigur în coburii ei. Şi n-ar fi ajutat la nimic dacă ar fi pretins că farmecul lui Trey era ceva rău. Dimpotrivă, niciodată nu fusese atăt de fericită. Răsfăţată, dezmierdată, iubită — era un răgaz într-o viaţă de trudă ce dura de cinci ani, şi ar fi fost o proastă dacă ar fi respins acea bucurie ameţitoare.

Un bilet din partea lui Blaze le reaminti că la sfârşitul săptămânii urmau să aibă din nou tovărăşie, aşa că, de voie de nevoie, joi fu chemată Mabel să se ocupe de câteva rochii pentru Empress. Trey stătea tolănit pe un fotoliu, în timp ce o Empress stânjenită stătea în picioare, cuminte şi nemişcată, lăsând-o pe Mabel să însăileze, să prindă în ace, să vorbească despre pense şi tivuri. Blaze, ştiind prea bine cât de nepricepuţi puteau fi bărbaţii în privinţa îmbrăcăminţii, trimisese odată cu biletul ei şi câteva rochii noi. Aşa că acum nu trebuia decât să aibă grijă ca acestea să se potrivească.

Din fericire, Trey se purta cum se cuvine faţă de Mabel, dar peste capul acesteia arunca întruna priviri apreciative, şi Empress se temea să nu cumva să facă una din remarcile sale obişnuite care ar fi evidenţiat în mod clar natura ruşinoasă a relaţiilor dintre éi. Dar el se purta curtenitor faţă de Empress şi politicos cu Mabel, discutând doar subiecte banale, despre vreme sau despre viaţa în ranch, complimentând-o pe Mabel pentru talentul ei.

O singură dată făcu un comentariu referitor la rochii, când Empress probă un tartan de caşmir cu guler alb, cu o fundă mare din tafta. Părul ei de culoarea mierii îi cădea în bucle libere pe spate, iar faţa îi era îmbujorată.

—Arăţi ca de treisprezece ani, îi spuse el, cu ochii aţintiţi asupra materialului întins peste sânii el. Mabel, adu te rog cameea mamei, să vedem cum îi vine cu rochia asta.

După ce Mabel părăsi încăperea, Trey zise:

—Aşa îmbrăcată pari nevinovată ca o şcolăriţă.

—Iar tu pari libidinos ca un diavol — cu părul negru, ten întunecat şi îmbrăcat în mătasea asta neagră.

—Ce potrivire! Tocmai am o dorinţă drăcească să mă joc de-a şcoala cu tine. Crezi că avem timp înainte să se întoarcă Mabel? zise, ridicându-se pe jumătate.

—Să nu îndrăzneşti să mă pui într-o situaţie penibilă!

—Dacă făgăduieşti să te joci de-a şcoala cu mine.

Empress îi aruncă o privire furioasă, remarcându-i din nou eleganţa nonşalantă şi frumuseţea brună la care se adăugau ochii lui luminoşi, cu o expresie amuzată — un tânăr mai mult decât răsfăţat pe care ea nu avea deloc intenţia să-l indispună.

în clipa următoare îşi făcu apariţia Mabel-
Privirea lui Trey o întâlni pe a iui Empress şi întrebă:

—Ei bine?

—E-n regulă, oftă ea.

Trey zâmbi, apoi se întoarse spţe Mabşi şi, cu o expresie de un farmec scânteietor zise:

—îţi mulţumesc, Mabel. Hai să probăm broşa asta.

Admirară cu toţii efectul, fiind de acord că era foarte frumoasă neobişnuita combinaţie rdintre movul şi verdele tartanului.

—Deşi, zise Mabel, dacă doamna doreşte să poarte rochia aceasta mâine, când sosesc ceilalţi, va trebui să încep modificările chiar acum.

—Dé ce să n-o poarte mâine pe cea din lână, pentru ceai, sugeră Trey, iar la cină pe cea din catifea pan de culoarea smaraldului.

în mod inexplicabil, pe Empress o irita faptul că el se pricepea perfect la rochii pentru ambele împrejurări. Şi catifea pan? Câţi bărbaţi cunoşteau deosebirea dintre diverse tipuri de catifea? în mod evident, aceasta nu era prima dată când Trey lua parte la ajustarea unor haine. Şi când el o întrebă pe Mabel: „Unde a găsit mama taftaua moarată?“ enervarea ei spori. Presupuse că era obişnuit să cumpere rochii scumpe femeilor.

Mabel se pierdu într-o lungă explicaţie despre achiziţionarea rochiei. Trey ascultă cu atenţia unei persoane binecrescute, când Mabel ajunse în fine la capătul povestirii spuse „Ce interesant![11] şi

apoi dădu instrucţiuni.

—Aceea din lână şi cea din catifea pan pentru vineri, aceea din tafta neagră moarată şi cea din serj verde smarald pentru sâmbătă. Cu privire la celelate vom decide mai târziu; îţi mulţumim mult.

Spuse toate acestea cu pricepere şi cu farmecul său irezistibil, după care Mabel se retrase.

—Din câte se pare ai mai făcut asta, remarcă Empress glacial, după ce uşa se închise în urma lui Mabel.

—Niciodată! replică el, cu un zâmbet luminos.

—Pan, moarat... este vocabularul masculin obişnuit?

—Croitorul meu e vorbăreţ.

—Nu te cred.

—Sunt zdrobit! exclamă el, ca s-o tachineze.

—Hm! pufni jbé nas Empress, uitându-se la bărbatul acela înalt şi chipeş care nu era obişnuit cu senzaţia de a fi zdrobit.

—Acum ajută-mă să-mi scot asta. E prea strâmtă.

El zâmbi şi rămase tolănit în fotoliu.

—Credeam că făcusem o înţelegere. «

—Nu intenţionez deloc să mă joc cu tine, replică Empress, încântată de răspunsul ei. Ai de gând să mă ajuţi să deschei nasturii ăştia?

—Nu prea cred, spuse el calm.

—Atunci o s-o fac singură! replică Empress iritată.

Depărtându-se cu paşi nervoşi, intră în dormitorul alăturat.

Prima problemă o avu cu broşa cu camee. Clema de siguranţă consta dintr-un lanţ delicat fixat pe un mecanism cu şurub, şi după câteva minute de încercări nereuşite şi bombăneli, Empress se întoarse spre uşă şi-l descoperi pe Trey stând în prag şi urmărind în tăcere încercările ei nefructuoase.

—Ai nevoie de vreun ajutor? se oferi el binevoitor.

—După cum vezi, nu pot scoate asta, răspunse ea bosumflată.

—Mai întâi îmi trebuie un sărut.

—Ei, foarte bine! zise ea, înăiţându-şi gura de parcă ar fi fost „Doamna Generozitate" acordând o favoare unui vasal.

Trey o sărută foarte uşor, punându-şi mâinile pe caşmirui moale ce înconjura mijlocul ei. Era un sărut lent, un sărut „de zi“, care te excita într-un mod delicat, languros — soiul acela de sărut în care

timpul se extinde la infinit şi în care te poţi apropia puţin câte puţin de pasiune, fără să te grăbeşti.

Fiori mărunţi, scânteietori, se răspândeau fulgerător de-a lungul şirii spinării lui Empress.

—Pari plăcut la atingere, murmură Empress, ale cărei mâini alunecau în sus, pe mătasea neagră de pe spatele lui, şi a cărei iritare dispăruse.

—Tu pari mică, şopti Trey, înconjurându-i eudegetele mijlocul subţire.

—Mă supără balenele din rochia asta, se plânse încet Empress. E prea strâmtă. ‘

Depărtând-o puţin de el dar continuând să-i ţină mijlocul între mâini, Trey o cercetă lent cu privirea.

întăriturile din oase de balenă cusute în corsaj aveau o construcţie ca de corset, strângându-i trupul de la şolduri până la sâni potrivit cerinţelor modei cu talie de viespe care accentua rotunjimile feminine. La rândul lor, balenele îi împingeau sânii în sus şi în afară, întinzând caşmirui moale al corsajului.

—E prea strâmt aici? întrebă el cu blândeţe, trecând uşor. cu degetele peste sfârcurile ei, care împungeau ţesătura mulantă, reliefându-se puternic.

—Mmmm... murmură Empress.

—Semeni cu o şcolăriţă într-o rochie care ţi-a rămas mică, şopti el, trăgând uşor cu degetele de sfârcurile ei până când se măriră şi deveniră tari. Dacă ai fi o şcolăriţă cu rochia asta iar eu aş fi profesorul tău, aş crede că mă
ţwfmi "XSK"[6]
ispiteşti. N-ar trebui să fii lăsată să ieşi din camera ta îmbrăcată cu o rochie atât de strâmtă, zise el în şoaptă, aplecându-se să-i atingă buzele întredeschise.

Continuă să-i mângâie vârfurile întărite până când faţa ei se îmbujoră şi gura i se deschise lăsând să iasă mici respiraţii gâfâite. Limba lui pătrunse încet în gura lui Empress şi se împreună cu a ei. Ea ridică mâinile să se agaţe de el, un tremur fierbinte străbătându-i trupul. Dar el o cuprinse în braţe, mâinile rămânându-i pe sfârcurile ei vibrante, gura lui deschizând-o şi mai mult pe-a ei.

Desprinzându-şi gura, Trey şopti:

—Nu-i frumos din partea unei şcolăriţe să-şi sărute profesorul.

Ea nu răspunse, ci doar se întinse spre a fi din nou sărutată, trăgându-i capul în jos, sprea ea.

Mâinile lui îi părăsiră în cele din urmă sânii şi, ţinându-i strâns braţele, el se uită la ea cu prefăcută asprime:

—încerci cumva să-ţi seduci profesorul?

—Nu, murmură ea foarte încet, încercând să se apropie mai mult de el.

—Atunci de ce îmi faci avansuri necuviincioase? Te dai la mine în mod făţiş şi s-ar putea să culegi consecinţele. înţelegi ce înseamnă asta?

—Trey, te rog, rochia asta e prea strâmtă, şi vreau ca tu să...

—Vrei să scoatem rochia asta strâmtă? întrebă el, alunecând cu palmele peste sânii ei strânşi în corsaj.

—Ah, da, te rog! Mă doare.

—Atunci va trebui să faci ce ţi se spune, iubito.

—Orice! se învoi ea abia respirând, senzaţia de sufocare fiindu-i accentuată de captivitatea trupului într-un corset strivitor şi o rochie mai mult decât strâmtă, de parcă acea constrângere i-ar fi sensibilizat pielea, iar sânii apăsaţi i-ar fi sporit dorinţa.

—Mai întâi o să scot cameea, zise Trey pe un ton calm.

—Grăbeşte-te!

—Răbdare, draga mea, zise el desfăcând broşa încet.
S3LVER

Apoi, punând-o deoparte, o întoarse pe Empress încet cu spatele şi descheie cei doi nasturi de sus ai rochiei, slăbind strânsoarea decolteului şi pe cea a micuiui guler garnisit cu dantelă.

—Aşa e mai bine? întrebă liniştit.

—Nu.

—Nu? Nu eşti prea recunoscătoare, o dojeni blând.

—îmi pare rău. Vai, Trey, mor de dorul tău! exclamă ea, întinzând mâna să-l simtă, vrând să-i atingă erecţia.

îndepărtându-i mâiniie, el i ie reţinu într-o strânsoare uşoară.

—Vom discuta despre această tendinţă neobişnuită, draga mea. Purtarea ta este cu totui necuviincioasă. Vino să stai pe genunchii mei şi vom analiza această dorinţă a ta. Ţi-ar place s-o facem?

Şi când ea dădu din cap în semn că da, el o conduse spre fotoliul

de langa fereastră şi, aşezându-se, o trase pe genunchii lui

Prin mătasea halatului iui şi prin caşmirui subţire al propriei sale rochii ea îi simţi erecţia, şi se mişcă uşor ca să-şi atingă fundul de evidenta lui tărie.

-Să-ţi fie ruşine, draga mea! o mustră el, ţinându-i ferm şolduriie şi împiedicându-i mişcarea.

Pe Empress o stăpânea un singur gând. Simţea erecţia lui Trey, tare, şi lungă, şi pregătită; sânii îi erau umflaţi, şi extrem de sensibilizaţi ca urmare a atenţiiior lui Trey. Nu se putea gândi decât la cum îl va simţi când o va pătrunde, cum o va umple cu superba lui erecţie, punând capăt dorinţei încinse care nu-i dădea astâmpăr.

—Deoarece sunt profesorul tău — îl auzi ea murmurând încet lângă urechea ei, în timp ce degetele lui alunecau prin mătasea aurie a părului ei, netezindu-i pe ceafă buciele răvăşite — acum ne vom spune tu glas tare lecţiile. Dacă eu încep foarte lent, vei reuşi să le reţii, şi dacă îţi vei şti lecţiile la perfecţie o să-ţi dau un premiu.

Mâiniie lui mari îi cuprinseră ca într-un căuş unui din sâni şi i-l strânseră uşor, trăgând afară carnea umflată şi ţuguiată într-un vârf ascuţit, şi când degetele lui frecară vârful acela cu un ritm lent, Trey o întrebă foarte calm:

—Ai vrea un premiu?

Empress îşi ridică faţa şi el se aplecă să-i sărute buzele.

—Ştii care-i premiul, nu-i aşa? murmură înainte ca buzele să li se întâlnească.

Şi când ea şopti „Da“ în interiorul gurii lui catifeiate, el o sărută uşor şi adăugă:

—Atunci repetă după mine: „Virtutea este propria ei răsplată".

—„Virtutea este propria ei răsplată", şopti ea.

—„Să fii cast ca gheaţa, pur ca zăpada".

Cu ochii aţintiţi într-ai lui, ea repetă fraza. Căldura dorinţei ei era în stare să topească gheaţa calotei polare, iar pasiunea făcea ca glasul să-i răsune răguşit.

—Foarte bine, eşti o elevă silitoare, o lăudă el.

Si apoi o sărută — un sărut pătimaş, invadator, ca răspuns la replica ei gângurltă şi sugestivă.

—Te-ai culcat vreodată cu un bărbat?

—Da.

—Cumplită neruşinare! Şi ţi-a plăcut?

—Da.

—Şi el — întrebarea era o lentă presupunere, în timp ce mâna lui se strecura sub jupoanele ei — te-a atins aici? Nu porţi chiloţi!? exclamă apoi pe un ton cé îmbina fascinaţia şi uimirea. Ce urâtl Aştepţi ca eu să te ating?

Degetele lui dezmierdară uşor frăgezimea ei dulce, şi alunecară înăuntru cu uşurinţă, şi când ea închise ochii, cuprinsă de extaz, el îi porunci:

—Răspunde!

—Da, şopti Empress, într-un suspin prelung, arcu- indu-şi cu putere trupul în sus. Ah, da!

—Şl e bine când un bărbat face dragoste cu tine?

Degetele lui mângâiau, pătrunzând înăuntru cât de adânc puteau, apoi alunecând iar âfară, într-un ritm lent, fermecător.

—Ăh, da, şopti ea, cu ochii închişi.

— Eşti o fetiţă cuminte. Ai vrea să fii sărutată?

Şi când ea dădu din cap şi îşi înăiţă gura, o sărută — un sărut dur, strivitor *— şi degetele lui îşi continuará mângâierile.

Când, peste câteva clipe el şi le retrase, ea scoase un ţipăt slab.

—Trebuie să-l ascuiţi pe profesorul tău, spuse Trey cu glas foarte coborât, altminteri n-o să-ţi îngădui să-ţi scoţi rochia asta strâmtă şi n-o să-ţi dau nici un premiu. Acuma spune: „Vreau să fac dragoste cu profesorul meu. Şi nu voi face dragoste cu nici un alt bărbat".

Ea repetă cuminte fraza, întinzând iar mâinile spre el.

—Şi cine este profesorul tău?

—Tu eşti, răspunse ea într-o suflare.

El zâmbi, satisfăcut.

—Ai fost o elevă atât de respectuoasă încât poţi sta nemişcată pe mine câteva clipe. .

Odată cu vorbele lui liniştite, Empress simţi cum' i se intensifică vibraţia, de parcă el ar fi fost deja înăuntrul ei.

Trey îi trase în sus jupoaneie, le împinse ia o parte şi, ridicând-o, o aşeză încet pe bărbăţia lui rigidă, punând-o cu picioarele strânse unui lângă aitul, de-a curmezişul în poaia lui.

—O simţi? murmură el, şi zvâcni puţin în sus.

Pătrunderea fu încântătoare, şi Empress, mişcându-se uşor ca să guste incredibila plăcere, se întoarse să-l îmbăţişeze pe Trey.

—Nu, spuse el, luându-i braţele de pe umerii săi. Trebuie să stai perfect nemişcată.

Ea rămase foarte liniştită.

—Foaia dumitale matricolă va fi excelentă, domnişoară Jordan, zise Trey, mângâindu-i sânii proeminenţi. Spune-mi dacă poţi să o simţi.

Şi trase cu putere de sfârcuriie ei. Ei i se tăie respiraţia când fermecătoarele spasme goniră în jos, şi piăcerea sporită o făcu să se agite uşor.

—Nu te mişca! o avertiză ei scurt.

Flacăra argintie a dragostei

Şi când îi dezmierdă din nou sânii, ea rămase imobilă, în timp ce era invadată de plăcuta senzaţie.

—Ţi s-au înroşit obrajii, domnişoară Jordan, şopti Trey. îţi este cald?

—Da, murmură ea, plutind în proprîa-i încântare, izolată de lume prin valuri fierbinţi de pasiune, raţiunea fiindu-i depăşită de senzaţii.

—Ai vrea să nu te mai strângă rochia asta strâmtă?

Mâinile lui trecură încet peste rotunjimea plină a sânilor ei, comprimaţi de materialul rochiei, şi presară uşor în timp ce avansa în căldura ei îngustă, mărindu-şi volumul.

Ea îşi înăbuşi un slab geamăt de plăcere şi şopti: „Da, oh da!“, fiind atentă să nu se mişte, precum fusese instruită, având grijă să se poarte întocmai aşa cum i se spusese, pentru ca nu cumva să piardă superba lui erecţie, adâncită mult înăuntrul ei.

încet, Trey îi descheie pe o lungime de câţiva centimetri nasturii de la spate, slăbind puţin strâmtoarea din dreptul umerilor ei.

—Aşa e mai bine? o întrebă calm.

—Oarecum, răspunse ea în şoaptă.

Degetele lui răsfirate coborâră de-a lungul mijlocului ei zvelt şi îi mângâiară şoldurile. Sânii ei stăteau suspendaţi asemenea unei generoase ofrande senzuale deasupra cadrului rigid care le

încătuşa forma.

—Asta e tot ce pot face până la următoarea noastră lecţie, dar dacă urmezi cum se cuvine instrucţiunile, îţi voi elibera sânii. Te dor?

—Oarecum.

—Dacă te-ai ridica în picioare te-ai simţi mai bine.

—Nu vreau, şopti ea abia audibil.

—Funduleţui tău doreşte să rămână umplut?

Ea confirmă, ca prin vis.

—Dar trebuie să fii ascultătoare, domnişoară Jordan, altminteri nu mă vei mai simţi niciodată.

O ridică de pe genunchii lui şi o aşează în picioare, cu faţa la el. "

— O tânără domnişoară imperioasă e ceva de neiertat, -continuă el pe un ton plin de ironie măsurată. Trebuie să înveţi ce-i aceea supunere, domnişoară Jordan, şi atunci vei putea să mă faci să fiu întotdeauna pregătit pentru tine. Ai vrea să fiu întotdeauna pregătit pentru tine?

Privirea lui Empress era captivată de bărbăţia ce se avânta în sus, capabilă să-i dăruiască plăceri incredibile.

El se ridică în picioare, îi cuprinse umerii şi, aple- cându-se mult, o sărută cu gingăşie.

— Te simţi goală pe dinăuntru, domnişoară Jordan? Ai vrea să-ţi satisfac patima voiuptuoasă? Ţi-ar plăcea ca un foarte cuviincios profesor să-ţi dea o răsplată?

Cuvintele lui erau pline de făgăduinţe, atât de fierbinţi şi răguşite — anticipând o generoasă senzualitate.

Punându-şi mâinile pe umerii ei, Trey şopti:

— îngenunchlază!

Şi o îndemnă să se lase jos în faţa lui. Când îşi înălţă privirile spre el, cu părul el blond revărsându-se în plete bogate pe spate, ei îi zise:

— Dacă faci asta aşa cum trebuie, îţi voi dărui împlinirea după care tânjeşte trupul tău încins. Apucă-mă, domnişoară Jordan, şi deschide gura. Vei putea să guşti de pe mine propria-ţi dulceaţă.

Mâinile lui se rezemau uşor pe părul ei, şi ea se supuse instrucţiunilor primite, făcând să alunece în gura ei lungimea lui tare, strângând coapsele cu putere în timp ce umezeala dintre picioarele ei curgea în valuri ce pulsau odată cu flacăra dorinţei.

— Acum trebuie să te mişti foarte încet, în aşa fel încât să pătrundă până în fundul gâtului tău, şi apoi să te retragi iar până aproape să-ţi scape dintre buze. Dacă-mi îndeplineşti ordinele cu sărguinţă, te voi lăsa să mă simţi înăuntrul tău. Dacă nu, toată această dorinţă fierbinte va rămâne nesatisfăcută. Pricepi?

Ea dădu din cap în semn că da, plimbându-şi limba peste vârful umflat al bărbăţiei lui, şi îl simţi cum creşte sub buzele ei. îl simţea tare şi fierbinte şi foarte mare.

Promisiunea că avea să-l simtă înăuntrul ei îi aduse simţurile înfiorate până pe culmea vibrantă de intensă dorinţă.

Trebuia să-l aibă sau să moară, şi dacă era în stare să-l aducă atât de uşor la o asemenea lungime, era înnebunitor de plăcut să-i anticipeze oferta.

Sub năvaia senzaţiei electizante, Trey închise ochii, şi rămase complect nemişcat în vreme ce buzele catifelate ale lui Empress se mişcau ritmic de-a lungul şi în jurul lui, lent, precum poruncise el.

Chinuitoarea plăcere era aproape mai mult decât putea el să îndure, şi după câteva clipe, înainte de a fi prea târziu, întinse mâna şi o trase pe Empress în sus.

—Eşti gata? Crezi că eşti îndeajuns de umedă, domnişoară Jordan? Deprtează-ţi picioarele şi lasă-mă să verific cât eşti de pregătită.

Ea nu voia să i se supună, deoarece ar fi pierdut acea încântătoare plăcere, dar el o certă;

—Dă-mi ascultare!

Şi cu părere de rău ea se supuse;

Atunci el îi ridică fusta, în aşa fel că ea rămase goală de la mijloc în jos, cu picioarele ei zveite uşor depărtate, şi cu corsajui rochiei strâns tare în şireturi contrastând în mod erotic cu goliciunea oferită vederii lui.

—Pari excitată, domnişoară Jordan. Asta e ceva normal... această abundentă dorinţă irezistibilă?

Umezeala era evidentă pe interiorul coapselor ei.

El îşi strecură cu forţa două degete înăuntrul ei, lărgind intrarea pentru a face loc degetelor lui lungi, întinzând carnea delicată cât să obţină alăturarea unui al treilea deget. Apoi apăsă în sus şi spuse:

—Trebuie să fii o tânără doamnă foarte obişnuită cu astfel de lucruri. Aşa este?

—Vai, nu, murmură ea, niciodată!

Şi se frecă de apăsarea degetelor iui, înfipte în ea cu o falsă decenţă, vrând mai mult, dorind să aibă în ea tăria lui fierbinte şi mare.

Petrecându-şi degetele în susul lichidului lăptos ce
- picura de-a lungul coapselor ei, el mângâie uşor intrarea tumefiată şi lărgită a plăcerii.

— Te simţi îndeajuns de umedă?

Ea suspină şi dădu din cap, prea absorbită în extazul ei cutremurător pentru a-i răspunde mai activ.

Retrăgându-şi mâna, el îi lăsă în jos jupoanele şi fusta, acoperind-o la loc, şi degetele lui umede îi înăiţară bărbia, aducându-i cald, în nări, mirosul dorinţei ei lacome.

— Spune „Da, domnule", insistă el, silind-o să răspundă în ciuda paroxismului plăcerii ce-i inunda creierul.

— Da, domnule.

— Şi crezi că eşti destul de umedă pentru a mă primi acum, după ce m-ai întărit cu gura ta iubitoare?

— Oh, da! Da, domnule.

— Vrei ca mai întâi să-ţi deschei rochia, în aşa fel ca sânii să-ţi fie liberi?

— Te rog, ţtomnule.

El întinse braţele spre spatele ei şi mai descheie o duzină de nasturi, îi trase uşor rochia de pe umeri şi lăsă ca ţesătura să-i alunece în jos, peste sâni.

Aceştia se înfiorară uşor, rămaşi în fine liberi deasupra întăriturii rigide a rochiei care-i susţinea, aşteptând mângâierea lui, ispitindu-l.

— Trebuie să-mi mulţumeşti.

— Mulţumesc, domnule, şopti ea recunoscătoare.

— Sânii dumitaie sunt foarte ispititori, domnişoară Jordan. încerci cumva să-mi atragi atenţia?

— Vai, nu, domnule, niciodată n-aş fi atât de îndrăzneaţă. Ar fi o obrăznicie.

Trey atinse uşor un sfârc umflat, şi ei i se tăie respiraţia.

La doar o clipă înainte de consumarea actului sexual, fiecare

nerv din trupul ei vibra, fiecare centi-metru din carnea ei era încins la maximum, gata să se dăruiască, sânii ei rotunjiţi şi trandafirii de excitaţie înăiţându-se ca pentru a fi mângâiaţi.

—Ai o fire foarte prietenoasă, domnişoară Jordan. Sfârcurile dumitale sunt extrem de nerăbdătoare să-mi simtă atingerea.

—Ah, domnule, dac-ai vrea, dar eu n-aş îndrăzni niciodată să sugerez aşa ceva.

—Poate că încă o lecţie de supunere ţi-ar îmbunătăţi caracterul. împinge-ţi sfârcurile spre mine, domnişoară Jordan.

Punându-i propriile ei mâini sub sânii generoşi, Trey i-i ridică mult, cu vârfurile trandafirii şi întărite îndreptate către gura lui.

Şi când muşcă uşor cel mai apropiat sfârc ispititor, genunchii ei tremurară de o neînchipuită plăcere, simţind cum vârtejul plăcerii i se scurge prin trup.

—Dacă-i laşi pe bărbaţi să-ţi mângâie sânii, domnişoară Jordan, şi să-ţi sugă sfârcurile umflate, unii ar putea spune că eşti lipsită de decenţă. Sânii dumitale mari nu s-ar mai micşora niciodată cât să încapă în rochiile de şcolăriţă, dacă-i laşi pe bărbaţi să-l stimuleze în aşa hai. Nerăbdarea dumitale este foarte necuviincioasă. Înţelegi, dacă ar afla cineva ce mi-ai permis să te învăţ, eu aş nega totul. Trebuie să mă gândesc la propria mea reputaţie, domnişoară Jordan. Acum spune: „Suge-mi sânii, domnule", şi eu voi avea grijă să primeşti nu numai 0 notă maximă la purtare ci şi atenţia mea plină de abnegaţie faţă de educaţia dumitale.

—Şi dacă-mi dai o notă mare, domnule — susură Empress câteva clipe mai târziu, cu un glas arzător — mă voi strădui să nu uiţi cât vei trăi această zi de iarnă...

Pofta trupească din ochii ei era pe măsura celei dintr-ai lui, şi jocul tachinării încetase.

Dar dimineaţa de neuitat abia începuse.

Rochia fu azvârlită, împreună cu halatul de brocart, şi într-o dăruire reciprocă şi nereţinută făcură în aşa fel ca dimineaţa să rămână memorabilă, şifonând în mod iremediabil catifeaua care acoperea fotoliul.

In dimineaţa următoare, casa începu să se umple de oaspeţi, şi Trey şi Empress nu se mai bucurară de grădinile lor elizee. Pentru cină, Trey fu cărat la parter, îmbrăcat nepretenţios în pantaloni

negri şi o cămaşă de mătase. Empress îl însoţi, îmbrăcată cu rochia verde-smarald, de catifea pan, ajustată ca să i se potrivească. Luară loc unul lângă altul, dar nu se puteau atinge. Vibraţiile senzuale din paradisiaca lor săptămână de intimitate mai dăinuiau în conştiinţa lor, şi o singură privire era de ajuns ca să reaprindă acea dulceaţă. Se străduiau să zâmbească şi-şi puneau întrebări la care nici unui din ei nu se obosea să răspundă. Era un chin să fie nevoiţi să-şi împartă prezenţa cu zeci de alte persoane.

Se discută mult despre rapida însănătoşire a lui Trey, şi Empress, în calitate de salvatoare, fu silită să primească laude din partea tuturor. Toate acceptate cu modestie şi sfială. Nu cunoştea pe nimeni din toţi acei oameni, şi cu atât mai puţin nu ştia ce gândeau ei. Nu-i păsa de motivele care-i determinase să-şi facă apariţia. Conversaţia luă o direcţie politică. Discuţiile încinse continuará după cină în salon, şi cu o mulţumire plină de recunoştinţă, la ora zece Empress îl auzi pe Trey plângându-se că ar fi obosit. Blue şi Fox îl duseră la etaj într-unul din fotolii — probabil din precauţie, deoarece el mergea bine. Dar Biaze se temea că fiul ei se suprasolicita.

Bineînţeles că nu ştia că cineva cu destulă energie pentru a face dragoste câteva ore pe zi era îndeajuns de puternic ca să urce scara.

Empress* fierbea de gelozie după ce urmărise cu privirea cum cele trei tinere care îşi însoţiseră părinţii în acea vizită îşi petrecuseră toată seara flirtând cu Trey şl făcându-i avansuri. Deoarece Empress fusese prezentată drept infirmiera lui Trey,. şi fiindcă ceea ce ştia toată lumea
adăugase numelui o altă poreclă, fusese neglijată de bogatele tinere. Era enervant să se vorbească in jurul tău o seară întreagă fără a se ţine seama de tine, şi deşi Hazard şi Blaze îi arătau o călduroasă prietenie, dând tonul pentru ceilaiţi oaspeţi, tinerele răsfăţate nu reacţionară la privirile de avertizare ale prinţilor lor.

—Astea sunt soiul de căţele cu care îţi petreci timpul? izbucni Empress după ce uşa se închise în urma lui Blue.

—Nu le da atenţie, răspunse Trey pe un ton neglijent, descheindu-şi cămaşa de mătase. Femeile ca Arabella, Lucy şi Fanny sunt prea neinteresante.....

—Sunt foarte grosolane, replică ea, clocotind de furie.

—Nu zău? şe miră Trey, uitându-se la ea câteva clipe în mod criptic. îmi pare rău, n-am observat.

—N-ai observat? repetă Empress cu patimă. Niciodată n-am întâlnit snoabe atât de încrezute!

—Nu sunt altceva decât nişte tinere doamne bogate. Pentru ele este normal.

—Normafi Este normal să fii grosolan?

Empress reacţiona mai mult la feiul în care nu fusese luată în seamă toată seara de acele tinere parvenite decât la vorbele lui Trey,

—Doamne, Empress, zise Trey, ridicându-se în picioare, cu cămaşa pe jumătate dezbrăcată, nun vina mea dacă ele sunt nişte ticăloase..

—întreţii relaţii mondene cu femei de soiul ăsta? întrebă ea arţăgoasă.

—Ce înţeiegi prin a întreţine reiaţii mondene? întrebă el cu prudenţă, dându-şi foarte bine seama că avea de-a face cu o femeie mânioasă dar nefiind totuşi prea sigur de ce.

—Adică, le inviţi în oraş, dansezi cu ele la petreceri, le duci la teatru, la operă şi tot ce dracu mai faceţi în acest ţinut de frontieră.

El Fi ascultă explicaţia simţindu-se uşurat. Obişnuia să întreţină reiaţii mondene şi mai neconvenţionale, şi nu era convins că i-ar fi convenit să recunoască acest iucru ţinând seama de dispoziţia în care se afla ea deocamdată.

—Uneori, replică pe un ton neutru bărbatul care era holteiul cel mai râvnit din Montana şi care fusese socotit ca atare încă de când împlinise optsprezece ani.

—Cum de suporţi?

—Cu greu, răspunse el zâmbind.

Lăsându-şi cămaşa să cadă pe pardoseală, îşi deschise larg braţele şi spuse:

—Vino aici, iubito, şi să le dăm uitării. Toate trei la un loc nu au nici un gram de creier.

îmblânzită de răspunsul lui, ea se lăsă cuprinsă de braţele lui şi, în mod specific feminin, întrebă, ca pentru o verificare:

—Adevărat?

—Pe cuvânt de onoare. Nu-mi plac.

—Ei bine, tu le placi lor, murmură Empress cu părere de rău, lipită de pieptul lui, simţind dintr-o dată că erau singuri, după mulţimea de străini de la parter, după femeile care încercau să-l prindă în mreje pe Trey şi după exagerata etalare de bogăţie care era acceptată cu dezinvoltură de familia lui Trey.

—Asta nu are nici o importanţă, replică el eludând cu grafie problema. Acum să sunăm o cameristă, să ne aducă sus puţin din tortul acela meringue. Mi-ar plăcea să-l mănânc de pe burtica ta.

—Eşti scandalos! murmură ea zâmbind.

—Dar amuzant, ripostă el cu un rânjet.

Şi aplecându-se, sărută gura ei ce părea că-l îmbie.

Fură lăsaţi în pace până în după-amiaza următoare, la ora ceaiului, când îşi făcură apariţia în salonul vestic. Blaze prezida servirea ceaiului şi a unor băuturi mai substanţiale pentru bărbaţi. O mare parte din Montana era locuită de sudişti atraşi de aur în '63 şi goniţi din casele lor de războiul civil. Ei preferau whisky-ul, cu sau fără adaos de apă, şi votau cu democraţii. Băuturile spirtoase curgeau de câtva timp, când apărură Trey şi Empress.

—Dacă Saunders crede că poate trece de Carlyle pentru postul de procuror general la toamnă, când vom
a dragostei
deveni stat, se înşeală şi va cheltui mult mai mulţi bani cu favorurile politice decât şi-a închipuit.

—Ce părere ai Trey, despre şansele lui Carlyle, dacă îl avem pe Doyle pe buletinul de vot?

Şi Trey fu atras să ia loc alături de grupul de bărbaţi din jurul şemineului.

Biaze veni imediat în ajutorul lui Empress şi, după ce o complimentă pentru rochia din serj care îi scotea în evidenţă verdele ochilor, o aduse lângă doamnele care îşi beau ceaiul. Empress îşi bău politicos ceaiul şi ascultă conversaţia femeilor, care se referea mai ales la îmbrăcăminte şi cumpărături. Adresându-i iui Empress o privire prin care îşi cerea scuze, Blaze răspunse cu amabilitate întrebării doamnei McGinnis în legătură cu noile interioare de la casa de mode „Worth“.

Din când în când, Blaze o atrăgea şi pe Empress în conversaţie, dar tinerele doamne refuzau să-i adreseze vreun cuvânt. Mamele lor, sesizând mai bine importanţa pe care o avea familia

Braddock-Black pentru mijloacele de trai ale soţilor lor, luau parte la conversaţia cu Empress, mimând entuziasmul.

Conştient de chinul la care era supusă Empress, stând printre nemiloasele tinere, Trey sugeră, după nu mai mult de o jumătate de oră, că sosise iar vremea să-şi ia medicamentul. Owen Farrell îi întâmpină încercarea de evadare spunând cu o voioşie zgomotoasă:

—La dracu', Trey, pune-o pe micuţa doamnă să-ţi aducă doctoria. O să jucăm o partidă de biliard, şi pentru tine nu-i prea obositor să stai aici şi să priveşti.

—Pot să mai aştept, zise Trey, intenţionând să evadeze împreună cu Empress de îndată ce bărbaţii vor începe să se îndrepte spre sala de biliard.

—Ca să te faci bine ai nevoie de doctorie. Hei, micuţă doamnă! strigă Owen, spre celălalt capăt al încăperii.

Trey înjură printre dinţi.

Toate femeile îşi ridicară privirile, şi Owen îşi agită paharul cu whisky în direcţia lui Empress.

SJLVER

—îngeraş al îndurării, tu, ăla de-aoclo, în verde, Trey zice că are nevoie de medicament. Poate îi spui vreunei servitoare ce anume îţi trebuie.

—Zău aşa, Owen, treaba asta poate să mai aştepte.

—Nici gând, băiete, trebuie să te faci bine.

După două pahare, când îi intra ceva în minte, Owen devenea ca un tren scăpat de sub control, iar cel pe care îl agita în direcţia lui Empress era al patrulea.

Trey înălţă din umeri, renunţând la subterfugiul lui pentru a părăsi camera, şi îi zâmbi resemnat lui Empress.

Aceasta înţelese încercarea lui Trey, şi se decise să profite de prilej şi să dispară pentru o vreme.

—O voi aduce eu însămi, se grăbi să răspundă.

Rărrţase la etaj mult mai mult decât ar fi fost necesar, neavând chef să li se alăture tinerelor insipide şi plictisitoarelor lor mame. înţelegea necesităţile, pentru familia Braddock-Black, de a întreţine reiaţii mondene din raţiuni politice, dar ar fi preferat să nu fie şi ea implicată. Când întârzierea atinse punctul în care absenţa ei ar fi putut să fie remarcată, puse într-un pahar o cantitate mică din lichidul întăritor pe bază de măceşe şi, luându-şi

inima în dinţi, îşi părăsi refugiul şi se duse să le înfrunte pe neprietenoasele vizitatoare din Helena.

—Empress Jordan... sună ca o denumire de regină a unei săli de dans.

Cu mâna pe balustrada lustruită a scării, Empress rămase nemişcată pe palierul de la etaj. Un alt glas, coborât şi sâsâit, spuse:

—Taci, Arabella, s-ar putea să te audă cineva.

—Ba tu să taci, Fanny. Bărbaţii sunt în sala de biliard, iar mamele noastre sunt cu doamna Braddock-Black, începându-şi cea de-a treia ceaşcă de ceai. întotdeauna ai fost o fricoasă.

—Te implor, Arabella, ia aminte cum te porţi. Deşi minte nu ai deloc, interveni şi Lucy.

—Nu-mi vorbi mie despre bunele maniere, Lucy. Tu eşti cea care ne~ai târât fără nici o politeţe afară din salon,
Flacăra argintie a dragostei
ca să-ţi vedem rochia cea nouă. Ca şi cum noi n-am fi ştiut ce anume voiai tu să vezi.

—Ei bine, şi voi vreţi să-i vedeţi, aşa că nu vă mai faceţi atâtea scrupuie în privinţa asta.

—E chipeş ca un zeu grec, zise Fanny, cu o adoraţie ce-i tăia respiraţia.

—Mai chipeş! declară Arabella pe un ton categoric. Şi ştie şi el asta.

—Nu-i deioc înfumurat, Arabella. E cel mai dulce...

—Scuteşte-ne de entuziasmul tău de fetiţă, Fanny. Suntem de acord. Iar ei este accesibil.

—Dacă poţi să străbaţi prin obişnuitul roi de femei, atrase atenţia Lucy.

—Cel puţin în seara asta nu există nici una, spuse Arabella prozaic, sugerând faptul că era o persoană cu simţ practic.

—Ei, care-i prima care va intra nepoftită în sala de biliard a bărbaţilor? Eu una ştiu că tăticu' se va încrunta.

—O să intru eu, la naiba! Voi, pisici fricoase ce sunteţi, mă puteţi urma.

—E posibil ca el să nici să nu vrea să ne vorbească, declară Lucy cu teamă. Pare să nu aibă timp pentru nimeni altcineva decât pentru.., infirmiera lui.

—Toată lumea ştie cum e cu Trey şi femeile, zise Arabella, Reputaţia lui e binecunoscută. Şi la ce vă aşteptaţi, de vreme ce a plătit pentru ea cincizeci de mii de dolari? Bineînţeles că îi acordă atenţie.

—Aşadar nu crezi că-i ceva serios? se auzi sâsâitui lui Fanny. Ei bine... se uită la ea altfel.

—Nu fi caraghioasă! se răsti Arabella. Doar se joacă. Trey nu ia lucrurile în serios. Mai ales cu târfele.

—Cincizeci de mii de dolari ar putea fi începutul a ceva serios. L-am auzit pe tăticu' spunându-i asta mamei.

—Pentru Trey, cincizeci de mii nu înseamnă nimic. Pierde tot atât de mult la o partidă la masa de joc.

—Nu ştiu, interveni glasul timid al lui Fanny. L-am văzut cum se uita la ea, în dormitorul lui, într-o zi din săptămâna trecută, când venisem în vizită, şi privirea aia pe care i-a aruncat-o, mama a zis că ar fi putut să facă să clocotească toate ibriceie din Montana vreme de o lună.

—Atunci spune-i mamei tale că nu l-a văzut prea de multe ori uitându-se la femei. Ochii aceia argintii sunt celebri pentru puterea lor pârjoiitoare. Se spune că niciodată n-a fost refuzat. Acum încetaţi să vă mai faceţi griji pentru nimica, declară Arabella. Ziua în care Trey va dori ceva mai mult decât sex din partea unei mici târfe pe care o cumpără într-un bordel va fi o zi rece.

—întocmai aşa spune şi tăticul meu, îşi exprimă Lucy cu tărie acordul, simţindu-se mai bine acum, când posibilitatea ca Trey să se fi îndrăgostit fusese eliminată.

—Nu ştiu, insistă Fanny cu încăpăţânare. Dacâ aţi fi văzut privirea aceea...

—Tacă-ţi gura, nepricopsito! Dacă te vei maturiza vreodată, vei afla că asemenea priviri există tot timpul, dar nu înseamnă nimic mai mult decât pofta trupească a unui bărbat. Ei, vii cu noi, sau ai de gând să stai aiCi şi să te gândeşti la viitorul unei târfe cumpărate?

—Nu eşti singura care vrea să-l vadă, replică Fanny cu îndrăzneală.

—Ce-ai face cu el, Fanny, dacă ai reuşi să-i captezi interesul? Ai muri de frică.

—Ba nu, Arabella McGinnis. Să nu-ţi închipui că eşti unica

femeie care ştie ce să-i spună Unui bărbat.

—Dacă voi două puteţi înceta să vă mai bateţi pe trupul rănit al lui Trey, interveni Lucy pe un ton mieros, ne-am putea duce în sala de biliard, să-i vedem în persoană. Şi a ne certa cu privire la diverse metode de abordare sau la felurite dialoguri sclipitoare este ceva cu totul inutil când este vorba de Trey, deoarece toată lumea ştie, în această parte a Montanei, că singurul cuvânt pe care trebuie să-l cunoşti ca să te înţelegi bine cu Trey este da.

—Asta cu condiţia ca mai întâi să te remarce.

—O să mă arunc de gâtul lui, spuse Fanny.

—Stai la rând, aşa ceva s-a mai făcut. Are reputaţia de a nu-şi limita niciodată activitatea, şi de aceea este coada atât de mare.

—li voi face un copil. Atunci se va căsători cu mine, şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, declară Fanny, cu ochii luminaţi de o închipuire zănatică.

—Intreabă-le pe Charlotte Tangen, sau pe Louisa, sau pe Mae, sau pe oricare dintre míresele grăbite din ultimii câţiva ani care s-au măritat cu gineri cumpăraţi. Intreabă-le pe ele despre o asemenea probabilitate.

—Nu! icni Fanny...

—Dumnezeule, tare mai eşti naivă! El nu este din soiul celor care se însoară.

—Şi atunci, minte creaţă, replică Fanny înfuriată, tu cum îţi propui să-l înhaţi? De ani de zile umbli după el.

—Când va fi momentul potrivit, tăticul meu va propune o fuzionare a afacerilor. Căsătoria noastră va fi rentabilă pentru ambele părţi. Nu ştii cum funcţionează treburile astea? Nu romantismul contează, prostuţo, ci banii. Şi tăticul meu are aproape tot atâţia cât şi tatăl lui Trey. Aşa că înţelegi cât de convenabil...

—Până atunci, interveni Lucy, eu mă voi duce în sala de biliard. Cred că mai este încă disponibil, de vreme ce nu văd nici un inel de logodnă pe degetul tău, Arabella.

Şi vocile se îndepărtară de^a lungul coridorului.

Empress era năucită de o realitate care o îngheţa. în voluptatea îmbrăţişării lui Trey, când dezmierdările dulci şi dorinţa tremurătoare îi invadau simţurile, când extraordinara bunătate şi gingăşie a lui Trey o fascinau şi o fermecau, era uşor să ignore

faptele neplăcute şi dureroase. Se amăgise, lăsând ca ideile romanţioase să o copleşească, preferând să accepte visul aurit.

Dar acum se confrunta cu realitatea crudă. Era cumpărată. Şi aşa cum se ştie în toată lumea, acest lucru o situa într-o* anumită categorie. Oricare i-ar fi fost motivele,imaginea publică era fixată. Iar ea înţelesese consecinţele încă de la început.

Pentru Trey, totul era un joc cunoscut, nu un mlracoi de iubire şi pasiune, aşa cum era pentru ea, un vis devenii realitate. Pentru Trey era doar o întâmplătoare poftă trupească şi încă o femeie docilă. Ar fi vrut să găsească mii de scuze ca să explice şi să înlăture zvon după zvon, femele după femeie. Asta căuta mintea ei nefericită.

Insă nu şi să tăgăduiască, să nege, să uite şi să ierta..

în fond, lui îi plăcea. Altminteri ar fi întrerupt relaţia.

Primul ei imbold, rapid şi nestăvilit, fu să fugă. Dar pe urmă conştiinţa ei învinse cele dintâi sentimente intense şi, cu jale, ea încercă să socotească numărul de zile ce-i rămăseseră din obligaţiile ce-i reveneau. Erau cinci, şase? Sau mai puţin?

Tulburarea şi întrebările i se învârtiră prin minte până când se strădui să se gândească la toate acestea în mod logic. Nu putea să piece acum, când casa era plină de oaspeţi. Blue şi Fox se vor înapoia la Helena împreună cu Hazard şi Blaze, toate persoanele cu o oarecare autoritate de a porni vreo acţiune — în afară de Trey — vor fi la Helena. Ar dispune de suficient timp ca şă scape de orice urmărire... dacă s-ar fi organizat vreuna.

Decizia aceasta şi judecata raţională făcură să-i fie mai uşor să intre, câteva clipe mai târziu, în sala de biliard. Trey bău fără sfială doctoria ei, se strâmbă când îi înapoie paharul, şi şopti:

—Aproape că mersese.

Zâmbetul cu care-i răspunse Empress era silit, dar în zumzetul conversaţiilor asta îi scăpă unui om care considera că tovarăşa lui era mulţumită. Săptămâna precedentă fusese o perioadă de calm idilic plin de dulceaţă şi plăceri, nemaiîntâlnit nici chiar în activităţile unui desfrânat. Cum şi-ar fi putut el imagina că o schimbare subită modificase fascinanta plăcere?

Şi nici nu-şi imagina. Iar Empress îşi jucă rolul cu conştiinciozitate, amabilă când i se adresa cineva, vioaie chiar şi în compania femeilor acelora dispreţuitoare — un fapt pe

care Trey îl observă cu satisfacţie. Odată, când Arabellla încercă să facă o remarcă nu tocmai prietenoasă, fusese pusă scurt la punct de către tatăl ei. Nedescurajaţi de constrângerile morale ale doamnelor venite în vizită, bărbaţii erau cu toţii fermecaţi de drăgălaşa domnişoară Jordan.

Oricum, Empress reuşi să supravieţuiască cinei din acea seară, izbuti cumva să stea culcată în noaptea aceea în braţele iui Trey fără să plângă lacrimi dulci-amare. Ziua de duminică se scurse şi ea, trecând peste un prânz chinuit şi ulterioara oră a ceaiului. Empress privi cu uşurare cum vagonui-salon, vopsit în aibastru regal, pleca din micul depou particular.

Cu uşurare şi cu freamăt interior, deoarece acum era singură cu Trey. Roiui pe care-i juca nu mai era înăbuşit de zgomotui conversaţiilor şi de numeroşii oaspeţi. In timpul cinei, nervozitatea ei fu vizibiiă, la o întrebare nevinovată referitoare la alegerea unui fel de mâncare răspunzând printr-o lungă, ocolită şi total neraţionaiă abundenţă de cuvinte. Trey se uită pé deasupra măsuţei aşezate lângă şemineu, şi întrebă:

—E ceva în neregulă?

—Nu, replică ea prea repede, făcându-l s-o privească mai atent.

—Eşti sigură? insistă el pe un tort grav. N-ar trebui să-ţi pese câtuşi de puţin de nici una dintre persoaneie care au fost aici în acest weekend. Şi dacă o scuză ar îndepărta prostia blestematelor acelea de femei, consideră că ţi-au oferit-o.

întinzând braţul peste pânza aibă de olandă, îi luă mâna într-a lui.

—Dacă n-ar fi sesiune legislativă, şi dacă eu n-aş mai fi bolnav, n-ar fi venit niciodată aici toţi oamenii aceia. Spune-mi că înţeiegi.

Avu nevoie de toată tăria ei ca să-şi reţină lacrimile. (uni putea el să fie atât de amabil? Nici o mirare că-l iubeau femeile. Gândul acesta parcă îi alină tristeţea tot mai mare. La urma urmei, ea nu era decât ultima dintr-un lung şir de femei care-l adorau. Şi atunci reuşi să schiţeze un zâmbet şi, cu o generozitate credibilă, spuse:

—înţeleg foarte bine. Nu le-am dat nici o importanţă. Zău aşa! Şi nu-i nimic în neregulă. Probabil am băut prea mult vin. Când beau, vorbesc prea mult şi prea repede. Crezi că ia noapte o să

ningă?

Trey răspunse politicos, deşi felul brusc în care schimbase ea subiectul era la fel de nelalocul lui ca şi sporovăiala ei nervoasă. Motivul probabil că era weekend-ul acesta prea lung, decise el.

în noaptea aceea făcu dragoste cu ea cu şi mai multă tandreţe, conştient de neliniştea ei. Şi când, mai târziu, o ţinu în braţe lăsându-se amândoi pradă somnului, nu observă lacrimile care curgeau umede pe genele ei.

înainte să se strecoare cu grijă jos din pat ca să se îmbracie, Empress aşteptă ca să vină miezul nopţii. Plecarea ei fu simplă, deoarece, după ce îşi îmbrăcase vechile ei veşminte nu mai trebui decât să care la parter coburli. Folosind scara servitorilor, ieşi pe nesimţite pe uşa de la bucătărie.

Când păşi peste prag, frigul o izbi ca o perdea de gheaţă. Noaptea era senină şi cu ţună plină, aşa că temperatura scăzuse mult sub zero. însă din fericire nu bătea decât un vânt slab.

Nevrând să atragă atenţia asupra ei aprinzând lumini, rămase îndelung în grajdul întunecat, până când ochii i se acomodară cu semiîntunericul. Clover fu încântată s-o vadă, împungând-o de mai multe ori cu botul, în timp ce Empress îi prindea şaua şi îi lega coburii. Se gândi câteva clipe dacă să înşeueze un al doilea cal. N-ar fi fost furt, ci

Capitolul 10

doar un împrumut. Dacă trebuia să ducă acasă provizii pentru restul iernii, avea nevoie de încă un cal de povară.

Zece minute mai târziu, Empress îşi conducea caii afară din grajd şi, cu o prudenţă extremă, merse pe lângă ei mai bine de o jumătate de kiiometru înainte să încalece pe Clover. Rând pe rând merse şi călări toată noaptea, în aşa fel încât să nu-i degere picioarele, şi spre dimineaţă, se afla la o oră de mers călare pe drumul Cresswell. Nu era chiar un drum, ci mai degrabă o potecă foarte umblată, dar acolo se bifurca răul, şi cu ani în urmă neguţătorii instalaseră o staţie de poştă. Acum, acesta era cel mai apropiat magazin pentru fermierii care se stabiliseră în bogatele văi montane.

La prăvălia lui Cresswel, cu aur, va putea să capete tot ce era de trebuinţă: făină, zahăr, cafea, ceai, slănină, mere uscate şi lapte condensat. Şi ghete pentru copii, şi îmbrăcăminte. Plus cadourile

de Crăciun pe care nici unui din ei nu le primise pentru că se terminaseră toţi banii.

Era încă pe jumătate întuneric când îl trezi pe Cresswel cu bătăile ei în uşă. în timp ce ea îşi alegea mărfurile, el făcu câteva tentative de-a o trage de limbă, ca să se lămurească cine era această femeie tânără care cumpăra cu atâta grijă şi cumpătare. Femeia aceasta îmbrăcată în straie bărbăteşti uzate care plătea cu aur. Dar Empress preferă să nu răspundă decât în cel mai succint mod cu putinţă, şi Ed Cresswell îşi făcuse negoţul în valea asta îndepărtată de îndeajuns de multă vreme ca să ştie că celor mai mulţi dintre muşterii lui nu le plăcea să vorbească despre ei înşişi.

Cumpărăturile fură încărcate cu grijă pe cai, fiecare desag preţios fiind legat zdravăn, şi când Empress plecă, se îndreptă în mod deliberat spre nord-est. Ed Cresswell o urmări cu privirea până când ea dispăru în desişul de pini ce mărginea pârâul.

Odată ieşită din raza de vizibilitate a magazinului, Empress o întoarse în loc pe Clover şi porni spre nord- vest, către valea ascunsă în munţi care era căminul ei.

Gândurile în legătură cu Trey veneau nepoftite, eraţi alungate, apoi se strecurau pe furiş în conştiinţa ei, cu mai mare încăpăţânare decât înainte. îşi amintea cum se trezea el dimineaţa, mai întâi cu un zâmbet pentru ea şi apoi cu un sărut; cum arăta când stătea în faţa ei la masa pentru micul dejun, bronzat şi^ relaxat, mâncând cu o poftă care o făcea să-l tachineze. îşi aducea aminte ce simţea când îşi petrecea degetele prin părul lui negru şi mătăsos,! când Trey se apleca peste ea: era des şi greu, şi de fiecare dată el zâmbea. Cu un oftat din adânc îşi dădu seama cât de mult începuse să ţină la el. O încercare inutilă ţinând seama de felul nepăsător în care privea Trey femeile. O încercare zadarnică, considerând numărul femeilor care ţineau la el. -

Faptul că am auzit conversaţia aceea neplăcută a fost un noroc, decise ea. Altminteri, tentaţia de a rămâne ar fi sporit zi de zi. Şi în cele din urmă, tentaţia de a fi atrasă de farmecul iui Tr«y i-ar fi zdrobit inima. Mai bine o mică tristeţe sfâşietoare acum, decât o umilitoare durere sufletească mai târziu. Se felicită în tăcere pentru decizia luaţă. Trey Braddock-Black nu era constant în interesul lut faţă de o femeie.

Darropnologul ei mental nici nu-i domoli dorul, nici nu risipi

tristeţea plecării. Durerea îi sfâşia inima.

In timp ce Empress trecea puţin mai la nord de magazinul lui Cresswel, Trey blestema vârtos, alternându-şi ocările cu porunci strigate în vreme ce-şi îndesa cămaşa de lână în pantalonii de stofă groasă pe care-i purta. Işi pusese două perechi de ciorapi de lână în mocasinii îmbiăniţi, înalţi până la genunchi, şi unui dintre servitorii de la etaj dădea acum fuga să-i aducă mantaua din piele de bivol.

Alarma care aduse casa în stare de panică fusese dată cam pe la opt şi jumătate, când Trey se întorsese leneş pe o parte în patul lui mare, şi întâlnise doar nişte
"sszsas"[6]
aşternuturi reci în locui trupului caid al lui Empress. Răcnetui lui îi făcuse pe toţi slujitorii din casă să ia pdziţia de drepţi, şi cei mai curajoşi alergaseră ia etaj să vadă ce anume provocase mânia lui.

Nu fu nevoie decât de două întrebări aspre şi de fuga cu viteza fulgerului cu care se duse un servitor la grajduri pentru a se încredinţa că plăcutul lui interludiu se încheiase brusc. Nimeni nu-l contrazise pe Trey, deşi mulţi ar fi vrut să-i atragă atenţia că încă nu era pe deplin restabilit, şi că o goană precipitată prin munţi, la vreme de iarnă, putea să-i depăşească rezistenţa fizică. Dar, în actuala furie nebună ce-l stăpânea, se mulţumiră să telefoneze pe furiş la Helena, ca să transmită veştile- Li se spuse că Hazard avea să trimită instrucţiuni când se va înâpoia acasă împreună cu Biaze.

—Găsiţi-I! se răstise Timms, şi închise telefonul.

Zece minute mai târziu, Trey era călare, cu Winches- ter-ul pregătit în teaca şeii, şi cu o expresie ameninţătoare. Empress avea câteva ore de avans faţă de el, dar urmele lăsate în zăpadă erau ca o pistă strălucitoarei '«

Nu voia să fie însoţit. Voia să fie singur câhd avea s-o prindă; voia s-o aibă singur. O mânie nereţinută îi ardea creierii. Empress plecase! Irascibil şi cu toane, totteştia el era că voia s-o aibă înapoi! Motivele erau neclare şi neimportante, şl deocamdată nu era în stare să şi le analizeze în mod inteligent. Dar nu voia să aibă martori la întâlnirea lor. Aşa că refuză ofertele de ajutor, spunându-le minciuni. Le spuse că ea locuia doar la vreo douăzeci de kilometri în sus, spre munte, şi că el avea să ajungă acolo în

trei ore. Le spuse asta cu un glaş politicos, dar rece şi stăpânit, pe care nimeni nu îndrăzni să-l contrazică.

Sosi la magazinul lui Cresswell la unu şi jumătate, după ce-şi mânase tot drumul calul într-un galop mic. Avu grijă ca Rally să fie hrănită şi adăpată cât timp el îi puse întrebări propietarului. Trey plăti cu aur pentru răspunsurile lui Cresswell, dar ignoră întrebările acestuia. Apoi nu avu nevoie decât de zece minute ca să găsească locul în
care ea făcuse caie întoarsă şi se îndreptase către interiorul ţinutului.

La poalele trecătorii numite Elbow Pass, Empress întinse pentru a zecea oară mâna ca să verifice dacă păpuşa pentru Genevieve nu se spărsese în micui pachet legat sub spătarul şeii sale, şl un zâmbet de bucurie i se aşternu pe obrajii rumeni. Genevieve avea opt ani şi din câte îşi amintea ea nu avusese niciodată o păpuşă adevărată. Empress îşi aduse aminte de propriul ei sortiment de domnişoare cu chipuri de porţeian, lăsate în urmă, în zorul cu care familia părăsise castelul.

Ultimul recurs fusese brusc pierdut, şi papa avea să fie trimis la închisoare pentru vina de a-l fi împuşcat pe fiul lui Rochefort. Plecaseră cu foarte puţine lucruri: câţi bani reuşiseră să adune într-un răstimp atât de scurt; câteva obiecte valoroase împachetate în grabă; bijuteriile mamei. Totul pierise acum, după cinci ani de la fugă... primii doi petrecuţi în Montreal, şi apoi, când le fusese transmisă vestea că detectivii lui Rochefort întrebaseră în Montreal de contele de Jordan, fugiseră spre vest, către frontiera sălbatică, unde un om putea să se ascundă o viaţă întreagă. Din prudenţă, trecuseră peste graniţă în Montana şi, cu fondurile lor mult sărăcite, cumpăraseră o cabană la munte. Aşezarea era foarte frumoasă şi sălbatică, dar nici unui din ei nu era obişnuit cu munca grea, nici unui nu se pricepea la agricultură, şi deşi papa încercase, niciodată nu dobândise iscusinţa necesară.

Cu aurul din coburii ei, Empress avea să aibă bani cu care să cumpere caii suplimentari de care aveau nevoie pentru aratul din primăvară. Un cal nu era de ajuns ca să are Sase acri de pământ, într-un ţinut în care regula era o echipă de patru sau cinci cai.

Banii din desagii ei aveau să facă mai mult decât doar să cumpere destui cai. Aveau să le redea viaţa. „îţi mulţumesc,

Trey“, murmură ea în aerul înviorător. „Pentru toate, Trey", adăugă cu duioşie. Apoi, alungând amintirile acelea prea dulci, îşi îndreptă cu hotărâre gândurile spre viitor. Indemnând-o pe Clover cu călcâiele, se uită la norii groşi care se adunau dinspre vest. Erau prea sus pentru ninsoare, şi dacă zăpada nu era prea adâncă în văile pe care le mai avea de străbătut, avea să fie acasă pe înserat.

O văzuseră când trecuse prin îngustul defileu montan, căci în ultimele două zile Guy postase paznici cu logica sistematică pe care o moştenise de la tatăl lui. Cu toate acestea fusese nevoit să stea de veghe el însuşi o mare parte din timp, deoarece copiii mai mici nu puteau sâ stea nemişcaţi mai mult de câteva minute. Ţipetele de bucurie umplură micuţa cabană, şi cele două ferestre cu vedere spre vale încadrară copiii ce sporovăiau voioşi în vreme ce o urmăreau cu privirea pe sora lor mai mare care se întorcea acasă.

Guy ieşi singur s-o întâmpine, purtând cizmele mari ale lui papa, şi prinsese căpăstrul lui Clover cu ochii străiucind de lacrimi, deşi se străduia din răsputeri să pară bărbat. Nu mai rămăseseră decât cizmele lui papa, şi acestea erau folosite cu rândul, aşa că ceilalţi copii se adunară desculţi în pragul uşii, chemând-o şi strigându-i urări de bun-sosit.

— Te-ai întors! Te-ai întors! ţipară Emilié şl Genevieve, ţopăind încolo şi-ncoace de bucurie.

Iar Eduard se agăţa de fusta lui Emilie strigând: „Pressy! Pressy!“ într-un scâncet atât de ascuţit încât găinile începură să c6tcodăcească.

Empress se simţi uşurată când auzi găinile. Aşadar hrana pentru ele durase. Dăduse instrucţiuni să fie tăiate, dacă ar fi fost necesar. Dar numai ca ultimă resursă, deoarece cu ouă copiii ar fi putut trăi mai mult.

Alunecând jos de pe Clover, Empress îl strânse tare în braţe pe Guy, apoi alergă spre uşa cabanei şi le strivi pe Emilie şi pe Genevieve în braţele ei. Genevieve începu să plângă:

—Nu ne-ai uitat!

Empress îi cuprinse feţişoara în palme.

—Draga mea, niciodată nu v-aş uita. întotdeauna voi avea grijă de voi. Uite, ţi-am adus un cadou!

Atunci primi un zâmbet printre sughiţuri şi se aplecă să ridice în braţe un Eduard gălăgios. Propriile-i lacrimi izvorâte din bucuria reîntoarcerii acasă îi şiroiau pe obraji în timp ce Eduard bătea din palme, strigându-i în ureche:

—Cadouri! Cadou! Şi eu!

îl simţea încă durduliu în braţele ei, şi pentru prima dată de când îl.părăsise pe Trey ştiu că făcuse ceea ce trebuia, întdeauna avusese grijă de ei. Copiii aveau nevoie de ea
— sora mai mare care îi alina, îi certa şi îi iubea. Aveau nevoie de alimentele pe care le aducea acasă cu câteva zile mai devreme decât fusese aşteptată, şi dacă îi părăsise pe Trey Braddock-Black cu câteva zile mai înainte de tremenul convenit, de trei săptămâni, el putea să suporte asta cu mult mai uşor decât frăţiorii ei de aici, în pustietate. Vreme de câteva clipe închise ochii şi-l strânse la piept pe frăţiorul ei durduliu. Rămas bun, Trey, spuse în sinea ei. Pentru toată bucuria pe care nú-ai dăruit-o, mi-a fost greu să plec.

în clipa aceea interveni un sărut zgomotos şi umed, şi ea deschise ochii, alungându-şi amintirile, închizându-le sub lacăt, în cei mai ascuns ungher al sufletului ei.

—Am cadouri! strigă cu voioşie.

Şi nivelul de ţipete urcă vijelios spre cer. Găinile, decizând că era pe cale să se întâmple o catastrofă naturală, îşi alăturară şi ele cotcodăcitul la zarva aceea veseiă.

—Sst! N-o să mai ouă! avertiză Güy cu gravitate, rezervele lor de hrană, împuţinate, fiind pentru el o permanentă sursă de îngrijorare.

—Lasă-le să cotcodăcească toată noaptea, replică Empress cu veselie, dându-i lui Eduard încă un sărut care fu înapoiat, dulce, o secundă mai târziu. Acum totul e-n ordine. Am adus mâncare! Flacăra ar gin He a dragostei

Asupra micului grup vesel se aşternu o bruscă tăcere, care făcu ca toate prin care trecuse ea ca să obţină banii să fi meritat un efort de o mie de ori mai mare. Dar se şi întristă când îşi dădu seama cât de importantă devenise pentru aceşti copilaşi o simplă mâncare.

—O să descărcăm caii. Emilie, pune masa şi scoate sfeşnicul de argint al mamei, întrerupse ea tăcerea.

Era singurul obiect valoros pe care nu-l vânduseră, singura amintire pe care o mai avea familia de Iar mama. Sfeşnicul devenise relicvariul speranţei lor în vremuri mai bune, simbolul lor pentru sărbătoriri, o aducere aminte a vieţii lor de mai înainte. Numai Eduard era prea mic să mai păstreze amintiri despre castelul din apropiere de Chantilly.

Empress dezlegă ea însăşi cu grijă coburii încărcaţi cu - aur, şi îi puse sub patul ei. Apoi, împreună cu Guy, cără toate celelalte bunuri în cabană. Cât timp Guy duse caii în grajd să-i şteargă şi să-i hrănească, Empress despa- chetă alimentele. Aproape cu religiozitate, bopHi o ajutară să le pună la locul lor, aranjând boccelele şi pachetele pe rafturile de lângă maşina de gătit. Pe urmă, după ce se spălară pe mâini, Empress şi Emilie se apucară de pregătit mâncarea în vreme ce Genevieve îl distra pe Eduard citindu-i dintr-o carte de poveşti foarte mult folosită. îşi vedeau de treabă fredonând un cântecel caraghios, şi aromele de slănină şi biscuiţi, mere coapte şi piure de cartofi pluteau prin încăpere când Guy reveni de la grajd cu o găleată cu lapte cald.

în scurt timp mâncau cu toţii, sporovăind şi râzând, fiecare încercând să-i relateze surorii lor întâmplările petrecute în zilele de după plecarea ei.

—Guy făcea pe şeful! se plânse Genevieve.

Şi înainte ca Guy să apuce să rostească replica, Genevieve, fără să-şi tragă suflul, întrebă:

—Mai pot căpăta sos de mere?

Empress îi zâmbi surioarei sale de opt ani, a cărei claie de câriionţi negri, atât de asemănători cu cei ai lui papa, se potrivea cu faţa ei de ştrengăriţă şi cu nasul ei cârn.

SILVER

— Poţi căpăta oricât sos de mere vrei. Şi ca desert] mai avem şi portocale, şi bomboane de ciocolată.

— Ciocolată!? exclamară cu toţii.

— Arată-mi! ceru Emilie nerăbdătoare.

Semăna cel mai mult cu Empress, având acelaşi păr| de culoarea mierii.

— A mâncat toată lumea pe săturate? întrebă Empress! cu calm, în timp ce patru perechi de ochi o urmăreau cuj priviri intense.

— Ce-i ala portocală? întrebă Eduard, ridicându-se în

picioare pe scaunul lui. Arată portocală!

Aşa că mâncară cu toţii portocale şi se delectară cui bomboanele de ciocolată, discutând mult despre aroma preferată a fiecăruia. ₩

Mai târziu se aşezară pe pardoseală în jurul vetrei şi} Empress le înmânã cadourile. Pantofi şi ghete pentru j toată lumea, şi mantale noi, şi mănuşi — lucruri folositoare 1 de care se lipsiseră cu toţii. Empress îşi trecu repede o] mână peste ochi şi înghiţi un nod care* i se ridică în gât când auzi ţipetele lor de bucurie. Şi apoi cadourile speciale: un clovn cu braţe şi picioare mobile pentru Eduard; păpuşa cu păr adevărat şi faţă de porţelan pictată pentru Genevieve; un set argintat cu oglindă, pieptene şi perie pentru Emilie. Guy nu reuşi să-şi reţină lacrimile când deschise pachetul cu revolverul Colt. Colecţia de revolver a lui papa fusese lăsată în biblioteca de la Chantilly.

—Are patul sculptat! şopti Guy alunecând uşor cu degetele peste lemnul lustruit.

— Trebuie să făgăduieşti că vei fl prudent, îl avertiză Empress, fiind răsplătită pentru oboseala ei doar cu o privire dispreţuitoare.

— Ştiu să trag, fu tot ce spuse el, părând foarte matur.

în ultimul an Guy se înălţase cu un număr uimitor de mare de centimetri şi acum o privea de sus pe Empress. Era timpul, se gândi ea frapată de asemănarea lui cu papa, să se ducă înapoi ca să restabilească drepturile lui Guy asupra titlului şi propietăţilor lui papa. Acum că papa murise, ameninţarea Flacăra argintie a dragostei
cu închisoarea încetase. Şi dacă finanţele lor le-ar fi permis, ea şi-ar fi putut duce familia din nou în Franţa, după ce mama şi papa muriseră. Cu aurul din coburii ei, poate că acum ar trebui să se gândească la asta. Sau poate că ar fi mai raţional să mai rămână câţiva ani în această vale paşnică, unde Guy putea să ajungă la vârsta bărbăţiei, înainte de a încerca să-şi reclame titlul de conte de Jordan.

Cugetările ei fură întrerupte brusc de Eduard care o trăgea de mână, vrând să i se dezlege pantofii lui cei noi.

—Strâmţi, declară el apăsat, aşezându-se lângă ea, pe pardoseală. Pressy, pantofi strâmţi.

Empress îi zâmbi frăţiorului ei, care toată viaţa alergase desculţ,

şi îşi zise că ar fi trebuit să cumpere ceva mai practic pentru picioarele lui, ca de exemplu mocasini. Bineînţeles că gândul la mocasini îi readuse în minte imagîni vii ale unui bărbat înalt, cu piele bronzată şi păr negru lung, ca mătasea, şi înfiorându-se, se întoarse spre Emilie, grăbindu-se s-o întrebe:

—Au mai rămas bomboane de ciocolată?

Mult mai târziu când copii mai mici erau toţi culcaţi şi bine înveliţi în păturile lor, cu noile cadouri ţinute strâns în mâini, Guy şi Empress se aşezară lângă foc, reiaxându-se după acea seară agitată şi zgomotoasă. Guy verificase animalele cu o oră mai înainte, ca să se asigumvă aveau hrană peste noapte.

—La noapte o să fie frig, spusese, păşind apăsat cu ghetele lui noi când se înapoiase. De pe acum sunt cel puţin douăzeci de grade sub zero. Până mâine dimineaţă va fi mei rău.

Dacă luna n-ar fi fost aproape piină, n-ar fi reuşit să nu piardă urma. Ea nu fusese deloc precaută, decât în jurul magazinului lui Cresswell, urmele lăsate de ea fiind uşor de văzut, mai ales din cauza cailor greu împovăraţi.

Gerul era uscat şi nu bătea nici un pic de vânt — genul de noapte în care temperaturile scădeau până la capătul de jos al termometrului şi nu observai că-ţi degeră faţa decât când era prea târziu. Dacă nu dădea curând de locul destinaţiei ei, va trebui să găsească un adăpost pentru Rally, altminteri l-ar pierde. Cu mantaua lui din piele de bivol peste pelerina cu glugă şi cu mocasinii lui îmblăniţi, el putea să reziste la orice temperatură, dar călătoria începea să-şi spună cuvântul asupra calului său. Răsuflarea îi îngheţa, prinzându-i promoroacă pe nări. Din fericire, cei doi cai ai lui Empress tăiaseră pârtie prin zăpadă, dar pe alocuri aceasta fusese viscolită — pe crestele înalte, unde vânturile suflau întotdeauna.

Trey nu voia să-şi recunoască propria epuizare, ciuda susţinându-i trupul obosit. De câte ori în decursul ultimelor ore îşi spusese că trebuia să-i accepte acţiunile — felul în care piecase pe furiş, în miez de noapte, ca un hoţ? Empress trebuie să fi avut vreun motiv serios, îşi zicea el. Bineînţeles că avea. Dar apoi interveneau supărătoarele lui îndoieli. De ce nu-i spusese lui? Şi pe urmă înşiruirea care se tot repetase fără discernământ sau vreo recunoaştere începea de la capăt: „O femeie care se vindea într-

un bordel nu merită să te încrezi în ea... nu merită încredere...“

Dar mânia lui era generată de motive pur egoiste. Fusese lipsit de ceva pe care şi-l dorea. O experienţă nouă în viaţa unui tânăr care, până acum, fusese favorizat în mod excepţional.

Rally se împiedică, îşi reveni, şi Trey înjură. Dracu' s-o ia pe Empress, nu exista nici un motiv ca ei să se afle în mijlocul munţilor, în miezul unei nopţi de iarnă, degerând, obosiţi, cu degetele amorţite încă de când se aflau cu şapte kilometri în urmă.

Preferă să ignore faptul că nimeni nu-l obligase să piece după ea.

Dispoziţia îi era foarte proastă^ iritată şi înclinată mai întâi să învinovăţească şi abia apoi să pună întrebări, yăzu luminile micii cabane cuibărite în căuşul îngustei văi montane. Calul său se înclină într-o parte când degetele lui înmănuşate smuciră scurt căpăstrul.

Flacăra argintie a dragostei

—Evrlka! exclamă cu o calmă amărăciune, mijindu-şi ochii ca să vadă prin strălucirea zăpezii luminate de lună.

în mintea iui nu încăpea nici o îndoială că îşi găsise vânatul. întinzând mâna o frecă liniştitor pe Rally între urechi, în chip de scuză pentru reacţia lui neatentă. Desenul cusut din mărgele care reprezenta o pumă neagră de pe mănuşile lui îmblănite fulgeră sub razeie lunii. Ridicând mâna, atinse uşor cu buzele talismanul sclipitor.

—Am prins-o! spuse.

Trey supraveghe cu grijă cabana, fără a se grăbi, aşa cum fusese învăţat ca cercetaş, verificând îngrăditura terenului, ascultând dacă se auzea lătratul vreunui câine, încercând să-şi dea seama dacă era vorba de o fermă cu bărbaţi înarmaţi. Scoţându-şi Colt-urile din tocurile lor, controlă să vadă dacă butoiaşele se învârteau cu uşurinţă pe gerul acela cumplit. îşi ridică puşca din teacă şi o desfăcu să verifice dacă magazia era plină. După aceea, căcâiele lui o atinseră uşor pe Rally, şi porniră să coboare spre vale.

Guy tocmai o întrebase pe Empress de unde căpătase toţi banii aceia. De nenumărate ori vroise s-o întrebe, de când se înapoiase ea cu abundenţa aceea de cadouri şi aiimente, dar deoarece Empress nu-i dăduse nici o explicaţie, ei se temuse să pună

întrebări...

Empress se uită la Guy, care stătea faţă-n faţă cu ea, lângă vatră, într-unul din fotoliile solide pe care le adusese mama, şi nu se grăbi să răspundă, deşi pe drumul spre casă repetase de o sută de ori ceea ce avea să spună. Lui îi scăpase întrebarea şi o roşeaţă de jenă fi ardea obrajti.

—Mă duceam să mă angajez la Helena — începu ea, nemenţionând unde anume avusese de gând să se angajeze — când un bărbat a fost împuşcat. S-a întâmplat ca în momentul acela eu să fiu în apropiere... şi am reuşit să-i salvez viaţa. Familia lui este bogată. Ml-au dat banii în chip de plată pentru că-i salvasem viaţa.

—Cum a fost împuşcat? A fost uñ duel?

—Nimic atât de onorabil, replică Empress, amintindu-şi priveliştea sângeroasă din noaptea aceea. Bărbatul a fost împuşcat pe la spate.

—Ce laşitate! exclamă dispreţuitor Guy, aie cărui convingeri mai erau dominate de romantismul tineresc. L-au prins pe ticălos, şi l-au spânzurat?

—Nu zău, Guy, nu fi atât se setos de sânge! îl mustră Empress în glumă, în timp ce fratele ei o privea cu ochii mari de interes. Şi, nu, nu l-au prins. Dar o vor face.

—Cum poţi fi atât de sigură? Dacă a plecat, s-ar putea să nu-l mai găsească niciodată.

Empress se gândi la convorbirea pe care o auzise într-o dimineaţă, când Blue, Fox, Hazard şi Trey discutaseră despre Jake Poltrain şi posibilitatea de a-l acuza în mod legal că trăsese. Părerea generală fusese că dacă mijloacele legale n-ar fi fost adecvate, ei aveau să rezolve problema în felul lor propriu şi la momentul ales de ei. Intr-un fel sau altul, Jake Poltrain avea să plătească. Ceea ce o şoca pe ea cel mai mult în legătură cu acea conversaţie nu era discuţia despre răzbunare, ci certitudinea calmă că răzbunarea împotriva lui Jake Poltrain era inevitabilă. Glasul lui Hazard fusese ciudat de blând când spusese: „Nu cred într-o justiţie vigilentă, aşa că le vom acorda tribunalelor prima lor şansă. Se presupune că ţara aceasta este civilizată. Totuşi, dacă tribunalele nu reuşesc să-l spânzure pe Jake Poltrain...“ Implicaţia rămasă nerostită era categorică prin certitudinea ei.

—Familia aceasta, explică Empress, e alcătuită din metişi, şi

membrii ei sunt pricepuţi în a găsi urmele.

—Indieni adevăraţi! exclamă Guy, încântat la gândui unei răzbunări săibatice. Când o să-l prindă o să-l scalpeze?

—Doamne Sfinte, Guy, eşti formidabil! Oamenii nu mai scalpează. Mi-a spus papa odată, Este doar un zvon. Nimeni nu scalpează, minţi ea.

Dar cunoştea adevărul. Trey îi spusese că şi astăzi se mai plăteau premii pentru scalpuri de indieni, deşi treaba
Flacăra argintie a dragostei
se făcea pe ascuns. în Deadwood, în Dakota de Sud — spusese el — scalpurile de indieni valorau, nu cu mulţi ani în urmă, două sute de dolari; iar cele de femei erau şi mai bine preţuite. Apoi îi veni în minte imaginea celor patru bărbaţi din dormitorul lui Ţrey, în dimineaţa aceea — cei cu părul lung până la umeri, cu pometii obrajilor de o perfecţiune clasică şi cu discuţia lor în şoaptă, referitoare la moartea lui Jake Poltrain. Imaginea aceea demonstrase cât de falsă era certitudinea ei.

—Papa spunea că rezervaţiile sunt lăsate pentru vânătoare, şi că odată el văzuse un întreg grup de-a lungul crestei. Dar indienii călăriseră mai departe. Papa zicea că le place să facă incursiuni ca să fure cai.

—Eu nu ştiu nimic despre indieni şi, oricum, vreme de doi ani n-am avut necazuri din partea lor. Nici măcar odată. Aşa că sunt de părere că putem considera că nu există indieni pe care să-i intereseze Clover.

—Şi celălat cai... murgul acela frumos? întrebă Guy, al cărui glas se înălţă cu o jumătate de octavă. Acela e un cai indian? Pe acela l-ai căpătat de la familia de metişi?

—Acela ar trebui să se ducă înapoi. Doar l-am împrumutat în chip de cai de povară.

—Când îl vei duce înapoi? Pot să vin şi eu cu tine? întrebă Guy, cu ochii scânteind de plăcerea anticipării.

Ce plăcut ar fi să se ducă înapoi călare, la vară, şi să returneze murgul spunând: „Muiţumesc“. L-ar putea revedea pe Trey. Dar pe urmă toate vocile acelea de femei îi reamintiră ce însemna ea pentru Trey. Niciodată n-o să se mai întoarcă. Şi după câteva zile el avea s-o uite, în braţele altei femei. Era mai rău decât îşi închipuise ea că avea să fie. Trey îi stăpânea într-una gândurile.

—Nu ştiu, răspunse pe un ton blând dar categoric. Probabil că n-o să-l mai ducem niciodată înapoi. -

Şi acesta era adevărul. Deşi utiliza cu bună ştiinţă cuvântul împrumutat, nu avea nici cea mai mică idee cum l-ar putea înapoia. SILVER

în timp ce Trey verifica grajdul ca să afle numărul de cai aflaţi la fermă, iar Empress şi Guy treceau la un subiect mai puţin încărcat de temeri, Duncan Stewart se întorcea de ia o gală organizată de „Montana Association" — un grup de bărbaţi lacomi, dornici să taie tot lemnul de cherestea din teritoriu care, pentru a obţine acest privilegiu, voiau să-i distreze pe legiuitori.

—Soţul tău fn devenire a dispărut, anunţă Duncan, îndreptându-se cu paşi apăsaţi spre masa cu băuturi alcoolice şi scoţând dopul unui clondir cu bourbon.

Turnând puţină tărie într-un pahar, trase o duşcă bună şi apoi se întoarse să se uite la fiica lui, care nu voise să înhaţe momeala. Valerie, îmbrăcată într-o toaletă de seară elegantă, stătea tolănită pe o canapea tapiţată în satin argintiu. Şi ea sosise abia de curând acasă, de la o mică serată. Luând o sorbitură de şampanie, îşi puse cu grijă paharul pe masa de lângă ea şi după aceea îi privi pătrunzător în ochi pe tatăl ei şi, calm, spuse:

—Vestea circulă prin tot oraşul.

—Nu te îngrijorează?

—Ar folosi la ceva? întrebă, imperturbabilă.

—Eşti foarte nepăsătoare.

—Graba nu-i chiar atât de necesară.

—Şi dacă îngheaţă, pe-acoio pe unde umblă? De-abia s-a sculat de pe patul lui de moarte.

—Nu zău, tăticule, gândeşte puţin! Tipul e pe jumătate indian. Ştie cum să supravieţuiască în... aer liber.

—Se zice că s-a dus după femeia aceea.

—Se zice şi că femeia s-a vândut la stabilimentul lui Lily. Consideri căsătoria asta ca pe o competiţie? Eu cred mai degrabă că nu. Şi cu siguranţă, tăticule, tu, fiind bărbat, trebuie să-ţi dai seama de diferenţă.

Tatăl ei dădu din cap afirmativ şi se miră în sinea lui, aşa cum făcea deseori, de modui cinic în care privea fiica lui realităţile vieţii.

—Oricum, zise el, au plecat să-l caute.

—Şi sunt convinsă că-l vor găsi, replică Valerie pe un ton liniştit. Ei, şi-acum, ce zici de o discuţie cu Hazard, poate peste o săptămână sau două? Cred că ar trebui să-i prezinţi tatălui lui Trey mica noastră ofertă,şi să-i dai timp să se obişnuiască treptat cu ideea.

—Dacă Hazard Black nu şi-ar proteja atât de mult clanul, ideea asta n-ar avea niciodată sorţi de izbândă, să ştii.

—Dacă Hazard Black nu şi-ar proteja atât de mult clanul, ar trebui să ne gândim la altă soluţie, nu-i aşa? Dar şi-l protejează. Iar eu mă pricep foarte bine să joc în faţa tribunalului roiul fecioarei revoltate. Noi ştim cum îi slujeşte justiţia pe indieni prin părţile astea. Acum o lună, în Missoula, i-au spânzurat pe patru dintre ei. Şi pe cei şapte de pe Musselshell. Care a fost motivul, vitele cuiva?

—Cai.

—Vezi, tăticule, ce lesne o să meargă? zise Valerie, înălţându-şi spre el paharul de şampanie.

Mai întâi pâlpâi lampa cu gaz de la gura sobei, şi apoi îi izbi curentui de aer rece. Empress şi Guy se întoarseră amândoi deodată.

Trey umplea intrarea îngustă — siluetă întunecoasă şi masivă în pragui uşii deschise — mantaua grea, din piele de bivol, mărindu-i şi mai mult statura înaltă. Gluga îi era acoperită de promoroacă, aşa cum îi erau şi genele.

Era aici. Oare de ce avea ea acest sentiment copleşitor, că viaţa îi începuse din nou? Fără a-şi da seama, Empress se ridică să-l întâmpine.

El păşi înăuntru, picioarele lui încăiţate în mocasini nefăcând nici un zgomot pe pardoseala de lemn, şi închise uşa trântind-o nepăsător cu mâna.

—îmi datorezi şase zile, spuse.

. Inima iui Empress începu să bată cu putere la vederea lui şi a bruscheţii cuvintelor rostite cu glas hotărât.

Guy sări din fotoliu.

îs?

—Cine-i ăsta, Pressy? Cine este? Care şase zile?

Trey se uită la băiat de parcă abia atunci l-ar fi văzut,

apoi privirea îi feveni spre Empress.

—Să-i spun? amenință în șoaptă.

în secunda următoare, ochii lui explorară rapid interiorul micii cabane. Cercetase deja grajdul și, înainte să intre, aruncase o privire în cabana luminată de lampă. Făcea impresia că erau singuri, dar niciodată nu strica să fii prudent.

—Ce este, Pressy? îngăimă Guy. Spune-mi, ce este?

Trey înălță din sprâncene.

—Nu, murmură Empress într-o suflare, uitându-se la el rugător. Guy, aș vrea să faci cunoștință cu bărbatul despre care ți-am vorbit. Bărbatul căruia i-am salvat viața, preciză ea cu glas sigur.

—Cu o incredibilă iscusință, interveni Trey în șoaptă.

—Bărbatul a cărui famHie m-a răsplătit cu toți banii aceia. Pentru că i-am salvat viața, adăugă Empress, cu o accentuare sfidătoare.

—Trupește, zise el, tărăgănând cuvântul.

Empress îi aruncă o privire exasperată. Obrăznicia lui o uimea întotdeauna.

—Guy, continuă ea, pe un ton puțin tăios, dânsul este Trey Braddock-Black. Trey, acesta este fratele meu, Guy.

Apropiindu-se, Trey îi făcu ușor cu ochiul lui Empress, îi întinse mâna lui Guy, și spuse pe un ton serios:

—încântat.

—Bună... seara, domnule, zise Guy, aducându-și aminte la repezeală de bunele maniere și rămânând cu ochii hipnotizați la bărbatul acela enorm cu două pistoale de câte șase gloanțe prinse pe șolduri. Dumneavoastră sunteți metisul, declară cu stângăcie.

Apoi, dându-și seama de gafă, se înroși într-o clipă și începu să îngaime o scuză.

Trey îi reteză scurt vorba:

—Nu-i nimic, Guy, spuse el zâmbind. M-am obișnuit cu asta. De fapt, prefer partea dinspre tata a familiei mele.

Flacăra argintie a dragostei

— Pressy zice că o să porniți pe urmele individului care v-a împușcat. O să-l spânzurați, sau o să-l legați de un țăruș înfipt în pământ, cu furnici și cu toate celelalte?

Trey păru amuzat, aruncă o privire înveselită spre Empress și întrebă:

— Sora ta ţi-a spus asta? .

— Vai, nu, domnule! sări Guy repede în apărarea surorii lui. Doar că mă gândeam, ei bine... la faptul că sunteţi metis, şi aşa mai departe.

— îmi place ideea cu furnicile, conveni Trey în glumă. Ai vrea să mă ajuţi, dacă-l voi găsi vreodată pe ticălos?

Guy deschise ochii mari şi Iă6ă să-i scape o exclamaţie de uimire.

— Ajunge, Trey, îi mustră Empress. Şi tu, Guy, nu-l mai sâcâi pe domnul Braddock-Black cu ideile tale fantasticé.

— Pistoalele dumneavoastră sunt Colt-Uri? întrebă Guy, nedescurajat de dojana surorii sale. De comandă?

Niciodată nu văzuse un bărbat care să semene atât de mult a pistolar.

— Da.

— Pressy a adus acasă un Colt, pentru mine, dar nu e de comandă.

— Orice Colt este o armă al dracului de bună.

— N-aţi vrea să mă lăsaţi să mă uit la unui de-al dumneavoastră?

Ochii lui Guy erau ţintuiţi asupra revolverelor cu paturi sidefii. Câteva linii de aliaj negricios erau abia vizibile în partea de sus a tocurilor armelor.

— Ba sigur că da, uite, încearcă-le.

Şi Trey îşi desfăcu centura care-i susţinea Colt-urile şi i-o dădu băiatului, fără să-şi dezlipească, însă, privirile de pe chipul iui Empress.

— Nu-mi place deloc să întrerup această dicuţie între bărbaţi, spuse Empress supărată.

Farmecul instantaneu al lui Trey o irită. Toată lumea îl plăcea imediat. Era enervant. Nu numai femeile. Oricine.

— Poate îmi vei spune ce cauţi aici, Trey, adăugă apoi.

—Ţi-am spus deja, ripostă el lent, privind-o drept în ochi, cu căldură.

—Trey, uite, se potriveşte!

Guy îşi încheiase centura la ultima gaură, şi tocurile grele îi încadrau şoldurile înguste.

—Pot să trag cu ele? întrebă, însufleţirea vădindu-i-se atât în

glas cât şi în expresia feţei.

—Nu chiar acum, zise Empress răspicat.

Şi întorcându-se spre Trey, se răsti:

—Vreau să-ţi cunosc planurile.

—Te rogW imploră Guy.

—Guy!

—Mai târziu, Guy, spuse Trey liniştit. Este aproape lună plină. Dar acum, dacă ne scuzi un minut, aş vrea să stau de vorbă cu sora ta.

—Uf! t>ftă Guy. Sigur că da, o să mă duc să-ţi adăpostesc calul în grajd.

—— Este deja acolo, dar ai putea să-i hrăneşti şi să-mi aduci bocceaua cu aşternuturi. Şi nu m-aş supăra să mănânc şi eu ceva, adăugă Trey, zâmbind.

—Acum avem alimente, nu-i aşa, Pressy? se grăbi Guy să răspundă. Pressy va pregăti ceva, şi o să-i dau şi eu ajutor după ce termin cu calul. Când există alimente, sunt un bucătar foarte bun, sublinie el, dar până să se-ntoarcă Pressy mâneam terci de ovăz de trei ori pe zi. Cu ouă, explică îndată. Nu era chiar atât de rău, dar Eduard nu înţelegea. Ţi-am arătat ghetele mele noi? turui într-un suflu Guy, în timp ce Empress murea de ruşine.

—Sunt sigură că pe domnul Braddock-Black nu-i interesează ghetele tale noi, zise Empress, deja prea târziu, deoarece Guy îşi şumesese pantalonii şi îşi arăta ghetele.

—Arată foarte bine, spuse Trey, izbit de brusca realitate a faptului că el cu fusese niciodată nevoit să se gândească la lipsa unor ghete noi.

—După ce a murit papa nu aveam decât o singură pereche veche de-a lui şi, ei bine... era greu, că fiecare dintre noi voia să iasă...

Observând în sfârşit privirea mânioasă a surorii sale, Guy tăcu brusc. Apoi, trăgându-se înapoi, mormăi.

—Mai bine m-aş duce să văd de calul tău.

—Vorbeşte prea mult, spuse Empress în tăcerea ce se lăsă după ce uşa se închise în urma fratelui ei.

—Ca toţi copiii, replică Trey zâmbind. Este o parte din farmecul lor.

—El nu se consideră copil. Mă tem că se simte foarte matur de

când...

—De când a murit tatăl vostru?

—Da.

—Şl mama voastră? întrebă Trey, uitându-se la portretele duble de pe micul bufet.

—A murit la trei zile după papa.

—Când s-a întâmplat asta?

—Vara trecută.

—îmi pare rău. De-asta te-am găsit la localul lui Lily?

—Da. Şi de aceea n-am vrut să te las să revoci înţelegerea noastră.

—N-aş fi revocat-o. Puteai să-ţi capeţi banii.

Atât în expresia feţei cât şl în vocea lui se simţea simpatie.

—Nu eram sigură.

—Norocul meu. Şi dacă tot am ajuns la acest subiect, poate că am putea să discutăm şi despre cum vom rezolva, în mod concret... ăă... restul de zile pe care mi le datorezi, avându-i în preajmă pe Guy şi pe Eduard.

—Nu le uita pe Emilie şi pe Genevieve, adăugă Empress, adresându-i un zâmbet strălucitor şl încântat.

—Mai sunt?

O uimire sinceră i se simţi în voce, dar, încăpăţânat, în clipa următoare îşi recăpătă stăpânirea de sine şi spuse:

—Ai dreptate, în noaptea aceea, la Lily, ai spustcă ai şi surori.

Nu era obişnuit să aibă de-a face cu copii, şi-i era compiet străină posibilitatea folosirii copiilor ca accesoriu al seducerii. E nevoie, gândea ei, de oarecare subtilitate.

Empress sesizase uimirea lui, precum şi schimbarea survenită peste câteva clipe, şi îi admiră comportamentul. Atitudinea lui era tot atât de impecabilă ca şi farmecul său, dar poziţiile lor erau inversate, acum că Trey se afla pe terenul ei. Cu cei doi fraţi şi cele două surori ale ei, şi cu spaţiul de locuit extrem de restrâns, era posibil ca el să nu mai poată conduce întreaga lume. Dar, totuşi, simţea un imbold copleşitor să se arunce în braţele lui, imbold pe care şi-l înăbuşi fără milă. în ultimele câteva zile avusese destule monologuri şi cugetări chinuitoare care o ajutaseră la înţelegerea foarte realistă a iocului pe care-l ocupa ea în viaţa exterm de plină a lui Trey.

—în total patru. Fraţi şi surori, preciză Empress. Mă tem să nu fi fost o pierdere de timp drumul tău până aici.

—Am fost al dracului de aproape de a-mi ucide calul ca să ajung aici, aşa că patru fraţi şi surori sau patruzeci...

îşi desfăcu pelerina cu glugă pe care o purta pe sub manta şi, înăiţându-şi sprâncenele, îşi lăsă în mod voit fraza neterminată.

—Este doar o problemă de... felul în care aranjăm lucrurile.

Printr-o scuturare a umerilor îşi scoase mantaua şi pelerina întinzându-i-le ei, dar imediat o ajută să-şi îndrepte trupul, fiindcă brusca greutate a mantalei îi îndoi genunchii.

—Dumnezeule Sfinte, porţi asta? exclamă Empress, înseamnă că eşti mai puternic decât mi-am închipuit.

—Iar tu, mai slabă decât credeam, replică el în şoaptă, mâinile lui puternice rămânând sub braţele ei. O combinaţie plăcută, din câte îmi amintesc...

—Taci, Trey, ar putea auzi copiii, îi atrase Empress atenţia, ridicându-şu privirea spre planşeui de deasupra şi simţindu-şi nervii solicitaţi la maximum.

—Dă-mi o sărutare, pisicuţă aprigă, şopti el. Acum e destulă linişte.

Şi ridicând-o de pe pardoseală, cu mantaua din pieie de bivol cu tot, îi aduse faţa la acelaşi nivel cu a lui şi o sărută, buzele fiindu-i răcoroase după frigul de afară.

—Nu, nu trebuie să faci asta! protestă ea după ce el o lăsă jos, de parcă simplul fapt de a spune nu ar fi descurajat dorinţa brusc aprinsă, izvorâtă din amintiri volup- tuoase şi din sărutul lui cald şi plin de pasiune.

Reluându-şi mantaua din braţele ei, Trey o azvârli cu o singură mână pe un scaun, aşa cum s-ar fi descotorosit ea de o bluză de copil.

—N-ar fi trebuit să mă părăseşti, replică apoi, cu glas coborât şi grav, revenind la ea.

—Am fost nevoită să plec, ripostă ea, ştiind că niciodată el nu putea să fie al ei şi trăgându-se înapoi cu un pas. N-ar fi trebuit să vii după mine.

—La rândul meu am fost nevoit să vin, replică el atât de şoptit încât cuvintele i se auziră ca un şuierat înăbuşit.

Mocasinii lui nu făcură nci un zgomot în timp ce, odată cu

retragerea ei, înaintă şi el cu un pas. Era mult prea aproape, gândi ea alarmată, prinsă între bufet şi etajera cu cărţi, cu spatele lipit de perete.

Mireasma lui îi umplu nările când mâinile lui se ridicară şi i se aşezară ferm, cu palmele în jos, pe amândoi umerii. Nu, el nu înţelese niciodată, gândi ea, în vreme ce capul iui brun se apleca spre ea.

Pare tot atât de voluptuoasă, gândea el. Delicată, catifelată, ochii ei dorindu-l chiar atunci când îi respingea avansurile. Mergând cu gândul mai departe, se întrebă cum ar putea găsi un loc cât de cât intim, în această cabană înghesuită. Abia dacă aveai unde să te mişti. Buzele li se atinseră, ale lui Empress întredeschise, cu capitularea neprefăcută care lui i se păruse întotdeauna foarte ispititoare, şi ercţia lui întinse stofa moale, de lână, a pantalonilor.

Ea îl simţi tare, apăsându-i pântecele, şi fără să-şi dea seama gemu, şi limba ei mică tocnAai se întindea căytând-o pe-a lui când, de afară, se auzi limpede fluieratul lipsit de melodie al lui Guy.

Empress se desprinse brusc, alunecând repede de sub braţul lui Trey, şi se afla la jumătatea bucătăriei când fratele ei intră pe uşă.
na –

—Trey, cum o cheamă pe iapa ta? întrebă Guy, bătând din picioare ca să-şi scuture zăpada de pe bocanci. Este o adevărată frumuseţe!

Aşa cum stătea în prag, zâmbind şi cu bocceaua cu aşternuturi şi veşminte a lui Trey ţinută în echilibru pe un umăr, era personificarea entuziasmului tineresc.

înainte de a se întoarce cu o jumătate de pas ca să-l privească în faţă pe Guy, Trey înghiţi o dată pentru a-şi readuce glasul la normal şi ca să-şi domolească dorinţa înfierbântată.

—O cheamă Rally, răspunse. A câştigat probele de timp la Helena, la categoria cailor de un an, şi în ultimii doi ani i-a întrecut pe toţi caii de curse de ia vest de Sheridon. Poate ţi-ar plăcea s-o călăreşti de probă, mâine.

—Uraa, ne-am înţeles! Unde vrei să-ţi pui lucururile? Acum putem să tragem cu Colt-urile?

Trey ştia foarte bine unde voia să-i fie puse aşter- nuturile, dar

băiatul acesta era prea tânăr ca să înţeleagă, aşa că se mulţumi să spună:

—Ar trebui s-o ajutăm pe sora ta cu mâncarea.

între timp Empress deschisese şi închisese diverşi recipienţi cu o agitaţie nervoasă care părea să fie potenţial explozivă. Cunoscându-i temperamentul, Trey deveni iiniştitor şi înclinat spre concesii.

—în afară de asta, îi spuse lui Guy, de împuşcat putem împuşca mâine. O să rămăn aici o vreme, dacă nu vă supără.

—Dacă ne supărăt repetă Guy cu un amestec de uimire şi adoraţie. Ai auzit, Pressy? Trey rămâne la noi! Zi şi tu dacă nu-i formidabil! O să mă lase să trag cu revolverele lui făcute de comandă şi o să călăresc pe calul lui şi... Prşssy, nu-i aşa că este minunat?

Guy era la vârsta uşor impresionabilă la care realizările şi faptele de vitejie nesăbuite ale bărbaţilor erau importante şi excitante.

Acesta era paradisul, gândi Empress, tot ce nu îndrăznise ea să viseze. Trey zâmbindu-i şi atingând-o, sărutând-o,ţesându-i vraja seducătoare în jurul ei, astfel că fericirea era atât de profundă încât îi anuia reţinerile. Cel mai frumos bărbat de pe cele şase continente o voia pe ea.

Dar în lumea reală, crudă, Trey se juca de-a dragostea, în acea lume singurul lucru cu care avea să se aleagă ea de pe urma iubirii faţă de Trey era o inimă zdrobită. Domolită de derutanta frustare care n-ar fi împăcat în mod mulţumitor atât iubirea cât şi fericirea, vocea lui Empress fu mai aspră decât intenţiona:

—E minunat. Acum aţi face mai bine dacă m-aţi ajuta cu cartofii ăştia.

—Sigur că da, Pressy, se învoi Guy îndată, glasul lui fiind destul de voios cât pentru amândoi. Să vezi cum îi curăţ! M-am perfecţionat cât timp ai fost plecată.

Când Trey se oferi s-o ajute, refuzul ei fu mai puţin tăios decât răspunsul dat iui Guy, deoarece, simţindu-se vinovată, îşi recăpătase stăpânirea de sine. Guy era atât de fericit de tovărăşia unui bărbat, încăt era clar că ea nu putea să-i refuze acea plăcere. Nici pentru el nu fusese uşor să părăsească lumea lui confortabilă şi să preia, la vârsta de unsprezece ani, sarcini şi responsabilităţi

mai presus de posibilităţile lui.

Când ea răspunse printr-un nu ofertei lui, Trey recunoscu iinia dură şi fermă a maxilarului ei, şi nu insistă. Senzaţia gurii ei fragede sub a iui şi căldura trupului ei mic strâns iipit de al său erau intense, şi ultimul lucru din lume pe care l-ar fi vrut era discordia. Aşteptă în fotoliul de lângă foc să fie gata cina şi în câteva minute adormise. Pe drum îl susţinuse numai puterea voinţei, dar era epuizat, corpui lui nu pe deplin însănătoşit, fiind solicitat ia limită. De parcă ar fi înţeles că se afla colo unde dorea cel mai mult să fie, voinţa lui neîmblânzită îşi âlăbise în cele din urmă vigilenţa, şi Trey adormise.

—Ssst! îl dojeni Empress pe Guy o dată, când el vorbi prea tare. Lasă-I pe Trey să doarmă.

Şi când zăbovea cu privirea asupra lui, adormit în faţa şemineului, ochii iui Empress erau plini de tandreţe. Ştia ce efort trebuie să fi fost din partea iui ca s-o urmărească Tn munţi, ce curaj încăpăţânat era necesar ca să călărească o sută de kiiometri la o temperatură sub zero grade, mai ales în starea Sănătăţii lui. Dracu' să-l ia de viilor necunoscut! Şi naiba să le ia pe ticăloasele de felul Arabellei McGinnis! Ea îl dorea, şi poate că testul unui drum de o sută de kiiometri străbătut iarna pe munte însemna că şi el o dorea. îl lăsă să doarmă aproape o oră până să-l trezească, şi când o văzu, primui lucru pe care-l făcu el fu să-i zâmbească, aşa cum şi-l reamintea ea, apoi îşi frecă ochii asemenea unui copilaş, ce se trezeşte dintr-un pui de somn.

— Mă bucur că te-am găsit, murmură el, umplându-i inima de fericire.

Masa de seară fu liniştită şi piăcută, lampa cu gaz aruncându-şi lumina blândă şi aurie peste masă şi pe feţele celor trei tineri. Era aproape ca şi cum ar fi fost * absolut singuri pe lume, izolaţi sus în munte şi în bezna nopţii. Stând cu trupul relaxat ca urmare a mulţumirii sufleteşti, Empress îl privea pe Trey cum mănâncă sistematic, aşa cum făcea întotdeauna, şi cu poftă, şi atât ea cât şi Guy deveniră radioşi când Trey îi felicită pe bucătari. El mâncă două porţii din fiecare fel şi spuse: „Da, te rog“, adresându-i lui Empress un zâmbet intim când ea îl întrebă dacă mai voia ciocolată fierbinte. De ce nu se poate să dispară universul — se întrebă ea în fugă, răs- punzându-i la rândul ei printr-un surâs — atunci am

putea rămâne cu toţii aici pentru totdeauna.

Cât timp dormise Trey, Empress îi atrăsese lui Guy atenţia să nu mai fie prea curios şi să nu-l bată la cap pe oaspetele lor cu tot felul de cereri, aşa că băiatul îşi înăbuşi imboldul de a-i face lui Trey capui calendar, mulţumindu-se să-i pună un număr moderat de întrebări cu privire la indieni, la scalpuri şi la răzbunări sângeroase. La toate acestea Trey răspunse cu sinceritate şi seriozitate. Se căzu de acord ca a doua zi dimineaţă să facă puţină tragere la ţintă.

— Dacă până atunci nu se porneşte viscolul, zise Trey.

—Chiar crezi că se va abate asupra noastră? întrebă Empress. Cerul e foarte senin.

—Când veneam încoace călare, vântul se înteţea şi îşi schimba direcţia. Mie îmi mirosea a zăpadă.

—Dacă avem noroc, declară Guy cu un entuziasm copilăresc, poate că ne vom înzăpezi!

—S-ar putea, spuse Trey, adăugând frişcă în sosul lui de mere.

—Vai nu₩ fu reacţia lui Empress, ale cărei sentimente erau un amestec între a dori şi a nu vrea, între raţiune şi senzaţia de a se afla în război. în prima iarnă după ce ne instalasem aici am fost înzăpeziţi vreme de mai bine de două luni!

în actuala ei stare sufletească, cum ar fi putut să se împace cu gândul unei încarcerări silite împreună cu Trey?

—De astă dată nu contează, Pressy, îi reaminti Guy liniştitor. Ai adus acasă o mulţime de alimente.

Imun la tainicele efluvii sexuale care tulburau pacea sufletească a surorii lui, pentru el, gândul la o iarnă petrecută în compania lui Trey era încântător.

—Dar înzăpeziţi... este imposibil să rămânem un timp atât de îndelungat, îngăimă ea.

Pentru ca apoi, dându-şi seama cât de grosolană părea, să adauge, bâlbâindu-se.

—Adică... familia ta se va îngrijora.

—Nu mă supără să fiu înzăpezit, zise Trey, cu un zâmbet cald ca o zi de vară. iar ai mei ştiu unde mă aflu.

De fapt, asta nu era chiar adevărat, dar deşi'nu-i cunoşteau cu precizie destinaţia, ei bănuiau încotro plecase el. Şi cu toate că era posibil ca mama lui să-şi facă griji, tatăl lui era convins că era

capabil să-şi poarte singur de grijă.

—Auzi, Pressy? Lui Trey nu-l pasă! exclamă Guy, at cărui chip era însufleţit de bucurie. O să mă înveţi să trag cu arcul? întrebă cu o emoţie ce-i tăia răsuflarea.

—Vom avea timp să facem o mulţime de lucruri, replică Trey cu calm. Cel dintâi de care ar trebui să ne ocupăm dacă se abate viscolul este să ne confecţionăm câteva încălţări pentru zăpadă. Aveţi încălţări pentru zăpadă?

Văzuse panica din ochii lui Empress în timpul discuţiei despre posibilitatea înzăpezirii şi i se făcu milă de ea.

—Nu avem, răspunse ea. Papa a încercat odată, dar...

—De ce să nu confecţionăm câteva, şi pe urmă zăpada nu va mai conta. Ce părere aveţi? întrebă cu blândeţe.

—Mi-ar plăcea, răspunse Empress pe un ton liniştit, convingându-se în scurtul răstimp în care Trey se aflase în căminul ei că orice durată de şedere a lui avea să fie dezastruoasă pentru emoţiile ei.

El echivala cu o intensă fericire şi afecţiune, şi avea o căldură firească ce-i aprindea sufletul asemenea unei ofrande închinate adorării lui. însemna deja mult prea mult pentru ea. Va trebui să discute serios problema rămânerii lui. Mai târziu, după ce Guy va fi adormit.

Dar Trey adormi în fotoliul de lângă foc înaintea lui Guy, rezervele de putere fiindu-i împuţinate de cele douăsprezece ore istovitoare de mers călare. Empress îl înveli, şi după ce Guy se duse la culcare, stătu îndelung veghindu-l pe bărbatul acela suplu cu piele arămie, bărbatul care o urmărise până acasă din moţive ce păreau nespus de simpliste. Nu îmi va fi de nici un folos, cugeta ea, să mă îndrăgostesc de cel mai bogat holtei, socotit a fi cea mai bună partidă din Montana. Ar fi fost culmea prostiei să sé înamoreze de un bărbat atât de frumos încât, dacă *v-ar fi bogat, şi-ar putea croi drum în lume numai datorită înfăţişării lui; era absurd să nutrească faţă de el un ataşament tot atât de simplu ca cel pe care-l avea el faţă de ea — un ataşament bazat numai pe plăcere,- incompatibil cu toate concepţiile ei idealiste. Totul în relaţia lor, începând cu întâlnirea lor în calitate de cumpărător şi marfă, achiziţionată, era imprudent şi absurd. Dar şopti, abia auzit:

—Să nu rămâi prea mult în muntele Iernii... că s-ar putea să nu

te mai las să pleci niciodată!

Peste câteva clipe zâmbi de propria-i îngâmfare. Ca şi cum l-ar putea întemniţa vreodată pe un bărbat ca Trey!

în dimineaţa următoare, Trey se trezi odihnit. Se uită către capătul celălalt al micii încăperi, unde Empress, stând în picioare, mai punea lemne în maşina de gătit, şi spuse în şoaptă:

—Bună dimineaţa.

Ea se întoarse spre el şi surâse.

Prin încăperea mică, zâmbetele lor se intersectară.

Ridicându-şi ambele braţe, Trey şi le împreună deasupra capuiui şi, lăsându-se comod pe spate, întrebă:

—Tu unde ai dormit?

—Acolo, răspunse ea, arătând spre patul amenajat în colţul întunecat de sub mansardă, deja strâns ordonat şi acoperit cu o cuvertură vătuită, multicoloră.

întinzându-şi lent spatele, el îşi coborî mâinile în vreme ce zâmbetul i şe accentuă.

—Nu cred că la noapte voi mai dormi în fotoliu.

—Poţi împărţi patul cu Guy, zise Empress, indicând cu o mişcare a umărului peretele opus. Este patul în care dormeau mama şi papa, şi-i destul de mare pentru doi bărbaţi înalţi ca voi.

Trey îşi îndoi braţele ca să le alunge înţepeneala şi murmură:

—Pare să fie un tip care doarme adânc.

—Să nu-ţi vină cine ştie ce idei, Trey.

—Le am deja, draga mea, replică el, lăsându-şi privirea ochilor săi palizi să alunece lent de-a lungul picioarelor zvelte şi al rotunjimilor trupului ei, până la ochii ei verzi şi strălucitori. Este prea târziu.

—în afară de noi, în cabana asta mică mal sunt patru persoane, toate numai ochi şi urechi. Ţine minte asta.

—Făgăduiesc că voi fi discret.

Dând la o parte pătura, se ridică în picioare, îşi pietrecu degetele prin părul răvăşit şi cu braţele ridicate, se uită la ea într-un mod intim şi apreciativ.

—Mi-a fost dor de tine, zise în şoaptă.

SILVER

—Asta le-o spui tuturor doamnelor, replică Empress cu calm, decisă în acea dimineaţă să încerce serios să-l ţină pe Trey la

distanţă.

în lumina rece a zorilor se hotărâse: mai întâi, sâ nu se lase orbită de frumuseţea şi de farmecul lui Trey (uşor de zis când nu se afla în prezenţa lui); în al doilea rând, să se străduiască să păstreze o detaşare rece (la fel de greu, când el zâmbea ca acum); şl în al treilea, să-l trimită să-şi vadă de drum cât mai curând posibil, deoarece el n-ar face altceva decât să-l complice viaţa.

—Niciodată, spuse ei foarte încet. Tu eşti prima.

Glasul lui grav şi răguşit, replica uluitoare, trimiseră un fior de-a lungul spinării el, şi toate planurile întocmite cu grijă de Empress se risipiră. Fu nevoie de câteva clipe bune pentru ca o judecată mai calmă să predomine faţă de reacţia rapidă, fulgerătoare.

—Scuză-mă, dar mi se pare greu de crezut aşa ceva, declară ea categoric.

Trey se îndreptă spre ea, ştiind că dacă ar ţine-o în braţe ar putea s-o facă să-l creadă. Reţinerea, timiditatea ei dispăreau de îndată ce el o săruta, sau îi şoptea cuvinte dulci de iubire, sau reuşea să depăşească barierele pe care ea le reconstruia încontinuu ori de câte ori îi îngăduia el.

Acum nu mal exista nici un motiv pentru toate rezervele şi baricadele ei. Trecutul ei neclar fusese scos la lumină: fraţii şi surorile ei, sărăcia lucie cu înduioşătoarele ei rămăşiţe ale unei oarecare respectabilităţi, ca de exemplu portretele de familie, singuraticul sfeşnic de argint şi sabia de paradă ce aparţinuse unui ofiţer, atârnată deasupra poiiţei şemineului. Ce mai era de ascuns? în teritoriul Montanei existau nenumărate familii care se deplasaseră spre frontieră pentru a-şi reface averile. Ce rost avea acum această detaşare rece?

Şi înainte să întindă braţul ca s-o atingă, menţionă cu blândeţe acest aspect.

—De ce ai reţineri, iubito? Am vorbit serios. Mi-a fost dor de tine.

Flacăra argintie a dragostei

Dar când vru s-o ia de mâna, Empress se feri şi se trase cu trei paşi într-o parte, astfei că masa se află iar între ei.

Cum să te porţi cu un bărbat al cărui dormitor este mai spaţios decât toată locuinţa ta, cu fratele tău care s-ar putea să asculte de

la o distanţă de numai un metru, sau cu posibilitatea ca ceilalţi copii să tragă cu urechea, atât de aproape de Trey încât acesta ar fi putut, întinzând mâna, să-i atingă? Cum să spui: „Nu sunt o târfă, şi deşi eram în stabilimentul' lui Lily nu sunt de vânzare... în orice caz, nu în sufletul meu?“ Şi cum să-i spui cuiva atât de priceput în relaţiile cu femeile cum era Trey: „Nu sunt în stare să consider asta un simplu joc?“ Dac-ar fi fost să le crezi pe Arabella şi pe Lucy, pentru Trey, desfrâul era ceva normal şi frecvent; poate că obişnuit era cuvântul cel mai potrivit.

Dar emoţiile ei nu erau aşa de lesne de domolit, şi cu totul împotriva propriei sale voinţe, se auzi spunând:

—Şl mie mi-a fost dor de tine.

—O să aranjez eu cu copiii, spuse Trey într-un murmur abia audibil, urmărind cu privirea bătaia rapidă a pulsului sub pielea fină a gâtului ei, amintindu-şi senzaţia pe care o avea când săruta pielea pal-aurie de lângă ureche ei, ştiind că şi ea simţea exact ce simţea el. Vom fi singuri numai noi doi.

—Nu! protestă ea, cuvintele aducându-i o îmbujorare trandafirie în obraji, simţurile ei neloiale fiind totuşi prea receptive la insistenţa lui. Nu poţi face ăsta!

—Ba da, o contrazise el foarte, foarte încet. Pot.

Nu mai încercă s-o atingă, dar cuvintele lui avură acelaşi efect puternic de parcă ar fi dezbrăcat-o, acolo unde stătea. Empress se înfioră. Trey zâmbi.

—Ai vrea să te ajut la pregătirea micului dejun?

in ziua aceea, Trey fu un model de respectabilitate, deşi ochii lui se îndreptau spre ai ei atunci când copiii erau ocupaţi, iar Empress era convinsă că bătăile nebune ale inimii i se auzeau limpede până în Helena. El era în cea

mai bună dispoziţie cu putinţă, şi în acea dimineaţă, din prima clipă în care ie spuse copiilor tăcuţi şi cu ochii plini de mirare, care tocmai se treziseră şi se pomeniseră cu un bărbat străin în casa lor: „Hai să mâncăm prăjitură la micul dejun“, Trey fu adorat de toată lumea. Empress nu-şi dăduse seama că el se pricepea să gătească, şi când îşi exprimă îndoiala fu răsplătită cu o arcuire arogantă a unei sprâncene.

—De ce h-aş fi în stare?

Replica aceasta nu explica nimic şi o făcu să dorească să-l

zgâlţăie şi să-l întrebe unde învăţase să prepare ceva atât de complicat cum era o prăjitură cu sos de mere, când la ranch ea nu-i văzuse mişcând un deget, decât pentru a suna un servitor. După ce copiii asistaseră la coacerea prăjiturii şl participară la consumarea ei, Trey propuse ca toată lumea să se îmbrace serios, urmând ca el să-i ducă afară, la o plimbare cu sania.

—Sper că totuşi copiii vor dori să rămân cu ei, zise el cu dezinvoltură, în timp ce-l scotea pe ultimul afară pe uşă şi se întorcea să-şi ia rămas bun de la Empress.

—Pot să arunc cu ceva îi tine?

Cu pleoapele îngustate, ea îi străfulgera cu privirea pe bărbatul acela plin de sine.

Lumina soarelui, revărsându-se prin fereastră, scotea în evidenţă osatura puternică a feţei lui, nasul drept şi fără cusur şi pometii cu linii dure ai obrajilor, aprindea lumina jucăuşă şi zeflemitoare din ochii lui.

—Ţi-am refuzat eu vreodată ceva, draga mea? întrebă el, deschizându-şi larg braţele.

Dar reflexele lui erau formidabile. Era deja afară, cu uşa trântită în urma lui, când ibricul cu care aruncase Empress în el, izbi uşa.

Părea tot atât de copil ca fi ei, gândi Empress privindu-i cum se zbenguiau în zăpadă, şi vreme de o clipă se întrebă cine se distra mai bine. Mai târziu fu şi ea ademenită afară, pentru construirea unei fortăreţe din zăpadă, şi deşi cea care pierdu fu tabăra lui Trey, el îi şoptise lui Empress că în realitate el câştigase, deoarece intenţiona ca în timpul ceremoniilor de capitulare să-i fure un sărut.

Sărutul acela îi zguduise pe amândoi. Era doar un sărut uşor, fugar, dat şi primit în mijlocul unui vălmăşag gălăgios de strigăte şi glasuri copilăreşti, în lumina străiucitoare a soarelui de iarnă. Dar era ca atingerea printre gratiile unei închisori.

Amândoi erau îmbujoraţi şi încălziţi de furiosul război cu bulgări de zăpadă, şi pe neaşteptate trăiră senzaţia stranie a buzelor îngheţate de vânt întâlnindu-se într-un sărat. O magie care-i ţlntui locului. Trey se întoarse cu spatele şi se îndepărtă brusc. Empress îşi sprijini obrazul de peretele fortăreţei sale din blocuri de gheaţă, şi începu să tremure.

în după-a miaza aceea se ocupară cu toţii de confecţionarea

unor încălţări pentru zăpadă, şi iscusinţa dezinvoltă a lui Trey fu uimitoare. Mâinile lui cu degete lungi îndoiau şi rulau lemnul ţinut la aburi, legau şi întreţeseau pielea netăbăcită, şi lipeau cu mişcări line şi regulate, în ciuda frecventelor întreruperi pe care le făcea ca să ajute degeţele durdulii ce se trudeau din greu şi ucenici zeloşi dar nepricepuţi care, toţi, doreau cu voioşie să-l „ajute". El era blând şi binevoitor, gata să laude micile succese, indulgent cu numeroasele greşeli. Fixa, repara, ajusta, în aşa fel încât realizarea fiecăruia semănă destul de bine cu ceea ce trebuia să fie final.

Dar din când în când ochii lui îi întâlneau pe deasupra capetelor copiilor pe ai lui Empress, şi privirea lui Trey făcea ca dorinţa să se aprindă în sângele ei.

El zâmbea în felul acela lent şi leneş pe care şi-l amintea ea, şi un fior de plăcere îi străbăţea trupul- „Nu era decât o chestiune de timp", spunea surâsul acela leneşr tot atât de limpede ca şi cum cuvintele ar fi fost rostite cu glas tare.

Şi când, odată cu înserarea, începu să urle vântul, Trey zise:

—Acum începe furtuna care mocnea azi-noapte.

Capitolul 11

Până dimineaţa, valea montană era înzăpezită şi, la o depărtare de şaizeci de kiiometri, membrii clanului iui Trey, care încă mai căutau vreun semn de-al lui renunţară. Urmele aproape că dipăruseră în prima zi, şi furtuna din noaptea următoare avusese grijă de ceea ce mai rămăsese. Grupul pornit pe urmele lui rămăsese trei zile la magazinul lui Cresswell, înainte să înceapă vântul şi ninsoarea. în douăzeci şi patru de ore se aşternu mai bine de o jumătate de metru de zăpadă, şi când vântul se înteţi în cea de-a treia zi, nămeţii ajunseră la înălţimea unui stat de om.

întrebându-l pe Cresswell, Blue descoperise că Empress şi Trey trecuseră pe acolo la un interval de numai câteva ore, înainte de ninsoare, cu o zi înainte. Cunoscând iscusinţa de urmăritor de piste a lui Trey, Blue fu sigur că el o găsise, şi dacă ea sosise la destinaţie până a nu o ajunge Trey din urmă, Blue spera că famiiia să nu fi intervenit împiedicându-l să o urmărească. Dacă Trey o ajunsese din urmă pe drum, era posibil ca amândoi să se fi ascuns în vreun adăpost împotriva furtunii. Şi aşa ceva era Trey capabil să

găsească — metodele de supravieţuire erau foarte perfecţionate de moştenitorul lui Hazard.

Dar acum că furtuna trecuse, căutarea lor avea să continue. Blue trimise câţiva oamenijnapoi la ranch, ca să aducă provizii şi cai suplimentari. între timp începu să-i chestioneze pe propietarii de ferme din jurul magazinului lui Cresswell, ca să stabilească direcţia în care pornise Trey. Nimeni nu-l văzuse.

în vreme ce continua căutarea pentru găsirea lui Trey, Jake Poltrain petrecea din ce în ce mai mult timp la „Palatul plăcerilor" al lui Li Sing Koo. Avea să plănuiască răzbunarea împotriva familiei Braddock-Black, şi în visurile lui născute din opiu nu avea niciodată îndoieli.

El câştiga întotdeauna. Aceasta era principala atracţie a opiuiui: convingerea că avea să învingă şi senzaţia de euforie născută din certitudinea că, în fine, avea să-i întreacă pe Hazard Black.

în plus, în visurile lui nu era niciodată nevoit să dea înapoi, aşa cum fâcea în realitate. Ca ultima dată, când gardurile pe care ie ridicase pentru a-şl apăra drepturile asupra apei fuseseră doborâte la pământ, cu Hazard stând acoio, în carne şi oase, cu afurisitul de fiu-său şi cu blestematul lui de detaşament de oameni înarmaţi. Cu mâinile ţinute degajat pe lângă trup şi cu Colt-urlle care se bucurau de o reputaţie tot atât de impresionantă ca şi propietarul lor atârnându-i pe şolduri, Hazard nu aştepta decât ca Jake să schiţeze gestul de a-şi duce mâr spre pistol.

Dracu' să-l ia de indian îngâmfat! Ştia că nimeni nu-i învinsese niciodată. Iar fiul lui, obraznic ca însuşi diavoiul, avea o şi mai fulgerătoare mânuire a unui Colt decât iscusinţa calmă şi cu sânge rece cu care îşi folosea Hazard revolverul.

Şi umbia zvonul că era hotărât să întreacă recordul tatălui său. Cu glasul lui ucigător de liniştit, Hazard spusese: „Te afli pe pământui indienilor absarokee. Nu îngăduim garduri pe pământul absarokee. Noi avem drepturile asupra apei."[vn] Jake trase în piept încă un fum de opiu, şi ura imensă se risipi asemenea undelor ce se topesc după ce arunci o piatră într-un lac. încâ o inhalaţie şi mult mai piăcutul vis al victoriei reîncepu.

Jake îl împuşcase cu sânge rece pe omul pe care-i plătise ca să-l ucidă pe Trey la stabiiimentui lui Lily.

în noaptea în care texanul îl întâlnise pentru a-şi primi a doua

jumătate a piăţii, Trey era în pragul morţii, şi fără să ştie, aşa era şi ucigaşul. Jake nu era un prost, înţelegând cu cruzimea unui animal de pradă că martorii
erau prin definiţie ceva de care te puteai lipsi. Derringer'-ul ascuns în mâna înmănuşată a fost o surpriză chiar şi pentru pistolarul din Texas, car&învăţase încă de la o vârstă fragedă să fie prudent. Trupul iui îngheţat a fost găsit o săptămână mai târziu de un fermier care îşi căuta un animal rătăcit.

O altă serie de împrejurări dubioase îl implicau pe Jake.

La o săptămână după ce Tre^plecase după Empress, Hazard şi avocata lui părăseau biroul şerifului din Helena.

—Situaţia nu prea ne lasă speranţe, îi spuse iui Hazard reprezentanta legii.

Şeriful tocmai îi informase că toate dovezile împotriva lui Jake Poltrain nu erau îndeajuns de concrete ca să se pronunţe o acuzare. Hazard se încruntase, şi şeriful se grăbise să spună: „Continuăm investigaţiile."

—îmi e dator, mormăi Hazard, trecând pe sub portalurile ornamentate ale tribunalului şi ieşind afară, în ziua de iarnă luminată de soare.

Vântul rece îi flutura părul negru peste gulerul de blană al paltonului, şi el se opri să-şi încheie nasturii hainei.

De ce mă ¡tort atât de civilizai în legătură cu împuşcătura aceea? Nu-i nevoie decât să vâri un glonţ în Jake Poltrain şi termini cu el. Pe vremea adolescenţei lui, fusese învăţat să se răzbune pe duşmani. Oftatul i se pierdu în rafalele vântului.

—Martin îşi dă silinţa, zise avocata lui, interpretându-i corect oftatul, dar nu există martori. în noaptea aceea, la localul lui Lily, nimeni nu se afla în hoi ca să-l vadă pe ucigaş fie venind, fie piecând.

—Oare sesisez o nuanţă de apărare în favoarea lui Martin? E un tânăr cumsecade, dacă îţi plac procedeele conservatoare. Şi e băiat chipeş. îl vrei? Aş putea...

—Să nu îndrăzneşti să spui că el mi-ar datora un serviciu — zise calm fiica lui, privindu-l cu ochij ei gravi.

Derringer: Pistol mic cu ţeava lungă, a cărui denumire
provine de la inventatorul iui american, H.Dérringer, mort în 1868 (n.t.)

Fiica iui Hazard, Daisy, născută înainte ca ei s-o fi întâlnit pe Blaze, îşi îndreptă trupul înalt.

—Nu pot să fac nici o afirmaţie raţională în legătură cu procesul juridic fără să nu-mi fie răstălmăcită ca fiind urmarea unei stupide aprinderi de călcâie după un bărbat? Nu există nici o dovadă cu care să se obţină condamnarea, tată, indiferent dacă îţi place sau nu.

—Linişteşte-te, Daisy. Nu puneam la îndoială judecata ta în privinţa aspectelor legale! îşi ceru el scuze cu bunăvoinţă, gândind că anii petrecuţi la Vassar şi notele cele mai mari obţinute la examenele de drept din Chicago, unde studiase ea dreptul, îi dădeau fiicei lui o oarecare trufie.

Era foarte mândru de ea.

—Numai că prefer ceva mai multă promptitudine.

—Nu poţi înfinge un glonţ în toţi cei cu care nu eşti de acord, tată.

Cuvintele erau arţăgoase, dar nu şi zâmbetul ei. Avea un zâmbet frumos, cu o nuanţă de senzualitate, care era ceea ce îl atrăsese pe Hazard spre mama ei.

—Voi încerca să fiu mai civilizat. Ţi-ar plăcea asta?

—Nu-ţi da aere de sălbatic-nobil faţă de mine. Ştii al naibii de bine că eşti mai civilizat decât oricare altul din Montana.

—Ei bine, în cazul acesta, ce zici să fim civilizaţi şi să-l invităm pe Martin la cină? S-ar împăca asta cu pretenţiosul tău simţ al etichetei? întrebă Hazard, aplecându-şi capul zâmbitor spre ea.

—Nu mă pune în situaţii jenante, tată.

-Nu-mi spune „tată“. Sună de parcă ne-am fi cunoscut în urmă cu două zile.

—Foarte bine, spuse Daisy, renunţând cu totul la formula de adresare, deoarece, „tăticule", „tati“ erau mult prea neceremonioase pentru firea ei cumpătată şi serioasă.

Chiar de la o vârstă foarte fragedă fusese de o solemnitate plină de seriozitate, privind lumea cu multă atenţie, negrăbindu-se să-şi exprime opinia înainte de a fi cântărit
toate alternativele posibile — personalitatea ideală pentru profesiunea pe care şi-o alesese.

Cedând omisiunii făcute de ea cu grijă, Hazard spuse:

—O să mă împac cu apelativul „tată“, mai bine decât cu acest

judicios spaţiu gol.

Şi cu un zâmbet scurt şi uşor ironic, zburli penele de pe boneta ei din catifea de culoarea prunei.

Ferindu-şi repede capul, ea îşi trecu mâna peste penele costisitoare, netezindu-le, şi apoi, în maniera ei lentă şi grijulie, îi înapoie zâmbetul.

—Nu-ţi face griji, tată. N-o să rămân fată bătrână.

Puţin probabil, gândi Hazard, dar răspunsul lui fu piin de tact şi ţinu seama de ideile lui Daisy cu privire la drepturile femeilor.

—Nu-mi pasă dacă s-ar întâmpla aşa, Daisy, cu condiţia ca asta să fie ceea ce vrei tu, dar dacă-i vrei pe Martin Soderberg, hai să facem ceva pentru asta.

—Facem nu este cuvântul potrivit, tată. De această problemă mă voi ocupa eu însămi, în felul meu.

întinse un braţ împăciuitor şi îşi strecură mâna mică şi înmănuşată într-a lui.

Iar Hazard îşi aminti de fetiţa de doisprezece ani care îşi pierduse de curând mama şi tatăl vitreg într-un accident de vânătoare şi care, speriată, îl aştepta cu mulţi ani în urmă în camera lui de lucru. Păruse tăcută şi serioasă, şi el nu ştia dacă ea înţelesese tot ce-i spusese atunci, dar când îi întinse mâna şi-i zise: „Vino, Daisy, vreau să vezi dacă dormitorul tău arată la fel“, fetiţa îşi strecurase mâna în mâna lui şi devenise o parte permanentă din viaţa lui, nu doar un musafir pe durata verii.

Aşa că Hazard înălţă din umeri, zâmbi, şi abandonară subiectul discuţiei.

Dar când sosiră acasă, la vila din oraş situată pe colină, el o căută pe Biaze şi o găsi stând ia biroul ei din bibliotecă,

—Cu prilejul următoarei serate, spuse el, lnvită-1, iubito, pe Martin Soderberg pentru Daisy.

Cu o expresie uşor mirată, Blaze îşi ridică privirea de pe epistola pe care o scria. Hazard nici nu trecuse bine pragul cătşi vorbise. Din câte se părea, problema era serioasă.

—Şi pe mine m-a mirat al dracului de tare, dar face impresia că aşa stau lucrurile.

Cu o smucitură scurtă, îşi scoase fularul de mătase din jurul gâtului şi îl aruncă pe un fotoliu.

—Aranjează totuşi o petrecere cu mulţi invitaţi, în aşa fel ca totul să fie cu mult tact şi Daisy să nu devină suspicioasă. Mi-a spus foarte clar că nu trebuie să intervin.

—Văd că-i respecţi ordinele în maniera ta obişnuită, replică Blaze, ochii ei de un albastru uimitor fiind la fel de sfidători ca şi tonul.

—Nu respect câtuşi de puţin nici un fel de ordin, bia, după cum bine ştii.

Se apropie de ea şi o sărută cu gingăşie pe obraz.

—Cu o singură excepţie — murmură, răsuflarea lui mângâind, caldă, obrazul ei, şi glasul căpătându-i o nuanţă de ţachinare. Ştii doar că fac tot ce-mi spui tu.

în timp ce, cu o scuturare a umerilor, Hazard îşi scotea paltonul, ea îşi ridică privirile zâmbitoare spre el, gândind că arăta ia fel de minunat ca în prima zi în care îl întâlnise, în urmă cu atâţia ani. Şi ştia că sub haina şi pantalonii iui negri trupul iui suplu era la fel de în formă ca întotdeauna. Era rezultatul dresurii cailor, la care nu renunţase. La rândul ei, răspunse tachinării lui pe un ton amuzat şi uşor ironic:

—S-ar putea să faci ce zic eu, Jon, dar numai după ce mai întâi te bat până te conving să te supui.

Instalându-se comod pe un colţ al biroului şi iegă- nându-şi alene un picior, Hazard îi aruncă o privire voioasă.

—Şl tu eşti singura care poate să facă asta.
Uitându-se ia orologiul de pe birou să vadă cât e
ceasul, rânji şl întrebă:

—E timp înainte de cină?

Sprâncenele înălţate ale soţiei sale avură ca efect un chicot plin de veselie.

—Numai dacă poţi bate toate recordurile, dragui meu, răspunse ea. Şi ştii şi tu că pe mine niciodată nu m-a interesat viteza. Cu toate acestea, continuă ea pe tonul ispititor şi sugestiv pe care el îl adora mereu, de cum vom scăpa de toţi parlamentarii aceia plictisitori, voi fi fericită să petrec restul serii împreună cu tine.

—O sticlă de Cliquot şi un foc care să duduie? propuse Hazard. .

—Cu perdelele date la o parte, să putem vedea stelele.

—Stelele noastre, ca în cabana din munţi.

în fiecare an, Hazard şi Blaze se întorceau ia locui în care se născuse Trey, în prima iarnă de după căsătoria lor, şi rămâneau acolo atâtea zile cât se putea.

—Nu trebuie să ne ducem înapoi, nu-i aşa? întreba Blaze întotdeauna, când se apropia data plecării lor.

Iar Hazard spunea că nu, şi o ţinea strâns în braţe. Era o minciună crasă de care se bucurau, ca doi copii care alungă demonii cu o însuşire de vorbe lipsite de sens.

—O foarte slabă imitaţie a cabanei din munţi, dar e cea mai bună pe care o putem obţine aici, în oraş. Să zicem ora unsprezece?

Zâmbetul ei era cald.

—S-a făcut, bia cara. Cea de astăzi va fi cea mai scurtă serată din istoria Helenei.

—Ah, dragui meu, zise Blaze, puţin nervoasă, să nu fii prea transparent, da?

—Nu zău, iubito, tu ştii cât de uşor se poate înţelege cineva cu mine. Ai timp până ia zece şi jumătate să-i scoţi pe toţi afară... cu ajutorul meu, desigur. După aceea, nu pot garanta nici o manieră civilizată.

—Eşti incorijibil, Jon, dar eu ador bărbaţii incorijibili.

—Păstrează asta la singular, iubito, ca să nu fiu nevoit să ucid pe nimeni.

Ochii negri ai lui Hazard erau plini de afecţiune, şi ei se gândi cât de norocos era că o găsise pe singura femeie din lume pe care avea s-o iubească până când va muri. Ceea ce îl reaminti problemele lui Daisy.

Flacăra argintie r V*Tf a dragostei

—Ce părere ai despre Martin? întrebă, lărgindu-şi cravata şi descheindu-şi nasturii vestei.

—Pare foarte plăcut. Dacă satisface standardeie lui Daisy, trebuie să fie chiar mai drăguţ decât pare. Ea este extrem de pretenţioasă.

—Cu o asemenea remarcă, nu ştiu dacă ar trebui şă mă simt jignit. Asta înseamnă că tu nu eşti pretenţioasă? întrebă el ca s-o tachineze.

—Dumnezeule, nu! replică Blaze zâmbind. Eu nu sunt deloc exigentă. Singurul lucru pe care-l cer este ca un bărbat să mă iubească mai mult decât orice pe lume.

—Cu siguranţă de aceea ne împăcăm noi bine, zise Hazard, cu un farmec nonşalant.

—Dacă te prind vreodată spunând ceva atât de drăguţ altei femei, o să te ucid!

Blaze zâmbi larg, dar inima ei era mişcată de dragostea lui, nemicşorată de trecerea anilor.

—Ştiind cât de bine tragi cu arma, replică Hazard, în a cărui voce se simţea ce mult se amuza, voi fi prudent.

în vreme ce Biaze şi Hazard se îmbrăcau pentru masa de seară, fu anunţat Fox, şi primit imediat.

—L-aţi găsit? întrebă Blaze, luându-l neliniştită de mână pe Hazard.

Fox îi puse la curent cu cercetările, care până acum luaseră sfârşit Ta magazinul lui Cresswell. Răspunse la întrebările fui Hazard cu privire la ore, provizii şi cantitatea de zăpadă, şi plecă după ce primi de ia Hazard noi ordine pe care urma să i le transmită lui Blue când avea să se reîntoarcă în munţi, a doua zi.

Blaze era mai îngrijorată decât Hazard. Acesta avea încredere deplină în priceperea lui Trey de a supravieţui în decursul urmăririi. Trey avea o mulţime de provizii, o asigurase el pe Biaze, dar temerile ei erau legate de sănătatea iui. Mamele, gândea Hazard, sunt întotdeauna înclinate să nu acorde atenţie lucrurilor mărunte. Purtarea lui Trey, decise Hazard la auzul bârfelor, nu era tocmai aceea a unui tânăr slăbit Aşa că pe el nu-l îngrijora sănătatea lui Trey, dar dacă Blaze voia să nu ia în seamă acele activităţi, despre care auzise şi ea la fel de bine ca şi el, asta era prerogativa ei de mamă. Iar el nu era îndeajuns de nebun ca să scoată în evidenţă eroarea ei de a gândi.

Cu o energie plină de voioşie, Trey croia cu lopata o potecă mai largă spre grajd. Trecuse de miezul nopţii, luna îşi revărsa din nou lumina strălucitoare asupra lui, acum că trecuse furtuna, şi toată lumea din cabană dormea buştean.

Zilele precedente petrecute împreună cu copiii fuseseră plăcute şi vesele. încălţările pentru zăpadă erau terminate, începuseră să construiască arcuri şi săgeţi, şi în seara aceea, înainte de cină, făcuseră cu toţii oameni de zăpadă din omătul pufos şi viscolit. împreună cu Guy, cărase în casă zeci de găleţi cu apă, în aşa fel încât să se poată îmbăia toţi; ambele cazane fuseseră puse, pline,

pe plita maşinii de gătit; o perdea improvizată fusese atârnată în faţa sobei şi fiecare persoană se spălase în cada mare.

în timpul cinei, după ce pielea fiecăruia, frecată bine, strălucea de curăţenie, şirul de chipuri din jurul mesei îţi amintea de imaginea idiiică a unei sănătăţi perfecte, împreună cu copiii, Trey cântă rondouri în franceză şi engleză pe care până în noaptea aceea nu le auzise niciodată, şi când Empress îi şopti: „îţi mulţumesc[11], înainte să-i conducă pe cei mici la etaj, el voise să spună: „Plăcerea e de partea mea". Dar asta ar fi sunat prea uşuratic, iar ea era groaznic de suspicioasă în privinţa căldurii lui. Uneori îl supăra s-o vadă distrându-se în mod vădit şi apoi retrăgându-se brusc din veselia generală, ca şi cum nu şi-ar fi îngăduit să meargă prea departe cu bucuria ei. în acele împrejurări era foarte diferită de captivanta şi spontana Empress, aşa cum şi-o amintea că fusese la el

Capitolul 12

acasă, şl singurul lucru prin care îşi putea explica ciudata deosebire era prezenţa copiilor.

Aşadar... în noaptea aceea dădea voios la lopată pentru că avea de gând să stea de vorbă cu Empress între patru ochi, fără copii. Pregătise deja un pat caid pentru ei în podul pentru uscat fânul, cu două pături groase ascunse în fânul cu miros dulce.

Era un vis, remarc 3 înceţoşată desomn.
Cu o mişcare bâjbâită îşi înălţă puţin bărbia întinzându-se către gura răcoroasă ce se depărtase de a ei. O găsi, şi simţi valul cald de senzaţii, intens şi încântător, asemănător unui şuvoi de aur topit ce pătrundea prin ungherele tainice. Senzaţia de plăcere căpătă o uşoară consistenţă, surprinzător de răcoroasă pe obrajii ei, alunecând mângâietor de-a lungul pieiii delicate a gâtului. Şi scoase un sunet ca un tors, o vibraţie felină de mulţumire, ca un răspuns, fin şi precis, perfect concordant, ca o flacără vie, din adâncul pântecelui ei.

Braţele reacţionară cu o lăcomie făţişă ia acea arzătoare străfulgerare de senzaţii, şi când poposiră uşor, iar apoi se împreunară în jurul unui gât puternic, primiră ca răspuns un alt sunet, bărbătesc şi grăitor.

Oricine care ar fi urmărit tânărul cuplu în cursui zilelor precedente ar fi putut să prevestească forţa excitării lor; tinereţea

înfocată şi pasiunea ard încet şi, dacă sunt combătute, îşi înalţă ftăcările şi mai mult atunci când sunt iar lăsate libere. Şi acum se materializa tot jocul acela premergător, ferit de ochii copiilor. Devenea tangibil.

Ea se trezi când el o ridică în braţe, dar abia dacă simţi frigul în timp ce el o purtă afâră, într-atât de înfierbântată era. Învelită în pături şi în braţele lui Trey, ea îi gustă lobii urechilor prin mici muşcături mângâietoare, în timp ce el mergea cu paşi mari de-a lungul potecii lărgite pe care o croise de curând către ascunzişul lor din podul pentru uscarea fânului.

Cu gesturi rapide o culcă pe patul moale, îi scoase cămaşa de noapte şi o acoperi cu pătura groasă şi grea. Ea îl privea cum se dezbracă iute şi cu mare nerăbdare, şi avea impresia că în noaptea aceea se petrecea un soi de vrăjitorie inexplicabilă, şi că era dreptul ei să posede trupul acela superb ce se dezvăluia sub ochii ei.

Stând pe călcâie, el se uita la ea, corpul lui musculos, bine clădit, cu umerii laţi, şi ochii lui argintii, asemănători cu două nestemate, amintind de un zeu păgân.

După ce tăcerea se prelungise, dorinţa ei sporind imens sub porunca unui destin orb, Empress rosti numele lui:

—Trey.

Nu era glasul unei femei care s-ar fi retras departe de afecţiunea, sau de blândeţea, sau de căldura lui. Revenise femeia pe care o cunoscuse el la localul lui Lily, femeia fermecătoare de la ranch.

Atunci el întinse braţele, şi ea le văzu că tremură.

—Sunt ca un băieţandru. Asta-i efectul pe care->tai asupra mea, zise el, zâmbind cu mâhnire. Nu sunt obişnuit cu aşa ceva. Nu trebuie să mă mai părăseşti, spuse, faţa lui frumoasă schiţând o uşoară grimasă.

Empress nu putea să răspundă într-un mod care să-i fi plăcut lui, deoarece, în fond, ei doreau lucruri diferite, însă în noaptea asta, în această clipă, ea nu ştia decât că-l dorea. Erau de acord.

Strecurându-şi mâna afară din pătură, o întinse spre Trey, şi în puţinele secunde înainte ca el să-şi ridice la rându-i o mână, păru că niciodată până acum nu se mai atinseseră. Senzaţia aceasta de noutate era ceva nemai- ' întâlnit pentru bărbatul voinic

îngenuncheat în fânul înmiresmat, ceva asemănător cu a da timpul înapoi sau a ţine luna în mâini.

—Vino, cu siguranţă ţi-e frig, şopti Empress, învăluind cu privirea pieptul şi braţele atletice, mâinile elegante, cu oase prelungi ale lui Trey, sprijinite pe coapsele lui tari.

—Nu mi-e frig, şopti el. îmi este foarte cald.
[Tb]3ZgT

Senzaţia era asemănătoare cu cea pe care o ai când ieşi afară dintr-o saună direct în noaptea îngheţată. Nici măcar nu simţi frigul. Dar era ceva mai muit de atăt, şi ei ştia. Trupul lui era încălzit din interior.

Empress aşteptă de parcă o viaţă întreagă aşteptase să-i cunoască atingerea; văzu mâna Iul cu degete suple înaintând spre a ei, şi se întrebă cum de putea dorinţa să-ţi umple într-o asemenea măsură întregul trup încât intensitatea ei să se reverse în valuri ce-ţi taie respiraţia. Buzele ei mai purtau încă fiorul sărutărilor Iul, care o treziseră. Şi dorinţa, fizică, înăbuşită şi reţinută în cursul zilelor precedente, petrecute în micuţa cabană supraaglomerată, creştea acum ca o furtună scăpată de sub control, nepăsându-i de sacrificiul de sine pe care îl impunea.

Vârfurile degetelor Iul Trey le atinseră pe ale ei şi apoi alunecară în]os, înlănţulndu-se uşor până când mâinile lor se împreunară, palmă peste palmă, degetele iul între- pătrunzându-se cu ale ei. Pielea iui era fierbinte. Atât de fierbinte încât primul ei gând fu: Mă va încălzi.

—Eşti rece, şopti el. Ţi-e teamă?

„Sunt îngrozită" — ar fi vrut ea să spună — „că mă vei înăbuşi cu pasiunea înflăcărată pe care o emani".

—Nu mă tem de nimic, răspunse, dinţii strălucindu-i cu o străfulgerare aibă în semiîntunericul hambarului.

Strânsoarea cu care el îi ţinea mâna mică se întări, şi zâmbetul din glasul Iul căpătă o nuanţă de blândă sugestie.

—Uitasem cât de excitabilă eşti. Aşadar, pot renunţa la sonetele mele — pislcuţa mea aprigă este în formă.

Buza ei superioară se arcui uşor, şl Empress închise ochii pe jumătate.

—O să te mănânc de viu, murmură.

O sclipire de mirare se aprinse în ochii lui, apoi el îi aduse mâna

aproape de gura lui şi, desfăcându-i degetele, îşi apăsă buzele de palma el.

Ea se înfloră, o plăcere ascuţită sfăşlindu-i simţurile.

Ridlcându-şi gura, Trey răspunse printr-un mormăit răguşit, extrem de grăitor, plin de excitare.

S3LVER SfâtffaŞ

—Va trebui să vedem cine ce face şi cui. Dacă ţin bine minte, şopti, suntem ia un scor mai degrabă egal.

Şi totui reveni năvalnic — amintirile fierbinţi, care Tn zilele precedente fuseseră ţinute sub lacăt, despre priviri tandre şi sărutări furate, despre jocuri copilăreşti şi zbenguieli cu copiii.

El uitase că ea forţase cu îndrăzneală ritmui tot atât de des ca şi el, că ea dăduse în aceeaşi măsură semnaiui unei plăceri fără rezerve. Uitase, în toată acea dulce atmosferă menajeră, că atunci când Empress Jordan se înfierbânta, îi tăia respiraţia.

Peste câteva clipe el stătea culcat peste ea, sprijinindu-se în coate, simţind prin pătură trupui ei moale. Gura lui Trey, deasupra buzelor ei, zâmbi.

—Dă-mi de ştire, zise el, când îţi va fi îndeajuns de cald cât să dai pătura ia o parte.

Ochii ei străluciră alene, amuzaţi. Trey continuă:

—Şi atunci eu voi decide dacă... şi când.

în noaptea aceea, cu zgomotele uşoare ale animalelor de sub ei, cu lumina sclipitoare a lunii şi a stelelor deasupra lor, cu nările pline de mireasma dulce şi văratipă a fânului, cu o încântare furtunoasă, cu siguranţă şi gingăşie, îşi împărtăşiră unui celuilalt darul iubirii.

Săptămâna următoare fu ceva ca în poveşti. Copiii îl adorau pe Trey, şi zilele erau petrecute en familie, Empress fiind mai fericită decât îşi imagina că ar fi posibil, îi avea lângă ea pe toţi cei pe care-i iubea, şi fericirea ei era tangibilă.

Emilie se împăuna la complimentele lui Trey, în timp ce Genevieve îi vedea pur şi simplu ca pe un Roland[1] al ei personal. în lumea plină de politeţe pe care o urmărea ea cu aviditate în povestirile medievale despre isprăvile cavalerilor, cel care salvase Franţa la Roncevaux fusese întotdeauna eroul ei preferat. în ceea ce o privea, Trey era o îmbinare perfectă între folclor şi realitate.

Guy îl trata pe Trey ca pe un frate mai mare mult iubit, iar

Eduard îşi petrecea toate clipele de trezie în braţele lui Trey, pe genunchii acestuia, sau cocoţat pe umerii lui. Deşi Empress îşi cerea scuze pentru o asemenea suprasolicitare, ştia că, dacă nu şi-ar fi legat frăţiorul, purtarea lui Eduard nu putea fi schimbată. Trey se mulţumea să zâmbească şi spunea:

—Ne împăcăm formidabil de bine, nu-i aşa, Eddie?

Iar drept răspuns primea o îmbrăţişare lipicioasă.

—îi este dor de papa şi de mama, îi explică Empress. Era foarte mic când au murit, şi nu putea să înţeleagă.

—Mi-au murit doi fraţi şi două surori. Ştiu ce înspăimântătoare este moartea când eşti copil. Dar el nu-i o problemă. îmi plac îmbrăţişările lipicioase.

Zâmbetul lui era maliţios.

Empress se înroşi la faţă, amintindu-şi înfocarea cu care făceau dragoste noaptea, când copiii dormeau. Denumiseră patul lor din înmiresmatul pod „Cuibul", din cauza siguranţei şi fericirii pe care o simţeau în atmosfera lui parfumată, şi privirea lui Trey aduse la suprafaţă toate amintirile voluptuoase ale lui Empress.

Petrecură o săptămână în cabana lor izolată din munţi — un paradis plin de senzaţii plăcute. Vorbeau despre zilele şi săptămânile ce aveau să urmeze, şi pentru prima oară Empress îndrăzni să se gândească la Trey ca la ceva ce putea deveni permanent. Noapte de noapte, în ascunzişul lor fermecat, el îi şoptea că o iubeşte» şi zilnic muncea la fermă, ajutându-l pe Guy să construiască şi să repare, ridicând garduri şi acareturi.

—Când va veni primăvara, spuse el, privind spre valea acoperită de zăpadă, vom aduce aici ceva mai mulţi cai şi vom face semănăturile aşa cum trebuie.

Inima lui Empress se umplu de mulţumire. Trey vorbea despre viitor... despre viitorul lor.

—Şi când va sosi primăvara, şopti el cu un glas cald şi răguşit, în noaptea aceea, ţinând-o strâns în braţe, o să-ţi arăt unde străbat prin zăpadă primele brânduşe, şi o să-ţi aştern pat din flori de munte, şi o să te culc pe el...

Când Empress începu să facă febră, ea nu îi acordă importanţă, considerând-o doar începutul unei răceli. însă până seara trupul îi ardea, şi când o apucară vărsăturile, Trey intră în panică. Nu avea nici un fel de noţiuni de medicină, şi nu putea decât să-i urmeze

instrucţiunile, amestecând ceaiuri fierbinţi pentru a-i calma stomacul şi a-i scădea febra. Spre dimineaţă, în loc să fie mai bine ea se simţea şi mai rău, şi Trey era îngrozit.

în fiecare an mureau oameni din cauza bolilor de Iarnă. Propria lui familie fusese decimată de boli care debutaseră la fel. Iar ei se aflau la o sută de kiiometri de cel mai apropiat medic. Dacă Empress îşi pierdea puterile, peste o zisaudouă avea să fie prea târziu ca s-o scoată afară.

îi trezi pe copil devreme* când Empress încă mai moţăia, şi decizia lui era luată. In şoaptă, îi îndemnă pe toţi să se îmbrace şl să-şi strângă ceva bagaje, şi le spuse că aveau să plece cu încălţările pentru zăpadă. Voia un doctor pentru Empress. Cu ajutorul copiilor, pregăti un terci de ovăz şi pâine prăjită şi avu grijă ca toţi să mănânce şi să-şi pună haine călduroase. îl dădu jos pe Eduard de pe scaunul înalt, îl înveli în veşmintele lui pentru afară şi într-o pătură mare, şi îl aşeză într-un samar, în timp ce fetele îşi puneau căciullţele şi mănuşile.

Guy lăsă în mica iesle suficient fân pentru cai şi pentru vacă; puii, după ce fuseseră hrăniţi, fură lăsaţi liberi. în vreme ce toată lumea stătea îmbrăcată şl gata de plecare, Trey o înfăşură pe Empress într-un pled şi pe urmă în mantaua lui din piele de bivol, pe care o încheie în nasturi.

—Ne ducem înapoi la ranch, îi spuse când ea protestă împotriva căldurii adăugate peste fierbinţeala ei proprie. Te scot afară într-un minut.

Ea era congestionată de febră, ochii îi străiuceaii din cauza bolii, şi teama întunecată care nu-l părăsise din copilărie îi reveni lui Trey pe furiş. Dacă nu se va mai face bine? Nici măcar medicji nu fuseseră în stare să-i ajute pe fraţii şi surorile lui. închise o clipă ochii şi înălţă în tăcere o rugă către spiritele lui: Ascultă-mă, Ah-badt-dadt-deah, nu se poate să moară. Mă auzi? Dă-i putere! Tonul nu era nici domol, nici supus. Trey nu era un om umil. Rugămintea era tot atât de plină de forţă ca şi bărbatul care o exprima

—simplă şi fără rezerve în cererea sa.

îl puse pe Eduard pe umeri, o luă pe Empress în braţe şi ieşi din cabană, încredinţându-se că toţi copii erau gata. Fu ultimul care îşi puse încălţările de zăpadă şi zâmbi:

—Ţine-te bine, Eduard!

Aveau de parcurs şaizeci de kiiometri până la cea mai apropiată Cabană. De acolo, Trey putea să trimită după ajutor.

La început copiii se mişcau neîndemânatic pe încălţările pentru zăpadă, şi înaintarea le era lentă. Chiar dacă Trey făcea pârtia, era nevoit să meargă încet din cauza copiilor, care se opreau des ca să se odihnească, şi la prânz făcură o pauză ca să mănânce. Curăţară o bucată de pământ folosind încălţările din plasă pentru a da zăpada la o parte, şi aprinseră un foc.

în vreme ce copiii mâncau gustările pe care le căraseră în micile lor bagaje, Trey încercă s-o hrănească pe Empress. O imploră să mănânce, dar de dimineaţă şi până acum puterile ei slăbiseră, şi nu reuşi să înghită decât foarte puţin.

Cu viteza cu care înaintau, Trey înţelese că nu aveau să ajungă în seara aceea la cabana lui Swenson, aşa cum sperase. Copiii nu puteau să meargă la fel de repede ca el. Asta însemna că aveau să fie nevoiţi să călătorească fără oprire toată noaptea. Empress se cufundase într-un soi de moleşeală din care era greu s-o trezeşti. Aveau să-şi continue mersul până vor ajunge la cabana lui Swenson. Altă soluţie nu exista.

Spre sfârşitul după-amiezei fu nevoie să se odihnească mai des. Copiii se străduiau să ţină pasui, dar deşi Trey mergea tot mai încet, ei tot căzeau în urma lui. Aşa că se oprea, făcea câte un foc mic, şi-i lăsa pe toţi să se odihnească o vreme, apoi îi alinta şi-i încuraja să pornească din nou. Toţi muşchii trupului său gemeau, şi numai cu cel mai mare efort de voinţă reuşea el însuşi să-şi mişte în continuare picioarele. Porţiunile din corpul lui care nu-l dureau din cauza suprasolicitării erau amorţite de frig şi de greutatea de a-i căra atât pe Empress cât şi pe Eduard. Din fericire, Eduard adormise cu puţin timp în urmă, aşa că desaga din spatele lui nu mai mişca — acum era doar o povară neînsufleţită.

Nu mai era decât un sfert de oră până la căderea nopţii, şi devenise evident că toţi copiii erau aproape epuizaţi. Genevieve avea doar opt ani, şi în decursul ultimei ore Guy o trăsese după el, încleştându-şi el însuşi maxilarele din cauza efortului. Dar faţa lui era palidă de oboseală, şi nici el nu avea să mai reziste mult timp. La un moment dat, în timpul după-amiezei, Genevieve începuse să plângă, şi fratele şi sora ei o făcuseră imediat să tacă.

— Pressy e boinavă, spusese Guy, şi trebuie să mergem fără întrerupere. Când n-o să mai poţi, o să te car în spinare.

Emilie o încurajase:

— Fii tare, Genny, pentru că Trey deja îl cară pe Eduard şi pe Pressy. Nu plânge, şi o să-ţi dau cartea mea despre Roland.

(Genevieve înghiţise, îşi trăsese nasul, şi îşi tărăse picioarele mai departe.

Trey simţea şi el că-i vine să plângă la gândul ameninţătoarei călătorii pe care o mai aveau în faţă; de teama pe care o simţea de fiecare dată când îşi cobora privirea spre Empress, atât de nemişcată în braţele lui, respirând greu şi neregulat; de admiraţie pentru înduioşătorul curaj al celor trei copii din spatele lui, care trecuseră prin atâtea încercări în scurta lor viaţă şi care se străduiau să-i ascundă lacrimile lui Genevieve pentru a-l scuti de o povară suplimentară. Dar bineînţeles că plânsul nu era o soluţie practică. Existau foarte puţine soluţii posibile. Copiii nu erau în stare să meargă mai departe. Nu puteau fi lăsaţi singuri în pustietăţi. Empress abia dacă se mai trezise, de la amiază, iar el ar fi preferat să-şi continue drumul. Dar va trebui să instaleze o tabără şi să lase copiii să doarmă, iar apoi vor porni a doua zi de cu zori... şi se vor ruga ca Empress sâ mai fie în viaţă.

— Vom merge până se va întuneca, le spuse copiilor. Doar încă cinsprezece minute. Puteţi să rezistaţi?

Trey primi trei surâsuri curajoase şi un da obosit din partea lui Guy. Înghiţi nodul ce i se pusese în gât.

Un pâlc des de cedri, de un verde negricios în lumina tot mai slabă, mărginea terenul pe care-l străbăteau.Cu albul ce domnea pretutindeni, distanţele erau înşelătoare; cedrii aceia nu erau chiar atât de aproape precum păreau, dar aveau să fie adăpostul lor în acea noapte. Trey îşi fitfă privirea pe marginea pajiştii montane. Cu trudă, îşi punea un picior în faţa celuilalt. Se gândeâ cu durere în suflet la pâlcul de cedri ca tabără de noapte. Poate că acolo avea să fie locul în care va muri Empress. îi venea să geamă de furie din cauza propriei neputinţe.

Blue împreună cu alţi şase bărbaţi ieşiră călare din umbra codriior, caii lor înaintând cu greu prin zăpada înaltă. La vederea lui Trey şi a micii lui cete, Blue îşi biciui murgul, îndemnându-l să-şi grăbească pasul. Trey rămase nemişcat.

Aşadar exista un Dumnezeu, care veghea asupra lui.

Când Blue ajunse lângă Trey, se grăbi s-o ia pe Empress din braţele lui înţepenite. ScOţându-şi repede bentiţa de pe fruntea umedă, Trey ît trecu pe Eduard, încă adormit, altui călăreţ. Dat fiind că grupul plecat în căutarea lui Trey era bine echipat, Blue propuse să instaleze o tabără pentru noapte. Trey se opuse.

—Rămâneţi cu copiii. Eu o duc pe Empress la doctor.

în starea în care se afla, aşa ceva era de neconceput. O cărase pe Empress vreme de zece ore[Ix].

Aşa că rămăseseră cu toţii în şa, Empress fiind cărată cu grijă pe genunchii lui Trey. în timp ce călăreau, el îi vorbea, dar ea nu-i răspundea, nici măcar cu şoaptele slabe cu care-i răspunsese mai înainte. De-a lungul zilei, forţele îi slăbiseră încontinuu. Nu mâncase şi băuse doar câte puţin, deşi Trey o implorase.

—Lasă-mă să dorm, murmurase ea ultima oară.

Dar asta se întâmplase în urmă cu trei ore, şi Trey era înspăimântat.

Se făcuse ora două dimineaţa când intrară călare în curtea ranch-ului. Unii călăreţi goniseră înaintea lor să aibă grijă de pregătiri, astfel că toţi ai casei erau afară ca să întâmpine ^grupul epuizat.

Trey dădu instrucţiuni pentru îngrijirea copiilor, apoi îl prezentă pe Guy, singurul încă treaz din rudele lui Empress. Eduard, Emilie şi Genevieve dormeau înveliţi în pături din piele de bivol şi erau purtaţi în braţe de trei membri ai grupului de căutători. Ei fură duşi în casă şi culcaţi în apartamentul copiilor. Guy îl însoţi pe Trey la etaj, pe urmele doctorului, care poruncise ca Empress să fie dusă cât mai repede înăuntru.

Când călăreţii trimişi în avangardă ajunseră la ranch, Hazard şi Blaze fuseseră chemaţi de urgenţă acasă, şi încă de la miezul nopţii stătuseră în aşteptare.

După ce Empress fusese culcată în pat şi lăsată în grija medicilor aduşi de la Helena, Trey îl ajută pe Guy să se instaleze pentru noapte.

—Acum ea va fi bine, spuse Trey, trébulnd să-l liniştească pe băiatul îngrozit că şi-ar putea pierde sora, deşi înspăimântătoarea teamă era foarte puternică chiar şi în mintea lui.

Simţea gustul temerilor, amar, în gură.

Când fusese culcată pe patul lui mare, ea nu reacţionase la vocea lui; era prea palidă şi prea nemişcată, şi ca să pară calm în prezenţa băiatului Trey avu nevoie de fiecare fărâmă de autocontrol de care dispunea.

Prima lui reacţie fusese să-i înşface pe doctori de umeri şi să ie ceară s-o vindece. Cea de-a douâ — să-i amenințe... „O să vă ucid dacă o să moară!“ — ar fi vrut să ie spună. Doar o stăpânire impusă cu greu, îi împiedică să nu-şi piardă controlul. Dar servitorilor obişnuiţi cu el, glasul lui ie păruse prea caim, iar încleştarea maxilarelor alarmantă.

— Voi reveni, scrâşnise printre dinţi către doctor, care îi sugerase să lase totul în seama lor.

După care Trey îi întoarse brusc spatele şi se îndepărtase, încieştându-şi pumnii pe lângă trup. .

Blue îl îndemnase, cu calm, să părăsească încăperea.

— Guy moare de-a-n picioarelea, Trey. Ai face mai bine să-l ajuţi pe băiat să se culce.

Şi în termenii cei mai diplomatici, Blue dlşcută cu medicii modalitatea de colaborare cea mai puţin probabilă să-i supere pe vărul său. Ei erau oameni raţionali — Hazard îi plătea extraordinar de bine pentru timpui lor.

O cină târzie fusese pregătită în bibliotecă, şi când Trey coborî după ce avusese grijă să-i culce pe Guy, părinţii lui îi puseseră întrebările pe care li le permitea politeţea. în mod evident, Trey era îngrijorat în legătură cu Empress, epuizat, cu cearcăne negre sub ochi, solicitarea călătoriei vădlndu-se în fiecare trăsătură a trupului său suplu, acum prăbuşit în fotoliul din faţa ior. Nervii îi erau încordaţi la maximum, glasul trecându-i de ia agitaţie ia o imensă moieşeaiă datorată oboselii. Hazard şi Biaze nu avură inima să pomenească despre vizita nelinişţitoare pe care le-o făcuse în ajun Duncan Stewart. Pentru moment, Trey avea destule incertitudini amenințătoare în viaţa lui ca să-l mai împovăreze cu veştile negre primite de la Duncan.

în noaptea aceea rămaseră toţi treji, deoarece Trey nici nu voia să se gândească să doarmă, coborând fără astâmpăr la parter ca să mai bea cafea şl petrecându-şi cea
mai mare parte a nopţii la căpătâiul lui Empress. Medicii munciră cu febrilitate toată noaptea ca să scadă temperatura bolnavei cu

ajutorul prişniţelor cu gheaţă, de teama convulsiilor pe care le putea provoca febra mare.

Trey stătea lângă patul ei, cu priviri sfredelitoare când îi urmărea pe doctori, semănând literalmente cu un duh întunecat al răzbunării. îngrijirea de care se bucura ea sub acea primejdioasă privire fu de cea mai bună calitate, şi spre dimineaţă respiraţia lui Empress deveni mai puţin anevoioasă. Temperatura îi scăzuse. Trey adormi în fotoliul lui, strângând între degete mâna lui Empress.

—Ce facem? îl întrebă Blaze pe Hazard, cuibărită sub braţui lui pe canapeaua de lângă şemineu. Se vede limpede că Trey ţine la Empress. Cât de sigur era Duncan de...

Tăcu, stânjenită. Faptul că Valeria îl indica pe Trey ca fiind tatăl copilului pe care-l aştepta era prea neliniştitor pentru a fi exprimat în cuvinte.

—Nu contează, bia, dacă cineva este sau nu sigur.

Hazard se dusese imediat în sat să se intereseze de afirmaţiile pe care le făcuse Stewart — eventualele acuzaţii de viol îndreptate împotriva lui Vultur-Cenuşiu şi a iui Vânător-de-Bivoli, dacă Trey n-ar fi fost de acord să se însoare cu Valerie. Ambii bărbaţi fuseseră intimi cu Valerie, dar nu existase nici o presiune. Dimpotrivă, Valerie Stewart era cea provocatoare într-un mod agresiv. Ceea ce nu însemna că toate astea ar fi avut vreo importanţă, lucru pe care Hazard îl ştia. Dacă o femeie albă acuza de viol un bărbat indian, nu exista nici cea mai mică şansă ca el să fie achitat. Bărbaţii puteau să dispară, desigur, dar Duncan îl informase pe Hazard, cu un glas calm şi nefiindu-i frică de şantajul lui făţiş, că dacă respectivii aveau să dispară, Valerie va numi pur şi simplu un alt membru al clanului lor. Lor le era indiferent.

Hazard mângâie umărul lui Blaze, cu o apăsare blândă, liniştitoare, care micşoră încordarea din ceafa ei.

—Nu-ţi face griji, iubito, va exista o scăpare.

Dar cuvintele îngheţară, false, chiar în clipa în care le rosti. O oră mai târziu, Trey dădu năvală în cameră, plin de „ voioşie.

—Mă duc să mă bărbieresc şi să mă spăl, declară el. Empress a deschis ochii. Cred că ştie unde se află. l-am spus că toţi copiii dorm, şi ea a zâmbit. Arată groaznic, dar e superbă!

Afirmaţiile îi erau extatice, ca şi cum veştile acestea banaie ar

fi fost nişte cugetări profunde, pline de miez.

—Trebuie să plec.

îşi flutură mâna într-un gest nepăsător de salut şi ieşi din cameră cu paşi tot atât de vioi.

Părinţii lui îşi zâmbită unui către celălalt cu nostalgie.

—Asta e iubire, după toate aparenţele, zise Hazard. Acum câteva ore era gata să aibă el însuşi nevoie de un doctor. Niciodată nu l-am văzut ată de obosit. Şi acum...

Zâmbetul i se stlnsé ca şi sfârşitul frazei, care se transformă într-un oftat.

—Cred că ne aşteaptă necazuri.

—Trebuie să faci ceva, Jon. Trey n-o să fie niciodată de acord cu pretenţiile lui Stewart. Se repetă situaţia cu ameninţările lui Cari. Ştii ce-a spus Trey în privinţa asta. Nu era nici primul, nici singurul. Charlotte Tangen avusese şi alţi iubiţi. Copilul ei poate la fel de bine să fi fost sau să nu fi fost al lui. Vezi, este aceeaşi situaţie.

—Nu pe mine trebuie să mă convingi, draga mea. Am mai auzit toate astea şi înainte.

De fapt, le auzise de multe ori până acum, deşi Blaze nu avea cunoştiinţă decât de căzui Charlottei.

întâmplarea o tulburase atât de mult, încât Hazard o scutise de celelalte, şi uneori, dacă la urechile ei ajungeau frânturi de bârfe, el le minimaliza ca pe nişte zvonuri de mahala.

—Nu te agita, bia. Voi face tot ce-mi stă în puteri.

—Vreau să fie fericit.

Tonul lui Blaze era un amestec de implorare şi poruncă.

—In privinţa asta nu cred că ai de ce să-ţi faci griji, iubito, replică Hazard, sec. Vreme de ani de zile şi-a căutat fericirea cu sârgulnţă.

Ştia ce mult însemna Trey pentru Blaze. Iar el îl iubea la fel de mult. Dar Blaze era viaţa lui, şi îl durea s-o vadă nefericită, aşa că zise blând:

—Vom rezolva noi în vreun fel. Mai întâi s-o însănătoşim pe Empress. Deocamdată nimeni nu ştie că Trey a revenit. Putem împiedica răspândirea veştii o zi sau două.

Hazard era realist în legătură cu păstrarea secretelor într-o casă cu câteva zeci de servitori.

Capitolul 13

Toţi copii se purtară impecabil la micul dejun, cu excepţia lui Eduard care ignoră cu voioşie ordinele şoptite de Genevieve, repetând cu glasul lui piţigăiat şi cidpltor:

—Pipi înăuntru, pipi înăuntru!

Trey le interpretă părinţilor săi noul entuziasm ai lui Eduard ca pe o fascinaţie copilărească faţă de instalaţiile de apă interioare. De fapt, băieţelul îşi petrecuse ora precedentă dând drumul la apa WC-ului din apartamentul copiilor, aproape făcându-le să moară de ruşine pe surorile lui.

Şi acum, toţi cei trei copii mai vârstnici erau roşii la faţă din cauza direcţiei jenante pe care o luase conversaţia lui Eduard la micul dejun. Hazard şl Blaze alungară stânjeneala tuturor punând întrebări interesante în legătură cu ferma din munţi, iar atenţia lui Eduard fu abătută de la obsesia lui ia vederea unor rulouri cu glazură, şi conversaţia lui căpătă o turnură mal acceptabilă în societate.

După micul dejun, toată lumea urcă în grup la etaj s-o vadă pe Empress, care, deşi slăbită, se simţea mult mai bine. Temperatura îi scăzuse şi ea reuşise să mănânce puţină supă fără s-o vomite, dar era foarte palidă, fragilitatea flindu-i accentuată de dimensiunile patului lui Trey.

Părinţii lui Trey erau mulţumiţi că o aveau iarăşi la ei, şi încântaţi — îi spuseră — că aveau prilejul de a-i cunoaşte familia. Mai vulnerabilă acum datorită slăbiciunii sate, Empress aproape că izbucni în lacrimi faţă de bunătatea lor, dar gândurile îi căpătară altă direcţie datorită deciaraţiiior făcute de Eduard cu privire la înaltul nivel tehnic al instalaţiei de apă. Empress chicoti, Genevieve zise: „Nu zău, Eduard, ce copil eşti!“, iar Trey subiinie cu voioşie faptul că vor avea distracţie pe o durată de cel puţin o lună, ţinând seama că în casă existau, la dispoziţia lui Eduard, zece camere de baie.

După câteva minute, una dintre cele trei infirmiere din încăpere începu să arunce priviri semnificative spre ceasul ei. Biaze propuse ca toţi copiii să meargă împreună cu ea în apartamentul lor, iar Hazard să vadă dacă mai era în stare de funcţionare vreuna dintre jucării. Camera se goli într-un minut. Chiar şi Guy şi Emilie, care uneori se considerau adulţi, lură uluiţi de mulţimea de jucării

aşezate pe rafturile de pe pereţii odăii copiilor. Peste încă un minut, o privire grăitoare din partea lui Trey le goni pe infirmiere afară.

—Te deranjează? întrebă el, trăgându-şi un fotoliu lângă pat. Voiam să fiu singur cu tine, şi zău că infirmierele astea, deşi sunt formidabil de competente, arată de parcă ar trebui să se afle pe pontoanele catedralei Notre-Dame. Pe mine m-ar face să mă însănătoşesc de frică, te asigur.

Atinse uşor mâna lui Empress, apoi-îşi împreună degetele cu ale ei şi zâmbi.

—A avut efect, nu-i aşa? Te simţi mai bine.

Empress îi zâmbi la rândul ei bărbatului înalt care îi ţinea mâna ca şi cum ar fi fost un vaioros porţelan Ming.

—Mult mai bine, şi mâna mea n-o să se spargă.

Pentru a-i demonstra cât de obiectiv putea fi în legătură cu starea sănătăţii ei, el îi cuprinse mâna într-o strânsoare care n-ar fi ciufulit nici puful de pe un pui de găină.

—Ştiu, dragă. Dar am fost îngrijorat pentru tine.

—Mă tem că am fost o povară îngrozitoare, deşi din câte se pare copiii văd totul ca pe o aventură formidabilă,
SILVER
acum că a trecut. Dacă n-ai fl făcut încălţările pentru zăpadă...

—Ar fi trebuit să ne gândim la altceva.

Deşi folosise în mod politicos pluralul, Empress ştia că dacă nu l-ar fi avut pe Trey la ferma lor nici unui dintre ei nu ar fi fost în stare să plece pe nămeţii aceia. Şi deşi era posibil ca febra să fi scăzut de ta sine, îi era recunoscătoare lui Trey pentru că luase acea sarcină de pe umerii lui Guy. La cei şaisprezece ani ai lui, acesta trecuse deja prin multe.
—îţi sunt îndatorată, spuse ea, pe un ton calm şi grav.

—Cred că-mi place cum sună asta, replică Trey cu un zâmbet maliţios. Rareori eşti atât de docilă.

—Trebuie să fie din cauza febrei, răspunse ea, zâmbetul luminându-i verdele ochilor.

—Indiferent de cauză, spuse Trey redevenind serios, mă bucur că te simţi mai bine. Niciodată nu m-am simţit atât de... neajutorat. Nu ştiam ce să fac.

—Tu eşti cel care ar trebui să fii prudent. Febra aceasta e cea

care i-a ucis pe mama şi pe papa vara trecută, şi n-a trecut prea multă vreme de când te-ai însănătoşit.

Trey înălţă din umeri.

—Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată.

Era adevărat. Cu excepţia împuşcăturii a cărei victimă fusese la localul lui Lily şi a câte unei răceli, în copilărie, el fusese extrem de sănătos.

—Nu fl atât de sigur de tine, îl dojeni Empress. Şi eu spuneam la fel, şi uite ce-am păţit.

—Erai epuizată după ce mă îngrijiseşi pe mine, şi apoi a urmat drumul lung până acasă. A fost prea mult. Acum nu trebuie să faci absolut nimic. Doar să mănânci şi să te odihneşti. Pe copiii lasă-i în seama mea. Poate că ai observat — adăugă cu un zâmbet larg — că ne înţelegem... destul de bine.

—Bărbatul ar trebui să aibă şi el un strop de modestie!
Atât în ochii cât şi în vocea ei se simţea încântarea, o umbră de culoare accentuându-i conturul delicat al obrazului.

—Mă jigneşti, replică Trey prefăcându-se îndurerat.

Era îmbrăcat elegant, cu cizme moi din piele de căprioară, pantaloni din stofă de lână bleumarin şi o cămaşă de flanelă în nuanţe de albastru închis şi vlşiniu.

—Oare nu eman eu pur şi simplu modestie? adăugă el.

—Niciodată, din câte ţin eu minte.

Şi Empress se întrebă pe neaşteptate cum o fi arătat el când era copil, sau adolescent, înainte de a fi căpătat înfăţişarea asta elegantă şi nepăsătoare.

—Nici tu, contesă, nu eşti chiar lipsită de pretenţii.

Trey aflase de familia aristocrată a lui Empress, auzise povestea despre duelul tatălui ei, despre fuga lor şi anii grei care urmaseră în Canada şi în Montana.

—Dacă aş fl lipsită de pretenţii, te-ai plictisi de moarte.

—Aşa este, replică Trey cu un zâmbet, ştiind că niciodată nu fusese atât de fericit, ştiind că Empress devenise imens de importantă în viaţa lui, conştient — în timpul greului lor drum de înapoiere, când se temuse că ea avea să moară — că fără ea viaţa lui ar fi pustie.

—Te-ai gândit vreodată...

Tăcu, dându-şi seama cu o bruscă uimire că era cât pe-aci să

se exprime într-un mod pe care ani de zile îl evitase cu prudenţă.

—Vreau să zic...

Şovăi din nou, luat pe nepregătite de emoţiile noi pe care le încerca, deşi anii de experienţă opuneau o ultimă rezistenţă.

—Ne înţelegem... — reluă apoi, însoţindu-şi cuvintele cu o privire caldă —formidabil de bine.

—De acord, zise Empress, privindu-l şi ea cu afecţiune.

întotdeauna independentă în felul de a gândi, acceptase nou descoperita ei sexualitate ca pe o plăcere minunată adăugată vieţii ei.

—Aşa că...

Trey îşi drese glasul, şi pentru prima dată Empress îşi dădu seama că discuţia lor nu era o sporovăială frivolă, Inima îi stătu O clipă în loc. Să fi fost posibil ca sentimentele

S3LVER

lui Trey să fie tot atât de puternice ca ale ei? Era oare cu putinţă ca holteiul care reprezenta cea mai râvnită partidă de la vest de Red River să fi încetat să se joace?

—Mă gândeam... continuă el.

Empress ar fi putu să-i uşureze situaţia, dar dacă se înşela, s-ar fi simţit îngrozitor de stânjenită, aşa că rămase tăcută, deşi pulsul i se accelerase cumplit.

—Ai nevoie să te ajute cineva cu copiii, zise el.

Constatarea lui era cerută de împrejurări, dar Empress nu ştia, şi îi mulţumi cerului că nu scăpase nici un cuvânt despre sentimentele pe care le nutrea pentru el.

—iar eu apreciez ajutorul pe care mi l-ai dat, răspunse politicos, cuprinsă de tristeţe.

Trey Braddock-Black era un afemeiat, iar ea era o proastă că uitase asta. El adora femeile, dar nu ca o legătură permanentă, şi numai novicele caraghioase îşi închipuiau altceva.

—Nu asta am vrut... zise el, nefăcând în felul acesta decât să sporească vaga confuzie.

—Nu zău, Trey, nu trebuie să mă ajuţi. Nu mă aştept ca tu să simţi vreo obligaţie faţă de...

—Of, la dracu'! exclamă el scurt, dând drumul mâinii ei şi ridicându-se brusc în picioare.

Ducându-se cu paşi mari spre fereastră, îşi propti palmele pe

pervazul din lemn de stejar şl se uită posomorât la peisajul de iarnă de afară.

—Apreciez tot ce ai făcut pentru mine şl pentru familia mea, spuse Empress cu glas liniştit, dar nu trebuie să-ţi asumi nici o responsabilitate, şi de îndată ce voi fi mai bine, ne vom înapoia în munţii Iernii.

—Nu responsabilitate este ceea ce simt, replică Trey, cu spinarea ţeapănă şi tulburat la gândul că Empress ar putea ieşi din viaţa lui chiar de a doua zi.

—Nici n-ar trebui.

Empress îşi reprimă durerea, silindu-se să pronunţe cuvintele de politeţe necesare. Era o visătoare dacă îşi
închipuia că ea se deosebea cât de cât de zecile de femei îndrăgostite din trecutul lui Trey.

—Peste câteva zile voi fi iar în picioare, şi atunci nu vom mai abuza de ospitalitatea voastră.

Depărtându-se de fereastră, Trey reveni spre ea brusc, neliniştit.

—Fir-ar să fie, nu mă pricep la asta!

Ah, Dumnezeule, cum de se putea întâmpla aşa ceva — ea să-l dorească atât de intens, când fiecare cuvât rostit de el era cu totul opus sentimentelor ei? Văzându-i asprimea expresiei, ţinuta încordată a trupului a cărui siluetă se profila în cadrul ferestrei, Empress făcu apel la toate rezervele ei de mândrie şi răspunse calm:

—înţeleg. Nimeni nu se aşteaptă ca tu...

—Nu m-am gândit vreodată la asta mai înainte, zise el, de parcă ea n-ar fi vorbit. Am evitat cu grijă subiectul.

Empress nu vru să audă mai mult. Indiferent ce urma să spună el, avea s-o doară.

—Trey, zău aşa, n-ar trebui să...

—Şi nu are nimic de-a face cu copiii, continuă el, părând să nu fie conştient de răspunsul ei, dar în tonul lui se simţea o nunaţă uşor ameninţătoare. Deşi — adăugă repede — deşi îmi plac foarte mult, încheie cu un soi de politeţe.

Păru să revină dintr-o concentrare interioară, şi în clipa următoare văzu panica din ochii ei.

—Te simţi bine?

Cuprins de teamă, fu lângă ea din câţiva paşi rapizi. Aşezându-se lângă ea cu o grabă în care i se reflecta teama, îşi puse repede mâna pe fruntea ei.

—Să chem doctorii? Ai febră?

—Mă simt foarte bine.

Ca şi cum cineva care era pe punctul de a trece dincolo'de capătul pământului s-ar simţi bine.

—Eşti sigură?

—Puţin obosită, zise ea, vrând ca ei să piece, vrând ca această conversaţie nenorocită să se termine.

—O să am grijă de tine, spuse Trey foarte încet, în timp ce cu degetele îi dădea uşor la o parte de pe umeri părul pai-auriu.

—Nu eşti obligat s-o faci. Vorbesc serios. Şi aşa ne-am impus cu toţii prea mult.

Empress se gândi la enorma sumă de bani pe care i-o dăduse el, îndeajuns cât să-i îngăduie familiei ei un nou început în viaţă. Cu devotamentul cu care se ocupase el de copii, cum îi adusese el pe toţi teferi, cu toată boala ei, datoria devenea prea mare, şi cu cât mai curând va înceta s-o mai sporească, cu atât va fi mai bine.

—Vreau să am grijă de tine.

—Pot să am grijă de mine, replică Empress puţin cam brusc, sentimentele ei zguduite contribuind la tonul sec.

—Nu fi atât de sensibilă.

—O să fiu sensibilă dacă aşa am chef.

—Cum pofteşti, zise el cu amabilitate.

—îţi mulţumesc, răspunse ea pe un ton neplăcut care numai recunoştinţă nu exprima.

—Desigur, spuse el cu un zâmbet blajin. Ştiu cât de iritabil te poate face febra.

—Dă-o dracului, Trey, nu fi atât de insuportabil de înţelegător!

—întotdeauna sunt înţelegător.

—Iar eu sunt Regina Nilului. Şi acum, dacă nu te superi, aş vrea să mă odihnesc. Şi să plâng până mi-or ieşi ochii din cap, adăugă în gând.

—Bănuiesc că nu am de ales.

—Ei bine, ai putea să rămâi şi să mă veghezi cât dorm, <jar sunt convinsă că ai lucruri mai bune de făcut.

—Va trebui pur şi simplu să-ţi cer de-a dreptul mâna, continuă

Trey, ciudat de nepăsător faţă de tot ce spunea Empress.

—Nu, nu acum, ripostă Empress, supărarea ei în legătură cu stilul de viaţă libertin al lui Trey depăşindu-i tristeţea.

—Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Dar fu reacţia ei instantanee, un da strident, strigat de pe cel mai înalt vârf de munte din lume. Fără echivoc, fără ezitare. în loc de asta întrebă:

—Te-ai molipsit de febra mea?

—Răspunde-mi la întrebare, zise Trey.

Trey Braddock-Black, vlăstar al unei familii bogate şi puternice, voia o încuviinţare. -

—Răspunde, repetă cu calm, cuprinzându-i încheieturile mâinilor cu degetele lui zvelte.

Nu voia ca ea să-l părăsească.

—Eşti sigur? întrebă Empress.

Cererea lui fusese foarte bruscă şi lipsită de alintări şi galanterii; iar degetele lui se încleştau pe mâinile ei ca nişte cătuşe.

Nu era un vis pe care-l visează fetele tinere; nu era o cerere în căsătorie dintr-o poveste cu zâne.

El ezită o fracţiune de secundă înainte să răspundă:

—Da.

Tot fără nici o vorbă pătimaşă, doar o pauză greu de interpretat şi un singur cuvânt. Dacă Empress Jordan ar fi fost o femeie cu spirit practic, ar fi răspuns afirmativ fără să mai lungească vorba. Dar nu era o astfel de femeie. Era îndeajuns de nepractică încât să dorească un minimum de cuvinte de iubire.

—Mă iubeşti? întrebă ea cu simplitate privindu-l cercetător cu ochii ei mari.

E posibil ca formaţia ei — primii ani de privilegii şi bogăţie — niciodată modificată cu totul de recenţii ani de viaţă grea să o fi îndemnat să pună acea întrebare. Sentimentele ei spuneau da, însă acolo unde o altă femeie ' l-ar fi putut accepta fără ezitare pe Trey numai pentru poziţia socială şi averea lui, Empress voia ca iubirii ei să
i se răspundă prin iubire.

Trey se uită la ea, frumuseţea delicată a chipului ei, la ridicarea încăpăţânată a bărbiei, la ochii ei care-l priveau cu o candoare fără

rezerve. Zâmbi, dintr-o dată sigur — în
tumultul ce-l tulbura întrevăzând perspectiva neplăcută a limitării libertăţi — cel puţin dintr-un punct de vedere.

—Te iubesc, răspunse. Te iubesc foarte mult.

îi zâmbi şi ea — un surâs strălucitor, plin de siguranţă.

—Nu vrei să ştii dacă eu te iubesc?

Deoarece în experienţa lui adoraţia femeilor era ceva obişnuit, nu-i trecuse prin minte că ea nu i-ar iubi. Dar Trey era mai puţin îngâmfat decât părea, aşa că îşi ceru scuze şi aşteptă să-i audă răspunsul.

—Te iubesc, spuse ea cu o expresie dulce, mai mult decât pe Clover.

—Ce şi-ar putea dori mai mult un bărbat? replică el fermecător. Mâine e prea curând, sau ai dori o nuhtă mare?

Tonul uşor ironic îşi făcuse din nou apariţia.

—întotdeauna eşti aşa de încrezut?

—Am ani de practică.

Acum în vocea lui se simţea exuberanţa.

—E vreo grabă?

Iarăşi pauza aceea de o clipă înainte ca el să răspundă, ezitarea aceea enervantă, uşa zăvorâtă din străfundurile fiinţei Lui. Da, mărită-te cu mine înainte să intru în panică şi să mă răzgândesc. Niciodată n-am măi făcut asta până acum, jur că niciodată nu o voi mai face, cel puţin vreme de zece ani; căsă- toreşte-te cu mine mâine, înainte ca toată logica să pună stăpânire pe mine. Toate sentimentele lui erau prea noi, iar obiceiul de a evita legătura matrimonială era încă puternic. Era ca şi cum ai depăşi o prejudecată bine înrădăcinată.

—Nu, bineînţeles că nu, răspunse.

—Atunci aş vrea să aştept până îmi voi mai recăpăta forţele. Astfel încât la nunta mea să pot sta în picioare.

—Eu nu vreau să aştept, zise el cu glas coborât. Dar înţeleg.

Trase adânc aer în piept — ea n-ar fi putu să spună dacă de teamă sau de uşurare... Dar ochii lui erau plini de pasiune. Măcar de asta era, ca întotdeauna, sigură.

—Săptămâna viitoare va fi foarte bine, conveni el. Să le spun copiilor, sau ai vrea să-i anunţi tu?

— Le vom spune amândoi. Vor fi încântaţi.

— Sentimentul e reciproc, replică Trey fermecător, gândindu-se cât de norocos era că o găsise pentru acum şi pentru toate zilele pline de bucurie care aveau să urmeze.

Lumina strălucitoare a dimineţii accentua paloarea lui Empress, ochii ei părând întunecaţi ca pădurile de pin şi enormi în contrast cu tenul ei lipsit de culoare. Se odihnea, albă, pe alb: capotul ei din batist alb, pernele şi cearşafurile cu sclipiri de perlă, pătura moale cu nuanţe ivorii. Numai părul ei într-o dezordine înduioşătoare avea culoarea brânduşelor aurii şi a lămâii.

Pe tot albul acela al patului, în comparaţie cu delicateţea trupului mic al lui Empress, coloritul întunecat şi forţa lui Trey contrastau în mod izbitor. Mâinile lui mari le acoperiră cu totul pe ale ei; degetele lui înconvoindu-se în aşa fel încât să i le cuprindă cu totul în palme. Era cât pe-aci s-o pierd, gândi ei cu un Junghi de teamă. Moartea aproape că închisese capcana, şi amintirea aceea îl făcu să i se usuce gura. îl copleşi o dorinţă de a o proteja — un sentiment nou. Până la Empress, niciodată nu se gândise să aibă grijă de altă persoană, şi pentru prima dată înţelese felul aprig în care tatăl lui îi proteja mama.

Oare de căte ori îl auzise pe tatăl său spunând: „Nu vreau ca mama ta să fie nefericită.", când vreuna dintre escapadele lui ieşea la lumină. Dojenile lui Hazard erau exprimate pe un ton potolit, niciodată emise ca un ordin, dar mesajui era clar: în problema respectivă Trey trebuia să se abţină.

— Aşadar, săptămâna viitoare vom fi căsătoriţi.
în glasul lui apăruse iarăşi o nuanţă de nerăbdare.

— E în ordine? adăugă, reamintindu-şi bunele maniere.

Empress zâmbi.

— Săptămâna viitoare e perfect.

— Bun, spuse el cu o intonaţie categorică şi sărutând-o uşor. O să-i spun lui Mabel să aducă sus materiale pentru rochia ta de mireasă. Va trebui să înceapă să coasă imediat dacă...

—Trey, îl întrerupse Empress, nu vreau o nuntă mare, Nu am nevoie de o rochie specială.

—Prostii! (Cuvântul era desigur rostit de un bărbal obişnuit să ordone lumii întregi.) Eşti „împărăteasa mea[1]' şi ar trebui să fii îmbrăcată ca atare. Ar trebui să ai o trenă, diamante... sau ai prefera safire? Mina noastră din Black Lode produce unele dintre

cele mai superbe... au o nuanţă de levănţică.

Trăgându-şi mâinile ca să şi le elibereze, Empress îşi înălţă bărbia în aşa fel că ochii ei îi provocará pe-ai lui. ¡

—Trey, nu am nevoie de asta, zise ea cu glas calm şl şoptit. Doar pe tine te vreau.

—Ei...ei! murmură el. îmi pare rău... serios. Sunt dş acord cu orice vrei tu. Şi pe mine mă ai... pentru totdeauna.;

Ochii lui se aţintiră într-ai ei, şi ea văzu în adâncul loi bunătate şi iubire şi o imensă dorinţă.

Pentru a cunoaşte adevărata fericire, gândi ea, ar fi fost de ajuns să-l am doar pentru o clipă...

iar el îi aparţinea pentru totdeauna.

—Te iubesc, murmură.

în ochi îi străluciră de lacrimi şi, dintr-o dată, lumea fu prea mică pentru a-i cuprinde fericirea.

în câteva clipe obţinuse tot ce dorise inima ei, şl bucuria i se revărsa în întregul univers.

Mâinile lui Trey îl cuprinseră faţa ca într-un căuş.

—Nu plânge. Voi avea grijă de tine şi de copii, şopti ei, Eşti viaţa mea.

Gura lui o atinse uşor pe-a ei, ca o mângâiere ţinuţi sub control, deoarece ea era încă fragilă datorită bolii. Ai fi vrut să-i sărute tot trupul.

—Mai târziu — zise cu o căldură ispititoare în timp ce-şi îndrepta trupul — când vei fi mai puternică, poţi să mă săruţi şi tu.

—Şi aşa voi face — replică Empress, mai fericită decât îşi închipuia că ar fi posibil — în toată viaţa noastră de-acum încolo.

îi făcea o plăcere enormă s-o vadă fericită.

fcafbflA ^{na}:z^^{e}

—In acea viaţă de acum încolo — zise cu o hotărâre pe care ea nu i-o mai auzise niciodată (fără îndoială soiul de hotărâre folosit în adunarea legislativă, când el avea grijă ca lucrurile pe care le indica să fie aduse la împlinire)

— dacă vrei să recapeţi titlul pentru Guy, îi vom angaja cei mai buni avocaţi din Franţa. Sau, dacă vrei să rămâi pe muntele Iernii, vom construi un nou cămin şi un grajd mai bun, vom planta livezi, vom aduce utilaje pentru o fermă adevărată. Sau, dacă preferi să trăim sub un palmier în Tahiti, aşa vom face. îţi voi da orice vei

vrea.

Ochii i se umplură de lacrimi. Să-l aibă pe Trey care s-o ajute în copleşitoarea responsabilitate legată de copii, să se poată sprijini pe el şi să se bazeze pe forţa lui, să-l aibă pe bărbatul acesta frumos pe care-l iubea mai presus de orice pe lume... să fie al ei!

Era ca o continuă primăvară.

—Nu trebuie să-mi dai nimica.

încă mai e palidă, gândi Trey, ca părul răsfirat, cu uşoare cearcăne vinete sub ochi, şi... atât de dragă. Trupul ei Conţinea atâta încântare încât îl dezarma. Voia s-o îmbrace, s-o hrănească şi să-i perie părul. Voia să-i dăruiască toate comorile lumii şi o fericire eternă. Voia să-i dăruiască copii. Era tânăr, şi îndrăgostit pentru întâia oară în viaţa lui, şi ştia că dacă nu ar avea-o viaţa lui ar fi nespus de goală.

Cu vârful degetului îi şterse blând lacrimile.

—Dar vreau să-ţi dau totul. Şi mai mult decăt orice, vreau să fii a mea.

—Sunt a ta! replică Empress cu bucurie, mireasma, atingerea şi întreaga senzaţie sufletească a pardisului învăluind-o ca un vis parfumat. Dar dacă eu te iubesc — continuă ea, cu glasul plin de voioşie — trebuie să mă iubeşti şi tu pe mine tot atât de mult!

El zâmbi, întrebându-se în sinea lui cât de des şi în câte feluri avea sâ-i arate că o iubeşte de îndată ce va fi iar sănătoasă.

—Sunt mai mult decât dornic, replică, să te iubesc ia rândul meu până când vor seca mările.

—Bun! declară Empress, surâsul prin care-l rAtpunse fiind minunat de candid şi conţinând, în mod paradoxal,
o nuanţă de invitaţie seducătoare. Fiindcă eu nu sunt deloc soiul de femeie de care să poţi fi sigur.

Zâmbetul lui, gândi ea, putea lumina întreaga lume.

—Niciodată n-aş fi atât de nebun, răspunse Trey în şoaptă. De fapt, după ce te-am găsit de vânzare la stabilimentul lui Lily, şi după ce aproape că am omorât-o pe Rally, ca şi pe mine, umblând pe urmele tale, până în munţii Iernii, aş fi ultimul om din lume care să fie sigur de tine. Nu eşti chiar tipul de gospodină, cu care un bărbat ar putea fi satisfăcut.

—Femei docile există cu carul, ripostă Empress pufnind uşor pe

nas, cu dispreţ.

Fiica contelui Jordan nu fusese educată să se supună; existau persoane în Franţa, care ar fi afirmat că supunerea fusese scoasă din sufletul Jordan-ilor cu mult înainte de cruciade. Motto-ul familiei era „Păstrează distanţa'[1], iar blazonul lor, o sabie şi un fulger, exprima o tradiţie de imbolduri agresive.

Amintindu-şi de toate femeile care îl urmăriseră cu insistenţele lor, Trey gemu uşor.

—Adevărat, zise ruşinat, literalmente cu carul.

—Eu una nu voi fi niciodată docilă.

Deşi cuvintele erau la obiect, căldura din vocea ei, subliniată de privirea picantă pe care i-o aruncă pe sub genele pe jumătate coborâte, sugerau şi alte sensuri.

Aşa este, gândi el, aducându-şi aminte de prilejurile în care ea îi amintea de flăcările agitate ale unui foc.

—Ăsta-i marele meu noroc, iubito, murmură mulţumit.

—Şi încă ceva, zise Empress voioasă, ochii strălu- cindu-i de bucurie. Trebuie să mă iubeşti veşnic.

—Sluga dumneavoastră, doamnă, replică Trey într-o şoaptă răguşită, trăgând-o pe Empress în braţele sale.

J în acest paradis de fericire, se auzi pe neaşteptate o bătaie în uşă. Dar Trey îşi spori strânsoarea îmbrăţişării.

—Pleacă de-aici! strigă.

—Tatăl dumneavoastră doreşte să discute cu dumneavoastră, domnule.

Era Timms. Sprâncenele lui Trey se înălţară aproape imperceptibil. Ceva neobişnuit. De ce nu fusese trimis la etaj un fecior... Timms nu transmitea mesaje.

—Trebuie să fie vreun ordin regal, murmură Trey ironic, culcând-o pe Empress la loc, pe perne. Mă întorc într-un minut.

—Nu pleca... Vreau să-ţi spun cât de mult te iubesc, îl tachină ea, întinzând mâna ca să-i urmărească uşor cu degetul conturul sprâncenei arcuite.

—Asta vei face o veşnicie, draga mea, de îndată ce mă voi înapoia, răspunse el zâmbind.

Aplecându-se, îi mângâie gura cu 0 sărutare.

—Nu pleca de-aici! fi şopti.

Când deschise uşa, Trey îl văzu pe Timms aşteptând pe coridor

în poziţie de drepţi. Trimiţându-i lui Empress un sărut din vârful degetelor, închise uşa în urma lui şi îşi înălţă întrebător sprâncenele.

—Asta vrea să fie o execuţie, Timms? glumi el.

—Tatăl dumneavoastră nu mi-a făcut confidenţe, domnule.

Dar şi Timms înţelegea că, în împrejurări normale, pentru a transmite un mesaj din partea lui Hazard ar fi fost trimis un slujitor de rang inferior.

Şi era limpede, fără nici un dubiu, că doamna Braddock-Black plânsese.

Capitolul 14

—Nici nu poate fi vorba! izbucni Trey, furios.

Din partea cealaltă a biroului său, Hazard se uită la Trey, care se ridicase extrem de mânios şi acum stătea în picioare, fierbând de furie şi indignare.

—Spune-i ticăloasei ăleia că poate găsi un alt ţap ispăşitor! strigă Trey cu ură. Ba şi mai bine, o să-i spurr chiar eu!

—Ei Ti ameninţă pe Vuitur-Cenuşiu şi pe Vânător-de- Bivoli sau pe oricare alţi doi indieni absarokee. Duncan a dat foarte ciar de înţeles că nu-i interesează pe cine acuză,
ii aminti Hazard cu calm lui Trey, simţindu-şi inima grea de disperare.

Vreme de două zile, Hazard încercase să găsească o soluţie. Chiar în ajun fi făcuse lui Duncan Stewart o ofertă suplimentară, o ofertă revoltătoare, bani cât să-l uiuiască pe un şantajist obişnuit. Dar din câte se părea, ei pretindeau o sumă mult mai mare. Ca soţie a lui Trey — socotea Hazard cu o presimţire — Valerie avea să împartă cu el întreaga lui avere.

—Trebuie să putem face ceva. Dumnezeule Sfinte, ea este cea care i-a sedus pe eñ.

—Este albă.

Trey începu să umble nervos încolo şi încoace, tot atât de conştient ca şi tatăl lui de implicaţiile ameninţătoare ale acestor două cuvinte.

—Nici măcar nu s-ar face un proces, nu-i aşa?

—Indienii spânzuraţi pe Musselshell nu s-au bucurat de aşa ceva*.

—Ea nu vrea să primească bani?

—Am încercat deja.

—Târfă afurisită! Cel pe care-l aşteaptă nu e copilul meu, zise Trey cu un dispreţ usturător.

—Eşti sigur?

Trey îşi încetă umbletul şi, privindu-l în faţă pe tatăl său, schiţă o grimasă întristată.

—Uite ce-i, ştii ce se presupune în general despre relaţiile mele cu femeile, dar în ciuda a ceea ce crede lumea, eu nu sunt nesocotit şi pripit. Rezistenţa mea la alcool este excelentă, şi ultima dată am remarcat că faptul de a face dragoste nu-mi prejudiciază raţiunea. Aşa că ştiu foarte bine ce fac şi unde mă aflu şi... cu Valerie n-am fost de patru luni. Ba chiar, în acea noapte am adormit... aşa că e mai mult de patru luni. Recunoaşte că are tupeu!

—Cred câ în privinţa asta suntem toţi de acord.

Trey se lasă să cadă în fotoliul din faţa tatălui său, cu trupul prăbuşit, într-o atitudine de descurajare, şi ridi- cându-şi privirea spuse:

—l-am cerut lui Empress să se mărite cu mine.

Respiraţia lui Hazard se opri cu o senzaţie de sufocare la jumătatea gâtului, şi ca să răspundă avu nevoie de câteva clipe.

—Mă voi duce mâine dimineaţă să discut cu judecătorii Henry şi cu Pepperei. Poate că ei pot fi convinşi.

—Nu vor fi, replică Trey cu calm.

Relaţia lor cu judecătorii era încordată de când procesul cu privire la dreptul de trecere al căii ferate fusese întors în favoarea lor la recurs. Henry şi Pepperell investiseră în acel drept la tăcere şi pierduseră o mulţime de bani.

—Oricum, o să încerc, zise Hazard cu hotărâre.

—Şi dacă ei refuză?

—Mărim oferta făcută lui Duncan. Iar dacă nu acceptă vom încerca altceva. .

—Căţea afurisită, bombăni Trey, ştiind că soluţiile erau limitate, ştiind că Valerie şi tatăl ei cunoşteau acele limite.

Hazard oftă de două ori şi întrebă cu neplăcere:

—Dacă ar fi nevoie, te-ai căsători cu Valerie?

—Cunoşti răspunsul, spuse Trey calm. Bineînţeles.

Crescuse laolaltă cu Vultur-Cenuşiu şi cu Vânător-de-

Bivoli. învăţaseră împreună să călărească şi să vâneze, porniseră deodată în căutarea viziunilor lor, postiseră, umblaseră pe munte împreună, văzuseră spiritele pe cerul nopţii. în inimile lor se simţiseră legaţi ca fraţii. Loialitatea lui era în primul rând faţă de clanul său. Nu era nevoie să i se reamintească în ce consta loialitatea.

—Cât timp sunt nevoit să rămân însurat cu ea? fu următoarea lui întrebare, exprimată glacial.

—Până se va naşte copilul. Nu mai mult.

—Şi copilul?

—Îmi închipui că familia Stewart va lupta pentru dreptul lui la moştenire.

—Vom fi de acord?

—Sincer să fiu, deocamdată nu cred că avem de ales. Ori plătim acum, ceea ce ei nu vor accepta, ori vom plăti mar târziu. Cel puţin clanul este în siguranţă. în viitor, ea nu va fi lăsată să se apropie de sat. Dacă va fi necesar, vom angaja paznici albi.

—Există vreo posibilitate ca Valerie să nu fie de acord cu divorţul?

—Cu stimulentul potrivit, pot convinge un judecător să pronunţe un divorţ. Legile privitoare la divorţ sunt maleabile. A nu spânzura un indian care a violat o femeie albă este altă poveste. în cei mai rău caz, vom putea obţine divorţul în altă parte.

—Nimic nu-i sigur.

—Nimic, cu excepţia faptului că cineva va fi cu siguranţă spânzurat dacă nu te însori cu ea. Dar vom încerca să discutăm cu judecătorii şi să oferim mai mulţi bani.

—Mă duc să stau de vorbă cu ea.

—Merită o încercare.

—Nu s-ar putea ca Valerie şi tatăl ei să dispară... adică nu permanent, deşi tentaţia e mare, dar să zicem, o călătorie în Europa pe o durată de zece ani?

—Ar fi fost posibil pe vremea tinereţii mele, răspunse Hazard cu glas coborât. A te răzbuna pe duşmanii tăi era ceva chiar de aşteptat. Dar ea e femeie. Şi asta schimbă situaţia: nu porţi război împotriva femeiior şi a copiilor.

Lăsându-se pe spătarul fotoliului, închise ochii, obosit.

—Vom încerca, spuse în şoaptă, să procedăm cu oamenii aceştia

în maniera albilor.

Capul I se înălţă, ochii i se deschiseră, şi glasul îi căpătă acea hotărâre tranşantă de care mulţi bărbaţi ajunseseră să se teamă.

—îţi făgăduiesc, zise, că această căsnicie va fi scurtă.

—Şi dacă divorţul nu va putea fl aranjat amiabil?

—Ca şi în cazul lui Jake Poltrain, cu familia Stewart se va proceda prin metoda absarokee. înţelegi...

Hazard îşi frecă ochii cu măna, şi un oftat plin de tristeţe rupse tăcerea din încăpere.

—... decizia trebuie s-o iei tu... acest sacrificiu pentru clanul tău. Dar după c'e-ţi vei îndeplini datoria, îţi făgăduiesc, cu jurământul meu de războinic, că dacă metodele albilor nu au efect, se vor folosi mijloacele absarokee pentru a te scăpa de o soţie nedorită.

Trey înţelegea că tatăl lui nu-l silea să se însoare cu Valerie. înţelegea şi că onoarea cerea acest lucru. Erau în joc viaţa lui Vultur-Cenuşiu şi a lui Vânăţor-de-Bivoli.

—înainte de a-i spune ceva lui Empress, aş vrea să mă duc eu însumi la Valerie. Mâine dimineaţă. Poate se va răzgândi. Poate reuşesc s-o conving — zise, fără nici o modificare a atitudinii trupului său tolănit, cu excepţia unui fulger în ochii lui argintii — să se răzgândească.

—Sper să fie aşa, zise Hazard, în al cărui gias răzbătu brusc oboseala.

în dimineaţa următoare, devreme, când Trey fii poftit în salon, primirea lui Vaierie fu amabilă şi prietenoasă, de parcă nici n-ar fi existat ameninţările de şantaj.

—Te-ai sculat foarte devreme, spuse ea cu un glas grav şi erotic. Ai mâncat? Vrei cafea?

Trey rămase în picioare, rezemat de uşa pe care o închisese în urma lui.

—Aş vrea capul tău pe o tavă de argint, Valerie, replică el. Mi-ai face pe plac?

—Nu zău, iubitule, tu întotdeauna ai avut un simţ al umorului macabru, îl dojeni ea zâmbind fermecător. Vino, ia loc şi povesteşte-mi ce-a fost cu tine. Se vede limpede că te-ai restabilit superb după acel... ăă... incident neplăcut de la Lily.

Ochii ei albaştri cercetau insistent silueta înaită a lui Trey. El

era îmbrăcat în negru, cu excepţia mătăsii de un verde intens de pe reverele hainei sale şi a auriului sclipitor al talismanului purtat la gât. Părul iui lung şi negru ca pana corbului era dat pe spate, după urechi,
accentuându-i pometii înalţi ai obrajilor şi frumuseţea aspră a feţei. Ochii lui argintii erau plini de răceală.

Ea nu dădu atenţie atitudinii, nici expresiei lui, simţin- du-se sigură pe poziţie. El venise la ea.

—Vino, stai jos, repetă, şi bătu uşor cu palma damascul bleumarin-verzui al canapelei pe care se aşezase. Rochia ei din lână de culoarea piersicii era de efect, credea ea, în contrast cu acel verde-albăstrui lucios.

Avea dreptate — o făcea să apară aproape goală.

Din nefericire, în actuala stare de spirit a lui Trey, spectacolul destinat să excite imaginaţia era pierdut pentru el. Fusese necesar să vină, şi necesar să ducă până la capăt aiureala asia — gândea el scârbit, chiar dacă nu se simţea optimist în privinţa şanselor sale după ce ultima ofertă substanţială a tatălui său fusese refuzată. însă încercarea trebuia să fie făcută, aşa că se depărtă de uşă, se îndreptă spre un fotoliu faţă-n faţă cu Valerie, şi se aşeză.

—Cafea? întrebă ea încă o dată. Ceai? Sau poate ceva mai tare? adăugă, cu glasul unei gazde perfecte.

Trecând repede cu privirea peste rochia pastelată pe care o purta ea, el constată că Valerie era încă zveltă, şi faptul acesta îl făcu să se simtă mai bine.

—Nu, mulţumesc, răspunse.

—Nici cafea, nici ceai, nici băuturi alcoolice? Dacă motivul vizitei nu e cel al întreţinerii unor reiaţii mondene
—susură ea mieros — atunci cărui fapt datorez această vizită la o oră extrem de matinală?

—A trecut ceva vreme, Valerie. M-am gândit să trec pe-aici şi să văd cum.. arăţi, zise el.

—N-a trecut chiar atât de mult timp, dragul meu Trey, replică Valerie cu calm, fără a-şi pierde stăpânirea de sine. îţi aminteşti de noiembrie trecut?

—Imi amintesc, spuse el tărăgănat. Ce-i mai important este că îmi aduc aminte în mod deosebit că nu s-a întâmplat nimic atunci.

—De unde ai putea să ştii? ripostă ear, ţinându-şi mâinile

împreunate liniştit în poală. Erai mort de beat.
a dragostei
—Am adormit. Există o diferenţă. Şi de atunci nu te-am mai văzut, Valerie. Asta s-a întâmplat acum patru luni. Ştim amândoi că acest copil nu este al meu.
Surâsul ei vag nu fu alungat de afirmaţia lui categorică.
—Este vorba de cuvântul tău contra cuvântului meu, scumpule, nu-i aşa? replică pe tonul unei conversaţii obişnuite. Şi toată lumea îţi cunoaşte... reputaţia fascinantă. Dimpotrivă — continuă ea netezindu-şi fusta cu un gest delicat — eu sunt inocenta domnişoară Stewart. Predau cursuri la şcoala de duminică, Trey, scumpule!
—Şi te mai şi culci pe ici pe colo — sublinie Trey, imun ia spectacolul expresiei sale — în timpul tău liber. Cu Vânător-de-Bivoli, cu Vultur-Cenuşiu, ce mai... cu încă vreo zece? Te excită pielea arămie, nu-i aşa? Eventual am putea întocmi o listă de depoziţii sub jurământ din partea amanţilor tăi indieni.
—Nimeni nu i-ar crede, replică ea cu calm. Sunt indieni. Dumnezeule, ăştia trăiesc în satul de colibe!
Ochii lui Trey erau reci ca gheaţa. '
—Dar sunt destul de buni ca să te f...
Ea zâmbi.
—Nu chiar atât de buni ca tine, dragul meu. Dar asta ai mai auzit-o şi până acum, nu-i aşa?
Ignorându-i complimentul, el întrebă liniştit:
—De ce eu, Valerie?
Ea nu se prefăcu că n-ar fi ştiut pentru ce punea el acea întrebare. Faţa ei frumoasă exprima o inocenţă pe care Trey i-o mai văzuse şi alteori folosită cu iscusinţă.
—Te iubesc, şi vreau să mă căsătoresc cu tine, Trey. Nimic mai simplu decât atât.
—Tu nu ştii ce-i iubirea, Valerie. Tot ce vrei este să fii doamna Braddock-Black.
—E vreo diferenţă?
El îşi reţinu puternicul impuls de a-i trage o palmă pe faţa ei îngâmfată. Ar fi avut măcar satisfacţia de a vedea spărgându-se faţada aceea construită cu atâta grijă, ce ascundea, de fapt, o imensă josnicie.

—Cât ceri, Valerie? întrebă cu glas domol, stăpâ, nindu-se... cu greu. Cât ceri pentru a găsi alt tată sau ca să-ţi iei o vacanţă prelungită? Spune care ţî-e preţul. ¡

Buzele ei pline pe care ei şi le amintea foarte bine sfii ţuguiară într-o grimasă ce exprima jignirea. ₩

—Uneori eşti un barbar, Trey. Şi bădăran, vorbind cil un negustor oarecare.

—Dar totuşi destui de civilizat ca să nu te numesc aşa cum ai merita, Valelrie. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

—Dar eu vreau să mă mărit cu tine.

—Banii îi poţi căpăta şi fără mine.

Pe toţi? întrebă ea dulce.

—Căţea! zise el în şoaptă, cu maxilarele încleştate de mânie.

—Una cu care de multe ori n-ai avut nimic împotrivă să faci dragoste, dacă-ţi mai aminteşti.

—Dacă aş fi ştiut că preţul era căsătoria, aşa ceva nu s-ar fi întâmplat nici măcar o dată, scrâşni el.

—Viaţa a fost prea uşoară pentru tine, Trey, scumpule, întotdeauna ai avut tot ce ai poftit. Toate femeile pe care le-ai dorit. O avere infinită. M-am gândit — spuse privindu-l pe sub genele pe jumătate coborâte şi zâmbind uşor

— că mi-ar plăcea să experimentez şi eu aceste senzaţii de supraabundenţă. Ca soţie a ta. _

—Eşti o femeiuşcă îndrăzneaţă, zise Trey posomorât. Asta o recunosc. Dar voi găsi o soluţie de scăpare.

—N-ai decât să visezi, iubitule. Doar nu-ţi închipui că cererea în căsătorie care îţi este oferită a fost urmarea unui impuls spontan, nu-i aşa? Cred mai degrabă că vei descoperi că soluţiile de scăpare sunt inexistente.

—Al cui e copilul? _

— Nici dac-aş şti nu ţi-aş spune. în mod oficial, este ai tău, dragă.

—Asta nu se poate întâmpla, mârâi Trey.

—Eşti cel mai bogat holtei din Montana, declară Valerie plină de mulţumire de sine. Eu sunt cea ma frumoasă femeie. Este într-adevăr absolut perfect.

El se uită la ea şi văzu că frumoasa era de asemenea o femeie rece şi crudă, un animal de pradă tot atât de primejdios ca o tigroaică.

—Nu! se răsti scurt.

—Aş vrea ca nunta să se oficieze la „Sfânta-Fecioară de pe Colină"... sâ zicem peste trei săptămâni. Aşa ar fi suficient timp pentru trimiterea invitaţiilor. Voi dispune să se publice anunţul in ziar. Trebuie să se ia legătura cu episcopul. De asta mă voi ocupa eu. Dar, în ceea ce priveşte recepţia, poate că hotelul nu este îndeajuns de mare... ceea ce înseamnă că vom rezerva sala de bal de la restaurantul „Claudio". Da, va fi perfect.

—Niciodată! replică Trey cu grosolănie.

Se ridică brusc în picioare, nefiind sigur că, dacă ar mai fi rămas, ar fi fost în stare să-şi stăpânească dorinţa de-a o lovi. Ştiuse dintotdeauna că Valerie nu avea scrupule, dar niciodată nu-şi dăduse seama de enormitatea intenţiilor ei.

—Cu şampanie franţuzească... o auzi spunând în timp ce el deschidea uşa.

Din şase paşi mari fu afară din casă, mai mânios decât fusese vreodată în viaţa lui.

Nici ziua folosită de Hazard pentru întâlnirea cu judecătorii nu fu mai bună. Deşi ei personal nu priveau cu simpatie problema lui Trey, amândoi ar fi adoptat o soluţie practică, acceptând o „contribuţie pentru campanie", alta decât violul. De fapt, ambii regretau sincer că erau nevoiţi să refuze oferta generoasă a lui Hazard. Dar dacă Valerie făcea publice învinuirile de viol, reacţia generală de revoltă ar fi avut o foarte mare pondere asupra deciziei oricărui judecător în legătură cu o acuzaţie sau un proces. Probabil că indienii n-ar fi scăpat cu viaţă mai mult decât o săptămână, şi nici judecătorii n-ar mai fi fost realeşi vreodată dacă i-ar fi sprijinit. în afară de lăcomia personală, nu puteau lace nimic pentru Hazard.

Tatăl şi fiul se întâlniră la dejun într-o sufragerie intimă de la clubul „Montana" şi îşi comparară eşecurile.

—Au fost doar nişte încercări, recunoscu Trey cu tristeţe, dându-şi pe gât whisky-ul din pahar.

—Dacă ar fi fost vorba despre orice altceva decât violul... zise Hazard oftând.

—Şi dacă noi n-am fi indieni, adăugă Trey, în ton simţindu-i-se un uşor cinism.

—Există o mulţime de dacă, încuviinţă Hazard. Dacă tu n-ai fi

bogat...

— Şi dacă Valerie n-ar fi lacomă, bombăni Trey. Vorbeşte despre o nuntă la „Sfânta Fecioară de pe Colină". Peste trei săptămâni

— Dumnezeule Mare!

Hazard se uită posomorât la fiul său.

— Ce ai de gând cu Empress?

— Va trebui să încerc să-i explic.

— îmi pare rău, spuse tatăl său. Ştii, mama ta se aşteaptă ca de asta să mă ocup eu.

— Are totuşi o gâdire realistă. Ştie că Vultur-Cenuşlu, şi Vânător-de-Bivoli, sau oricare alţii pe care i-ar acuza ei, nu au nici cea mai mică şansă dacă Valerie depune acuzaţii.

— Am putea, zise Hazard pe gânduri şi oftând, să-i răpim atât pe Duncan cât şi pe Valerie şi să-i ţinem sus, în munţi. Dispariţia lor ar putea stârni totuşi mare vâlvă şi scandaj dacă la acest şantaj scabros mai ia parte şi altcineva. în cel mai bun caz, tot ce-am putea obţine ar fi să câştigăm ceva timp în speranţa ca ei să se răzgândească. O speranţă neglijabilă, cred, ţinând seama de lăcomia lor. Duncan a înşelat ani de-a rândul guvernul cu contractele lui de armament. Nu-i genul de om care să gândească raţional.

— Valerie nici nu ştie ce înseamnă acest cuvânt. Căsnicia va dura cel mult şase luni, poate mai puţin, zise Trey, scuturând din umtrl. De fapt, nu am de ales. Aşd
că tot ce am de făcut este să-i explic cumva toate astea lui Empress.

Descurajat, Trey se afundă tot mai adânc în fotoliu, adăugând:

—Am nevoie să beau ceva tare.

Tatăl său întinse braţul peste masă şi-i umplu din nou paharul.

—Peste şase luni, zise, o să-ţi fac cinste cu un pahar ca şă sărbătorim divorţul tău.

înălţându-şi paharul, Trey zâmbi cu amărăciune.

—Cu condiţia să n-o strâng de gât înainte să se încheie cele şase luni. Ei, ia să trecem încă o dată în revistă toate acestea. Poate că uităm ceva. N-ar putea întregul^ clan să piece pentru o vreme din Montana? întrebă în glumă Trey, deşi în vorbe i se strecura siia.

—Sunt sigur că o migraţie de indieni şi herghelii de cai ar fi binevenită oriunde în America, replică Hazard cu sarcasm. Guvernul recomandă în mod special cultivarea pământului în zonele deşertice.

—Ce-ar fi să-i omorâm? propuse Trey, pentru prima dată vorbind serios. .

—Duncan mi-a atras atenţia împotriva acestei sugestii, ripostă tatăl său. Nu uita că supravieţuirea a fost o preocupare principală a lui Duncan vreme de ani de zile, cu toţi Indienii din rezervaţii pe care i-a înfometat. Mai târziu, promise Hazard cu calm, ca o soluţie extremă.

—Ne putem încrede în cuvântul lor? întrebă apoi Trey, reumplându-şi paharul.

—Asigurarea aceea am semnat-o în trei exemplare, zise Hazard cu un adânc oftat de uşurare.. Documentul ar fi de necontestat în faţa afurisitei de curţi supreme.

Trey se uită la tatăl său pe deasupra marginii paharului.

—Trebuie să existe un dar.

—Este post-datată.

—Când, întrebă Trey concis şi brusc, vrând să afle durata josnicei sale întemniţări, aşteptând deja ziua eliberării.

—Opt tuni cu începere de acum, şi chiar şi pentru astil a fost nevoie de negocieri înfierbântate, răspunse Hazard răspicat. Ei au început propunând cinci ani.

—Felicitări, zise Trey laconic, golindu-şi apoi paharul.

—De două ori mi-am îndreptat mânile spre Colt-urilc mele, explică tatăl Iul cu un zâmbet ambiguu, şi a părul să fie util.

.

—Duncan n-a fost niciodată cunoscut pentru fermitatea şirii spinării sale, deşi fiică-sa compensează dir plin această lipsă.

—Ea este de o obrăznicie arogantă, declară Hazard sec. Când tatăl ei a ieşit pentru scurt timp din cameră, e¿ mi-a făcut avansuri. Şi a părut ofensată când i-am spus că e prea bătrână pentru gustul meu.

Trey izbucni în râs.

—Probabil că această neobrăzare te-a costat ur milion în plus.

—Pe tot restul negocierilor, în expresia ei s-a observat o oarecare iritare, zise Hazard, cu un zâmbet răutăcios.

—Aşadar, concluzionă Trey tărăgănându-şi cuvintele nu-i putem face să dispară, nici să-i ucidem şi nici să- respingem. Sunt vândut pentru o căsătorie de opt luni.

Rezemându-se de spătarul fotoliului, îşi întinse picioarele lungi înainte, îşi umplu cu grijă paharul pânl la buză şi îl ridică în semn de salut faţă de tatăl său filozofând:

—Situaţia putea fi şi mai rea. Individa ar fi putut f mama copilului meu.

—Eşti sigur că nu este? întrebă Hazard cu blândeţe.

—în toată minciuna asta, e singura certitudine răspunse Trey cu un oftat, şi singurul lucru care m2 salvează să nu înnebunesc.

Capitolul 15

Copiii se aflau toţi în camera lui Empress când Trey păşi pragul, aşa că el petrecu o oră chinuitoare făcând conversaţie, ascultând relatarea fiecăruia cu privire la activităţile lor din ziua aceea, precum şi nenumăratele lor planuri pentru noul lor viitor împreună, deoarece Empress, în culmea fericirii, le şi adusese la cunoştinţă intenţiile lor de căsătorie. A fost cea mai cumplită oră trăită de el vreodată.

Când gălăgia copiilor se potoli, Empress îşi dădu seama de încordarea lui şi îi trimise pe copii afară din încăpere, să se pregătească pentru cină.

Trey se ridică imediat în picioare şi începu să umble fără astâmpăr prin cameră.

—Călătoria ta la Helena n-a dat roade?

—Aşa ai putea să spui, zise el în şoaptă.

—Ai vrea să dicutăm despre ceva?

—Mai curând aş prefera să nu vorbim despre asta.

—îmi pare rău, îşi ceru scuze Empress, agitaţia şi felul scurt de a vorbi al lui Trey părându-i-se neobişnuite. N-am vrut să mă bag în treburi care nu mă privesc.

Tocmai când credea că-l înţelege, dispoziţia i se schimba şl el nu mai era acel Trey pe care-l ştia ea.

Trey se uită la femeia pe care abia de curând îşi dăduse seama că o iubea. Singura femeie pe care recunoscuse vreodată că ar iubi-o. Astăzi era trandafirie în obraji, părea proaspătă şi sănătoasă, părul blond ca mierea i se revărsa liber pe umeri, iar dantela croşetată de pe cămaşa ei de noapte şi corsajul garnisit cu

panglici o făcea să arate foarte tânără. Ochii îi erau plini de viaţă, de un verde limpede, asemănător cu cel ai unei pajişti spălate de ploaie. Şi încrezători. Contrastul cu Valerie era puternic şi iritabil.

—Ceea ce am de spus... începu Trey cu glas îndurerat.

Oftă şi, în şoaptă, continuă:

—... trebuie să fie spus.

Empress simţi un junghi în piept, şi degetele el mototoliră cearşaful de olandă.

—Ştiam eu că ceva nu e în ordine.

—Este în legătură cu noi, zise Trey, lăsându-se să cadă într-un fotoliu de lângă pat. Nu-i deloc vina ta — so grăbi să adauge, văzându-i spaima de pe chip. în parte « vina mea. Şi într-o foarte mare măsură este vina lui Valerie Stewart. Tunro cunoşti—zise oftând — dar, din păcate, eu am cunoscut-o.

—Povesteşte-mi, spuse Empress cu calm, vrând să afle unde avea să ducă această introducere, deşi o învăluia o apăsătoare senzaţie de moarte.

Chipul frumos al lui Trey era tulburat de o posomo- reală aspră, gura fiindu-i o linie subţire, încordată.

—Ce ai spune despre o amânare cu şase luni a planurilor noastre de căsătorie? întrebă Trey pe un ton lipsit de orice expresie.

—Asta-i tot? replică Empress cu o uşurare plină de bucurie. Nu mă supără. Vara este un anotimp minunat pentru o nuntă, spuse, zămbindu-i lui Trey. Nu fi atât de posomorât. Planurile noastre pot fi aranjate. Te iubesc. Dacă ne vom căsători săptămâna asta sau peste şase iuni nu-i deloc un motiv să se cutremure pământul.

Trey nu zâmbea, şi Empress înţelese că mai era ceva.

—Nu ţi-am spus partea cea mai rea, zise el în şoaptă. Trebuie să mă însor cu Valerie Stewart.

Era de o mie de ori mai rău decât îşi imaginase ea. Anihilarea visului ei, o distrugere totală a unei fericiri în care abia începuse, cu precauţie, să creadă.

Trecură câteva clipe până când Empress reuşi să găsească putere să întrebe:

—De ce?

—Ca să-i salvez de ia spânzurătoare pe doi dintre verii mei. Sau pe oricare alţi doi membri din clanul meu, răspunse Trey,

înăbuşindu-şi un oftat.

Şi Empress ascultă, îngrozită, în vreme ce se desfăşura istorisirea, cum viitorul ei cu Trey se prăbuşea în ruine. El era trist dar, oricum, mai optimist decât ea. Empress avea sentimentul că femei de felul lui Valerie Stewart nu s-ar lăsa atât de lesne alungate după o perioadă de şase luni. Oricine care era îndeajuns de viclean încât sâ punâ măna pe ostaticul familiei Braddock-Black n-ar fi atât de naiv în privinţa slăbirii strânsorii acelei mâini. Trey nu pomenise nimic despre alternativele absarokee ce puteau fi utilizate într-un caz extrem, aşa că gândurile lui Empress nu ţineau seama şi de ele. Se întrevedea dezastrul.

—Nu ştiu ce să fac... ce să mai spun, încheie Trey amărât, slmţindu-se bătut de soartă şi părăsit de spiritele lui purtătoare de noroc.

—Nu ai de ales. însoară-te cu ea. Noi ne vom înapoia pe muntele iernii, iar tu poţi veni să ne iei la vară.

Empress se străduia să-şi păstreze vocea calmă deşi ar fi vrut să ţipe de durere.

—O să le spun copiilor...

Glasul i se frânse. înghiţi un nod, apoi continuă cu hotărâre, ochii umplându-i-se de lacrimi:

—Nu ştiu ce să le spun.

O durere cumplită îi sfâşia inima.

—Cred că ei te iubesc mai mult decât mine.

în clipa în care văzu că ochii ei se umplu de lacrimi, Trey fu în picioare şi o luă în braţe, strângând-o cu disperare.

—Nu va fi pentru totdeauna, şopti Trey.

O îmbrăţişă mai strâns, faptul câ îi simţi trupul ei caid fiind ca un balsam pentru mintea iui chinuită.

—Vara va sosi înainte să ne dăm seama, răspunse Empress într-un murmur.

Şi deşi cuvintele îi .erau raţionale, lacrimile îi şiroiau pe obraji.

f

—Nu plânge... nu plânge, o rugă Trey, ştergându-i lacrimile cu degetele sale. Of, Dumnezeule! şopti, dorind
să-i ofere consolare, dorind să existe vreo mângâiere pe¡ care să i-o poată da, vreo vrajă care să-i elibereze dirii acest iad. Şi voi nu trebuie să plecaţi, murmură CÉ tandreţe, sărutându-i părul,

obrajii, dârele de lacrimi sărate. Nu aveţi nici un motiv pentru ca să vă duceţi înapoi.

Gândul de a o pierde, fie chiar şi vreme de şase luni, era insuportabil.

—Nu-mi cere să rămân. Nu pot, răspunse Empress, copleşită de o cumplită nefericire. Nu pot, dacă tu eşti căsătorit cu altcineva.

—E doar o nuntă. Nu-i o căsătorie, se grăbi Trey să spună cu asprime. N-am de gând să trăiesc cu ea.

—Chiar şi aşa, nu pot să rămân, şopti Empress cu un firicel de voce plin de tristeţe.

Nu avea cum să-i explice că, pentru ea, gândul ca o altă femeie să se mărite cu bărbatul pe care-l iubea nu era un simplu aranjament.

într-un fel, actul aceia includea o posesiune înfricoşătoare, şi din punct de vedere legal constituia o obligaţie foarte fermă, indiferent de uşurinţa cu care trata Trey problema. De asemenea, nici Valerie Stewárt nu părea să fie genul de femeie care i-ar îngădui cu nepăşare soţului ei să trăiască cu o alta.

Dar să zicem că Valerie avea şă accepte un divorţ şi captivitatea lui va avea sfârşit. Dacă Empress reuşea să supravieţuiască zilelor până se încheiau cele şase luni, exista o posibilitate ca ea să reziste acestei lovituri nimicitoare. Dar nu aici, văzându-l pe Trey zilnic, nu îndeajuns de aproape pentru a se întâlni cu Valerie care avea să fie doamna Braddock-Black în locul ei. Nu era chiar atât de puternică.

—Ne vom duce acasă de cum voi fi în stare să fac acest ultim efort pe încălţările pentru zăpadă. ,

—Foarte bine, se învoi Trey, deoarece nu avea de gând să se certe cu ea acum. _

Dar nu avea s-o lase să piece. într-un fel sau altul, o va convinge să rămână.

împrejurările veniră în sprijinul lui Trey, care nu fu nevoit să mai prezinte nici un argument convingător pentru a o face să rămână. Soarta vru ca toţi copiii să se molipsească de boala care ameninţase viaţa iui Empress. Tocmai când aceasta începea să se simtă mai în putere, Genevieve se plânse de o durere în gât. Cinci zile mal târziu se îmbolnăvi Guy, şi tot aşa, până când casa deveni un fel de micâ infirmerie. Urmară trei săptămâni de preparări de

prişniţe şi doctorii, de liniştire a unor copii agitaţi şi de plimbare prin casă cu Eduard în braţe, când acesta ţipa de durere din cauza inflamaţiei la urechi care îi apăruse odată cu febra. Trey era cel care îl plimba cel mai mult, deoarece micuţul dormea cel mai bine când îi ţinea Trey în braţe. Dar ceasurile nesfârşite îi costară pe toţi. într-unele privinţe era o binecuvântare, fiindcă zilele premărgătoare nunţii lui Trey trecură, cumva desprinse de mica lume în care trâia Empress, cu copii febrili şi nopţi nedormite, combătând moartea cu toate doctoriile de care dispunea ea, cu rugăciuni şi şoapte de liniştire şi dragoste.

Scăpară toţi cu viaţă, fapt pentru care ea mulţumi cerului. Empress abia dacă remarcă ziua în care Trey plecă să se ducă la nunta lui. în zorii acelei zile ea se prăbuşise, epuizată, într-un somn adânc, şi Trey se îndepărtase pe furiş, fără s-o trezească. Abia spre sfârşitul după-amiezei când se trezi — infirmierele având ordine severe s-o lase să doarmă — o izbi o tăcere neobişnuită; şi îşi dădu seama de motivul liniştei ce domnea în casă.

In ciuda încercării hotărâte de a-şi opri lacrimile, Empress plânse în seara aceea, şi când Genevieve o întrebă ce nu era în ordine, ea spuse doar: „Sunt obosită şi vreau să mergem acasă."

Nu existase nici o modaliatate simplă prin care să le explice copiilor complicata ticăloşie a lui Valerie şi a tatălui acesteia, aşa că Empress le spusese pur şi simplu că aveau să se ducă acasă de îndată ce vor fi toţi sănătoşi, şi că Trey avea să-i urmeze la vară, când ei doi se vor căsători. N-a fost făcută nici o aluzie ia căsătoria lui Trey
cu Valerie. Când Empress le vorbise copiilor despre modificarea planurilor, Trey nu i se împotrivise pe faţă, dar intenţiona ca prin propiile sale mijloace, s-o convingă să rămână.

Biserica era plină ochi, deşi familia Braddock-Black nu venise în forţă. De fapt, cea mai mare parte dintre rude se remarcau prin absenţa lor. Dar Valerie trimisese invitaţii la jumătate din oraş şi nimeni nu se ţinuse departe, toţi fiind atraşi de spectacolul unei nunţi grăbite între doi oameni care de destul de multă vreme nu mai avuseseră de-a face unul cu celălalt. Se făceau pariuri cu privire la motivul pentru care Trey cedase în sfârşit sau pentru care Valerie reuşise în cele din urmă să realizeze imposibilul, chiar

dacă toţi cei care avansau presupuneri îşi dădeau seama că era posibil ca motivul real să nu fie cunoscut niciodată.

Două vagoane pline cu trandafiri albi fuseseră aduse din California, şi biserica semăna cu un nor ceresc înmiresmat, într-atât de încărcată era cu mii de flori. Sau cu o capelă mortuară, gândea ginerele, în funcţie de punctul de vedere pe care-l abordai. Cele opt domnişoare de onoare ale lui Valerie, îmbrăcate toate în rochii de organdi roz, constituiau un contrast vaporas faţă de trandafirii parfumaţi, iar mireasa era superbă — nu exista nici un alt cuvânt care s-o descrie mai bine — într-o rochie de dantelă veneţiană presărată cu perle şi cu o trenă de şapte metri.

Trey se simţea ca un prizonier, şi asta se vedea.

Masa de nuntă a fost unică prin luxul său, de pregătirea ei răspunzând zece maeştrii. Fusese adusă şampanie franţuzească, în cantităţi mari, şi toţi oaspeţii remarcară că ginerele bea vârtos.

Imediat după masă începu să cânte orchestra, dar ginerele încălcă tradiţia refuzând să-şi invite mireasa la primul dans. Prefera să bea, decât să danseze.

Părinţii ginerului rămaseră la masă doar atât cât să salveze aparenţele. Se zvonea că Hazard nu era încântat de acea unire. Bârfele spuneau că mireasa era gravidă, şi că se zicea că băiatui fusese siiit să se însoare, admi- ţându-se că probabil aşa se întâmpiase în căzui lui Trey. Cu recordul stabilit de el în dormitoare, problema era doar de moment şi datorită presiunii efectuate de familia în cauză.

Oare căsătoria să-l transforme pe afemeiatul Trey într-un bărbat de casă? se întrebau toţi. Nenumăratele femei care-l invitaseră la dans cu prilejul nunţii iui erau de părere că o asemenea transformare nu avea să aibă loc. Şi mai exista, desigur, şi cea mai recentă achiziţie a iui, ascunsă la ranch, în sânul familiei sale. Trey era un băiat răsfăţat.

Când sosi vremea ca fericita mireasă şi dificilul ginere să se schimbe în veşmintele de căiătorie şi să piece în luna lor de miere, în expresia lui Trey se simţea clar o nuanţă ameninţătoare. Un oaspete sugeră că Trey nu părea să fie pregătit pentru o viaţă de familie, La care tovarăşul său replică: „Trey n-a fost niciodată împotriva unei vieţi de familie dar cu condiţia ca acea: să fie doar

în doze mici şi cu mai multe femei. Valerie a . le rezolvat o problemă grea.“

—Micuţa drăgălaşă pe care a cumpărat-o el la stabilimentul lui Lily — se şuşotea de la unui la altul — aşteaptă la ranch.

Ochii sciipeau maiiţios. Poate că el îi ducea dorul.

Trey o însoţi posomorât pe Valale până la casa cumpărată de ea cu banii lui şi se opri tăcut în pragul salonului, în timp ce ea îi înmâna unei cameriste mantia de catifea şi îi dădu majordomului ordine pentru servirea unei cine târzii. Trey era obosit, şi şampania îi produsese o durere de cap. Sau poate că ceea ce-i provocase durerea de cap fusese efortui de a-şi stăpâni furia de faţă cu toţi oaspeţii aceia. Exuberanţa plină de mulţumire de sine a lui Valerie, contribuise şi ea la zvâcnetul din tâmplele lut. Căţeaua ipocrită! Îşi jucase la perfecţie rolul de mireasă strălucind de fericire.

După ce-i concedíase pe slujitori, Valerle se răsuci într-un foşnet de mătase şi, cu un gest graţios, i se adresă lui Trey:

—Dragul meu, scoate-ţi haina şi fă-te comod.

Deşi se căsătorise cu ea, dincolo de asta existau limite clare cu privire la ceea ce avea să facă el pentru ea.

—Nu rămân aici, spuse.

Nici nu se gândea s-o atingă şi să rişte sâ fie cu adevărat înlănţuit de ea. Copilul acela nu era al iui, dar cu o altă potrivire a timpului ar fi putut să fie. Intenţiona să aibă grijă ca aşa ceva să nu se întâmple niciodată.

Câteva clipe, Valerle fu nedumerită. Refuzul lui de a rămâne constituia o împrejurare la care nu se gândise. După ce realizase căsătoria, se simţea sigură pe situaţie.

—Bineînţeles că rămâi, spuse pe un ton agresiv. Suntem căsătoriţi. Acesta e căminul nostru.

—Acesta e căminul tău — ripostă Trey, politicos dar dur — nu şi al meu. Dă-mi de veste când vei naşte.

Şi se întoarse să piece.

Éa se uită fix la el, ia bărbatul înalt şi frumos pe care plănuise să-l aibă. Vreme de o scurtă clipă aproape că-şl pierdu stăpânirea de sine, venindu-i să strige şi să-l înjure, dar nu pierzându-şi controlul ajunsese ea atât de departe.

—Ce va spune lumea? întrebă cu calm.

—Sunt sigur că te vel gândi tu la ceva, replică Trey din pragul uşii deschise. Noapte bună!

Empress auzi agitaţia activiţii ce se stârni în casă Is întoarcerea lui Hazard şi a lui Blaze, dar rămase în camera ei, sperând că nici unui dintre ei nu avea să vină la ea Nu era sigură că ar putea să facă faţă unei conversaţii fără a izbucni în plâns. Ceasurile din urmă fuseseră dureroase: era prea mare linişte, cu copiii duşi la culcări
şi cu nimic altceva care să-i abată gândurile decât propria-i companie. Deşi înţelegea necesitatea nunţii lui Trey, un cumplit sentiment de pierdere îi invada întreaga gândire raţională. Ce făcea el acum? se întreba, înlăcrimată. Oare îi zâmbea noii lui mirese; oare îi zâmbea şi ea lui? O ţinea strâns în braţe când dormea? Valerie arăta ca o mireasă radioasă? De ce, se întreba Empress cu tristeţe şi disperare, a fost viaţa mea în ultimii cinci ani, năpăstuită cu o nenorocire după alta? Să fi fost pedepsită pentru cine ştie ce fapte rele neştiute? Cât voi nuii putea să îndur; câte poveri mai pot să suport înainte ca sufletul să-mi fie înfrânt?

Aşadar plânse, singură şi nefericită, şi adormi cu imagini înspăimântătoare şi chinuitoare în minte, în care apăreau Trey şi mireasa lui, în noaptea nunţii lor.

în seara aceea Trey se înapoie la ranch târziu, posomorât şi prost dispus, şi intră în dormitorul său întunecat. Bărbatul care în tot cursul acelei zile chinuitoare avusese o atitudine rece şi stăpânită se prăbuşi într-un fotoliu de lângă pat şi se înfioră. Ochii lui se obişnuiră treptat cu lumina slabă şi, în tăcere, el o contemplă pe Empress, adâncită în somn. Datoria lui fusese împlinită. Amărât în faţa perspectivei lunilor următoare îşi găsea cu mâhnire consolarea doar privind-o pe femeia pe care o iubea.

Ea era ghemuită într-un cuib de pături şi perne, părând foarte mică în patul acela enorm, cu o mână aruncată peste cap, şi părul ei blond sclipea în semiîntuneric asemenea unei sumedenii de râuri alcătuite din lumină lunară. în acest ceas — cel mai dpprimant lucru din nefericita zi a căsătoriei sale — Trey se simţi brusc cuprins de teama că Valerie şi Duncan ar putea să-l împiedice în vreun fel s-o aibă pe Empress. Alungă cu forţa grotescul demon al îngrijorării, spunându-şi că spaima i se datora orei târzii, dispoziţiei lui posomorâte, oboselii de a înşira glume banale la o

mie de oaspeţi.
IMu-şi dăduse seama că oftase decât când Empress se agită. îi văzu ochii deschizându-se lent, apoi mai repede după ce-i zări silueta întunecată. Empress se ridică imediat în capul oaselor, cuverturile de mătase alunecând de pe ea precum valurile unei ape.

—Trey! strigă ea cu o voce caidă şi plină de fericire, aplecându-se instinctiv spre el până când îşi aminti ce se întâmplase în ziua aceea.

Atunci păstră o rezervă, întrebându-se ce căuta el acolo, şi dacă ea însăşi ar mai putea să trăiască încă o clipă fără să-i atingă. Trey mai era îmbrăcat în hainele sale de oraş, cu pardesiul doar'descheiat, fără să şi-l fi dat jos de pe umeri, ca şi cum i-ar fi fost frig, şi fularul de mătase mai era încă înnodat larg sub bărbie.

—Este noaptea nunţii mele, zise el, sImţindu-se rece şi pustiu, jalea intensă desprinzându-se din glasul liniştit şi grav.

O lacrimă alunecă pe obrazul lui Empress, urmată repede de O alta. Eşti mai târfă dacă iubeşti un bărbat însurat? De fapt eşti realmente o târfă? Nu Ştia, şi în Clipa următoare nici nu-i păsă. îşi desfăcu larg braţele.

—îţi mulţumesc, şopti Trey şi se duse spre ea.

Fără a rosti vreun cuvânt o ţinu în braţe, lăsând trupul ei mic şi caid să alunge supărarea şi să topească teama aceea de gheţă, mângâindu-i cu gingăşie părul aşa cum âi alina un copil. Obrazul ei se rezemă pe catifeaua reverului lui, mâinile ei se înlănţuiră în jurul gâtului înfăşurat în eşarfă, şi nici unui din ei nu vorbi. Era de ajuns că el venise şi că ea îl primise cu bucurie. Dincolo de asta se întindea viitorul înspăimântător, şi dacă s-ar fi apropiat prea mult de margine ar fi putut să cadă în abis. Astfel că un bărbat foarte voinic şi puternic, care întotdeauna înfruntase lumea cu o îndrăzneală lipsită de teamă, se aşeză în tăcere pe un imens pat răvăşit şi ţinu strâns la piept o micuţă femeie cu păr auriu, încercând să împiedice universul să se prăbuşească peste ei. Aşa cum era îmbrăcat în întregime în negru şi cu luciul stins al fularu-lui, părea un nor mohorât de furtună, în contrast cu femeia fragilă ca o floare. Dar căldura trupului ei suplu, simţită intens sub mâinile lui mari şi puternice fu cea care pătrundea în sufletul lui făcând să dispară profunda şi recea descurajare.

în dimineaţa următoare, zvonuri insinuante plutiră uşor pe deasupra cafelei la micul dejun, ceva mai intens în sălile de club şi, pe măsură ce ziua înainta, pline de răutate în stabilimentul lui Llly sau în baruri. Şi ajunseră apoi la ranch. Se rezumau la a-ţi demonstra că, pentru o marfă de calitate, te puteai baza pe localul lui Lily.

Majordomul lui Vaierie trăsese cu urechea la uşă — personalul din suita fâmiliei Braddock-Black număra zece slujitori. Singura servitoare care nu dormea când Trey sosise pe neaşteptate acasă o trezise pe verişoara ei la şase dimineaţa. Veştile circulă repede în lumea asta.

Bârfa maliţioasă ajunse la Valerie înainte de a i se aduce prânzul. Un apel telefonic de la o prietenă nesinceră care voia s-o informeze, „pentru propriul ei bine." Deoarece avusese la dispoziţie o noapte întreagă ca să inventeze o explicaţie plauzibilă, Valerie ocoli adevărul cu uşurinţă. „Fusese un caz de urgenţă la ranch", spuse ea, „care necesita grija lui Trey. Nu, ea nu ştia cu precizie când avea să se înapoieze el. Depinde de amploarea crizei. Ce fei de criză? Nu zău, nu acordase prea multă atenţie de îndată ce Trey începuse să vorbească despre waţi, şi energie şi uzine electrice. Ei bine, da" — presupunea ea — „el nu este singurul capabil să rezolve situaţia, dar ştii şi tu cât de răzpunzător se simte el când e vorba de treburi de familie. Şi, desigur, sunt fericită, Eunice. Tu n-ai fi, dacă te-ai fi măritat cu Trey?"
Vaierie avu nevoie de numai câteva ore ca să analizeze sistematic poziţia rivalei sale, şi încă o jumătate de zi ca să pună la punct un plan de acţiune prin care s-p contracareze pe respectiva rivală. Nu avea de gând să fi trudit atâta din greu ca să prindă în plasă cea mai mare captură de la vest de Mississippi numai pentru a constata că el era un soţ fantomă. De acord, avea banii iui şi rangul el ca doamnă Braddock-Black, dar ea voia şi un soţ. Şi asta nu doar de dragul averii lui sau pentru a înăbuşi nişte bârfe prosteşti. Trey era — după cum ştia ea dintr-o experienţă considerabilă — cel mai bun la pat, şi o rodea gândul că el prefera o oarecare târfuliţă în locul el.

Valerie se socotea o femeie inteiigentă. în plus, şi mai important, o femeie frumoasă. Cu frumuseţea ei pusă mult în valoare şi cu inteligenţa ascunsă cu grijă, îşi satis- făcuse de

obicei toate capriciile ei egoiste. Chiar şi Trey, mai greu de sedus decât majoritatea bărbaţilor, sfârşise prin a muşca din momeală.

Poate că fusese de aşteptat ca el să nu rămână prea mult în raza ei de atracţie. El nu se asemăna cu alţi bărbaţi, iar ea era îndeajuns de inteligentă ca să ştie acest lucru. Nu-i pomenise tatălui ei despre faptul că tot timpui plănuise să-i ia pe Trey de soţ. Şi acum că îl avea, o înfuria să vadă că el îi scapă. Să fi fost din cauza femeii aceleia? Sau numai antipatia lui faţă de capcana căsătoriei? Valerie decise că avea să înceapă cu femeia.

Părea fără sfârşit să aştepte încă o săptămână până să se confrunte cu acea achiziţie a soţului ei, de la ranch, dar era necesar. Valerie angajă doi oameni, în care tatăl ei avea încredere, să urmărească vreme de o săptămână toate mişcările lui Trey, şi încă alţi patru pentru a le supraveghea pe cele ale rudelor luk Momentul acţiunii ei trebuia ales cu precizie.

Voia să se confrunte cu iubita lui Trey între patru ochi, fără ca în preajmă să se găsească vreunul dintre membrii familiei Braddock-Black. Deoarece din câte se părea, femeia nu părăsea niciodată ranch-ul, trebuia să se ducă Valerie la ea.
vinsese pe Empress că atât pentru ea cât şi pentru copii nu era necesar să se înapoieze pe muntele Iernii.

Căsătoria lui nu era nimic în afară dé acea ceremonie, şi nu avea să se interfereze în nici un fel în viaţa lui. în plus, era primejdios să se gândească la o revenire în valea înzăpezită. Chiar dacă acum călătoria de întoarcere ar fi lipsită de incidente, eventualitatea altei furtuni îi putea primejdui din nou familia. El nu voia să şi-o închipuie din nou singură, nevoită să facă faţă vreunei situaţii dificile.

—Te rog, o implorase el — omul care niciodată nu trebuise să ceară nimic — rămâi!

Şovăind, dependentă emoţional şl sfâşiată de îndoieli, ea rămăsese. Poate că factorul hotărâtor fuseseră copiii.

—Nu pleca de aici! strigaseră ei. Să ne ducem înapoi? Tot drumul acela? Pe frigul ăsta?

Trey stătea în picioare, încercând să afişeze un interes plin de amabilitate şi ascunzându«şi teama.

—Să-l părăsim pe papa Trey? scânci Eduard, alergând lângă Trey şi înălţându-şl mâinile durdulii ca să fie luat în braţe.

Surâsul lui Trey fu fermecător, dar numai printr-un efort imens.

Cu capul brun şl ciufulit al lui Eduard îndesat în umărul său, cu proprla-l inimă bătând de încântare, Trey întrebă cu calm:

—Aşadar, a rămas stabilit aşa?

în săptămâna aceea, serile lor, când Trey se întorcea din oraş, fură nespus de fericite. Şi, după ce copiii se duceau la culcare, ceasurile petrecute doar de ei doi erau un adevărat paradis.

Capitolul 16

Luni dimineaţa, după un sfârşit de săptămână în care Hazard şi Blaze îi amuzaseră pe copii organizând un concurs de patinaj şi Trey spusese încă o dată: „Vezi ce fericiţi sunt copiii?“, Empress se uită pe fereastră, la strălucitoarea zi de iarnă de afară, mulţumirea umplându-i inima.

Trey plecase foarte devreme, împreună cu părinţii săi. în agenda de lucru a acelei după-amieze figura un vot de o importanţă crucială, şi legiuitorii necesitau un imbold sau o povăţuire suplimentară în funcţie de stare? conştiinţei lor.

Empress şi copiii se aflau încă în sufrageria pentru micul dejun când un Timms foarte jenat o anunţă pe doamna Braddock-Black. Deşi avea un personal numeros, rânch-ul era condus neprotocolar, şi Empress, ca şi fraţii şi surorile el, prin purtarea lor, fuseseră îndrăgiţi de servitori. Timms, majordomul, ţinea deosebit de mult la Empress, pentru bunătatea ei faţă de soţia lui, care suferea de artrită, şi încercase să n-o lase pe Valerie să treacă de intrarea principală, dar fără succes.

Valerie se simţea tare pe poziţie şi pornise cu gândul de a face rău. Petrecuse o săptămână în care clocotise de mânie, o săptămână în care fusese nevoită să aibă de-a face cu musafirii băgăcioşi, toţi măcinaţi de o curiozitate lacomă, toţi întrebând unde era şi ce făcea soţul ei. Fusese o săptămână enervantă, îngrozitoare, plină de certuri, întrebări grosolane şi respingeri ale unor remarci obraznice. Un coşmar oribii pe care ea nu-l avusese niciodată în vedere dar pe care intenţiona să-l remedieze. Era hotărâtă ca, pe indiferent ce cale, să-şi vadă soţul sub acoperişul ei, şi întrevederea aceasta cu iubita Iul era una dintre căi.

Abia sfârşise Timms să-i pronunţe numele că Valeri® şi trecu rapid pe lângă el» intră cu paşi măreţi în încăperea; înveselită de lumina soarelui, cu capa de samur alunecând maiestuos în urma ei şi, cu ochii ei albaştri aţintiţi asupra lui Guy,

spuse:

—Asta nu poate fi unui dintre cei ai lui Trey. E prea fn vârstă, susură ea dulce.

Ochii ei fardaţi se îngustară când privirea îi trecu la Eduard.

—Ah, cel mic... ăsta trebuie să fie al lui Trey.

Se întoarse, în aşa fel încât rămase faţă-n faţă cu Empress.

—Şi al tău?

Aşadar, asta era, gândea Valerle cu bucurie. Un răspuns la acea atracţie inexplicabilă. Trey avea un copil de la această femeie. Din câte se părea, o cumpărase în noaptea aceea, la localul lui Lily, nu pentru noutatea pe care o oferea femeia, ci ca pe un act de posesie. Niciodată nu-şi dăduse seama că el era atât de năzuros în privinţa împărţirii avutului său CU alţii, dar dacă un copil conta atât de mult, atunci un copil fâcut iui Trey avea să fie în mod cert indispensabil în căsnicia lor.

Empress era în mod vizibil îngrozită de grosolănia lui Vaierie, şi aruncând o privire rapidă spre Timms, care se oprise înspăimântat în pragul uşii, ascunzându-şi totodată revoita cu o hotărâre moştenită de la zece generaţii de nobleţe, îi spuse majordomului:

—Te rog, Timms, condu-i pe copii afară.

Tonul imperativ şi expresia ei poruncitoare modificară părerea preconcepută a lui Vaierie despre târfa soţului el. Femela aceasta cu păr spăiăcit, mult mai măruntă decât se aştepta ea, nu era marfa găsită de obicei la stabilimentul lui Lily, deşi Lily se lăuda cu calitatea ofertei sale. Femei? aceasta despre care vorbise toată lumea — nu numai pentru că se scosese la mezat — nu semăna nici cu o stricată şi nici cu o muncitoare angajată pe un salariu prăpădit, iar uşorul accent care o distingea faţă de femeile de rând o situa şi el la un nivei superior, greu de sesizat. Ochii ei deloc timizi sporeau această impresie.

Printr-un efort interior, de parcă ar fi ridicat nepăsător din umeri, Vaierie trecu dispreţuitor printre însuşirile neobişnuite ale lui Empress. Din partea ei, femeia nu avea decât să arate ca o regină măreaţă. Cu toate aerele ei grozave nu era decât o ţărăncuţă sail o slujnică de fermă care se vânduse într-un bordel. Nici pe departe genul de femeie pe care Vaierie o considera ca pe o ameninţare. Valerie era un produs al clasei sale sociale, care recunoştea superioritatea inerentă a bogăţiei. înclinaţiile ei

necaritabile şi egoiste întăreau aprecierea pe care societatea o atribuia valorii ei, şi în ochii săi, Empress se situa atât de mult sub nivelul ei încât putea fi din principiu neglijată ca ameninţare serioasă. Cu toate acestea, deoarece iui Vaierie nu-i plăceau lucrurile neduse până la capăt şi cu atât mai mult îl displăceau bârfele care sugerau că Trey ar fi fost îndrăgostit de această femelă de categorie Inferioară, o scurtă confruntare avea s-o facă pe individa asta să-şi vadă de drum.

îndată ce copiii părăsiră încăperea, Empress se ridică în picioare, punându-şl mâiniie pe masă pentru a le împiedica tremuruf. Cei mai îngrozitor coşmar al ei se adeverise: se afla faţă în faţă cu soţia lui Trey.

—Ce vreţi? întrebă cu bruscheţe.

Vaierie se uită cu obrăznicie la Empress.

—Voiam pur şi simplu să te cunosc, draga mea. Nu trebuie să te zburleşti aşa — nu-i ceva neobişnuit ca iubitele iui Trey să se suprapună.

înălţă din umeri, şi mişcarea făcu să sclipească samurul.

—întotdeauna a avut mare căutare; cere-i să-ţi povestească despre venirile şl plecările de la apartamentul lui din oraş, spuse cu un surâs răutăcios cu aparenţă de dulceaţă. Sunt povestioare foarte nostime.

Arată ca o copilă, gândea Vaierie în sinea ei, în rochia asta de lână roz, cu părul legat la spate cu o panglică. O înţepătură de enervare îi străpunse mulţumirea de sine ia vederea sincerei inocenţe feciorelnice a femeii — o

Flaeăra argintie V- C *w*. a dragostei .tfW* 2
aparenţă de nerealizat pentru propriul ei stil de frumuseţe, şl când vorbi, ciuda străbătea prin falsitatea mieroasă a cuvintelor:

—Putem fi prietene, zise cu inflexiuni dulcege ale glasului, ca o pisică atunci când dă, în joacă, prima lovitură cu laba unei păsări rănite.

—Nu mă interesează să fim prietene, şi nici nu mă preocupă trecutul lui Trey. Nu sunteţi binevenită aici, spuse Empress, apăsat. Vă rog să plecaţi.

Faţă de siguranţa caimă din tonul Valeriei, încerca să-şi păstreze glasul ferm, şi o atitudine rece când se referea la atracţia iui Trey pentru femei. Nu avea nevoie să[1] i se aducă aminte de

reputaţia iui — în nici un caz nu de către această femeie superbă care îl cunoscuse vreme de mai mulţi ani decât ea.

—Nu sunt binevenită în casa soţului meu? ripostă Vaierie aiene, deşi grosolănia îi era extrem de vădită. Eşti prea încrezută. Sunt soţia lui.

Ochii i se âţintiră în cel ai iui Empress şi adăugă încet:

—Port copilul lui.

—Nu am chef să mă cert cu dumneavoastră — replică Empress, siguranţa din vocea lui Vaierie având un efect dezastruos asupra liniştii ei sufleteşti — iar Trey nu se va înapoia înainte de cină. Vă rog să mă scuzaţi...

începu să ocolească masa, intenţionând să ocolească încăperea, şi inima îi bătea cu putere în piept ca urmare a enervării produse de cuvintele liniştite şi sigure ale lui Vaierie.

Deşi îşi spunea că Trey pe ea o iubea, chiar dacă îşi amintea cuvintele iui despre falsitatea şi şantajui folosit de Valerle, cuvintele aceiea cumplite: „Port copilul lui Trey“, erau zguduitoare prin simplitatea ior. iar aiuzia la escapadele lui amoroase în oraş şi dezinvoltura cu care se referea Vaierie ia ele îi provocau un ait junghi de nelinişte. Oare era în stare Trey să renunţe ia vechiul lui stil de viaţă? Măcar dacă l-ar cunoaşte mai bine... nu mai bine, pur şi simplu vreme mai îndelungată.

—Nu cred că Ttey se va înapoia în seara asta, spuse Vaierie de parcă ar fi transmis un mesaj întâmplător. Mi-a spus să-l aştept cu cina la opt.

Cacealmaua ei sfruntată avu efect.

—Vă înşeiaţi, replică Empress pe un ton tăios. El nu vrea să vă vadă.

Dar lovitura fusese nimicitoare, şi deşi ea încercă să-l ascundă, spasmul de durere fu vizibii. Nu se putea ca el să se ducă să ia cina cu ea, de ce afirma ea asta? Cum putea să mintă, cum era posibil să facă tot drumul până aici ca să mintă?

—Nu zău, draga mea, tare naivă mai eşti! susură Vaierie, cu un zâmbet plin de răutate. Asta îţi spune el?

—Este adevărul.

Dar chiar în clipa în care rostea cuvintele, în suflet i se strecură o îndoială insidioasă, şi glasul, departe de a mai fi ferm. Trey era foarte iscusit în vorbe dulci şi avea experienţă în intrigi amoroase.

Oare revenise pur şi simplu la obiceiurile mai vechi, oare toate şoaptele de iubire fuseseră doar... cuvinte? Altminteri, cum ar avea femeia aceasta atâta tupeu şi siguranţă de sine?

Privirea lui Vaierie se îndreptă spre fereastră, afară.

—Aici, la ţară, îmi pot da seama cât de uşor te poate el păcăli.

Ochii ei strălucitori reveniră spre Empress, cu o expresie batjocoritoare, care sfărâma încet dar sigur încrederea lui Empress în cuvintele lui Trey.

—Trey este un scump, dar şi un răsfăţat, trebuie să ştii asta. Ne vrea pe amândouă, pricepi?

Combătându-şi neliniştile cauzate de gelozie şi siiin- du-se să-şi păstreze vocea calmă, Empress spuse:

—De la nuntă nu te-a mai văzut.

Toate astea sunt minciuni, eşti o mincinoasă, el nu s-a mai întâlnit cu tine, striga în sinea ei, dar scepticismul şi îndoiala îi sporeau sub atacul continuu ai replicilor sigure ale lui Vaierie.

Fisurile făcute deja în platoşa ei se lărgeau.

fcaftuft "$^{a}{}_{a}$1«T^{e} mf?*ş

—Vai, Doamne, ce păcat, copilă! Pur şi simplu nu aşa stau lucrurile, zise Vaierie, clătinând încet din cap, cu prefăcută compasiune. Mă vede zilnic.

Constatând micul icnet ce-i scăpă lui Empress, Vaierie continuă să răsucească cuţitul în rană:

—De fapt, mai mult din curiozitate decât pentru orice altceva m-am hotărât să vin să te vizitez în dimineaţa aceasta.

Ce uşor este, gândi ea, cu o ţărăncuţă ca asta. Fără îndoială crede în Dumnezeu şi în iubirea eternă şi în toate celelalte banaliţi despre fericire.

—Ştii desigur — continuă, modulându-şi cu grijă glasul, hotărâtă s-o lămurească pe această fată incredibil de naivă — că viaţa amoroasă a lui Trey a fost întotdeauna scandalos de plină. Cunoscându-I de ani de zile, eu am înţeles asta... hm... în mod realist, înainte de a ne căsător.. în definitiv toţi bărbaţii sunt bărbaţi.

Zâmbi, şi vreme de o clipă fulgerătoare, în ochi i se văzu răutatea.

—Ţi-aş sugera, draga mea, să ai grijă aă-ţi asigure viitorul acum, cât timp pasiunea lui mai este înflăcărată. Nici una din

preferatele lui Trey nu durează foarte mult, aşa că ar trebui să priveşti lucrurile cu un scrupulos simţ practic. Deşi, ţinând seama de vârsta acestui băieţei al tău, s-ar zice că poate te pricepi mai bine decât mine cum să procedezi. Te felicit pentru longevitatea ta — un record, sunt convinsă, în cazul lui Trey.

„încetează!", ar fi vrut Empress să strige. „Nu-i adevărat!" Nici unui din cuvintele batjocoritoare ale acestei femei ironice nu era adevărat.

—Este Imposibil ca Trey să vă mai fi văzut, se împotrivi Empress, privind-o cu sinceritate. în timpul zilei este la adunarea legislativă, împreună cu părinţii săi, şi în fiecare seară vine acasă.

Vaierie izbucni într-un râs plăcut şi vioi, de tăgăduire.

—Nu zău, dragă, părinţii lui Trey îl adoră, toată lumea ştie asta. iar dacă el spune că îşi însoţeşte părinţii, ei îl
vor susţine. Dar în loc de a lucra în şedinţa legislativă, el îşi petrece zilele cu mine — declară ea calm — ba chiar într-un mod extrem de piăcut, aş putea să adaug.

—Minţi!

Cu inima îndurerată şi înnebunită de mâhnire, Empress zvârli cuvântul în faţa frumoasei şi bogat îmbrăcatei femei.

Era o satisfacţie să vadă acea gelozie. Ducându-şi un deget la bărbie, cu un gest studiat, Vaierie spuse:

—Hai să vedem... Vineri, Trey purta costumul albastru, cu o cămaşă cu dungi gri; joi avea haine de gaiă, şi a lipsit câteva ore pentru a lua prânzul cu Judd Parker.

Lui Empress i se strânse inima. Trey îi vorbise râzând despre prânzul lui cu Judd Parker şi discuţia lor referitoare la nefericita predispoziţie a acestuia spre pocher — un pocher la care pierdea. Cu o sclipire ironică în ochi, Trey îi spusese că-i propusese lui Judd să-l instruiască în chiţibuşurile mai rafinate ale jocului. Accesul femeilor nu era permis în clubul „Montana[11], aşa că nu era posibil ca Vaierie să-l fi văzut acolo din întâmpiare.

—Ai vrea să auzi mai multe? susură Vaierie, simţind gustui victoriei.

Cuvintele i se învârteau acum cu o duiceaţă plină de voioşie, şi faţa bietei Empress devenise aibă ca varul.

—Puţină supă i-a pătat cămaşa marţi... sau să fi fost miercuri? Am uitat, continuă ea cu o insistenţă teatrală, sub imboldul

senzaţiei de putere pe care o încerca întotdeauna când se prefăcea deosebit de bine şi dând tonului ei inflexiuni studiate cu grijă. Dar camerista a fost mustrată cum se cuvine, poţi fi sigură, pentru faptul de a-i fi distrus cămaşa. în zilele noastre este absolut imposibil să mai găseşti servitori buni, adăugă ea cu o încruntare ironică.

Ce putea, mai mult decât atât, să dezvăluie femeia aceasta sigură de sine? se întreba Empress, simţind în gură gustui amărăciunii. Durata timpului în care făceau dragoste? îl táchinase pe Trey în legătură cu cămaşaluişi el trecuse cu nepăsare peste subiectul acela, aşa cum fără îndoială
ar fi tratat cu nonşalanţă orice altceva de care l-ar fi acuzat ea. Era oare posibil — întreba un glăscior plin de speranţă, nesocotind siguranţa de sine a lui Vaierie — era oare posibil ca aceasta să mintă? Nimic nu era adevărat din toate clipele înspăimântătoare de până acum. Tuiburată, Empress era silită să admită că Trey dusese întotdeauna o viaţă de răsfăţ, fără restricţii, având mereu la dispoziţie femei care îl asaltau, dornice să-l placă. Să fi fost pur şi simplu ultima, urmând să fie în cele din urmă dată la o parte ca toate celelalte? Sau el era sincer, Vaierie nefiind decât un coşmar îngrozitor, care se va risipi în curând?

—Dacă nu mă crezi — zise Vaierie, ai cărei ochi albaştri străluceau şi a cărei voce sarcastică sfâşia închipuirea lui Empress ce dorea ca toate astea să fie un vis — întreabă-l pe Trey, deşi el nu se va înapoia la ranch pentru cină, de vreme ce ia masa cu mine.

Vaierie înţelesese de la tatăl el că o adăugire la proiectul de lege privitor la drepturile de păşunat urma să fie propusă ca manevră politică, cu puţin timp înainte de suspendarea şedinţei pentru deliberare, şi dacă se întâmpla aşa ceva, existau mari şanse ca Trey să fie silit să rămână acoio până târziu. Vicleşugul ei era calculat, iar ea era aproape sigură că avea să-i reuşascâ. Vaierie se mândrea cu priceperea ei în pregătirea situaţiilor... niciodată nu fusese adepta asumării unor riscuri.

—Ah, apropo, Trey a uitat astea, adăugă ea cu o nepăsare exersată, scoţând dintr-un buzunar Interior al capei sale o pereche de mănuşi de piele.

Cu o răsucire delicată a încheieturii mâinii, le lăsă să cadă pe

masa din lemn de mahon lustruit, şl desenul unei pume negre brodat cu mărgele pe pielea fină sclipi în lumină ca un fulger înşelător.

Dacă pentru toate celelalte era posibilă o explicaţie, mănuşile lui nu puteau fi ignorate. Trey le purtase în oraş în ziua în care se îmbrăcase cu haine de gaiă. Empress se uită cu disperare la mănuşile din piele de culoare deschisă şi apoi îşi ridică privirea spre femeia superb îmbrăcată
care, cu calm, fi sfărâma întreaga viaţă. Soţia lui Trey era mai frumoasă decât îşi imaginase ea, contrastul dintre tenul ei de un alb imaculat şi părul negru fiind izbitor, trupul ei înalt şi plin părând uluitor, rochia grena şi capa de samur provenind de la o casă de mode din Paris, iar perlele de la gâtul ei neavând nici un cusur. Generozitatea lui Trey, desigur. El vorbise întotdeauna despre Vaierie cu nonşalanţă, nedându-i importanţă, dar ea nu era genul de femeie pe care s-o poată trece cu vederea un bărbat. El recunoscuse că fuseseră amanţi, şi având-o în faţa ei pe această femeie strălucitoare, Empress înţelegea de ce.

„Era o mincinoasă", spusese el, răsfăţată şi încăpăţânată, urmând să pună mâna pe banii lui, şi Empress voia să-l creadă pe Trey. Dar multă crezare trebuia să i se dea şi soţiei lui şi felului amănunţit şi intim în care-l cunoştea aceasta pe Trey, cunoscând şi activităţile din săptămâna precedentă... o cunoaştere care îl condamna. Chiar dacă ar fi vrut să nu ţină seama de spusele lui Vaierie, să le considere pe toate ca fiind minciuni şi să-l creadă pe Trey, inima ei îndurerată tot mar fi putut să ignore mănuşile. Acestea zăceau pe masă ca o dovadă grăitoare — mănuşi indiene frumoase, păstrând încă în degete forma uşoară a mâinilor lui. „Trey le uitase", zisese Vaierie, aşa cum ai spune: „Preferi să fii spânzurată sau împuşcată?", cu o insuportabilă siguranţă de sine, şi dacă ar fi folosit la ceva, dacă prin asta Trey ar fi devenit în mod irevocabil şi absolut al ei, ar fi sfâşiat-o pe Vaierie bucată cu bucată. Dar asta nu l-ar fi făcut pe el s-o iubească, nici să-i fie credincios, gândi Empress în mod confuz. N-ar ajuta la nimic.

Zona de graniţă vestică era o linie în care trebuia să te descurci prompt, o caracteristică extrem de evidentă aici, ia marginea civilizaţiei, şi din câte se părea, atât Trey cât şi Vaierie erau adepţii unei interpretări libere a eticii, într-o regiune ca asta, între

un om ticălos şi unui bun, între bine şi rău exista o linie de demarcaţie foarte fină, şi Vaierie, cu un pragmatism propriu soţiilor, accepta că
„bărbaţii sunt bărbaţi". în mod evident, Trey trăise întotdeauna după acest dicton îngăduitor.

îndurerată şi tulburată, Empress se întrebă: Mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Este oare posibil ca toate cuvintele acelea fermecătoare de iubire să fi fost tot minciuni?

—Sper că nu crezi că el ar fi avut de gând să se însoare cu tine, zise Vaierie cu nepăsâre, ca şi cum ar fi putut să vadă dincolo de tăcerea inexpresivă a lui Empress şi să-i citească gândurile.

li zâmbi blajin, ca unui copil care greşeşte fără să vrea.

—Nu zău, draga mea, Trey este obişnuit cu o adoraţie fierbinte, şi îi plac cuvintele de iubire seducătoare, spuse în joacă. Nu trebuie să-ţi închipui că eşti cea dintâi... iar el are o experienţă formidabilă, asta n-o neg. însă niciodată nu s-ar fi căsătorit cu tine.

„Cuvinte de iubire spuse în joacă", aşa le numea Vaierie. Cât de potrivit pentru un bărbat atât de obişnuit să se joace de-a dragostea! Aşadar el îşi petrecea zilele distrându-se împreună cu soţia sa, şi serile cu femeia uşor de păcălit pe care o cumpărase la localul lui Lily. Fusese naivă, sperând că el avea s-o privească altfel, iar el se bucura de ea în felul lui caracteristic, cu un farmec iscusit care se manifesta prin bunătate faţă de copii, îşi revărsa cu nonşalanţă binefacerile imensei lui averi, o liniştea cu cuvinte de iubire spuse în joacă atunci când era nevoie ca „adoraţia ei fierbinte" să fie domolită.

Ruşinea şi o mânie plină de mâhnire îi înfioră pielea la gândul prostiei sale nechibzuite, a naivităţii ei nebuneşti. Bărbaţii cu experienţă de felul lui Trey primeau în mod deschis şi firesc plăcerea pe care le-o dăruiau femeile, atât fără scrupule cât şi fără pretenţia veşniciei. Ce proastă, ce proastă încrezută!, răsuna ca un ecou tulbure în mintea ei, şi când îşi înălţă privirile, tot ce văzu fu gura de un roşu aprins a lui Vaierie, zâmbind de naivitatea ei prostească. Brusc, simţi că-i vine să vomite, şi înainte de a se face complect de răs în faţa acestei femei calme şi
decorative, Empress trecu pe lângă gura surâzătoare şi capa de samur şi ieşi în goană din încăpere.

Privind în urma micuţei temei ce fugea, cu părui ei iung fluturându-i pe spate în şuviţe fine, Vaierie, cu un zâmbet de mulţumire pe buzele-i uşor rujate, murmură:

—Adio, ţărăncuţo!

în timpul înapoierii sale cu sania la Helena, Vaierie se felicită, mulţumită de sine, pentru câştigarea primei runde, încântarea ei fiind tangibilă, vizibilă pe gura ei surâzătoare şi în strălucirea ochilor.

Mănuşile fuseseră un noroc neaşteptat. Trey şi le uitase în ziua în care luase prânzul împreună cu Judd Parker, şi omul ei, urmărindu-l pe Trey, şi le vărâse în buzunar.

Acum nu-i mai rămânea decât să vadă cât de mult avea să se opună femeia aceea fragilă şi îngrozitor de naivă. Oricum, se gândea Vaierie cu un instinct de animal de pradă, rezistenţa ei avea să fie mai degrabă minimă.

Singura împrejurare care prezenta foarte slabe incertitudini era extrem de marea posibilitate ca băieţelul să fie al lui Trey. în acest caz, un ataşament mai puternic decăt obişnuita lui implicare trecătoare ar fi putut să schimbe întrucâtva situaţia.

De fapt, neaşteptata privelişte a iubitei lui Trey înconjurată de copii mici era uimitoare. Niciodată nu şi-i imaginase pe Trey — abilul om de lume — în acel menaj familial banal, fără precedent. Mereu cu simţ practic, în clipa următoare renunţă ia inutilele speculaţii în legătură cu imaginea lui Trey şi îşi concentră atenţia asupra unor probleme mai presante.

Avea nevoie de o poveste credibilă pentru vizita ei la ranch, în cazul în care Trey i-ar fi cerut socoteală.

Ca într-o partidă de şah, era întotdeauna avantajos să pianuieşti câteva mişcări în avans faţă de adversarul tău.

Ajungând în intimitatea dormitorului, Empress încuie uşa, înaintă fără să-şi dea seama de ce în mijlocul vastei încăperi, şi se opri în loc, tremurând. Lui nu-i pasă, lui nu-i txisă, răsunau neîncetat cuvintele în mintea ei, şi la fiecare repetare stomacul i se încorda împotriva nevoii de a vomita. Oare nu se aşteptase, în partea raţionată a minţii ei, la o iubită? Nu ştiuse încă de la început că bucuria ei era prea mare ca să poată dura? Nu înţelesese înclinaţia lui Trey spre distracţii?

Vei supravieţui, îşi spuse cu asprime pentru a-şi dovedi

tremurul. Nu moare nimeni din dragoste neîmpărtăşită, ₩ş₩ zise, silindu-se să meargă până la fotoliu şi să se aşeze. Sprijinindu-şi bine mâinile pe braţele fotoliului, se ţinu de ele zdravăn şi se strădui să-şi stăpânească senzaţia de greaţă din stomac.

O părăsise pentru Vaierie... o părăsise.

Nu se putea opri din tremurat, cu toate procesele de gândire reduse la un singur gând fix —numai pierdere — asemenea unei fiare feroce, care-i sfâşia măruntaiele.

O oră mai târziu continua să fie în aceeaşi poziţie.

—S-a sfârşit. Toate sentimentele acelea frumoase s-au terminat.

Trey nu venise acasă la cină, şi speranţa intensă care dăinuise dincolo de logică şi disperare era irevocabil zdrobită: el lua masa împreună cu Vaierie. Lui Empress îi fu imposibil să mănânce, deşi, cu eroism, se prezent# în faţa copiiltor cu o înfăţişare calmă. Ei îi simţeau nefericirea, erau ei înşişi zguduiţi de vizita lui Vaierie, şi încercară cu prudenţă să atace subiectul doamnei Trey Braddock-Black. Uluitoarea veste nu putea fi explicată cu nonşalanţă, deşi Empress relată o versiune mult mai corectată a ameninţării adresate membrilor clanului lui Trey şi recunoscu faptul că Trey se căsătorise într-adevăr cu femeia care îşi făcuse în dimineaţa aceea apariţia în camera pentru micul dejun.

„Căsătorit doar pentru o durată de timp trecătoare", adăugă ea când izbucniră întrebările lor surescitate, cu un glas în care exista doar puţină convingere şi încă şi mai puţină speranţă. Şi pentru întâia oară de când îl cunoscuse pe Trey, aduse în discuţia cu copiii posibilitatea de a se înapoia în Franţa pentru a pretinde drepturiie lui Guy.

—S-ar putea ca acum, pe durata căsătoriei temporare a lui Trey, să fie momentul potrivit pentru a regia problema domeniilor lui papa, spuse ea, străduindu-se să păstreze un ton moderat, de parcă universul ei nu s-ar fi destrămat în jurul său, ca şi cum o călătorie întreprinsă imediat în Franţa ar fi fost cel mai raţional dintre planuri.

Copiii tăcură când ea pomeni de călătorie, cei mici necunoscând în viaţa lor decât muntele, iar Guy şi Emiiie fiind nedecişi, deoarece şi amintirile lor despre Franţa erau foarte slabe. Nimeni nu vorbi despre Trey, dar el le domina gândurile, important şi cu

mare putere de influenţare.

—Ne vom mai gândi la asta, rupse Empress tăcerea.

ideea aceasta era colacul ei de salvare pentru a nu-şi pierde minţile. Gândul că trebuia să piece, să se îndepărteze de aici, îi obseda mereu creierul: să piece departe de această situaţie ilegală, departe de dezamăgire. Dacă ar fi beneficiat de luxul de a nu trebui să se gândească decât la ea însăşi, poate că ar fi acceptat ideea de a rămâne pe loc pentru a-şi analiza sentimentele, pentru a analiza minciunile şi durerea. Poate chiar ar fi fost în stare să se hotărască să rămână până când Trey n-ar mai fi vrut-o. însă zi de zi copiii deveneau tot mai ataşaţi de Trey, aşa că ea nu putea să ia în considerare numai propria ei dorinţă. Trebuia să facă planuri pentru viitorul lor. Meritau mai mult decât să trăiască în uitare, într-o casă în care sora lor era amanta unui bărbat bogat.

Mulţumită lui Trey, acum avea destui bani pentru a se întoarce în Franţa. Cel puţin, în privinţa generozităţii nu-i putea reproşa nimic, deşi, dacă era vorba de femeile care beneficiau de dărnicia lui, ea era doar una dintre muite altele. Şi pe urmă, asemenea unui copil care şi-ar dori un

”7S2£T

miracol, gândi cu nostalgie: Dacă mă iubeşte, dacă toate dezvăluirile acelea zguduitoare sunt minciuni, dacă, printr-o formidabilă răstălmăcire a închipuirii, existenţa lui Vaierie ar putea avea vreo explicaţie, dacă totul n-ar fi decât o înspăimântătoare neînţelegere... atunci el ar veni după mine.

După ce copiii fură duşi la culcare, ea rămase singură, gândurile îndreptându-i-se în mod Intenţionat spre întocmirea pianului pentru întoarcerea lor în Franţa. Toate motivele păreau raţionale şi practice — nu mai putea rămâne aici, copiii aveau nevoie de un viitor sigur — dar durerea îi depăşea logice, tristeţea chinuitoare îi înlăcrima ochii, şi se simţea gata să izbucnească în plâns la cea mal mică provocare.

Dacă Trey s-ar fi întors acasă în seara aceea, ea ar fi intenţionat cu tot dinadinsul să-i explice calm că ea şi copiii se hotărâseră să se înapoieze în Franţa, dar când Trey intră în casă era deja foarte târziu, şi pe parcursul serii intenţiile el paşnice se transformaseră într-o mânie înverşunată. Peste durerea şi tristeţea ei de la început se suprapuseră imagini în care şi-i

închipuia pe Trey şi pe Vaierie, şi starea ei de spirit trecuse de la un melancolic sentiment de pierdere la o atitudine de sfidare.

înaintând spre ea cu un zâmbet pe chipul lui frumos, Trey îşi scotea haina de piele.

—Mi-a fost teribil de dor de tine, spuse aplecându-se şi sărutând-o uşor pe obraz.

Empress încercă să surâdă, se strădui să pară ca de obicei, dar singurul lucru la care se putea gândi era seara piăcută pe care o petrecuse el cu Vaierie.

—E târziu, zise pe un ton liniştit, deşi în realitate simţea că-i vine să ţipe.

—Opoziţia a prezentat un amendament surpriză la ora cinci, când mai toţi plecaseră acasă sau porneau spre casă. Sperau să-l treacă la vot cu ajutorul susţinătorilor prezenţi în saiă, dar am obţinut o amânare şi i-am adunat iar pe toţi la un loc. Au pierdut cu două voturi. A fost o competiţie al dracului de strânsă. Aproape că reuşiseră să radă cinci sute de mii de acri din rezervaţie.

Aruncând pe cel mai apropiat fotoliu haina pe care şi-o ţinea în mână, Trey se trânti pe pat şi dădu drumul unui oftat obosit. Erau momente în care simţea că sarcinile îi apăsau greu pe umeri.

—l-am ţinut ia distanţă — zise cu ironia zeflemitoare a unui om care şi-a petrecut întreaga zi în dezbateri încinse şi nu se simte tocmai în formă — încă o dată. >

Când erai înclinat spre cinism, aşa cum era Empress acum, explicaţii de felul celor date de Trey păreau prea perfecte, ca şi cum ar fi fost în prealabil repetate.

—Astăzi a fost aici Vaierie, zise Empress.

Dacă Trey, în graba lui de a c vedea, n-ar fi trecut ca o furtună pe lângă Timms, salutându-i prlntr-o fluturare nepăsătoare a mâinii, ar fi fost informat încă de la parter despre acea vizită.

Se ridică brusc în capul oaselor. ;;

—Ca să provoace necazuri, fără îndoială, zise.

—Avea câteva informaţii interesante în legătură cu...

—Să nu crezi nimic din ce spune, o întrerupse Trey. Este o mincinoasă desăvârşită, aşa cum ştiu prea bine.

—Zicea că ai fost pe la ea... în vizită, încheie, simţind valui fierbinte al enervării.

Trey se încruntă. Vaierie devenea plictisitoare.

—N-am văzut-o de ia nuntă.Ţi-am spus asta.

Era mai crudă şi mai primejdioasă decât îşi închipuise el, gândi Trey. Mâine avea să-i atragă atenţia să stea ia locui ei.

—Ea susţine contrariul! se răsti Empress, atât tonui cât şi cuvintele ei surprinzându-i pe Trey.

Aruncându-şi picioarele peste marginea patului, ei se propti în faţa ei. Ochii îi fulgerau pe sub dunga neagră a sprâncenelor.

—îmi spui — zise ei, glasul devenindu-i brusc calm şi în mod deliberat inchizitor — că în mintea ta există o îndoială?
wtbki "ss"[8]

Rezemându-se de coloana de lemn masiv sculptat a patului, privi cu atenţie faţa lui Empress.

—Poveştile ei sunt foarte credibile, oftă ea. A pomenit despre prânzul tău cu Judd Parker — spuse în şoaptă, întrebându-se când şi cum avea el să nege faptul acela, sau dacă măcar se va obosi s-o facă — şi despre pata de supă de pe cămaşa ta. Şl ţi-a înapoiat astea...

împingând spre Trey mănuşile care o obsedaseră toată seara, îi urmări cu atenţie chipul.

Trey aruncă b privire rapidă spre mănuşile lui, care zăceau pe măsuţa de iângă fotoliul lui Empress.

—Drăcia dracului! exclamă în şoaptă.

Empress îl răstălmăci reacţia ca pe o recunoaştere că era dat în vileag. Âpropilndu-se de masă, el atinse florile multicolore care înconjurau puma neagră din mărgele.

—Căţeaua aia măcar le-a adus înapoi, murmură, respectul lui panteist faţă de totemul şi ta|lsmanul purtător de noroc al tatălui său făcându-l să vadă cu neplăcere faptul că fusese atins de către* Vaierie. Cu siguranţă a pus pe cineva să mă urmărească.

—Asta pare puţin cam exagerat.

„Doamne Sfinte" — ar fi vrut ea să strige — „nu poţi găsi nimic mai bun decăt asta? Cineva care te-a urmărit?“

Ochii ei cercetară simetria perfectă a sprân-cenelor lui drepte şi negre, expresia de autoritate pe care i-o dădea nasul drept, forţa aspră a maxilarului, apoi reveniră, poposind pe frumuseţea luminoasă a ochilor lui, şi ea se întrebă dacă gradul de pasiune pe care o oferea el fiecărei femei varia de la una la alta.

—Nimic nu-i exagerat pentru Vaierie. Femeia e lipsită de

principii. Ascultă — zise el, realmente extenuat după o zi lungă şi obositoare, şl brusc plictisit de veşnicele maşinaţii ale lui Vaierie — mănuşile astea le-am pierdut undeva săptămâna trecută. De la nuntă n-am mai văzut-o, acesta-i adevărul şi cu asta gata.

Luându-şi mănuşile, trecu în camera de toaletă. .

Undeva, într-adevăr, repetă Empress în sinea el cu amărăciune, privlndu-l cum se îndepărtează, subiectul fiind închis, Infidelităţile lui date la o parte cu obişnuitul dispreţ. Fierbând de enervare, se ridică în picioare şi se duse după el în camera de toaletă.

—indiferent care ar fl adevărul — se adresă ea spatelui lui în timp ce el stătea între uşile deschise ale unui dulap cu oglindă şi sub Impresia zâmbetului satisfăcut al lui Vaierie a cărei imagine îl răsări brusc în minte — nú are nici o Importanţă unde anume ţi-ai uitat mânuşile.

El se răsuci scurt spre ea, cu o violenţă stăpânită.

—Ce dracu' vrea să însemne asta? întrebă.

—De săptămâni de zile am tot încercat să-ţi spun că mă simt prost aici — zise ea, gândindu-se la mănuşi, făcute fără îndoială de o altă femeie devotată. Vizita sofiei tale — continuă ea posomorâtă, m-a silit pur şt simplu să-mi dau seama cu exactitate căt de prost

—Nu mi-am dat seama că te simţeai prost, replică Trey cu sarcasm. M-ai fi putut păcăli, iar eu nu am nici o soţie; afirmă el enervat. Am o asigurare de opt luni împotriva unei gloate de linşaj, într-o societate care îţi măsoară valoarea vieţii după culoarea pletii. Fir-ar să fie! exclamă în următorul şuvoi de cuvinte spuse pe nerăsuflate, cobo- rându-şi glasul. Nu asculta versiunea el referitoare la trecutul meu. Nu vreau să mă cert. Nu vezi? Este exact ceea ce urmăreşte ea. Hai să nu ne certăm. Tot ce am de făcut este să rezist câteva luni şl după aceea scap de ea.

Cuvintele lui părură dintr-o dată de o răceală egoistă, ca şi cum nimic n-ar fi contat, decât sentimentele lui, şi în actuala ei stare de spirit, în care domina îndoiala, Empress se întrebă dacă peste câteva luni Trey n-ar spune aceiaşi lucru despre ea. Din câte ştie ea, era posibil ca în urmă cu şase luni el să-i fi declarat lui Vaierie că ea era cea pe care o adora.

—Cred că eu şi copiii vom petrece aceste şase luni în altă parte, spuse Empress pe un ton liniştit, sentimentele fiindu-i

nesigure.

—Nu vreau să pleci, protestă el.

—Dar eu vreau!

—N-o lăsa să ne facă asta. Te rog. Asta-i ceea ce vrea.

In seara asta chiar şi aceste cuvinte avură un înţeles ambiguu când le auzi Empress, ca şi cum Vaierie ar fi grăit adevărul când spusese: „Ne vrea pe amândouă". Oare era adevărat? Oare pe Trey nu-l interesa decât propria-i plăcere şi, asemenea unui copil incapabil să aleagă între două tentaţii, insista să le aibă pe amândouă?

îl iubea, dar toate femeile din viaţa lui îl iubeau. Astăzi, pentru prima dată, vizita lui Vaierie îi întărise convingerea. Şl conversaţia surprinsă între cele trei tinere, în care sé discutase despre reputaţia de afemeiat notoriu a lui Trey îi reaminti lui Empress pofta lui de plăceri, de plăceri dăruite de femei.

—Este ceea ce vreau şi eu, replică Empress cu calm, având impresia că în clipa următoare avea să explodeze în mii de bucăţi.

—O crezi?

Glasul lui era lipsit de orice expresie.

Empress şovăi, şi acea ezitare făcu să izbucnească iritarea lui Trey. întreaga întâmplare cu Vaierie, blestematul lui sacrificiu pe altarul datoriei, renunţarea la libertatea lui de dragul clanului său, constrângerile necesare în următoarele şase luni în aşa fel ca „draga lui soţie“ să nu poată găsi un alt motiv pentru a-l ţine sub control, copleşitorul sentiment de a fi rămas „prins în capcană" — toate explodară dlntr-o dată.

—înţeleg, spuse aproape inaudlbH.

Sub buze, dinţii îi erau strâns încleştaţi.

—Nu ştiu ce să cred, replică Empress cu sinceritate.

Dar pentru un bărbat, pe moment frustat mai mult decât putea să îndure, o minciună liniştitoare ar fi fost mai bună.

—Perfect, spuse el scurt, nările dllatându-l-se datorită efortului de a-şi stăpâni enervarea. Dă-I crezare unei străine pe care până acum n-ai mai întâlnit-o niciodată.

O străină, aş putea să adaug, pe care ţl-am descris-o cu oarecare amănunte ca pe o fiinţă falsă şl mincinoasă. Crede-o pe ea, nu pe mine. îţi mulţumesc, cel puţin pentru brusca ta...

Gura I se schimonosi într-o grimasă de dezgust, ca şi cum

cuvântul ar fi fost murdar.

—... brusca ta onestitate. Nu-mi dădusem seama cât de superficiale erau asigurările tale de Iubire. îmi închipuiam[1] că mă iubeşti.

—Te iubesc.

—Şl eu pe dumneavostră, doamnă, replică Trey, făcând în zeflemea o scurtă reverenţă. Acum că ne-am încredinţat unul pe celălalt de dragostea noastră nemuritoare, te rog să mă scuzi dacă mă retrag să mă culc. A fost o zl lungă — spuse cu o modestie stăpânită — şi ziua de măine promite o luptă tot atât de dură pentru a ţine mâinile lacome departe de pământurile indienilor. Deşi am uiţat — murmură el cu un zâmbet amar — că se presupune# că urma să-mi petrec ziua cu soţia mea. Ei bine, oricum... Iartă-mi oboseala, şi noapte bună!

Ziua de azi fusese una dintre cete mai dure lupte de până acum, şi fusese câştigată la mustaţă. An de an era tot mai greu să fie salvat pământul rezervaţiei de interesele abuzive. An de an, lungile ceasuri deveneau tot mai lungi, vechile argumente tot mai puţin convingătoare. Singurul lucru de care se părea că le păsa tuturor erau banii. Pământul însemna bani, iar terenul rezervaţiei constituia bogăţii imense. Uneori Trey simţea că lupta cerea un efort prea mare. Fără rost. Fără a se sfârşi vreodată. învingi anul trecut, anul acesta, astăzi, numai pentru a întâmpina un atac şi mal puternic mâine, luna viitoare. .

Era ca şi cum el şi tatăl lui, şi clanul lor ar fi încercat să întoarcă din drum, el singuri, valul unui flux. Era obosit, cumplit de obosit, şi acum trebuia să lămurească situaţia cu Vaierie. Iar Empress avea nevoie să fie consolată. Convinsă de dragostea Iul. Din nou.

Mâine... mâine va putea sâ înfrunte totul cu un curaj reînoit.

Trey se trezi devreme. Acum se fâcea o încercare împotriva rezervaţiei Picioareior-Negre. Doamne Sfinte! Niciodată nu se termina. Sărutând-o uşor pe Empress în lumina cenuşie ce precede zorile, se ridică să se îmbrace în grabă. Lăsă pe pernă, lângă capul ei, un bilet de scuze, în care-i spunea că o iubeşte mai mult decât pe Rally şl pe Clover la un loc, şl că dlseară, când se va înapoia de la Helena, avea să-i risipească toate îndoielile în legătură cu Vaierie.

victorie răsunătoare împotriva cetor care încercau să obţină

pământfitUrtle Picioarelor-Negre, şt când Hazard îl felicită pentru formidabila iul energie şi pentru iscusita conducere a apărării, Trey replică:

—Trebuia s-o fac. Dlseară e obligatoriu să mă duc acasă. Nu există scuze. Şi am de făcut ceva cumpărături. Ne vedem mâine.

Cumpărături? se miră Hazard, privlndu-şl fiul cum coboară în goană scara de marmură. Asta chiar că avea să fie o premieră.

Trey se înapoie ia ranch devreme, încărcat cu daruri pentru Empress şi copii, însă fu întâmpinat de un Timms surprins.

—Au plecat, domnule, spuse majordomul. Domnişoara Jordan şl copiii au plecat la unsprezece, ca să vă întâlnească în oraş. Nu v-aţl întâlnit?

Trey încremeni. Trase adânc aer în piept şi Inima începu să-l bată din nou.

—Cum a ajuns la Helena?

—Cúsanla.

Trey câştigă o

Timms înghiţi un nod ce-i urcase în gât. Glasul stăpânului său nu era prea calm.

—l-a condus Rudy, preciză apoi.

—El a revenit?

Cuvinte rostite scurt, ca nişte arme ucigătoare.

—Da, domnule, răspunse Timms, pe a cărui frunte apărură broboane de sudoare. S-a înapoiat la patru.

—Adu-I la mine, zise Trey pe un ton grăbit, punând pe masa din hol pachetele pe care încă le ţinea în mână.

Cadourile le alesese el însuşi, în loc să lase sarcina aceasta în seama lui Timms, aşa cum procedase întotdeauna. Timms şi Bolton, omul de afaceri al tatălui său, cunoşteau adresele tuturor femeilor bune sau nu de măritat pe o rază de o sută cincizeci de kiiometri, şi se mândreau cu gustul lor în materie de bijuterii.

—Imediat — adăugă Trey, între sprâncene ivindu-i-se o cută când îşi consultă ceasul. în bibliotecă.

Când cinci minute mai târziu intră răndaşui, Trey încă nu-şi scosese paltonul şi mănuşile. Stătea ţeapăn, încercând să respire normal.

—Unde al dus-o pe domnişoara Jordan? întrebă repede.

Nu se observa nici o mânie. Glasul nu se ridicase faţă de o

vorbire modulată cu grijă. Chipul îi era inexpresiv.

—La magazinul lui Irwin, domnule Braţldock-Black. Spunea că urma să vă întâlniţi acolo.

—La ce oră?

—Când am ajuns acolo?

Trey dădu din cap în semn că da.

—Cam pe la unu şi jumătate, domnule.

Nepoftit, gândul nimicitor îi trecu prin minte. Două şi douăzeci pentru a lua trenul Union Pacific spre Laramie. Următorul Iul gând îl respinse pe primul. N-ar face ea asta. Cât timp ar dura, se întrebă în clipa următoare, până să-i găsească urma? Nu era nici o nevoie ca ea să plece. Absolut nici una, blestemat să fie sufletul negru al iui Vaierie! Fu în picioare şl străbătuse deja jumătate din distanţa până
a dragostei
la uşă când îşi aduse aminte de Rudy. Oprindu-se la mijlocul pasului, se întoarse spre el.

— îţi mulţumesc, îl zise, şi spune-i mecanicului că peste zece minute voi pleca înapoi spre Helena.

Urcă scara în goană şi trânti de perete uşa dormitorului, ca şi cum prin violenţa gestului său ar fi putut să-i apară în faţa ochilor. Camera era cumplit de tăcută, ciudat de pustie acum când ei se obişnuise cu prezenţa el. Ochii iui cercetară vidul nelocuit, căutând vreo explicaţie, sperând că va «(ista vreun motiv frivol pentru absenţa ei.

Când văzu biletul proptit alături de al lui, pe pernă, îl copleşi o senzaţie de leşin. îndreptându-se spre pat, se mulţuitii să-l privească vreme de câteva plipe nesfârşite, amânând lovitura la care se aştepta. Mai întâi luă biletul său şi-l întoarse pe partea cealaltă ca să vadă dacă fusese deschis. Fusese. îl lăsă şă cadă şi, foarte lent, întinse mâna spre un pilc alb asemănător, pe a cărui suprafaţă netedă era scris, în mijloc, numele lui. ,

Nu era un bilet scurt, şi nici unui mânios. Scrisul mărunt al lui Empress îi aducea la cunoştinţă decizia ei de a pleca — vorbe pe care le auzise deja în seara precedentă, cu câteva fraze în plus în sensul că ea credea că era mai bine pentru toţi dacă avea să-l aştepte în altă parte. Cu uşurare, Trey citi fraza în care îi spunea că-1 Iubeşte. „Ne înapoiem în Franţa"— încheia ea — „ca să ne

ocupăm de moştenirea lui Guy. îţi voi trimite adresa noastră după ce ne vom instala." într-un post-scrlptum îl ruga să aibă grijă de Clover şl de animalele de ia fermă.

Trey se întoarse totuşi la Helena, mânat de speranţa exagerată că ea ar mai putea să fie în oraş. Un apel telefonic ar fl lămurit lucrurile la fel de bine, dar el simţea cumva că trebuia să se convingă el însuşi.

Verifică fnai întâi la gară, şi pe urmă nu mai fu nevoie să cerceteze hotelurile. Funcţionarul de la ghişeul de bilete îşi amintea de tânăra doamnă însoţită de cel patru copii.

Cumpărase bilete pentru New York. Plătind cu aur.

Coburli cu aurul lui Empress nu reveniseră de pe munte odată cu el din cauza greutăţii lor. Fără cai, nimeni nu era îndeajuns de puternic ca să care cei doi saci grei. Trey fusese împovărat cu Empress, iar Guy nu avea forţă să poarte aproape cincizeci de kilograme de aur. La insistenţele lui, Trey complectase aurul pentru ultima ei săptămână, vrând ca Empress să se simtă independentă faţă de familia lui, mal ales cu noile ei interpretări greşite în legătură cu rămânerea la ranch şi de faptul că-l era îndatorată lui. Mare prost mai fusese! O bunăvoinţă mai puţin caritabilă şi ea ar mai fi şl acum aici. Zâmbi ruşinat de uşoara iui mizantropie, şi se gândi că cel puţin avusese satisfacţia de a şti că Empress avea bani pentru călătorie.

în timp ce stătea pe peronul gării, cu privirile pierdute în întunericul serii, îl izbi un vânt rece dinspre nord, un vânt tot atât de deprimant ca şl gândurile lui, şi o blestemă pe Vaierie trlmiţând-o la dracu' într-o mie de moduri.

Frigul pătrunzător îi amorţi în cele din urmă degetele de la măini şi de la picioare, siiindu-l să se mişte, să se ducă înapoi la trăsura lui... la viaţa lui, care dintr-o dată părea nespus de goală. Vorbind în şoaptă, în vântul ce sufla cu putere şl în noaptea neagră şi tăcută, străbătu peronul pustiu şi murmură:

—N-ai plecat pentru totdeauna... nu-i aşa, pislcuţă aprigă?

Dar nu primi nici un răspuns liniştitor, ci doar vaietul unui vânt dinspre nord şi fulgi de zăpadă spulberaţi. Ajungând la capătul lungului peron, Trey se opri la colţul clădirii, trase adânc aer în piept, copleşit de frustare, cu spinarea încordată, şl izbi cu pumnul în peretele învelit cu şindrilă. înjurând cu glas tare din cauza

durerii, făcu în grabă paşii ce-l mal despărţeau de trăsura care-l aştepta. După ce Indică drept destinaţie vila părinţilor săi, se prăbuşi în scaunul din piele rece şi încercă să-şi oblojească măna zdrelită.

Pe toată durata sesiunii legislative, părinţii lui locuiau aproape fără întrerupere în Helena, numai Trey se
înapoiase acasă în flecare seară pentru a fl împreună cu Empress. Acum asta tui mai era. necesar, îşi zise ei cu amărăciune. Şi vreme de câteva clipe se gândi să pornească pe urmele lui Empress şl s-o aducă înapoi cu forţa, sau să telefoneze înainte, pe traseu, şi să ceară ca ea să fie dată Jos din tren. Totuşi, în clipa următoare, raţiunea alungă gândul acela sălbatic.

Poate că avea dreptate să piece, dacă asta cereau sentimentele ei. Empress era mult mal sensibilă decât el faţă de obiceiurile mondene. „Se simţea prost", spusese ea, „să fie iubita lui cu ştirea întregii lumi". El trăise prea mult timp făcând exact ce poftea pentru a aprecia o astfel de sensibilitate. Oftând, coborî din trăsură când ajunse la vlia de pe strada Homer, îi mulţumi vizitiului, şl urcă treptele de granit şlefuit. Ningea slab, şi prin ferestrele salonului văzu petrecerea pe care o ofereau părinţii lui şi folosi scara de serviciu pentru a ajunge la apartamentul iui. în seara asta nu era într-o dispoziţie care să-l îndemne să facă schimb de glume cu alţii.

Ducându-se drept ia biroul său, luă un calendar cu muchii de aramă şi, îndreptându-se spre pat, se lungi. Fulgii de zăpadă de pe părui şl umerii lui se topiră la temperatura camerei, şi el simţi că degetele picioarelor încep să i se dezmorţească. Calendarul se legăna pe pieptul lui, greutatea alamei afundându-l în grosimea blănii de castor negru a paltonului său. Răsfoi paginile trecând peste luni, socotind şi iar socotind, ca şi cum faptul de a vedea un sfârşit al nefericirii sale ar fl fost o consolare. Şase luni. Şase luni până avea s-o revadă pe Empress. Reţinu iuna iulie şi se uită încruntat la august. Când în august? Niciodată n-o întrebase pe Vaierie când urma să se nască copilul ei. Mai înainte nu contase, dar dintr-o dată asta era foarte important. Ridicându-se de pe pat, îşi refăcu paşii până la birou şl întinse mâna spre telefon.

A-i cere telefonistei să-l dea legătura cu doamna Braddock-Black fu o încercare iritantă. Evitase să se gândească la ea sub

această denumire.
SILVER'

Când la telefon îi răspunse majordomul, lui Trey îl fu reamintită în mod dur realitatea căsătoriei sale.

—Casa Bradoock-Black, psalmodie slujitorul. Vă pot ajuta cu ceva?

Trey nu avu tăria să folosească apelativul oficial, numind-o doamna Braddock-Black. Ceru să-i vorbească Valeriei, şl când majordomul întrebă cu semeţie cine era la aparat, îl enervă necesitatea de a-şi spune numele.

Cu o încuviinţare linguşitoare, i se dădu imediat legătura. De ce nu? gândi Trey. Eu îi plătesc afurisitul de salariu.

—Bună seara, dragul meu.

Vocea iui Valerle deborda de dulceaţă, şl dacă n-ar fi avut nevoie de informaţia pentru care o sunase, Trey ar fi trântit receptorul peste melasa aceea greţoasă.

Fără nici un preambul, întrebă scurt:

—Când te aştepţi să naşti copilul?

—Vai, dragă, cât de tipic din partea ta că ai uitat! Dar dacă nu vrem să ştie toată lumea din oraş — spuse ea cu subînţeles, ştiind că telefonistelele ştiau totul despre treburile tuturor — n-ar trebui să discutăm despre asta la telefon.

—La dracu'! ocărî el în şoaptă, gândindu-se câteva clipe dacă data naşterii copilului avea vreo importanţă.

Dar era mai bine ca tot ce avea de-a face cu această căsătorie silită să fie ţinut în familie. Nu voia să existe piedici în calea divorţului său.

—Ai dreptate, răspunse, punând în furcă telefonul.

Străbătu cu paşi raizi distanţa de două cvartale până la noua locuinţă a lui Vaierie, o vilă din gresie trandafirie. „Cadoul lui de nuntă pentru ea", spusese Valerle cu vicie- pie când o alesese şi ceruse un cec cu care s-o plătească.

Posibilitatea ca ea să fl avut musafiri nu-i trecuse prin minte, gândurile fiindu-i îndreptate în exclusivitate spre Empress. Ar fi trebuit să ştie. Valerie era cei mai tipic fluture monden, şi acum, cu o casă proprie şi o alocaţie

Flacăra argintie >W C ,a dragostei
generoasă, nu se transformase câtuşi de puţin într-o pustnică.

Nevrând să fie anunţat, Trey spuse că voia s-o vadă pe Vaierie în birou. Cât timp aşteptă umblă încoace şl-n colo — umblă şi se uită la ceas. îşi turnă un whisky, mai umblă o vreme, şi se uită Iar la ceas. Căţeaua nu se dezminţea. Ştia că el dorea acea informaţie; şl mai ştia şi că el nu avea să ia parte la petrecerea ei.

După încă trei pahare, uşile duble se deschiseră şl ea îşi făcu apariţia în lumina strălucitoare a candelabrului din hol. Rochia el era dintr-o ţesătură aurie, materialul sclipind cu irizaţii; în urechi îi scânteiau diamante, şi vreme de o clipă el se gândi cu amărăciune că era o ruşine că toată acea frumuseţe ascundea atâta ticăloşie.

—Ce drăguţ din partea ta, Trey, că ai trecut pe aici, gânguri ea cu viclenie.

—Nu-i vorba de nici o drăgălăşenie, Valerle, replică el cu chipul rigid şi cafffl. Am venit pentru dată.

—înţeleg că femeia şl rudele ei, pe care le-ai găzduit, au plecat spre coasta de est. S-a plictisit de Iarna dlntr-o zonă muntoasă... sau de izolarea de la ranch?

Se lăsă o scurtă tăcere.

—Eşti o ticăloasă de ultima speţă, replică Trey scurt, convins acum că Vaierie pusese oamenii să-l urmărească.

Deşi bârfele circulau repede într-un oraş de mărimea asta, vestea despre plecarea lui Empress n-ar fi putut ajunge atăt de grabnic până la ea.

—întotdeauna ai avut o fire minunat de pătimaşă, dragul meu, susură ea, amintindu-şi de momentele mai „fizice" dintre ei, în care făcuseră dragoste.

Lui Vaierie îi plăcea provocarea ispititoare şi efectele ei următoare.

iar consecinţele încercării de a-l provoca fizic pe Trey erau întotdeauna de un erotism tangibil.

—O fire care e pe cale să-şi atingă limitele în ceea ce te priveşte. Pe viitor, Vaierie, aş aprecia dacă te-ai abţine să mai vizitezi pe vreunui dintre prietenii mei.

—Dar noi, dragul meu, avem atât de mulţi prieteni comuni Tn oraşul ăsta mic, încât mă tem că e imposibil. Dar dacă te referi la micuţa femeie blondă, pe ea mi-ar fi cu neputinţă s-o mal vizitez, nu-i aşa?

Diamantele de la gâtul ei scânteiară în lumină. Cât mă costă oare

astea? se întrebă Trey, urmărit de gândul unei morţi violente.

—Valerle, spuse el abia şoptit, nici nu ştii cât de aproape eşti de a fi strânsă de gât.

—Nu era genul tău, Trey, replică Vaierie, din noua el poziţie de forţă, singura rivală serioasă afiându-se într-un tren ce se îndrepta spre est. Era mult prea docilă. Până la primăvară te-ai fi plictisit de ea. Ar trebui să-mi mulţumeşti, dragă, că am trimis-o pe vagaboanda aia să-şi vadă de drum.

—Tu eşti singura vagaboandă pe care-o cunosc.

—Uiţi, dragul meu, că te-am văzut tăind o brazdă foarte lată prin populaţia feminină a Montanei.

—Repet, zise Trey, cu ochii reci ca gheaţa.

—Nu zău, iubitule, întotdeauna te interesa plăcerea fără restricţii. Senzaţia e diferită, cu cineva care este pur din punct de vedere moral?

—Dacă mă voi simţi vreodată înclinat să discut cu tine, despre moralitatea sexuală — zise el, cuvintele flindu-i rostite răspicat şi sec — te voi înştiinţa. Şi acum, dacă vei avea amabilitatea să-mi dai informaţia pentru care am venit, o să plec.

—în seara asta se află aici Judd Parker, şi Bo Talmadge. De ce nu-ţi scoţi paltonul, să mai stai pentru încă un pahar?

Valerie era tot atât de calmă ca şi cum ar fi discutat despre meniul de săptămâna viitoare. Avea desigur avantajul de a fi marcat o mare victorie în acea zi. O gonise pe cea mai recentă prietenă a lui Trey, singura femele pe care o luase el vreodată să locuiască împreună cu el; o gonise afară din oraş doar cu o singură vizită scurtă şi câteva minciuni bine ticluite. Valerie era plină de bucuria trimfului. Nu numai că avea numele Iul Trey, dar avea şi o sumă frumuşică din banii lui şi satisfacţia de a avea cale deschisă spre viitor. Domnişoara Jordan era surprinzător de uşor de învins. Trey avea să fie mal greu de adus sub control, dar ea rămânea optimistă.

—Ai reuşit să organizezi ceremonia căsătoriei, Vaierie, dar pe mine nu m-ai obţinut. Datoria mea faţă de clan îşi are limitele ei. Nu am deloc de gând să iau parte la petrecerea ta. Data naşterii copilului, te rog, şi nu te voi mai reţine departe de oaspeţii tăi.

—Pentru ce vrei s-o ştii? întrebă ea cu îndrăzneală.

Bănuitoare din fire, primul ei impuls era să se

împotrivească.

—Îmi stabilesc calendarul relaţiilor mondene pentru vară, drăguţo, şi vreau să fiu disponibil pentru a-l ura bun sosit în lume celui mai nou Braddock-Black.

Sarcasmul lui era plin de răutate. .

—Nu ştiu dacă am chef să-ţl spun, replică ea, Iritată de ostilitatea făţişă a bărbatului cu care se căsătorise.

Trey trase adânc aer în piept şi-şl petrecu mâinile peste blana moale a paltonului său, ca şi cum mişcarea aceea i-ar fi ţinut picioarele încălţate în cizme ţintuite de pardoseală în timp ce un imbold uCigaş îl îndemna să se năpustească.

—Uite ce-i, Vaierie — spuse el cu o stăpânire de sine cu greu controlată şi cu glas înăbuşit — toată treaba asta cu sarcina ta nu are nimic de-a face cu mine, aşa că nu-i nevoie, taman acum, de sfiiciune. Datorită şantajului tău am acceptat să fiu tatăl acestui copil. Nu-ml pasă dacă e vorba de o sarcină de trei luni sau de una de treizeci de luni — momentan, tatăl necunoscut, nimic, din toate astea nu mă priveşte, cu excepţia blestematei de date a naşterii copilului. Aşadar, dacă eşti în stare să pricepi situaţia, eu nu încerc să te prind cu măţa-n sac. Vreau doar să ştiu.

Prin claritatea ei, ultima frază fu ameninţătoare, şi de astă-dată Valerie Stewart înţelese care erau limitele tupeului ei.

—Zece septembrie, răspunse cu o sinceritate neobişnuită pentru ea.

—Mulţumesc. Cunosc drumul de ieşire.

Cum ea nu se mişcă din prag, Trey ezită o clipă, ştăpânlndu-şi imboldul Intens de a o rupe în bucăţi.

—Fir-ar să fie, Vaierie! scrâşni printre dinţi cu glas scăzut, aproape ca o şoaptă. Nu mă scoate din răbdări! Pleacă dracului din drumul meu!

întinzând braţele, îi înconjură mijlocul cu braţele şi o împinse cu totul la o parte. Apoi, cu o puternică izbitură dată cu braţul întins, deschise uşa şl păşi în holul de marmură. Străbătu cu paşi vioi pardoseala neagră şi lustruită, şi salutându-l pe majordom printr-o înclinare a capului, trecu prin uşa pe care acesta l-o ţinea deschisă.

Zece Septembrie, repetă în gând, simţlndu-se epuizat dar uşurat, dând drumul degetelor pe care, fără să-şi dea seama, şi le

încleştase.

Acum ningea mai tare, cu fulgi mari şi grei ce se depuneau uşor, scânteind asemenea unor cristaie dantelate în lumina felinarelor de pe stradă, dând lumii o înfăţişare imaculată, strălucitoare.

—Nu-I o viaţă de om până pe zece septembrie, şopti el.

Apoi scoase limba ca să prindă un fulg de zăpadă sclipitor, simţlndu-se dintr-o dată mai bine.

Când ajunse din nou în camera lui, răsfoi înainte paginile calendarului până la septembrie şi încercui apăsat data de zece.

—Libertate... şi Empress! murmură în tăcerea încăperii cu tavan înalt.

în mod inexplicabil, în ciuda tristeţii sale datorate piecării lui Empress, se simţea extraordinar de uşurat. Exista un sfârşit. Exista, la urma urmei, un afurisit de sfârşit al înrobirii sale. .

Capitolul 17

Dincolo de ferestrele îngheţate ale compartimentului lor de tren exista un peisaj, dar ceaţa lacrimilor neascunse din ochii lui Empress estompa priveliştea. Tulburată, nefericită, jignită, dorea să fi fost posibil să fie singură. Poate că în singurătate ar fi putut să facă faţă profundului sentiment de a fi fost trădată; ar fi putut să sorteze cu grijă toate îndoielile în contrast cu certitudinile, să pună în cumpănă nedreptăţile şi fericirea, să se împace cumva cu decizia ei de a pleca. Dar nu era singură, întrebările insistente ale copiilor cereau răspunsuri — răspunsuri însoţite de suspine de plâns.

„Pentru ce plecaseră", întrebau ei, „pentru ce se ocupau de cererea titlului nobiliar al lui Guy; de ce doreau el un asemenea titlu; pentru ce plecaseră fără să-l vadă pe Trey?“ Şi când Emprees le explica... încă o dată... nu rezultau decât alte întrebări: „în cazul acesta, când avea să sosească Trey“ — voiau ei să ştie, „şi cum îi va găsi el în Franţa? Empress era sigură că el i-ar putea găsi?"

Silindu-se să-şi reţină izvorul lacrimilor ce ameninţau să se reverse, doar cu puţin sub limita puterii ei de control, Empress relua într-o altă formă răspunsurile anterioare, despre existenţa unor scrisori şi instrucţiuni, despre programul de activităţi încărcat al lui Trey şi despre împrejurările extenuante care îl reţinuseră pe Trey atunci când pleca trenul lor.

—Guy este acum îndeajuns de mare pentru a prelua

responsabilitatea domeniilor — declară Empress pe un ton blajin, de parcă n-ar fi rostit exact aceeaşi replică doar cu zece minute în urmă — dacă tribunalele vor să ia în considerare cazul nostru, iar Trey este foarte ocupat în momentul de faţă cu unele probleme privitor la pământurile rezervaţiei.

—De ce nu am putut să-l aşteptăm? întrebă din nou Genevieve. Nu înţeleg pentru ce nu am putut să aşteptăm până avea timp să vină şl Trey. Emilie spunea că pe ea n-o supăra să rămână în Montana pentru totdeauna.

Genevfeve se uită în căutare de sprijin spre sora ei mai mare. Cu patru ani mai vârstnică, Emilie era îndeajuns de matură pentru a vedea dincolo de calmul răspunsurilor lui Empress, şi conştientă de pleoapele înroşite ale acesteia, păstră cu diplomaţie tăcerea.

—N-ar fi trebuit să plecăm singuri, insistă Genevieve, îmbufnată, neţinând seama de lipsa de încurajare din partea surorii sale. Tu spuneai că el avea să fie mereu cu noi, zise, acuZând-o pe Empress.

—Trey nu poate pleca acum, o combătu Empress pentru a nu ştiu câta oară, venindu-i să ţipe. Pur şi simplu nu poate, câtă vreme adunarea legislativă este încă în sesiune.

Şi ar fi nepotrivit din partea lui, gândi ea deprimată, să se depărteze de proaspăta lui soţie.

Eduard, cu faţa umflată de plâns, suferea cel mai vizibil din cauza lipsei iui Trey, şi de când urcaseră în tren refuza să mănânce, supărat foc şi pus pe ceartă. Ori de câte ori încerca Empress să-l consoleze, o împingea departe de el, suspinând:

—Eu vreau Trey... mergem înapoi... găsim Trey...

—Plecăm într-o călătorie splendidă, Eduard, îl liniştea Empress, ca aceea pe care al văzut-o în cartea cu poze... şi Guy va fi conte. Tu ştii ce-ai aceea un conte?

—Nu-mi pasă! strigă Eduard, cu feţişoara umflată şi înroşită de plâns. Nu pasă... vreau Trey!

—Când ne vom înapoia? întrebă Emilie cu nostalgie, ochii ei negri reflectând propria-i teamă faţă de subita lor plecare.

—Nu ştiu, zise Empress cu un uşor oftat, obsedată de posibilitatea ca acel când să iie o eternitate, dacă interesul lui Trey era într-adevăr concentrat asupra recentei lui soţii. Poate...

—Nu te mai Iubesc! îi strigă Eduârd lui Empress, încăpăţânat în

durerea Iul, şl cu lacrimi şlroindu-l pe faţă. Proasto! Proasto!

Iar Guy, înţelegând mai bine dureroasele mptive care o făcură pe Empress să piece, şi având încă proaspătă în minte umilitoarea vizită a lui Vaierie, se strădui cu stângăcie să abată atenţia lui Eduard de la necazul lui:

—în noua noastră casă vei avea camera ta proprie... o întreagă cameră mare, nu o mansardă pe care s-o împărţi cu alţii.

—Casa lui Trey mal mare! replică Eduard. Vreau Trey!

—Vei putea avea un ponei pentru tine. Asta ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

—Nu vreau ponei, bombăni Eduard bosumflat. îl vreau pe papa Trey.

Empress simţi un junghi în Inimă. Oare nu toţi îl vrem? gândi cu durere. Caracterul definitiv al plecării lor era subliniat de fiecare ţăcănit al învârtirii roţilor de tren, şi ea îşi încleştă mâinile în poală, împotrivindu-se dorului care o copleşea.

—La următoarea oprire o să-ţi cumpăr ceva bun, promise Guy.

Dar Eduard, îngenunchind pe canapeaua vagonului, cu nasul lipit de geam, se mulţumi să scuture din cap cu încăpăţânare.

—Pariez că o să găsesc zaharicale din acelea, roşu- cu-aib, îi ademeni Guy.

—Roz!

Răspunsul înăbuşit al lui Eduard lăsă o pată de condens pe geamul rece.

—Aha, cele roz-cu-alb îţi plac? replică Guy, prefăcându-se mirat. Mă întreb câţi peni oi fi având aici, ca să cumpăr de cele roz-cu-alb? zise vărându-şi cu zgomot mâna în buzunar, în căutare de mărunţiş.

Ispita bomboanei lui preferate era Irezistibilă, chiar pentru un băieţel cu inima frântă de durere, şl peste câteva clipe, Eduard stătea mulţumit pe genunchii lui Guy numărând bănuţii.

Dragul de Guy, mereu dornic să ajute, mereu gata să aline • fără reţinere. Ce-ar jace ea fără el? Sprljlnlndu-şi capul pe tapiţeria din pluş, Empress închise ochii, se luptă să-şl învingă lacrimile şl se rugă să aibă tăria necesară pentru a înfrunta greutăţile ce o aşteptau.

în plus pe lângă stresul emoţional al pierderii lui Trey şi

nefericirea copiilor care o copleşi în zilele următoare, Empress era şi obosită fizic şi chinuită de frecventele crize de greaţă. De când cu vizita lui Vaierie nu mai avusese poftă de mâncare, şi ritmul legănător al trenului îi agrava senzaţia de instabilitate a stomacului. Nici după ce se instalară în spaţioasa cabină de lux, la bordul unui vapor ce părăsea New York-ul, nu simţi vreo uşurare a greţuriior ei. Hrana îşi pierdu orice atracţie, tenul ei căpătă o nuanţă verzuie, şl ea presupuse că de astă dată cauza era răul de mare. Cu toate acestea, opt zile mai târziu, stând culcată pe patul ei de la hotel, cu pământul stabil sub picioare şl cu o tavă cu mâncare rămasă neatinsă pe masa de lângă pat, stomacul I se zvârcolea foarte neplăcut, şi ea înţelese cu un cumplit sentiment de spaimă că nu legănarea trenului şi nu agitaţia mării erau cauza indispoziţiei sale, şi nici epuizarea fizică sau zbuciumul emoţional datorat plecării lor.

Explicaţia era mai degrabă că era pe cale să-l facă pe Trey tată pentru a doua oară în acel an. Sau, cine ştie, poate că ea şi Vaierie nu erau singurele. Oare la cât se cifra acum numărul iubitelor gravide ale celui mai solicitat holtei din Montana? se întrebă, atât umilită cât şl îndurerată. Dacă era să dai crezare clevetirilor, el era cu siguranţă pe cale să stabilească unele recorduri, şi mânia ei spori la gândul manierei dezinvolte în care îşi însuşea toate femeile docile.

Dar pe măsură ce ziua înainta spre seară, resentimentul ei împotriva farmecului nepăsător al lui Trey se îmbina cu propriile-i amintiri, care o făceau să-şi dea seama câtă bucurie şi frumuseţe aduse el în viaţa ei.
a dragostei"
Trey Braddock-Black nu lua numai, ei dăruia în schimb, în egală măsură, încântare şi veselie, şi o afecţiune caldă pe care ea încă o mai păstra în inimă, în ciuda a tot ceea ce spusese Vaierie. Aşa că după ce se domolise primul şoc zguduitor al conştientizării sarcinii sale şl după ce trecuse prin întreaga gamă de emoţii, alternând de la resentiment ia îngrijorare şi ia o capricioasă laşitate, un uşor sentiment de bucurie se înfiripă undeva, în adâncul fiinţei sale, şi, odată cu trecerea ceasurilor, se intensifică şi se înălţă până la senzaţia unui adevărat triumf. Purta copilul lui Trey, gândea ea, şoptindu-şi cuvintele cu ujmire şi cu o fericire pe care nu încerca

să o înţeleagă. în ea creştea copilul lui, care avea să-i amintească de el întotdeauna.

—Bună micuţule! şopti uşor, salutul ei cuprinzând căldură şi tandreţe.

Până ia urmă el era împreună cu ea... o parte din ea.

în afară de propria-i fericire la gândul că ea şi Trey aveau împreună un copii, — o reacţie absolut smintită şi inconştientă —un noian de probleme îngrijorătoare, mai puţin aducătoare de fericire naivă, necesitau o atenţie imediată. Fără îndoială, faptul de a fi necăsătorită, în actuala ei stare, era extrem de scandalos, urmat îndeaproape de urgenţa acută a reintrării ei în societate. Un început deloc propice pentru noiia viaţă în cercurile mondene, reflecta ea cu o scânteie de amuzament. Contesa de Jordan se înapoiase — tânără, necăsătorită şi gravidă.

Complicatele probleme actuale erau mult mai puţin ame-ninţătoare decât teama de a muri de foame, cu care ne-am confruntat iarna trecută, îşi aminti ea cu o gândire pragmatică, şi acum, cu banii iui Trey şi cu punerea în practică a înşiruirii câtorva povestioare convingătoare, deficienţele persoanei ei puteau fi corectate. După o scurtă perioadă de raţionamente grăbite şi de gândire creatoare, Empress inventă soţul necesar, moartea iui recentă şi trista ei singurătate, făcută mai puţin tristă prin modesta moştenire pe care î-o dăduse ei.

Cu o oarecare emoţie îl Informă pe copii în legătură cu sarcina el şl, cu un amestec de sinceritate şi omisiune, le aduse la cunoştinţă motivele pentru care era necesar să aibă atât un soţ cât şi un trecut fictiv.

Apoi, ţinându-şî îngrijorată respiraţia, le aşteptă reacţia faţă de situaţia ei strigător ia cer de neconformistă.

—Ura! exclamă Guy, bucuros, cu un zâmbet până la urechi. O să am un nepot absarokee! O să fiu rudă cu Jrey!

—S-ar putea să fie fată, să ştii, interveni imediat Genevieve. Pressy, eu vreau 6 nepoatăl

Şi Empress, brusc zâmbitoare, simţi că-i dispare nervozitatea.

—Voi face tot ce-mi stă în putinţă, Iubito, dar nu pot garanta că va fi băiat sau o fetiţă.

—Vezi, vezi, Guy? izbucni Genevieve. Aşa să ştii!

—Deocamdată poţi fl văduvă, dar oricum, la vâră vine Trey să

se însoare cu tine, declară Emilie plină de încredere, aşa că atunci totul va fl foarte bine. (La cei paisprezece ^ni ai săi, Emilie înţelegea complicaţiile Imaginii sociale.) Şi vreau şi eu tot o fată, pentru că Eduard are mereu mâiniie lipicioase, iar Guy nu face altceva decât să vorbească despre puşti şi despre cai. 0 fetiţă ar fi mult mai drăguţă.

—Vine Trey, vine Trey!... cântă Eduard fericit, atent la partea de conversaţie referitoare la Trey dar nelnte- resându-i discuţia despre copii.

Ascultând cântecelul fredonat cu voioşie de Eduard, Empress dorea să fi avut şi ea optimismul lui. N-ar fi minunat dacă ar veni Trey, dacă şi-ar părăsi nevasta, dacă ar fi lăsat totul ca să străbată jumătate din lume pentru a veni după femeia pe care o cumpărase într-o noapte, într-un bordel, sub Impulsul unui capriciu? Mai bine informată cu privire la aventurile amoroase din trecutul lui Trey, ea nu împărtăşea încrederea lui Eduard în sosirea Şţgestuia. Lungul şir de femei pe care le iubise şi le părăsise fi era permanent gravat în creier — o baricadă înaltă de trei sute de metri împotriva optimismului.

Fără a şti ce se întâmplase cu verişoara ei preferată, Adelaide, Empress îi trimise o telegramă şi aşteptă răspunsul la hotel. înţelegea că în cinci ani se putuseră întâmpla multe. Era posibil £a Adelaide să nu mai locuiască în Franţa, dacă se căsătorise cu unui dintre verii ei unguri de care era îndrăgostită la vârsta de cincisprezece ani, sau putea să fie încă la Nisa, sau poate că I se părea jenant să reînoiască o prietenie cu o familie care plecase — aşa cum eventual considerau unii
— umbrită de dizgraţie. Dar în zorii ziiei următoare sosi răspunsul promt al Adelaide!: se afla tot la Paris, era acum Alteţa Sa Regală, ca soţie a prinţului Valentin de Chantel, şi aştepta cu nerăbdare să-i revadă pe toţi.

Printre îmbrăţişări şi zeci de întrebări emoţionante, Adelaide cu o extravagantă etolă de vulpe albă pe umeri, îi întâmpină în gară, însoţită de o întreagă suită alcătuită din servitori, şeful de gară şi o puzderie de funcţionari slugarnici. Un surâs încoace, un gest lent încolo, şi Alteţa Sa Regală dădu instrucţiuni personalului şi funcţionarilor, ale căror dispoziţii rostite scurt şi vioi avură drept rezultat instalarea lor rapidă în trăsuri şi pornirea spre ceea ce

Adelaide numea „bijuteria tor nepretenţioasă". Adăpostită intim în apropiere de Notre Dame, pe îie de ia Cite/ preţioasa şi mica bijuterie, înfrumuseţată cu trafouri şl ornamente în stil flamboiant, era cadrul medieval preferat pentru gusturile de diletant ale Adelaide! şi ale soţului eh ca susţinători ai artelor. Şi toate cele cincizeci şi patru de încăperi superb decorate le fură oferite cu amabilitate, ca adăpost, lui Empress şi fraţilor ei.

Foarte târziu în noaptea aceea, când Empress şi verişoara ei rămaseră pentru prima dată singure, Adelaide, cu respiraţia precipitată de nerăbdare, cu buclele ei negre, coafate mai degrabă artistic decăt modern, în stil a la grecque, legănându-se datorită mişcărilor ei agitate, zise:

—Acum povesteşte-mi totuñ Valentin va avea grijă să vi se restituie tot ce aţi pierdut, aşa că nu-ţi face nici griji în legătură cu detaliile plictisitoare, adăugă ea degajat,

fluturându-şi degetele încărcate de inele într-un gest nepăsător. Papa v-a căutat pretutindeni — continuă ea încruntându-şi sprâncenele de ştrengăriţă, în timp ce chipul îi căpăta un aer grav când schimbă subiectul cu obişnuita-i impetuozitate — însă era ca şi cum aţi fi dispărut de pe faţa pământului. Dar gata cu tragedia, decise în instabilul ei fel dezordonat de a vorbi, ca şi cum duelul nu ar fi avut nicicând loc şi cumpliţii ani de exii n-ar fi existat niciodată.

Stând lângă şemineu, faţă-n faţă cu verişoara ei, Empress se întrebă o clipă ce ar fi făcut ea acum dacă duelul n-ar fi avut loc niciodată, căt de adăpostită i-ar fl fost viaţa, înconjurată de avantaje şi privilegii ca cele ale Adelaide). Unde aş fi locuit acum, la vârsta de douăzeci de ani, şi cu cine? O mulţime de dacă nedefinite. Şi apoi se gândi la reversul vieţii lipsite de griji de care s-ar fi bücurat în Franţa. Cum ar fi fost dacă nu l-aş fi întâlnit niciodată pe Trey? Nu era posibilă nici o comparaţie, decise ea imediat. Faţă de viaţa frivolă a Adelaide!, Trey Braddock-Black însemna energie vitală şi o pasiune tulburătoare şi o plăcere pe care ea nicicând nu ie-ar fi cunoscut în coconul răsfăţat al „bijuteriei" Adelaide!.

—Vorbeşte-mi despre soţul tău, şopti Adelaide cu însufleţire. Era tot atât de frumos ca Valentin al meu?

Imediat chipul îi deveni serios.

—Vai, draga mea, é prea dureros, spuse consolator.

Apoi, aplecându-se înainte cu un aer conspirativ, aşa cum făcuse adesea în copilăria lor, când îşi împărţeau secrete seara târziu, după ce guvernantele lor adormeau, zise cu maliţiozitate:

—Dar oricum, trebuie să-mi povesteşti.

Stând în buduoarul confortabil al Adelaide! şl sorbind ciocolată fierbinte, cu picioarele ghemuite sub ea şi ascultând întrebările verişoârei ei rostite repede în aceeaşi şoaptă uşoară care îi reînvie năvala amintirilor, Empress avu câteva clipe impresia că niciodată nu plecase. Ca şi cum niciodată nu şi-ar fi făcut griji în
Flacăra argintie a dragostei
legătură cu hrana, sau n-ar fi plâns la mormintele părinţilor ei; de parcă niciodată n-ar fi stat în salonul Iul Llly, sau n-ar fi fost ţinută în braţe de Trey. Avea din nou cincisprezece ani, şi Adelaide spunea într-una: „Povesteşte-mi totul!“

' Valul amintirilor şi afecţiunea necondiţionată oferită de Adelaide o făcură pe Empress să-şi simtă inima uşoară. Pentru prima oară de când îl întâlnise pe Trey, putea să-şi descarce sufletul în faţa cuiva, să vorbească despre sentimentele ei arzătoare şi nespusa încântare pe care l-o dăruise el.

—După moartea mamei şi a lui papa, am cunoscut cu totul întâmplător un bărbat. Şi, da — adăugă Empress în şoaptă, ca răspuns la atenţia încordată a lui Adelaide
—era foarte frumos... mai frumos decăt Roland. -

—Nu se poate! suflă Adelaide, cu ochii el negri plini de curiozitate.

—Ah, ba da, deşi părui lui era negru ca pana corbului.

Până la sfârşitul acelei săptămâni, prinţul de Chantei, la cererea adoratei sale soţii, avu grijă ca Si moult, un avocat cu renume, să fie angajat ca să se ocupe de restituirea domeniilor Iul Guy, şi o lună mai târziu se dădu câştig de cauză procesului Jordan, nu atât fiindcă Simouit fusese foarte sclipitor, ci pentru că aşa dorise influentul prinţ de Chantei. Tot atât de important fu faptul că ducele de Rochefort murise în vara trecută, luând cu el în mormânt ura lui amară datorată morţii fiului său. Cu cinci ani în urmă, mânat de o ură cruntă, îl adusese pe conteie de Jordan în faţa tribunalului, deşi duelurile, chiar şi cele fatale, erau ceva obişnuit

în Franţa, şl cu o ferocitate fără egal nu se lăsase până nu obţinuse condamnarea. Retrospectiv, toate aspectele cazului se constatase a se datora corupţiei, şi tot ce avu de făcut Slmoult fu să aibă grijă ca mituirile şl intervenţiile lipsite de scrupule ale ducelui să fie aduse la lumină.

O lună de proceduri legale — petiţii aprobate şi documente semnate, strângerea de declaraţii sub jurământ şl hotărâri judecătoreşti anulate — dar în cele din urmă se făcu dreptate, şl moştenitorii contelui de Jordan fură repuşi în drepturile lor ca rang social, avere şi domenii.

Când familia fu întâmpinată cu bucurie la înapoiere, Empress, de curând rămasă văduvă şi aşteptând primul ei copil, fu tratată cu multă simpatie de toţi foştii lor prieteni. Dar deşi găsea o oarecare consolare în amabilitatea lor, reînoirea unor noi prietenii nu umplea decât o mică parte din golul lăsat de Trey. Oricât de atenţi şl de bineintenţionaţi ar fi fost prietenii ei, ea dorea şi acum, de nenumărate ori pe zi, să fi fost ca mai înainte, cu Trey.

Dar dorinţa şi realitatea se aflau pe continente diferite, despărţite nu numai prin distanţa geografică ci şi prin sentimentul de dezamăgire şl trădare, precum şi prin mândria unei tinere femei. Deşi Empress făgăduise să-şi trimită adresa de îndată ce avea să se stabilească într-un loc, sarcina ei o împiedica să îndepiinească acei imbold. Petrecuse ceasuri nesfârşite frământându-se în sinea ei dacă să-i scrie sau nu lui Trey, dar logica fusese mal puternică decât sentimentele ei impetuoasa Oricât de mult ar fi vrut să scrie: „Vino... vino ia mine... în clipa asta! Te iubesc şi nimic altceva nu contează", alte lucruri contau, fără îndoială. Sentimentele lui Trey aveau o foarte mare importanţă, dar sentimentele lui Trey Braddock- Black faţă de femeile din viaţa lui erau,fierbinţi însă trecătoare. Din câte ştia ea, în vâltoarea pasiunii, el ceruse unui număr impresionant de femei să se mărite cu el.

Aşadar, o cerere în căsătorie din partea unul bărbat cunoscut pentru excesele lui flagrante era pur şi simplu urmarea a încă unuia dintre Imboldurile lui nestăpânite, ca şi exagerat de costisitoarele lui daruri în îmbrăcăminte şi bijuterii. Pentru Trey, era o simpatie, o toană sau o înclinaţie spre cineva devenea tot atât de repede o pasiune impetuoasă şi nestăvilită, însă nebunia dispărea în curând,

aşa cum dispăreau şi toate femeile şi toate dorinţele acelea intense.

Cum ar fi putut ea să-l solicite, în calitate de altă amantă gravidă... încă una? Reacţia aspră şi aprigă a lui Trey Braddock-Black faţă de femeile care-l accuzau de paternitatea lor era bine cunoscută: le evita. Iar ea nu avea să uite niciodată mănia cu care întâmpinase el vestea sarcinii lui Valerle şl ulteriorul ei şantaj. El se simţise prins în cursă, iritat de acea responsabilitate, împotrivindu-se cu încăpăţânare ideii de a fi tată, şi cu toate că ar fi putut crede cândva făgăduielile lui în legătură cu copilul lui Valerle, după vizita acesteia încrederea îi fusese serios zdruncinată şi — în cea mai cumplită zi din viaţa ei — rănită de moarte.

Cât de inutil ar fi fost, oricum, şi cât de umilitor ca ea să-i scrie, aducându-i la cunoştinţă sarcina ei. în orice caz, faptul că dorea sau nu ca el să se mărite cu ea nu intra în discuţie, deoarece ei era deja căsătorit, printr-un act de căsătorie inatacabil.

Privind în urmă, se întreba uneori dacă Valerle nu fusese pur şi simplu prevăzătoare, cu un soţ cu reputaţia lui Trey. Poate că o căsătorie cu Trey necesita un contract rezistent la orice atac. Chiar şi proaspăt însurat; ei îşi „împărţise" timpul între oraş şl ranch, având legături cu Empress şi bucurându-se totodată de patul soţiei sale.

Totuşi, cu un dor nostalgic căruia puţin îi păsa de soţii, de nenumărate infidelităţi şi de tendinţa de a fugi de amante însărcinate, Empress se pierdea fără prefăcătorie în gânduri, asemenea unei prinţese din poveşti care ar fi locuit pe un vârf de munte imposibil de atins.

Dacă mă iubeşte cu adeyărat va veni după mine... în ciuda tuturor complicaţiilor, neţinând seama de duşmani ticăloşi şi de mândria discutabilă. O posibilitate foarte romantică şi improbabilă, conchidea ea în mod logic în clipa următoare, analizând bărbatul, pe soţia lui şi propriul el sejur, extrem de scurt, în viaţa lui foarte activă.

Deşi, reflecta ea cu cinism, aşa scurt cum fusese intervalul existenţei ei în extrem de activa lui viaţă amoroasă, durase îndeajuns cât să-i conceapă copilul. Şi ceea ce O durea cel mai mult, când era mânioasă, era mândria ei rănită — incapacitatea ei

de a recunoaşte farmecul lui facil şi experimentat. Fusese tare naivă că se îndrăgostise de ştrengarul acela. O necăjea faptul că cedase atât de uşor. O irita şi mai mult gândul că era una dintre multe altele.

Aşa că se hotărî să-l elimine din gândurile ei pe Trey şi începu să-şi restabilească identitatea ei de membru al familiei Jordan. în vara aceea fu întruna ocupată cujoate amănuntele legate de instalarea locuinţei, având grijă ca vila lor din oraş să fie dotată cu proprii ei servitori, luând măsuri pentru ca grădina de trandafiri a mamei ei să fie plantată din nou, recăpătându-şi splendoarea de mai înainte, dispunând să se redecoreze camera copiilor pentru copilul el, evadând, cât putea, la moşia de la Chantilly, ca să aibă puţină pace. Nu, nu pace, nu cu amintirile despre Trey, care nu se lăsau alungate, dar cel puţin linişte... şl singurătate.

Deoarece în vara aceea se desfăşura la Paris Marea Expoziţie Internaţională, cu prilejui sărbătoririi centenarului revoluţiei, copiii nu se mulţumeau să stea la ţară multă vreme — un fenomen caracteristic pentru majoritatea cetăţenilor Franţei. Oraşul era ticsit de vizitatori. Turnul Eiffel, înălţat cu costul a cincisprezece milioane dé franci, fu socotit de mulţi o urâţire a Parisului, dar atrăgea prin stilul său îndrăzneţ şi deveni celebru peste noapte. Turiştii îl vizitau, artiştii îi pictau, perechi proaspăt căsătorite se fotografiau cu chipuri fericite lângă el, sinucigaşi şi inventatori de maşini zburătoare săreau de pe el. Nu I se putea nega locul, ocupat cu agresivitate, de cel mai important monument închinat tehnicii moderne.

Expoziţii ştiinţifice, demonstrând cu combativitate mitul progresului, umpJură mai multe clădiri, printre care imensa Saiă a Industriei. Gauguin îşi expuse picturile la cafeneaua „Volponi“; fu amenajată o stradă în genul celor din Cairo, cu egipteni aduşi anume pentru a iocui acolo şi a execute celebrul danse du ventre; dansatoarele egiptene deveniră cea mai mare atracţie a Parisului. Thomas Edison vizită propriul său pavilion, unui dintre cele mai mari de pe teren, şi cumpără statuia alegorică denumită „Zâna Electricităţii" pentru noul său laborator. Acea femeie înaripată, ghemuită pe un Jet de gaze prăpădit, înconjurată de o baterie voltaică, o tastă de telegraf şi un telefon, înălţând victorioasă un bec cu incandescenţă, totul din cea mai bună marmură de Carrara,

confirma poate cel mai bine excesele bătătoare la ochi şi fastul aşa-numitei „Belle Epoque".

La început, Empress participă la festivităţi de dragul copiilor, acceptând nenumăratele invitaţii din partea unor prieteni, dar spre sfârşitul verii putu să invoce starea ei ca scuză pentru a refuza nesfârşitul şir de activităţi: concerte, ceaiuri, serate dansante, curse şi plimbări cotidiene cu trăsura în Bois — totul părea gol, tuturor acestor distracţii le lipsea scânteia de plăcere.

Se pomenea gândind de mai multe ori pe zi: Trey ar râde dacă ar vedea asta, sau s-ar încrunta manifestându-şi dispreţul pentru o asemenea pedanterie, sau ar spune în felul lui deosebit de fermecător că era încântător, deşi s-ar fi plictisit de moarte. îşi evalua toate plăcerile în raport cu gusturile pe care îşi amintea că le avea el, şi apoi, revoltată de faptul că murea de dor, zâmbea cu mai multă hotărâre la auzul vreunei remarci anoste, sau zicea: „într-adevăr, ce interesant. Mai spune-mi", ca răspuns la un discurs neînchipuit de plictisitor, deoarece nu voia să rămână ostateca unei amintiri... oricât de seducătoare ar fi fost aceasta.

Dar fu o lecţie să descopere cum o singură persoană din întreaga lume era în stare sâ domolească într-atât căldura soarelui încât s-o facă să se simtă singură, ca un străin într-un peisaj neospitalier şi rece, prea departe de razele calde ale soarelui.

Şi soarele ei rămăsese acolo, în Montana.

Din fericire, în cele mai reie din zilele ei triste, copiii o ţineau irevocabil legată de evenimentele prozaice ale vieţii. Nu o lăsau să alunece în tristeţea ei de pustnic; trebuia să se ocupe de programele lor active şi copilăreşti, ce includeau lecţii, sporturi şi distracţii. Şl în vreme ce ei înfloreau, cu optimismul caracteristic tinereţii, ea le Invidia bucuria cu care îşi trăiau viaţa.

în prima lună după plecarea lui Empres», Trey îşi ceru cu regularitate corespondenţa, dar când constată că nu sosea nici o scrisoare, încetă s-o mai ceară. Se dedică în întregime domesticirii de cai, sculându-se în zori şi lucrând cu tinerele animale până seara târziu. Cu o reticenţă neobişnuită, îşi petrecea ceasuri îndelungate în mane}, învăţa cu răbdare caii cel noi să sară laţ şl Iar, îi alinta pe arţăgoşii mânji castraţi făcându-i să accepte o oarecare supunere, îi stăpânea pe armăsari mai degrabă cu blândeţe decât prin forţă... zi de zi, ceasuri întregi de instruire

intensă, necesitând multă concentrare, în praf şi arşiţă. Dar oricare dintre cei apropiaţi vedea ce efort depunea pentru a-şi păstra atitudinea reţinută: era deseori preocupat, rareori vorbea, se îndepărta ori de câte ori I se puneau întrebări referitoare la Empress; era profund nefericit.

De săptămâni de zile nu băuse nici un pahar de alcool, lucru neobişnuit pentru un bărbat care, după cum ştiau toţi, îşi petrecuse timpul în localuri, cu jocuri de cărţi şi cu whisky.

—Trebuie să rămăn la antrenamente — glumea el când era îndemnat de bărbaţi, la sfârşitul unei zile de muncă, să ia loc la masa de joc — până când mânjii ăştia vor ieşi pe piaţă.

Nici măcar nu-şi bătea capul să găsească o scuză atunci când era Invitat să participe la plăcerile de la stabilimentul iui Lily.

—Nu, mulţumesc, spunea.

Şi vocea îl .era atât de tăioasă, încât prietenii îşi fereau privirile, jenaţi de durerea lui.

Din proprie iniţiativă, Guy îi expedie în iulie o scrisoare lui Trey, spunându-l că acum era conte („Pressy avusese grijă de toate", scria el); că turnul Eiffel era magnifique; şi că toţi copiii îi transmiteau urările lor de bine, fiecare din ei adăugând câteva rânduri pentru a umple pagina, cu mâzgălitura indescifrabilă a lui Eduard, tradusă prin „Te iubesc", în josul filei. Deşi Guy nu pricepea pe deplin ordinele exprese ale lui Empress de a nu se lua legătura cu Trey, de când părăsiseră Montana ea nu mai era aceeaşi, şi biletul lui era o încercare furişă să repare prietenia dintre sora lui şi Trey.

Din nefericire, scrisoarea avu efectul contrar. La prima vedere a mărcii poştale, inima lui Trey sări în sus de bucurie, dar scrisul era mare, cu aspect copilăresc, nu mic şi ordonat, cum se aşteptase el când deschisese plicul, şi după ce termină de citit îşi'aduse aminte, posomorât, de cuvintele lui Empress din iama trecută: „Cred că ei te iubesc mal mult decât mine“. Sigur că lor le era mai dor decât ei; Empress nu avusese timp să scrie nici măcar un cuvânt. Cu amărăciune, Trey reflectă asupra ironicei dreptăţi a unei sorţi batjocoritoare: după toate relaţiile cu femei de care se descotorosise în mod politicos, se îndrăgostise de o femeie capabilă de aceeaşi retragere pe nesimţite pe cate o perfecţionase el aducând-o la nivelul unei adevărate arte.

Pentru prima oară în viaţa lui se gândi cu pesimism la posibilitatea unei răsplăţi cereşti.

La nu mai mult de zece minute după citirea scrisorii lui Guy, Trey încălecă pe Rally şi plecă spre Helena. La un kilometru şi jumătate de drum, se opri şi aşteptă cu răbdare, sub soarele dogoritor, să fie ajuns din urmă de Blue şi Fox. Când ei se apropiará călare, le spuse de-a
dreptul că nu-l interesau nici gărzile de corp, nici prietenii. Ochii îi erau reci ca gheaţa, gura — o dungă posomorâtă.

—Nu am nevoie ca cineva să aibă grijă de mine, spuse. Jalee Poltrain se află la localul lui Li Sing Koo şi nu-i în stare să ameninţe pe nimeni.

Apoioftă, amărăciunea domolindu-i-se.

—Faceţi-mi un serviciu, continuă cu un zâmbet trist. Daţi-ml câteva zile să mă duc ia dracu' aşa cum vreau eu... Făgăduiesc să vă trimit o invitaţie specială dacă socotesc că pierdeţi ceva fascinant.

—Eşti sigur? întrebă Blue.

Trey confirmă din cap.

Blue şi Fox se priviră unul pe celălalt într-un scurt schimb de păreri, ochii lor negri exprimând simpatie şi înţelegere.

—Dacă ai nevoie de noi... zise în şoaptă Blue.

—O să vă chem, încheie Trey fraza, cu calm, ridi-
cându-şi mâna în semn de salut.

O îndemnă pe Rally printr-o apăsare a genunchilor să pornească şi dispăru într-un nor de praf.

La Helena, Li Song Koo, discret ca întotdeauna, îl pofti el însuşi pe Trey într-o încăpere mare, îmbrăcată în mătase.

—Aţi dori companie? întrebă politicos, cu o expresie blajină.

Trey se uită la ei total inexpresiv.

—Companie. Aţi vrea o femeie?

—Nu.

Un refuz rece, cu glas coborât, apoi o aparentă răzgândire rapidă, căci Trey, scoţându-şi cămaşa prăfuită din pantalonii din piele de căprioară, spuse:

—Poate mai târziu.

Se aşeză pe bogata canapea lăcuită, ai cărei lemn lustruit avea o culoare caldă, un stacojiu închis, căpătâiul ei ornamentat cu

încrustaţii reprezentând o peşteră sculptată cu minuţiozitate. Pernele îmbrăcate în mătase erau atât de încărcate cu broderii încât modelul părea tridimensional. îşi scoase cizmele pe florile de mătase brodate, luxuriante prin desen şi colorit, tenul cafeniu şi părul lui negru scoţând în evidenţă buchetele strălucitoare, pantalonii lui din piele fiind într-un contrast straniu cu ţesătura viu colorată. Lanţul de aur al talismanului său reprezentând o pumă sclipi când se rezemă într-un cot şi întinse mâna spre pipa poleită. Gândurile fl rătăceau, posomorâte, şi ochii i se opriră o clipă miraţi asupra lui Koo, văzându-l că încă mai stătea în picioare lângă uşă.

—îţi mulţumesc, Koo.

Deşi politicoasă, era o concediere.

După ce Koo închise fără zgomot uşa în urma lui, Trey îşi înconvoie degetele în jurul pipei frumos gravate de pe măsuţa joasă de lângă el şi lăsă frâu liber supărării iui morbide. Erau luni de zile de când îşi stăpânise exasperarea şi furia, de când îşi înfrânase impulsul de a se răzbuna pe Empress pentru suferinţa pe care i-o provocase... pe care i-o provoca; de când trăise cu o durere neîncetată, care îl măcina. Şi acum intenţiona să găsească o oarecare uitare.

Astfel, în luxoasele încăperi intime ale lui Li Song Koo, Trey şi Jake Poltrain căutau amândoi o lume iluzorie sau un răgaz temporar, fugind de mânia ce-i rodea pe dinăuntru. Jake Poltrain trăia pentru visul-lui de a-l vedea pe Trey mort, în timp ce Trey se lupta cu proprii lui demoni întunecaţi, tânjind după Empress, socotind-o interesată doar de banii lui. Când Vaierie o convinsese că nu era rost de nici o căsătorie în viitorul apropiat, plecaserasta părea foarte clar, privind în urmă, şi era singura concluzie care se putea trage din faptul că ea nu-i scria.

în zilele ce urmară, visele aurite şi paşnice alternau cu senzaţii oribile care îl înmdemnau s-o pedepsească pe Empress; sentimente josnice şi primejdioase, violente, şl Trey întrevedea cu o groază cumplită posibilitatea ca pedepsirea ei să-i facă plăcere. Pentru
prima dată fu conştient de existenţa unei iaturi întunecate a firii lui, a unui impuls distructiv, iraţional, care nu dorea decât răzbunare, bupă ce-l lua în stăpânire, opiul îl ajuta întotdeauna, contribuia la domolirea răutăţii pline de ciudă şi la ştergerea

graniţelor dintre bine şi rău din sufletul lui, fă'cându-le să dispară aşa cum un vai de ceaţă s-ar risipi la apariţia unei raze de soare. Dar drogul nu rezolva conflictul, ci doar îi despărţea pe combatanţi până într-o altă zi.

Se scurse o săptămână în intimitatea tăcută a celei maMuxoase case de opiu din Helena.

îngătuitor cu nevoia de singurătate a fiului său, Hazard se lipsi de obişnuitele gărzi de corp ale lui Trey, dar cu Jake Poltrain la localul lui Koo, lui Trey trebuia să i se asigure securitatea. Li Song Koo urma să găsească înlocuitori pentm Blue şi Fox, şi Trey trebuia ferit de primejdii — acestea erau ordinele clare ale lui Hazard, şi ca atare un paznic fu postat în permanenţă la uşa camerei lui Trey.

Dar într-o noapte, la o oră târzie, în cursul unei altercaţii iscate între doi japonezi pentru o prostituată tânără şi frumoasă, unui dintre clienţii lui Koo înfipse o secure de război în capul adversarului său. Lovitura iscusită, executată la perfecţie, despică în două capul omului trecând ca prin unt, şi măcelul îi atrase pe toţi la spectacol... inclusiv pe paznicul lui Trey.
Ziua şi noaptea se întrepătrundeau în luxoasa încăpere drapată în mătăsuri, şi Trey, nepăsându-i dacă era zi sau noapte, izolat cum era de pereţii lambrisaţi şi de visurile * înceţoşate, habar nu avea de activitatea frenetică ce se desfăşura cu un etaj sub el.

în ultima săptămână scăzuse în greutate, mâinile nu-i mai erau sigure, ochii fl.luceau cu o intensitate strălucitoare, umbrele negre de sub ochi îi accentuau slăbiciunea feţei.

Moţăia pe pernele moi, trupul suplu fiindu-i îmbrăcat sumar, cu nişte pantaloni din mătase neagră. Doar de
curând îmbăiat de câteva dintre servitoarele docile ale lui Koo, părul lui negru îi cobora răcoros şi umed pe umeri, iar parfumul apei din baie încă îi mai impregna pielea. Era într-o stare de plăcută linişte, netulburat de demoni întunecaţi, şi se lăsa în voia unor viziuni ce-l purtau într-un peisaj de munte, la început de primăvară.

Se agită brusc la auzul unor zgomote şi strigăte slabe. Pleoapele i se ridicară nepăsător, şi o senzaţie ciudată se strecură nepoftită în peisajul pastelat şi însorit. Ascultând câteva clipe cu atenţie, nu auzi nimic, dar simţi mai clar o nelinişte rece care se infiitra în

tihna visului său. Se consideră foarte isteţ când în ceie din urmă desluşi sediul acelei senzaţii. Urechea mea, cugetă cu nepăsare. Dar apoi ochii i se deschiseră pe deplin. La dracu'!

Jake Poltrain se înăiţa desupra lui, cu ochii plini de ură şi apăsând un revolver în tâmpla lui Trey. Acesta, gândi cu ironie Trey, este un coşmar clasic.

—Vei muri! mormăi ameninţător Jake, efortul de a-şi ţine mâna ferm aducându-i pe frunte broboane de , sudoare. Şi e foarte uşor, murmură el, euforia însu- fleţindu-i glasul.

Intrase pur şi simplu prin uşa neîncuiată, străbătuse pardoseala acoperită cu covor până la canapeaua pentru opiu, şi proptise ţeava pistolului pe tâmpla lui Trey — prima lui baftă de când avea de-a face cu cei din familia Braddock-Black. Bineînţeles, avea de gând să profite de prilej.

—După aceea o să te jupoi şi o să-mi fac o pereche de cizme , continuă Jake, cu un zâmbet plin de mulţumire răutăcioasă. Să vedem dacă acu' o să te mai scape miiioanele tăticului tău, corcitură ce eşti!

Trey izbucni în râs — un chicot slab şi lent, care-i scutura trupul slab, şi ochii i se închiseră din nou. în mod iraţional, situaţia i se părea ridicolă, ca o melodramă pusă în scenă. Tot ce-i trebuia lui Jake era o mustăcioară şi o privire lacomă, gândi el amuzându-se, deşi cu ochii aceia mici, ca de porc, pierduţi în cutele alea de piele, nu era neapărat necesară o privire lacomă. Chicoti din nou, un cap de porc supra- punându-se în mintea lui peste mutra lui Jake.

Tremurând de furie faţă de indiferenţa nonşalantă a lui Trey, Jake înfipse şi mai tare ţeava pistolului şi bombăni.

—Deschide ochii, drăcia dracului!

Trecură câteva clipe până când Trey încetă să râdă şl îi făcu pe voie, răstimp în care Jake Poltrain dădu drumul unui potop de invective umilitoare care se refereau la culoarea pielii, şi mâna lui nesigură şi tremurătoare se încleşta şi se descleşta pe pistol. Se aştepta ca Trey să se târască în genunchi şi să se roage — un scenariu pe care şi-l închipuise de o mie de ori, într-o mie de variante. Blestemat să fie că râde! gândea, descumpănit de reacţia neobişnuită a lui Trey. Nu trebuia să râdă; trebuia să-l implore să-i cruţe viaţa, şi creierul înceţoşat de opiu al lui Jake nu reuşea să

sesizeze graniţele dintre realitate şi închipuire.

Când genele negre ale iui Trey se ridicară în cele din urmă, ochii iui strălucitori contemplará cu indolenţă faţa contorsionată a lui Jake. Simţi vag oţelul rece pe tâmpla iui, şi se întrebă în treacăt dacă o împuşcătură în cap doare. Apoi zâmbi, socotind că acest aspect era total lipsit de importanţă.

—Linişteşte-te, Jake, nu-i greu să împuşti un om. lei totul mult prea în serios, asta-i problema ta, murmură el. Uite, de pildă, Koo ştie să excludă seriozitatea din viaţă. Am dreptate, Jake?

—Koo e un gunoi, aşa cum sunt şi neamurile tale cu piele roşie, replică Jake, parcă scuipând cuvintele.

—Ei* Jake, nu aşa se vorbeşte despre gazda ta, îl dojeni Trey în glumă. Koo ăsta te aprovizionează de zile întregi cu visuri de aur şi femei frumoase.

—Să te ia dracu'! mârâi Jake.

—îmi pare rău, nu eşti genul meu, şopti Trey.

Ochii i se închiseră şi un surâs lent îi arcui buzele.

Jake nu-i aprecie simţul umorului, ura fiindu-i atât de intensă încât îi otrăvea creierul fie că era treaz sau dormea, că era sau nu drogat, până când singurul lui gând fu să-i ucidă pe Trey şi să pună capăt succesiunii neamului Braddock-Black. Prea multă vreme Ti stătuse Hazard în cale, necedând şi indestructibil; şi dacă acesta scăpa de moarte, fiul lui era mai vulnerabil, întotdeauna fusese aşa, având faţă de moarte o atitudine nesăbuită, tinerească. Acum... în sfârşit îl avea sub ochii lui.

—O să te ucid, mormăi, o să te ucid, o să te ucid...

Litania era neinfluenţată de raţiune, repetându-se cu o dorinţă implacabilă.

—N-o să reuşeşti dacă nu încetezi să tremuri, Jake, murmură Trey, şi se întoarse pe o parte, ca pentru a se cufunda iar în somn.

Un tremur convulsiv îl scutura pe Jake în timp ce se uita la spatele musculos întors cu nepăsare spre el. De ce nu-l implora ticălosul să-l lase în viaţă? Ce plăcere şi ce satisfacţie mai era, dacă nu voia să se unpileascâ? Şi cu o isteţime vicleană se gândi la femeie, cea de la Lily, cea despre care se zvonise că-l părăsise pe Trey.

Imun la teamă, poate că arogantul puiandru Braddock-Black

avea să reacţioneze dacă i-ar înţepa vanitatea.

—Ea n-ar fi plecat dac-aş fi cumpărat-o eu, zise cu un zâmbet neplăcut. Aş fi încuiat-o foarte bine.

Glasul lui căpăta o notă de satisfacţie grosolană pe măsură ce prindea gust pentru acel subiect.

—Numai un prost i-ar da libertate unei târfe. Nu te poţi încrede în târfe, să ştii... astea s-ar regula cu oricine.

Când Trey se rostogoli iar cu faţa spre el, Jake simţi brusc o bucurie care-l galvaniză. Ochii argintii, nu mai erau întredeschişi leneş, şl nici nu priveau nepăsător, fără a se concentra, sau amuzaţi. Erau, remarcă Jake încântat de strategia lui şi gustând deja mult aşteptata lui răzbunare, plini de ură şi revoltă. în sfârşit, dăduse de sânge.

—Aş fi legat-o de pat şi aş fi avut grijă să mă distreze, continuă el, răsucind cuţitul în rană. Voi, pieile roşii, sunteţi mai proşti decât îmi închipuiam.

Adrenalina începu să se reverse năvalnic în trupul lui Trey. Pentru prima dată el văzu revolverul, îşi concentră reaimente privirea asupra lui, la o depărtare de numai câţiva centimetri. Violenţa sentimentelor lui alungă brusc letargia somnolentă, şi mintea iui deveni foarte atentă. Pistolul tremură, remarcă el, într-o frântură de gândire, asta e clar. Privirea lui făcu înconjurul încăperii, reperând uşa, silueta oscilantă a lui Jake, tremurul mâinii cu care acesta ţinea revolverul, totui cu o bruscă şi rapidă iuţeală, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn de zece ani. Jake Poltrain păşise din greşeală peste linie, peste simţul de indulgenţă sau neutralitate al lui Trey, intrând într-un teritoriu interzis. Sentimentele sale faţă de Empress, oricât de inexplicabile, erau propietatea lui personală, şi nimănui, mai ales lui Jake Poltrain, nu-i era îngăduit să-i încalce propietatea. Emoţia conducea mintea lui Trey, nu raţiunea, şi gândul la Jake Poltrain atingând-o pe Empress, păstrând-o pentru el, era de nesuportat. Nevoia de răzbunare a lui Trey, imboldul insistent de a pedepsi cu care se luptase zile de-a rândul îşi găsi o nouă ţintă, şi cumpăni în grabă dacă, aşa moleşit de opiu cum era, ar fi fost în stare să evite un glonţ. Privirea lui Trey se ridică iarăşi spre mâna tremurătoare care ţinea Colt-ul, şi un zâmbet vag apăru pe faţa lui Slabă şi bronzată. Al dracului de mare noroc! decise el.

—Aşadar n-ai putut s-o faci să rămână, zise în bătaie de joc Jake, cu faţa congestionată de trimful răzbunării, respiraţia grea răsunându-i puternic în liniştea camerei. Dac-o voi vedea după ce o să mori, o s-o pup într-un loc în amintirea ta.

Şi dacă ar fi posibil să străluceşti de succes, Jake Poltrain ar fi iluminat încăperea drapată în mătăsuri.

Trey îşi dădea seama ce făcea Jake, era conştient de baza iraţională a propriei sale mânii, ba chiar, într-o scăpărare de gândire înţelese că lăudăroşenia lui Jake erau doar vorbe goale şi putea fi ignorată, dacă sentimentele lui i-ar fi îngăduit să nu-i acorde importanţă.

Dar nu-i îngăduiau... fiindcă, împotriva oricărei raţiuni, ea continua să fie proprietatea lui.

—Apasă trăgaciul, Jake, spuse Trey în şoaptă, dacă o vrei, pentru că este singurul mod în care vei ajunge vreodată îndeajuns de aproape de ea ca s-o atingi.

Şi în semiîntunericul încăperii, Empress fu dintr-o dată între ei, izbitor de reaiă, o imagine de vis, ispititoare, zâmbind, aşteptând să fie sărutată. Ea înaintă cu un pas.

—Nu! gemu Trey, cu un răcnet instinctiv de sfidare.

Şi rostogoiindu-se de pe canapeaua lăcuită, se năpusti asupra lui Jake.

Jake Poltrain nu se aventura decât în treburi sigure, şi faptul de a îndrepta un revolver asupra unui om neînarmat aflat la o distanţă de o jumătate de metru oferea gradul de securitate pe care-l prefera el. Dincolo de acest nivel de siguranţă nu se pregătise. Zăpăcit de îndrăzneala lui Trey, creierul iui prostit de opiu încercă să reacţioneze, dar reflexele lui fură destul de lente cât să-i lase lui Trey jumătatea de secundă de care avea nevoie înainte ca Jake să apese pe trăgaci.

Când, plonjând, trupul lui Trey izbi picioarele lui Jake, pistolul fulgeră, Jake se clătină spre spate sub impactul greutăţii lui Trey şi, dezechilibrându-se, dădu drumul revolverului. Jake se târî după arma care alunecase sub un fotoliu scund, din lemn lăcuit negru, dar Trey o ignoră, după cum ignoră şi sângele care începea să-l curgă pe obraz, indiferent la armă şi la rana sa, cu toată atenţia concentrată doar asupra unei necesităţi extrem de importante. Cu o hotărâre primitivă şl necivilizată, voia să se asigure că Jake

Poltrain nu avea s-o atingă niciodată pe Empress. Ca un nebun stăpânit de un imbold barbar, Trey se aruncă peste Jake, trăgându-î înapoi când acesta ajunse doar la câţiva centimetri de patul sclipitor al revolverului. Răsucindu-se cu putere, Jake se întoarse să se apere şi, izbind cu braţele lui vânjoase şi cu picioarele încălţate în cizme, reuşi să se elibereze de sub Trey. în condiţii normate îl depăşea pe
acesta în greutate şi acum, când Trey slăbise, era apreciabil mai greu decât el. Se rostogoliră amândoi pe covor, lăsând în urma lor o dâră de sânge, Trey blocând pumnii sau izbiturile de picioare ale lui Jake, sau încasând cu gemete de durere loviturile respective. Era practic neprotejat, având ca unic veşmânt pantalonii pijamalei de mătase, şi sângele îi tulbura vederea ochiului stâng, dar se străduia cu încăpăţânare să înşface gâtul masiv al lui Jake, întinzând mâna iar şi iar, pe lângă pumnii asemănători cu două ciocane şi nimicitoarele lovituri de cizmă.

Jake îşi istovea cu lovituri adversarul, îi azvârlea la o parte, îl copleşea cu pumni daţi cu răutate, lupta pentru viaţa lui, dar ochii lui Trey erau sălbatici, faţa îi era împietrită în hotărârea ei, mâinile lui cu oase prelungi semănau cu două gheare puternice urmărindu-şi neîncetat prada. în cele din urmă se închiseră, cu toată împotrivirea feroce a lui Jake, şl nu mai putură fi desprinse oricât de frenetic se zbătu Jake. încieştate, degetele zvelte ale lui Trey strânseră cu o hotărâre fatală, nelăsându-se descurajate de sentimente umane. în timp ce sângele iui Trey picura într-un ritm continuu pe chipul cu ochi holbaţi de sub el, precum un macabru acompaniament al morţii, faţa lui Jake trecu de la roşu la vânăt şi apoi la un purpuriu hidos, sunetele lui strangulate, înecate, fiind doar ecouri înăbuşite în încăperea încărcată de mătăsuri. însă Trey era desprins de priveliştea aceea şi de zgomote, de substanţa omenească ce murea sub mâinile lui; reală nu era decât ienta, măsurata nevoie de a ucide, necesitatea de a-l reduce ia tăcere pe Jake Poltrain.

Nu mai era lucid, dacă fusese vreodată de când îşi ' făcuse opiul efectul, şi simţlndu-se acum ameţit datorită pierderii de sânge, Trey menţinu totuşi implacabil apăsarea pe gâtul lui Jake până când braţele lui nu mai suportau durerea. Şi chiar şi atunci continuă să-l ţină bine, îndurând durerea aşa cum fusese învăţat,

tenace în
imboldul lui orb, asigurându-se că Jake nu avea s-o atingă niciodată pe Empress.

Poate că vreun instinct primar declanşă comanda de a-şi slăbi strânsoarea; mai prozaic, poate că parfumul de tămâie ce se înălţa din vasul lui pentru ars mirodenii îi gâdilă nările. Oricare ar fi fost motivul transmiterii mesajului către creierul său, Trey îşi slăbi strânsoarea, se ridică încet în picioare, întinzându-şi treptat muşchii încordaţi, şi păşind peste cadavrul lui Jake Poltrain se lăsă să cadă pe canapeaua lui încărcată de perne.

Zăcu pe grămada de perne până când îi trecu ameţeala. Apoi, decise că trebuia s-o vadă pe Empress iar. Sprijinit într-un cot, respirând din nou liniştit, Trey urmă pe îndelete procedura de a rula o bilă de răşină lipicioasă, de a o pune cu grijă în micul bol, de-a o aprinde şi de a trage în piept cel dintâi fum dulce prin pipa cu coadă lungă. Se culcă iar pe pernele de mătase, lăsă drogul să-şi împlinească vraja, văzu mai întâi binecunoscuta strălucire aurie, şi apoi Empress fu acolo, zâmbindu-i. De astă dată ea se afla la jumătatea coastei unei coline acoperite de zăpadă, cu brânduşe străpungând cristalele de gheaţă, dar îi surâdea, chemându-l pe nume. El întinse încă o dată mâna spre pipă, ca s-o aducă mai aproape.

Koo făcu el însuşi un control la toţi clienţii importanţi, ca să se încredinţeze că erau mulţumiţi, se simţeau bine şi erau serviţi cum se cuvine cu tot ce le erau necesar, şf după ce trupul schilodit fu transportat la parter şi când ordinea fu restabilită, reveni la obişnuitele lui ronduri. Când se apropie de camera lui Trey, remarcă înspăimântat intrarea nepăzită, văzu cu groază uşa întredeschisă şi, în eventualitatea unei catastrofe, începu să-şi facă în minte bagajele.

Instruncţiunile din partea lui Hazard erau simple dar clare: fiul lui urma să aibă tot ce dorea şi să nu fie lăsat niciodată nepăzit.

Cât de departe avea să ajungă răzbunarea lui Hazard? se întrebă Koo deloc în largul său, împingând uşa şi strecu- rându-se în cameră. Dintr-o singură privire fu evident că Jake Poltrain era mort, şl tremurând de teamă, Koo se uită cu atenţie la trupul prăbuşit şi mânjit de sânge al lui Trey. Avu nevoie de câteva clipe ca să distingă, în încăperea slab luminată, uşoara ridicare şi

coborâre a pieptului. Cel puţin Trey mai trăia. Retrăgându-se repede din cameră, închise cu grijă uşa şi trimise un servitor să aducă grabnic un medic.

O oră mai târziu, după ce Trey fusese spălat şi bandajat şi după ce doctorul îl asigura pentru a zecea oară pe Koo că rana iui Trey era superficială, Koo luă măsuri pentru trimiterea unui mesaj lui Hazard... şi apoi păzi el însuşi uşa până la sosirea acestuia.

Hazard, urmat îndeaproape de Blue şi Fox, urcă treptele în goană.

—Cum se simte? întrebă cu glas aspru, făcându-şi curaj pentru cea mai rea eventualitate, după ce primise de la servitorul lui Koo mesajul trunchiat în care se vorbea despre medici, o încăierare cu împuşcături, şi Jake.

—E bine, răspunse Koo repede. Realmente bine.

încercarea lui de liniştire era o asigurare împotriva încruntăturii fioroase a lui Hazard. -

—Poltrain e mort, dar nimeni n-a mai intrat în cameră în afară de doctor şi de mine, adăugă el imediat.

Şi Koo le mulţumi strămoşilor săi că-l păzeau de nenorociri.

Expresia feroce a lui Hazard i-ar fi făcut pe toţi demonii din i?d s-o ia la goană în căutarea unui adăpost sigur.

Fără un cuvânt, Hazard trecu rapid pe lângă Koo şi intră în cameră, închizând uşa în urma lui şi îşi îngustă ochii să poată vedea în semiîntuneric. Inima încă îi mai bătea nebunşşte de teama pe care o trăise în timpul călătoriei cu trenul, al cărui cazan de aburi se înroşise în
momentul în care ajunseră la Helena. Cuvintele lui Koo Ti domoliseră groaza — fiul lui nu murise; şi pentru asta înălţă o rugă tăcută către Ah-badt-dadt-deah.

La auzui slabului zgomot al zăvorului ce închidea uşa, ochii lui Trey se deschiseră, şi ridicându-şi privirea spre tatăl lui, zâmbi.

—Bună, papal

Pe moment Hazard fu şocat de înfăţişarea lui Trey, dar când vorbi, glasul nu-i trăda nimic din îngrijorare.

—Cum te simţi? întrebă, ignorând cadavrul din mijlocul încăperii.

Imensa uşurare de a-l şti pe Trey în viaţă îi liniştea spaima care-l cuprinsese în prima clipă, la vederea fiului său. Acesta era vizibil mai slab, structura osoasă a feţei sale, mult evidenţiată,

accentuându-i intensitatea ochilor ce străluceau la lumina bolului pentru arderea drogului. Dar zăcea desculţ pe canapeaua moale, ca şi cum nu s-ar fi luptat de curând să-şî apere viaţa, netulburat de omul mort din apropiere, aflat doar la un metru de el.

—Cum te simţi? repetă Hazard în şoaptă.

—Sunt bine, spuse Trey, un uşor zâmbet ridicându-i colţurile gurii. Nu vrei să încerci puţin din uitarea lui Koo?

Hazard nu se mişcă, dar scutură scurt din cap în chip de refuz.

—Mama ta aşteaptă să te vadă. A fost îngrijorată.

Erau zile întregi de când Hazard tot înfrânase dorinţa intensă a lui Blaze de a interveni.

întorcându-se leneş pe o parte, Trey întinse mâna după un ziar ce zăcea sub canapeaua lăcuită.

—Nu sunt irecuperabil, să ştii, zise apoi, revenind la poziţia lui confortabilă, cu trupul tolănit, în timp ce gura îi schiţa un vag surâs ironic.

—Ştiu, răspunse calm tatăl lui, ca om modem şi cu experienţă ce era.

Localurile pentru fumat opiu de toate genurile, de la cele mai mizerabile până la cele luxoase, aveau grijă de satisfacerea nevoilor celor pe care-i interesa evadarea din realitate şi plăcerea.

în sezonul trecut, Hazard luase parte la petrecerea de la Paris a prinţului de Wales, când noaptea se încheiase într-un luxos palat al opiului, un amuzament plăcut pentru bogătaşii din întreaga lume.

—Mama ta e foarte îngrijorată, adăugă el în şoaptă.

—Uite, zise Trey, întinzându-i pagina. îmi acordasem o săptămână ca să le fac pe plac demonilor negri.

Şi ca s-o văd pe Empress, îşi spuse în sinea lui, în visele create de opiu, care o fac să pară atât de reală încât aveam impresia că îi puteam atinge mătasea părului şi căldura pielii. Senzaţii ie acelea erau un soi de alinare ce se suprapuneau şi se războia cu mânia lui.

—Aveam de gând să vin acasă mâine, mai zise.

Luând pagina oferită, Hazard aruncă o privire rapidă liniilor trase peste pătrate şi cifre, apoi lăsă foaia să cadă pe o masă din apropiere.

Cred că o zi mai devreme ar linişti-o pe mama ta,

spuse cu un glas autoritar, deşi cuvintele îi erau alese cu diplomaţie. Şi — adăugă Hazard, ai cărui ochi se îndreptară o clipă spre cadavrul lui Jake — mai e şi problema urgentă a... îndepărtării acestor rămăşiţe.

—El m-a atacat primul.

Scurta propoziţie era atât o explicaţie cât şi o scuză.

—O greşeală, din câte se pare, aprecie Hazard sec.

—Aşa ceva face să ţi se reverse adrenalina, replică Trey pe acelaşi ton.

Inălţându-şi privirile spre tatăl său, spuse cu glas coborât, relatând o simplă informaţie:

—N-am avut de ales... era hotărât să mă ucidă.

—Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru, răspunse Hazard, cu ochii aţintiţi asupra unicului său copil.

Trey era în viaţă, şi pentru asta el şi-ar fi vândut sufletul şi ar fi ucis o duzină de-alde Jake Poltrain. Nimic altceva nu mai conta.

—Niciodată n-am omorât un om cu mâinile mele...
a dragostei'
Glasul lui Trey era aproape o şoaptă, acum că totul se terminase, acum că mânia feroce şi geloasă Ti trecuse.

Viaţa era mai ambiguă, reflecta Hazard în mod filozofic simţind ezitarea din vocea lui Trey, decât pe vremea când fusese el tânăr. în zilele acelea, a te răzbuna când te ataca un individ ca Jake Poltrain era ceva onorabil.

—Unii oameni trăiesc mai mult decât ar trebui, murmură el, gândind că uneori, legile albilor Ti îngăduiau să trăiască unul om care nu merita asta.

—Spunea unele lucruri despre Empress, zise Trey şoptit, în a cărui minte se iviră imagini fulgerătoare înfăţişându-i pe Empress şi pe Jake. .
Trase adânc aer în piept ca să-şi liniştească nervii.

—Ţi-edordeea.

Nu fusese exprimată o întrebare.

Gura iui Trey schiţă un zâmbet trist.

—Mai mult decăt mă aşteptam. Până acum, niciodată nu mi-a fost dor de o femeie.

Contemplând ravagiile produse în ultima săptămână, rana bandajată de pe tâmpla lui Trey, sângele care-i mânjea picioarele

goale, Hazard spuse foarte calm:

—Dacă ai vrea să ţii seama de unele sfaturi părinteşti...

—De ce nu? Ultimele câteva zile n-au fost tocmai un succes răsunător.

—Ar trebui să te duci după ea. Eu unui m-am dus după mama ta.

—Nu-i acelaşi lucru, replică Trey, clătinând din cap, până când junghiul de durere îi aduse aminte de bandajul lui. Mama a plecat fiindcă credea că erai mort. în schimb
— remarcă el cu amărăciune — Empress a văzut pur şi simplu milioanele Braddock-Black scăpându-i de sub mână. Cu greu ar putea fi socotită asta o unire din dragoste, papa.

—Vaierie este o femeie rea şi vicleană, Ti reaminti Hazard. Ai ţinut seama de asta, desigur.

—Bineînţeies, zise Trey sec. Ca şi de alte o mie de explicaţii... dintre care nici una nu mă lămureşte pentru
ce.nu mi-a scris Empress. Şi ar fi putut să mai aştepte o zi, până mă înapoiam de ia adunarea legislativă. N-ar fi fost o pretenţie prea mare din partea mea, adăugă el, ridicând iar din umeri. Voia banii mei. Eu ce pot să spun? iar Vaierie a dat de înţeles foarte limpede că avea de gând să lupte cu ghearele şi cu dinţii ca să-i păstreze. Aşa că Empress Jordan, o femeie cu simţ practic şi cu experienţă, dornică să refacă averea familiei, s-a decis să piece în căutarea unor păşuni mai verzi. Niciodată să nu subestimezi — zise Trey cu un cinism rece — instinctele ascunse ale unei împărătese.

Ca şi cum n-ar fi fost obişnuit ca femeile să umble după banii lui. Cu multă vreme în urmă se împăcase cu puterea afrodiziacă a unei averi în aur, numai că în cazul lui Empress totul păruse altfel. Altfel decât ce? se întrebă el posomorât în secunda următoare. La dracu'î Ea avea mult mai mare nevoie de bani decât tinerele bogate cu care se distra el de obicei.

—îţi mulţumesc, papa — zise politicos, cedând în cele din urmă faţă de ceea ce nu se putea contesta — pentru grija ce mi-o porţi, dar am analizat toate acestea în minte de foarte multe ori. Nu există nici o altă explicaţie pentru tăcerea ei, încheie el cu un oftat ce fu vizibil în fumul care se înălţa din bolul de ars droguri.

Primul imbold al lui Hazard, în calitate de părinte, fu să spună: „Vrei să ţi-o aduc eu înapoi?“ La urma urmei, răpirea soţiilor

fusese întotdeauna o activitate acceptabilă în tradiţia absarokee.

Dar îşi înăbuşi impulsul ca fiind anacronic, deşi, ca om de acţiune, socotea că o asemenea acţiune avea merite certe. Cel puţin problema tăcerii ei avea să capete o dată pentru totdeauna un răspuns. Cu toate acestea, reflectă el CU mâhnire, în decursul anilor am învăţat să fac unele concesii manierelor „civilizateşi bănuiesc că răpirea ca formă de a face curte unei femei poate fi privită cu o încruntare. Şi în fond, asta ar însemna să intervin mai mult decât îmi permit prerogativele de tată.

Sffosft "îssisr

înaintând, păşi peste cadavrul lui Jake şi, apiecându-se spre fiul său, îşi puse mâna pe umărul lui Trey.

— Vino acasă, îi sţ>use cu blândeţe. Mama te aşteaptă.

Când, peste câteva minute, ieşiră din cameră, Trey era îmbrăcat cu pantalonii iui din piele de căprioară şi cu cămaşa de pânză, şi îi mulţumi politicos lui Koo, care aştepta în hoi.

Cu ochii plini de răceală şi cu o expresie indescifrabilă, Hazard spuse:

—Dacă vei fi amabil să ai grijă să se cureţe totul, voi fi recunoscător.

Dănd din cap respectuos, Koo înţelese că putea să-şi fixeze el însuşi preţul şi că acesta nu avea să fie discutat, dar că din partea lui se aştepta tăcere. Ca o personificare a tactului, răspunse:

—Consideraţi treaba ca şi făcută, domnule Black.

A doua zi, Trey plecă împreună cu familia lui spre tabăra de vară, înconjurat de prieteni; îndemnat şi ispitit să participe la vânătoare, curse de cai şi toate activităţile voioase ale verii, fu prea ocupat ca să se mai lase în voia gândurilor negre. După o săptămână posti în singurătate pe muntele Ursului, şi le cerii spiritelor să-l ajute să uite şi să-şi găsească alinarea. în cea de-a treia zi vedeniile lui fură intense, pline de imagini şi simbolism. îi văzu pe copii călărind pe şoimi uriaşi cu coada roşie, care se preschimbară sub ochii lui în cai de munte; Empress, îmbrăcată în costumul ei de cowboy, stătea vizavi de el lângă foc, dar purta în urechi diamante strălucitoare, şi când întinse braţul pe deasupra flăcărilor ca s-o atingă, ea dispăru, imaginea fiindu-i înlocuită de Vaierie. Spiritele îl luară de mână şi-l liniştiră când el ţipă de furie, îi potoliră revolta şi-i reînoiră forţele. în vesminte mistice, ele

apăreau şi dispăreau din visele sale, amintindu-i originea şi credinţa lui, şi cu ajutorul lentului lor dans al vieţii el ajunse să înţeleagă — pe muntele Ursului, în căldura arzătoare a zilei şi în recea frumuseţe a nopţilor înstelate — că valoarea unui bărbat vine din interiorul
său. Şi că uitarea se aşterne încet, anotimpurile inimii urmând un drum nesfârşit, ca şi anotimpurile pământului.

în cea de-a cincea zi, Trey coborî din munţi revenind în sânul familiei reîmprospătat, conştient de obârşia lui absarokee şi, dacă nu împăcat cu ideea de a o uita pe Empress; măcar cu o gândire realistă în legătură cu puterea de vindecare a timpului. în vara aceea rămase în munţi, ajutându-şi fraţii vitregi să se ocupe de hergheliile de cai ale tatălui lor, care fuseseră trimise spre păşunile mar răcoroase de pe platou. Cu trunchiul gol şi în pantaloni de piele, cu părul llung fluturând în vânt, câştigă toate cursele de cai pe Rally, aşa cum se întâmpla în fiecare vară, şi victoriile îi făceau plăcere. Şi deoarece îşi petrecea cu Rally mai mult timp decât de obicei, clanul lui înţelese că îi era dor de o femeie şi că avea nevoie de singurătate.

Spre sfârşitul verii, nu mai exista nici o urmă a purgatoriului prin care trecuse în localul lui Koo. Trey era perfect restabilit şi foarte bronzat. Ca o ironie a sorţii, niciodată nu fusese într-o mai bună formă fizică. Tânăr, frumos şi bogat, pentru cei din afară el avea totul, în afară de un singur lucru, pe care-l dorea cel mai mult: femeia pe care o ceruse în căsătorie. Şi care, din motive care lui încă îi scăpau, decisese să-l părăsească.

Capitolul 18

– Pe la mijlocul lui septembrie, Trey fu chemat grabnic acasă deoarece Vaierie născuse o fetiţă. Copila era în mod clar o metisă, şi când o văzu prima oară, Vaierie nici nu vru s-o atingă.

Telefonă imediat la ranch şi-i informă pe cei de acolo că le trimitea pruncul. Câteva apeluri telefonice înnebunite găsiră o doică, şi în momentul în care sosi micuţa încă fără numej Blaze pregăti în grabă camera copiilor.

A doua zi, când Trey reveni călare din tabăra de vară şi se uită pentru întâia dată la micul bebeluş culcat în leagănul îmbrăcat în roz, fu imediat încântat.

Uttându-se la el cu ochi imenşi, fetiţa gângurea şi bolborosea

făcând balonaşe umede, şi când schiţă un zâmbet cu jumătate de gură — un mic surâs rătăcit — Trey fu izbit de puternicul farmec al zâmbetelor unui copil.

—E foarte vioaie, murmură cu mândrie Blaze, stând în picioare lângă Trey. Cei mai mulţi copii nu zâmbesc decât mult mai târziu.

—Vorbeşti de parcă ai fi o bunică iubitoare, o tachină Trey.

—Are nevoie de noi, replică Blaze calm, referindu-se în mod tacit la faptul că fetiţa fusese părăsită de familia Stewart.

—Mă are pe mine, te asigur. Ce mai seducătoare! zise Trey atingând-o cu duioşie pe creştetul căpşorului ei acoperit cu un pufuşor fin. Are un nume?

—Nu încă... ne-am gândit să te aşteptăm.

—Vaierie n-a...?

Blaze scutură din cap.

—Căţeaua blestemată! murmură Trey.

—Firea ei are o oarecare trăsătură necaritabilă, conveni Blaze pe un ton sarcastic.

însă imediat zâmbi, deoarece copilul începuse să-şi întindă buzele asemănătoare cu un boboc de trandafir, ca o păsărică în căutare de hrană.

—Iar îi este foame, spuse mama lui Trey. Nu-i aşa că-l dulce?

—O să... vreau să zic... cum...? se bâlbăi Trey, îngrijirea sugarilor fiind cu totul în afara domeniului său de experienţă.

Dar în zilele şi săptămânile următoare petrecu ore întregi în camera copiilor şi învăţă să se ocupe de micuţa lui fiică adoptivă.

La Insistenţele lui Hazard, fu numită Belle.

—Nu-ţi acceptăm propunerea doar pentru că eşti un tiran care-şi impune voinţa, îl tachină Blaze, când numele fusese luat pentru prima oară în discuţie.

—Bineînţeles că de-aceea i-o acceptăm, intervenise Trey, zâmbind. Ştii cum se îmbufnează când nu i se face pe voie.

—Foarte amuzant! replicase Hazard, prefăcându-se jignit. Este un nume cât se poate de potrivit.

—Când eşti vedetă de teatru, spusese Blaze.

' — Sau o călăreaţă de rodeo, adăugase Trey zâmbind.

—Voi doi puteţi alege un al doilea prenume, propuse Hazard în glumă, obişnuit să fie tachinat.

—Câtă mărinimie! exclamase Trey, înălţându-şi sprâncenele.

—Una din trăsăturile fermecătoare ale tatălui tău.

Dar Hazard era realmente un autocrat, şi deşi soţia şi fiul lui, având firi independente, susţineau propriile lor sugestii, nu se împotriveau preferinţei lui. Numele de Belle era teatral dar şi afectuos, iar fetiţa era, în ochii tuturor, într-adevăr frumoasă. Şi astfel, copilul nedorit care afectase enorm viaţa lui Trey, viitorul lui Empress şi contul în bancă al lui Vaierie, deveni centrul atenţiei pentru toţi cei de la ranch.

Hazard comandă să se graveze cu numele ei un serviciu de masă special pentru copii, alcătuit din cincizeci de piese de argint, şi începu să dreseze un cai de munte mic şi îndesat, anume pentru prima ei plimbare călare.

Blaze redecoră în întregime camera copiilor şi trimise să i se aducă de la Paris un trusou de copil realmente regal, în vreme ce Trey descoperi că se pricepea la chiţibuşurile introducerii terciului de ovăz şi a compotului de fructe într-o gură de copil.

Iar Belle înflorea.

Cele opt luni stabilite prin contract cu privire la îndatoririle lui conjugale se încheiară când Belle împlini o lună, şi chiar în acea zi Trey îi ceru lui Vaierie să divorţeze.

O vizită spre sfârşitul unei după-amieze, alegând momentul de după ora ceaiului şi înainte de obligaţiile mesei de seară, când era cel mai probabil ca Valerle să fie acasă singură.

Era încă îmbrăcată cu rochia ei pentru ceai, şifonul de un roz palid garnisit cu metri întregi de dantelă străvezie de Alencon slujind drept ambalaj delicat pentru frumuseţea el brună. Când Trey păşi în încăpere, ea îşi ridică alene privirile spre el, imperturbabilă ca de obicei.

—Cu siguranţă nu-i vorba dé o vizită de curtoazie, murmură ea leneş, înclinându-şi puţin capul într-o parte ca să se uite la el.

Trey era îmbrăcat în haine de lucru prăfuite: haină şi vestă de piele peste o cămaşă de bumbac leoarcă de sudoare. Cizmele, ca şi pantalonii, îi erau acoperite de un nisip fin.

—Instalăm un concasor nou la mina din Trancyville, zise el, remarcându-i poziţia languroasă, pe canapeaua de damasc. Unii oameni muncesc ca să trăiască.

—Iar alţii nu, replică ea cu un zâmbet strălucitor.

—Constat că suntem de acord, ca de obicei, ripostă sec Trey.

Stătea în picioare, nerăbdător, oprit în pragul salonului, neavând de gând să rămână mai mult decât era necesar.

—întotdeauna eşti foarte supărăcios, Trey dragul meu. Ştiu că poţi fi şi altfel... ia loc şi relaxează-te. Vom vorbi despre vremurile trecute, murmură ea încet, arătând cu un gest graţios spre un fotoliu alăturat.

Modul ei dezinvolt de a trece cu vederea peste toată nenorocirea pe care o produsese prin propria-i ticăloşie îl călca pe nervi.

—Vreau să divorţăm, zise de-a dreptul, neinteresându-l politeţurile ipocrite.

—Nu.

Vocea ei era calmă, expresia liniştită, şi Valerle întinse mâna spre un pahar cuvin de Xeres ce scânteia în lumina soarelui pe o măsuţă de marmură fasonată în mod hidos în formă de lebădă.

—Nu? Doreşti să mori? o întrebă el în şoaptă, gândind că o lovitură puternică dată cu ciocul lebedei ar fi pus capăt tuturor necazurilor lui.

—îmi place să fiu doamna Braddock-Black, zise ea, luând o sorbitură de vin.

Şi cu o stăpânire de sine care îl irită, adăugă:

—Vrei şi tu puţin? Este un foarte bun produs portughez.

—Nu beau vin de Xeres, şi dacă l-aş bea, nu cu tine aş face asta, replică Trey cu un glas încordat de efortul de a se controla. Ai semnat o înţelegere.

—Am rupt-o.

— Nu privi lucrurile atât de simplu, se răsti el. Avem o copie.

Zâmbetul ei fu de o inocenţă clasică.

—Voi susţine că este un fals.

Dumnezeule Sfinte! gândi el, scârbit.

—Nu renunţi niciodată, nu-i aşa?

Surâsul ei se modifică, şi vreme de câteva clipe lăsă să i se vadă nostalgia.

—Dar, dacă-i vorba... ar însemna să renunţ la multe, nu crezi, dragul meu? întrebă ea alene. Aşa că nu... nu cred că mă tentează

s-o fac.

Câtă satisfacţie ar avea, îi trecu fulgerător prin minte, să şteargă surâsul acela de pe faţa ei, şi simţi cum sub cămaşa transpirată şi haina de piele i se încordează spinarea.

—întotdeauna ţi-am subestimat avariţia, spuse în şoaptă, ochii argintii sclipindu-i ca gheaţa.

—Avantajul meu, aşadar, susură ea mulţumită.

—Nu jucăm o partidă de şah, Vaierie.

—Dar e un joc, nu-i aşa, dragul meu?

Glasul ei avea o nuanţă fină de sfidare. Trey reuşise să scoată întotdeauna la suprafaţă sălbăticia din firea ei, şi intensitatea prezenţei lui fizice o tulbura până la nebunie. Foarte adesea, şi mai ales acum, prăfuit şi îmbrăcat în piele, el îi amintea de un animal... un animal de pradă, mare şi întunecat. Un animal excitant... care nu mai era al ei. Şi găsea mulţumire în a-l umili.

— Dacă tot vorbim despre jocuri, hai să lăsăm asta în grija avocaţilor, zise Trey cu simplitate. Voi mai trece pe la tine după ce se vor încheia rundele preliminare.

- Şi părăsi încăperea.

A doua zi, Hazard discută cu Duncan Stewart, amintindu-i că semnaseră documente negociate înainte de căsătorie.

Duncan fu timid. Enervantă atitudine, gândi Hazard, la un bărbat pântecos, între două vârste.

— N-o să-ţi răpesc mult timp, Duncan, zise el. Pentru ce nu decizi împreună cu fiica ta, cât vă trebuie, să zicem, ca să plecaţi din Montana? Verifică cifrele astea la contabilii noştri şi vom mai reveni.

începu prima rundă.

După ce se uitaseră din nou cu ochi lacomi la averea Braddock-Black, Duncan şi Vaierie, deciseră că prima dată se vânduseră prea ieftin, şi că niciodată nu strică să insişti puţin. Hazard nu voia probleme cu Belle, aşa că îi făcu pe plac familiei Stewart... până la un punct.

— Ucide-i! zise Trey cu scârbă într-o dimineaţă.

Hazard îşi ridică privirile de pe scrisoarea pe care o recitea — scrisoarea prin care se sugera ca Duncan să fie numit tutore legal al copilul lui Vaierie.

— Doar un gând ce exprimă o dorinţă, adăugă Trey, oftând,

drept răspuns la privirea mirată a tatălui său. Se pare că negocierile ar putea fi tărăgănate o vreme.

Sprijinindu-se pe spătarul fotoliului său din piele, Hazard schiţă o uşoară grimasă.

— Mă tem că da, însă oamenii de teapa celor doi Stewart sunt de vâzare... nu-i decât o problemă de timp până la aflarea preţului. îţi împărtăşesc totuşi sentimentele. Tocmeala asta îmi displace profund. Ce mai face Belle în dimineaţa aceasta?

—Mama şl cu mine ne-am certat, care din noi urma să-i dăm micul dejun. Am câştigat eu, răspunse Trey cu un zâmbet uşor ironic. Lui Belle i-a plăcut sucul de mere, dar s-a împotrivit fulgilor de ovăz — adăugă descriind cu mâna-i supiă un scurt arc peste cămaşa lui pătată — şi a fost mai încântată de ciocolata mea caldă decât de felul în care am îngrijit-o.

Oricât de proastă i-ar fi fost dispoziţia, Belle îi aducea fârâ greş un surâs pe faţă.

—Mă bucur să aflu că vă amuză pe amândoi, replică Hazard, a cărui încruntare se transformă şi ea într-un zâmbet. îi prinde bine mamei tale... e multă vreme de când în casă n-a mai fost nici un copil.

—Cu toate acestea, cred că nu avem nevoie de pantofii de balet... sau, dacă-i vorba, nici de poneiul tău de munte, remarcă Trey cu o scânteiere a ochilor lui argintii.

—Ne înveseleşte, zise tatăl lui, cu un zâmbet liniştit. Sunt foarte mulţi ani de când n-am mai avut un copil atât de mic în jurul căruia să ne agităm. Când Daisy a venit să locuiască la noi după...

Se întrerupse, gândindu-se la cele două fiice mai mici pe care le pierduseră, şi la cât de adevărat era că niciodată nu te obişnuieşti realmente să trăieşti cu absenţa unor fiinţe dragi. Glasul îi fu mai blând când continuă:

—Erau aproape adolescente.

îi era bine cunoscută tristeţea pe care o simţea tatăl lui. El însuşi nu uitase niciodată doliul din copilăria sa, amintirea părinţilor săi pe care-i văzuse pentru prima dată plângând rămânându-i neştearsă în minte. Glasul lui Trey căpătă o intonaţie blândă.

—Mama a luat pe deplin conducerea, eu doar primesc ordine,

zise el, şi îi fac întru totul pe voie, nu te teme, papa. Deşi, dacă s-ar ajunge la o luptă care-pe-care, adăugă cu
un zâmbet strălucitor, n-aş putea paria pe şansele mele de a câştiga împotriva mamei.

—Spiritul încăpăţânat al mamei tale este una dintre fermecătoarele ei calităţi, replică Hazard pe un ton afectuos, iar eu sunt de acord cu tine... e în stare să învingă de una singură o armată întreagă.

—Din toată frământarea şi nefericirea asta, cel puţin faptul de a o avea pe Bellle face să merite tot necazul... ceea ce nu înseamnă că aş lăsa-o vreodată pe Valerle să afle asta.

Trey îşi întinse trupul, relaxându-şi încordarea spinării, sentimentul de frustare domolindu-i-se când gândurile i se concentrau asupra lui Belle.

—Vaierie nu-şi dădea seama că a dăugat la repertoriul meu o întreagă listă de noi iscusinţe, zise cu voioşie, instalându-se comod în fotoliul din faţa tatălui său. Nu numai că ştiu cum să schimb scutece şi să hrănesc bebeluşi, dar gândeşte-te la domeniul lărgit al conversaţiei mele politicoase. în loc să spun simplu: „Ce mai fac copiii?" şi să dau din cap la intervale potrivite, acum sunt în stare să compar observaţii şi să dau sfaturi.

Deodată zâmbi:

—Ce crezi c-ar zice despre asta toate Arabelle-le McGinnis din lume?

—Ce obişnuiesc să spună la orice subiect de conversaţie, răspunsei Hazard sec. „Ce nemaipomenit de fascinantlîţi plac cerceii mei cei noi?"

—Sau rochia, sau croitoreasa, sau coafura... nu uita asta... nu că le-aş fi ascultat vreodată cu adevărat.

Pe sub genele dese, îşi ridică privirile spre tatăl său, care stătea la birou.

—Jti şi cu mama staţi realmente de vorbă, nu-i aşa?

—întotdeauna, confirmă Hazard, al cărui glas deveni mai blând. Ea este cea mai bună prietenă a mea.

—Nu ca nevastă-mea — replică Trey, sarcastic — care înţelege că prietenia înseamnă un cec cu o sumă mai mare şi ale cărei sentimente materne se aseamănă cu
grija tatălui ei faţă de triburile din rezervaţie. Ţine minte, vreau

custodie integrală — îi reaminti tatălui său, în voce simţindu-l-se dezgustul. Nu-mi pasă cât de mult ar costa.

—După cum se arată lucrurile — zise Hazard, mai degrabă stăpânindu-şi cuvintele decât cu ostilitate — e posibil ca ei să ia mina din Lost Creek în totalitate.

—Un glonţ ar fi mai ieftin, spuse Trey zâmbind.

—E o idee, replică tatăl lui, înălţându-şi sprâncenele negre.

Aşa cum se dovedi, cineva cu mai puţine scrupule decăt ei, puse capăt, două săptămâni mai târziu, vieţii ticăloase a lui Duncan Stewart. în calitatea lui de negociator de contracte cu indienii, le vindea agenţiilor produse pentru rezervaţii şi, împreună cu colegii lui, fusese acuzat de o mare fraudă făcută fără scrupule, înşelând aibi şi indieni deopotrivă prin angajamente condamnabile. Cincizeci de indieni muriseră în iulie din cauza unor alimente alterate, şi două sute muriseră de foame în iarna precedentă la Black Earth Reserve din lipsă de hrană adecvată, deşi registrele guvernamentale arătau că se achitase şi se livrase întreaga alocaţie de hrană. Era o practică obişnuită să încarci nota de plată a guvernului cu costul întreg al proviziilor şi să le livrezi indienilor doar o mică parte din bunuri, lăsând grosul acestora să fie revândut pentru un profit frumuşel. De-a lungul anilor se încercaseră diverse modificări ale sistemului pentru a se asigura o diminuare a corupţiei. Grant trimisese acolo quarkeri[1]; alte administraţii încercaseră cu autorităţi militare sau cu misionari purtând alte denumiri. în vreme ce diverşi agenţi şi negociatori dé contracte de aprovizionare se succedaseră unii după alţii, indiferent de soiul de om, profiturile enorme erau

[1] Quarker. Membru al Societăţii Prietenilor, mişcare creştină din America fără crez scris sau preoţi hirotonisiţi, devotată unor principii paşnice şi remarcată iniţial prin simplitatea veşmintelor membrilor săi şi a modului lor de viată (n.t.)

prea tentante, prea uşor de obţinut, penalităţile prea neînsemnate pentru a le învinge această obişnuită slăbiciune omenească, atunci când se aflau în faţa metaforicei încăperi nepăzite şi pline cu aur.

Când fu găsit, Duncan fusese scalpat şi gura îi fusese umplută cu carne putredă. Deşi la prima vedere asasinarea lui era făcută să pară fapta unui indian, atât Hazard cât şi Trey remarcă lipsa de iscusinţă a scaipării şi urmăriră* investigaţiile cu un mare interes.

După o anchetă rudimentară, şeriful renunţă şi nu se mai prefăcu a-i căuta pe ucigaş, deoarece se ştia bine că în zona de frontieră viaţa continua să fie lipsită de importanţă, şi cât trăise, Duncan Stewart îşi făcuse mulţi duşmani. Duncan era soiul de om care pentru a-şi salva pielea s-ar fi descotorisit de compiicii iui, dar cum de astă-dată noile acuzaţii depăşiseră jurisdicţia locală, se părea că clnev se temuse că ar putea fi implicat dacă ar fi vorbit el.

Din bogata listă a duşmanilor lui Duncan Stewart, ucigaşul trebuie să fi fost cineva în care ei avea încredere, deoarece Stewart fusese împuşcat în ceafă de aproape. Pe teren deschis, acolo unde fusese descoperit cadavrul, nimeni nu s-ar fi putut apropia pe nesimţite, şi Duncan n-ar fi lăsat niciodată un indian să înainteze spre el până la o bătaie de puşcă fără a-şi ridica propria-i armă. Măcar atâta se putea spune despre Duncan: era un realist. Arsurile cu praf de puşcă şi glonţul tras din spate sugerau un tovarăş care călărea alături de el, puţin mai în spate.

Cu pretextul de a prezenta condoleanţe, Arabella McGinnis îi făcu lui Vaierie o vizită într-o după-amiază, la scurt timp după funeralii. Niciodată nu fuseseră prietene, ci mai curând rivale, amândouă fiind femei tinere şi bogate, mândre de frumuseţea lor şi în competiţie pentru acelaşi valoros candidat matrimonial. Faptul că Trey renunţase la îndatoririle lui conjugale alinase doar parţial gelozia Arabellei faţă de lovitura dată de Vaierie: A fi doamna Braddock-Black era ceva pentru care Arabella ar fi fost oricând gata să ucidă, şi venise să afle ea însăşi ce schimbări, dacă avusese loc vreuna, adusese moartea tatălui lui Vaierie în situaţia de fapt a căsniciei lui Trey.

înaintând în micul salon din partea din spate a casei, în care Vaierie, cu o nepoiiteţe premeditată, preferase s-o primească, Arabella gânguri:

—Ce încăpere fermecătoare, Vaierie! Gustul tău e foarte evident în felul în care e aranjată. Acestea sunt într-adevăr sculpturi africane? Ce drăguţ!

Se prefăcu în bătaie de joc că ar privi decorul cu admiraţie, şi mătasea roşie a- costumului de plimbare cu care era îmbrăcată foşni uşor măturând covorul.

—Dar eşti singură, draga mea, tocmai când eşti îndurerată... fără

soţul tău alături! Aş fi crezut că ai dori ca Trey să te consoleze pentru pierderea scumpului tău tată, atât de recent plecat dintre noi.

Răutatea ei éra palpabilă. Din câte se putea observa, Vaierie nu era nici în doliu, nici îndurerată, şi nici nu exista vreo posibilitate ca soţul ei să-i ofere alinare — toate acestea fiind lucruri pe care ambele femei le ştiau prea bine. Singura necunoscută în conversaţia ce urma era cine avea să înfigă mai întâi cuţitul şi cât de cruntă va fi rana.

—Cei puţin am un soţ, Iubita mea, susură Vaierie drept răspuns. Tu ai adus vreodată pe vreunui dintre pretendenţi până ia acest punct?

—Sunt mult prea tânără ca să mă gândesc la căsătorie; şi aşa zice şi papa, replică Arabella, scuturându-şi cu un gest obraznic zulufii aurii. Ţie căsătoria ţi se pare mulţumitoare? ripostă ea tăios.

—Am descoperit că, realmente, căsătoria este încântător de... rentabilă. Vrei un ceai, sau ai prefera obişnuitul tău bourbon? întrebă cu maliţiozitate. întorcând lovitura Arabellei cu un surâs dispreţuitor*

—Puţin din bourbon-ul lui Trey mi-ar face plăcere, replică Arabella pe un ton mieros.

Toată lumea din oraş ştia că de ia nuntă, Trey nu petrecuse cu Vaierie mai mult de douăzeci de minute.

—El bea coniac.

—Cu mine întotdeauna obişnuia să bea bourbon.

—Cu tine toţi beau bourbon — declară Valerle, sunând să vină un servitor — deoarece asta-i tot ce ai.

—Bourbon-ul de Kentucky este excelent.

Ross McGinnis era mândru de obârşia lui din Kentucky, şi tot atât de mândru de rezerva personală de bourbon a familiei sale.

—Serios că nu mă pricep, contră Vaierie cu dispreţ. Papa aducea întotdeauna băuturile lui alcoolice din import.

Apoi îi făcu semn feciorului care intrase în încăpere:

—Bourbon pentru domnişoara McGinnis şi vin de Xeres pentru mine.

Şi cât timp servitorul turnă băuturile, cele două femei îşi traseră ghearele în teacă şi discutară banalităţi despre vreme, repetiţiile de la cor şi spectacolul cu Visul unei nopţi de vară pus în scenă de

artiştii de teatru din Helena.
Nu se închisese bine uşa în urma feciorului că Arabella, aruncând o privire furişă spre uşa închisă, zise:

—Ce tânăr chipeş ai găsit pentru a te servft (Accentuarea era o apreciere făţişă.) Nu-mi pare cunoscut. Este cumva nou, şi adus şl el din import?

—Este nou, dar toate angajările le face majordomul meu, replică Vaierie cu dezinvoltură. Ar trebui&ă-l întrebi pe el amănuntele.

Dar Arabella văzuse privirea alunecată lent de Vaierie peste trupul înalt şi bine proporţionat al bărbatului, când acesta făcuse o plecăciune înainte de plecare, deşi de acolo de unde stătea pierduse cea mai interesantă reacţie a uităturii scrutătoare a lui Vaierie. Frumosul şi tânărul fecior cu păr castaniu, care părea prea bronzat ca să fi fost multă vreme servitor, făcuse cu ochiul şi zâmbise şi el.

—Cum îl cheamă?

întrebarea Arabelllei fu tot atât de nonşalantă ca şi răspunsul calm al lui Vaierie.

—Thomas.

—Are şi un nume de familie?

—Sunt sigură că trebuie să aibă unui, zise Vaierie, ridicând uşor din umeri. Răspunde de asemenea la apelativul „Tom“, adăugă ea, cu un surâs insinuant.

—Are mâini mari şi frumoase, murmură Arabella apreciativ.

—Da, nu-l aşa? Sunt nevoită să-i amintesc întruna...

Vaierie se întrerupse cu delicateţe.

—Vreau să zic, cu porţelanuri^ şi cristalurile mele: Vrei să-l chem din nou, aşa încât să poţi... ăă... cere să-ţi umple iar paharul?

—Mi-ar plăcea, răspunse Arabella imediat, decizând ca pe viitor să se interezese de felul în care alegea mama ei lacheii. Când Thomas intră iarăşi în cameră, îşi îndeplini îndatoririle cu o insolenţă voioasă. Zâmbetul lui friza impertinenţa, plecăciunea îi fu puţin prea insistentă, şi când spunea „doamnă", se exprima cu o aroganţă surprinzător de fermecătoare.

—Este puţin cam obraznic, remarcă Arabella după plecarea lui.

—Prefer servitori cu o oarecare... vitalitate, susură Vaierie, şi Tom este de o vitalitate încântătoare.

—Cât de convenabil!

—Da, nu-i aşa? zise Vaierie, cu un surâs vilcean.
' Iar Arabella obţinu din acel surâs viclean destule informaţii cât să se sature o lună.

De fapt, numele întreg al lui Tom era Thomas Kitredge Braddock. Bronzul Ifusese căpătat în călătoriile sale cu iahtul în largul unor locuri ca Nantucket, Macao şl Cowes, iar Blaze Bradoock-Black îl întâlnise pentru prima oară pe fratele ei vjtreg necunoscut cu două săptămâni în urmă, când el fusese anunţat de Timms, şi îndreptându-se spre ea, spusese: „Bună, surioară", şi îşi azvârlise braţele sale mari în jurul mijlocului ei. Născut postum la şase luni după moartea tatălui lui Blaze, aflase abia de curând că avea o soră vitregă. Banii puşi separat de Billy Braddock pe numele amantei lui oferiseră tot luxul posibil pentru fiul pe care el nu-l văzuse niciodată, şi mama sa nu-i spusese adevărul în legătură cu tatăl lui decât atunci când se întâlnise cu el la San Francisco, în urmă cu o lună.

—Spune-mi Kit, zisese el, sărutând-o cu căldură pe Blaze pe Obraz. Aşa îmi spun toţi.

Apoi îi întinse mâna lui Hazard.

—Niciodată n-am avut un cumnat. Sper să nu te supere.

Şi zâmbetul lui, când se întorsese iar spre Biaze, adusese lacrimi în ochii acesteia — avea impresia că-i zâmbea tatăl ei.

—Şi pentru mine eşti primul cumnat, replicase Hazard în glumă. Fii binevenit în familie!

în decursul conversaţiei de mai bună cunoaştere care se desfăşurase la ranch în acea primă seară vreme de câteva ore, Kit se oferise voluntar să îndeplinească servicii de spion în casa iui Vaierie.

—Va fi o distracţie, nu glumă! spusese acel tânăr dornic de aventuri, care tocmai se înapoiase după trei ani de navigaţie în jurul lumii.

—Jocurile de noroc şi femeile din Macao, le mărturisise el, mi-au reţinut cel mai îndelung interesul. Niciodată nu ştiai dacă aveai să părăseşti jocul de cărţi viu şi cu câştigurile tale, explicase el. Asta te ţine mereu vigilent, adăugase rânjind. Şi, iartă-mă, surioară —îşi ceru apoi scuze — dar faptul de a trăi mereu în alertă, dă o oarecare piraterie ceasurilor de mai târziu, petrecute cu doamnele.

—Nu trebuie să-mi ceri scuze, replicase Blaze zâmbind, după ce

vreme de atâţia ani m-am tot întrebat care tată mânios avea să înfigă un glonţ în Trey. Mă tem că subscrie şi el la interesul tău faţă de angajarea în aventuri nesăbuite.

Surprinzând o privire rapidă schimbată între Hazard şi Trey, adăugase pe un ton dulce:

—Cu siguranţă, voi doi nu vă mchipuiaţi că eu credeam toate poveştile aceiea înfrumuseţate.

Atăt Hazard cât şi Trey se întrebaseră imediat cât anume ştia ea de fapt.

—Aşadar, cum e soţia asta a ta? întrebase Kit.

—Dacă-ţi place aventura... răspunse Trey tărăgănându-şi vorbele. .

—Pare interesant. Care va să zică, tot ce am de făcut este să fiu cu ochii pe ea până se termină negocierile astea.

—Nu te simţi obligat s-o faci! intervenise Blaze.

—Nu zău, Kit, spuse Hazard din adâncul fotoliului său preferat, cu pielea uzată, ţlnându-şi paharul cu coniac în aşa fel încăt să sclipească în lumină. Vaierie oricum va ajunge în scurt timp la punctul dorit. Nu e nevoie să te implici.

—Arată bine?

O nouă privire se schimbase între Hazard şi Trey.

—Depinde de gustui tău, replicase Hazard, neutru.

—Este absolut splendidă, spusese Blaze. Nu trebuie să fii discret din cauza mea, dragă, sublinie ea adresându- l-se lui Hazard. Cunosc foarte bine genul preferat de Vaierie. Presupun că ţi-a făcut avansuri, încheiase ea cu vioiciune.

Ceea ce-l făcu pe Hazard să se înece cu coniacul.

—Vezi, Kit, că Vaierie trebuie să fie amuzantă, remarcase Blaze.

Vizita Arabellei reprezenta, pur şi simplu, încă o mică neplăcere în legătură cu mariajul ei neconvenţional cu Trey. Asta până când Vaierie se pomeni chestionată cu privire la Thomas de mai multe ori în cursul zilelor următoare, fiecare întrebare fiind însoţită de chicoteli sugestive. Moartea tatălui ei sporise interesul ei pentru finalizarea negocierilor cu familia Braddock-Black, şi acum insinuările răutăcioase şi rapid răspândite din gură-n gură urgentau dorinţa de a definitiva lucrurile.

Câteva clipe se mustră ea însuşi pentru că nu avea mai multă

minte, dar aproape imediat îşi alungă scurta îngrijorare. Cu siguranţă Thomas putea fi concediat ca să dispară cum se cuvine dacă s-ar ivi o asemenea necesitate, şi între timp, gândi ea, pe chip apărându-i un mic surâs de satisfacţie, el era în mod cert un lacheu tânăr şi bine înzestrat Uitându-se (a ceas, decise că n-ar strica să întârzie puţin la cina de la Brunckhill din acea seară, şi îl sună pe Thomas.

O oră mai târziu camerista fi coafa părul, şi ea observă că obrajii îi mai erau încă îmbujoraţi, cu o nuanţă trandafirie de pe urma plăcutei vitalităţi a lui Thomas.

—Fără ruj în seara asta, spuse Vaierie veselă, şi dacă mă mai tragi de păr, te dau afară fără recomandare.

Deşi Vaierie era o femeie pasională, faptul acesta nu intra niciodată în contradicţie cu latura practică a firii ei, şi în vreme ce stătea acolo, urmărind-o pe camerista care îi pieptăna cu timiditate părul, aranjându-i fiecare şuviţă la locul ei, hotărî că trebuia să fie raţională în legătură cu viitorul ei. Cu tatăl mort, cu silueta revenită la normal, şi descotorisită de copilul nedorit, i se deschideau orizonturi mai largi. începu să-şi imagineze în mod amănunţit intrarea ei în societatea newyorkeză. Penele albe de egretă, îşi zise, aveau să fie izbitoare în părul ei negru, prinse cu câteva safire deosebite din minele Braddock- Black. Şi apoi, desigur, o rochie într-o nuanţă de albastru asortată... albastrul îi punea întotdeauna cel mai bine în valoare frumuseţea ochilor. Pe de altă parte, nu exista nici o regulă care să-ţi interzică să aduci cu tine un fecior competent.

Vaierie insistă să negocieze direct cu Trey — fără avocaţi, fără intermediari — dorind să aibă plăcerea sadică de a-l vedea silit să fie de acord cu pretenţiile ei. în mod ciudat, ceea ce o supăra cel mai rău pe Vaierie
era faptul că Trey îl repudiase drepturile conjugale. Bărbaţii fuseseră întotdeauna atraşi de frumuseţea ei, şi deşi la început refuzul lui Trey o provocase, în cele din urmă o revoltase. Vina nereuşitei planurilor ei era, bineînţeles, a lui, şi umilinţele trebuiau să fie plătite cu sânge. împrejurarea că Trey ţinea la fiica ei nu-i micşora . dorinţa de răzbunare. Fără sentimente sau conştiinţă, ea scosese din viaţa ei copilul de cum îl văzuse pielea cafenie.

Trey fusese crescut într-o casă funcţională, care, în ciudf

tuturor dimensiunilor ei mari şl a suprafeţei întinse, avea Interioare luminoase, aerisite, decorate de „Liberty" de la Londra, cu adăugiri, din loc în loc, aie unor piese din mobilierul de anticariat îndrăgit de mama lui. Casa lui Vaierie părea întotdeauna ostentativă... ca şi proprietara ei, îşi zise în sinea lui cu nemulţumire, când intră în camera de zi.

Vaierie stătea într-un fotoliu îmbrăcat în brocart şi împodobit cu ciucuri şi franjuri, cu spatele spre lumina strălucitoare a zilei, estompată de nişte perdele de dantelă complicate. Trey fu nevoit să treacă pe iângă talmeş- balmeşul de mobile masive din lemn de mahon, împrăştiate prin întreaga cameră şl să ocolească o greoaie masă-piedestal al cărei picior reprezenta nişte gheare şi pe care se afla nelipsita vază japoneză cu pene de păun. Crini uriaşi, aranjaţi într-un ulcior înalt din argint, lângă fotoliul lui Vaierie, păreau pete strălucitoare de un portocaliu aprins care îi amintiră lui de firea de animal fie pradă a lui Vaierie. Sunt pus în gardă, gândi el, deşi înfăţişarea ei de astăzi era aceea a unei timide ingenue, într-o rochie de muselină mătăsoasă.

Ea înclină capul, ca şi el, şl Trey se aşeză pe unui din fotoliile bătătoare la ochi.

Negocierile începură într-o atmosferă glaciară.

— Sezonul la New York abiâ a început, aşa că dacă am putea ajunge la o înţelegere astăzi — spuse Vaierie
de parcă niciodată n-ar fi avut loc întreaga nebunie a evenimentelor iscate de ea, ca şi cum Trey n-ar fl crescut copilul altui bărbat, ca şi cum pe el l-ar fi privit probleme ei — nu aş pierde prea multe dintre festivităţi.

—Fiica ta e sănătoasă şi se simte bine, zise pe un ton blajin Trey, îmbrăcat astăzi într-un costum din piele de căprioară neornamentat, ca pentru a sublinia, în salonul mult prea împopoţonat al lui Vaierie, obârşia lui indiană.

—Nu mă interesează copiii.

—Păcat că nu te-ai gândit la asta mai devreme, ripostă sec Trey.

—Sunt sigură că odaia copiiilor de la ranch face faţă îngrijirii unui plod.

—Nu camera copiilor; din fericire mama mea şi doicile se ocupă de fetiţă.

Nu voia să-i dea satisfacţia de a şti cât de mult ajunsese Belle să însemne pentru el. Cu Vaierie, asta ar fi echivalat cu încă o invitaţie de şantaj, o presiune pe care ea ar fi putut s-o împingă până la limită. Pe Kit îl ţinea în rezervă împotriva unei astfel de eventualităţi.

—Dacă asta te face să te simţi bine — spuse Vaierie, al cărei ton nega în mod implicit afirmaţia — când negociem, o putem considera pe Belle ca fiind obligaţia mea.

—Grozav din partea ta, Vaierie. Generozitatea ta sufletească este înduioşătoare, zise Trey, lăsându-se pe spate în fotoliul cu prea multe perne şi întinzându-şi picioarele înainte.

Ochii ei albaştri se îngustară, ca reacţie la insolenţa şi la atitudinea lui nepăsătoare, ca şi cum aceste negocieri ar fi prezentat pentru el un interes întâmplător, şi pentru prima oară mânia i se exterioriză.

—Ar fi trebuit să joci rolul soţului, dragul meu Trey.

—Nu sunt un actor atât de bun, draga mea Vaierie, replică el cu aceeaşi răutate mieroasă care susura în vocea ei, numai că sprâncenele lui se înălţară uşor, cu o expresie batjocoritoare.

—Din nefericire — spuse ea cu ciudă şi cu pofta subită de a se năpusti să-i sfâşie gâtul — defectul acesta te va costa.

—Orice are o cât de siabă legătură cu tine mă costă, zise Trey zâmbind o clipă. M-am obişnuit.

—După ce vei obţine divorţul o să alergi după femeia aia pe care ai cumpărat-o? întrebă ea, ascuzându-şi cu prefăcută inocenţă ciuda că, din câte se părea, Trey ţinea la acea femeie.

De când plecase ea, Trey evitase compania feminină, lucru nu numai neobişnuit, ci şi iritant pentru o femeie ca Vaierie, care niciodată nu fusese refuzată de vreun bărbat. Ce avea ţărăncuţa aceea şi nu avea ea? se întrebase Vaierie cu furie, şi nu doar o dată

—Se vorbeşte că te-ar fi emasculat, murmură Vaierie, răzbunătoare.

Pe maxilarul neted al lui Trey tresări un muşchi, dar glasul lui, când vorbi fu impasibil.

—Aş zice că nu te afli în situaţia de a verifica această presupunere, şi cred că, indiferent ce-aş face eu după divorţ, n-ar fi treaba nimănui.

Vocea îi coborî până la nivelul unui murmur, şi ochii lui deveniră necruţători.

—Ţi-aş putea totuşi sugera că, după divorţ, pentru tine ar fi mai sănătoasă o altă parte a ţării.

—Mă ameninţi? .

—Aş ameninţa eu o femeie? Reţine — adăugă el, jucându-se cu franjurii moi de pe mâneca lui — că n-am spus doamnă.

-S-ar putea ca reputaţia ta să nu reziste la două morţi în familia Stewart, ripostă ea, expresia netrădându-i deloc teamă, ci doar o atitudine meditativă. Şi tu nu eşti un gentleman.

—Reputaţia mea ar fi cea mai mică dintre grijile tale, cu doi metri sub pământ, Vaierie, replică el, linia dură a gurii lui lăsând să i se ghicească enervarea. Şi niciodată n-am spus că aş fi.

—Tu l-ai ucis pe tata?

Puse întrebarea cu nonşalanţă.

Stând în faţa ei, Trey se uită câteva ciipe la Vaierie ca să-şi dea seama dacă expresia ei era tot atât de nepăsătoare ca şi tonul ei. Socotind după sentimentele pe care le văzu pe perfecţiunea de porţelan a trăsăturilor ei, tot atât de bine ar fi putut să-i întrebe dacă temperatura de astăzi I se părea plăcută.

—N-am fost nevoit s-o fac, replică el. Tatăl tău avea o mie trei sute cincizeci şi trei de duşmani care aşteptau la rând înaintea mea. Vreme de o mulţime de ani şi-a bătut joc de o grămadă de oameni. Acum că am terminat cu glumele — adăugă, uitându-se la ea pe sub genele lui negre — de ce nu-ţi spui preţul şi să începem treaba?

O uşoară înălţare a umerilor împodobiţi cu volane de muselină, nimic mai mult, şi ea răspunse:

—Cred că ar trebui să începem prin stipularea şi definirea principiilor generale ale situaţiei noastre. In problema de posesie efectivă, cum ar fi casa aceasta, în cazul căreia atât contractul cât şi posesiunea sunt pe numele meu, actul doveditor este clar.

—Vaierie, zise Trey, uluit, avem douăzeci şi patru de avocaţi ai companiilor. Dacă vreau să aud pe cineva vorbind ca un avocat, tot ce am de făcut este să mă duc la birou... sau s-o ascult pe Daisy, sora mea vitregă, la ora ceaiului. Hai să trecem la lucrurile esenţiale — înălţă el ironic una din sprâncenele lui negre — ştii tu... banii.

—Vreau o vilă pe Park Avenue.

Adaptarea uşoară fusese întotdeauna cea mai puternică trăsătură de caracter a ei.

—Aşa te vreau. Vaierie, cea pe care o cunoaştem cu toţii şi o iubim. Sper numai — continuă impertinent — ca aceste negocieri să nu necesite cunoştinţe practice despre planuri şi oferte de licitaţie referitoare la construcţii.

—Am nevoie de o trăsură cu patru cai, cu vizitii în livrea, declară ea cu îndrăzneală, tot atât de grosolană pe cât era el de ironic. Precum şi de personal pentru casă.

—Ce stil de mobilier avem în vedere? Nu ceva prea scump, sper, zise Trey cu sarcasm.

iar apoi, îndreptându-şi brusc trupul, printr-o mişcare suplă, exclamă cu exasperare:

—Dumnezeule Sfinte, Vaierie, nu-mi pasă unde ai de gând să locuieşti sau cât de pretenţios e stilul de viaţă pe care îl preconizezi. îţi spun sincer că, în momentul acesta — şi dacă eşti tot atât de deşteaptă pe cât pari, vei lua asta ca pe un avertisment — nu-mi pasă dacă trăieşti sau nu. Precizează dracului un preţ!

Eâ cântări ameninţarea cu atenţie, aşa cum proceda cu toate, şi decise să pretindă fără ezitare céa mai mare sumă de bani la care se gândise vreodată. Tacticile ofensive erau una din specialităţile ei, şi pricepându-se la astfel de tactici, avea să înceapă cu o sumă nemaipomenită. Trey va contra cu ceva ridicol de puţin. Ea avea să scadă puţin preţui. Cu părere de rău, el va urca, şi în cele din urmă aveau să se înţeleagă undeva pe la mijloc. Făcându-şi curaj, anunţă suma.

Trey se uită la ea în tăcere câteva clipe nesfârşite, cu palmele rezemate uşor pe genunchi şi cu o expresie imobilă.

—Sunt o grămadă de bani, spuse apoi foarte liniştit. Se presupune că ar trebui să implor?

Timp de câteva clipe ameţitoare, mintea ei întrevăzu rapid bucuria de a$_r$ vedea întocmai asta: pe Trey, în genunchi în faţa ei. Dar motivele de ordin practic avură imediat câştig de cauză asupra unei răzbunări fără avantaje băneşti, aşa că, în schimb, ea se întrebă: Cu cât de mult trebuia să-şi scadă pretenţiile? Oare trebuia să-i reamintească lui Trey că ea avea să fie plecată din oraş? Să se menţină pe poziţii? '

—Răspunde, zise el, vorbind încet. Vrei ca pentru divorţul acesta să-ţi sărut pantofii?

Era ceva ucigător în ameninţarea calmă din glasul lui Trey, şi Vaierie îl privi, se uită cu adevărat la el pentru prima dată de când începuse târguiala.

—Nu, spuse în mod înţelept, după ce-i văzu expresia feţei.

—Ăsta, murmură el, e răspunsul corect.

Şi scoţând din buzunarul cămăşii sale un cec în alb, declară:

—Ai obţinut ce ai vrut, Vaierie, dar dacă te vei apropia vreodată de oricine din familia mea, o să te ucid. Nu glumesc. De fapt, am o dorinţă foarte puternică să fac asta chiar acum. Gândeşte-te câţi bani aş economisi.

Ochii lui argintii aveau o răceală atât de ucigătoare, încât un fior de teamă birui o clipă sentimentul de victorie care o încercase mai înainte.

Fără a-i aştepta răspunsul, el termină de scris la repezeală cifrele şi împinse hârtia pe masă, către ea. Ridicându-se, rămase în picioare, lărgimea umerilor fiindu-i evidentă sub pielea moale a hainei — siluetă impresionantă, văzută din poziţia în care se afla Vaierie.

—Aş fi urcat mult mai mult, zise Trey, un zâmbet uşor încreţindu-i chipul frumos.

Pentru el, banii aveau o importanţă secundară. Voia ca ea să iasă din viaţa lui, fără litigii şi scandaluri publice.

—Bon voyage, Vaierie!

Ea înhăţase cecul, şi gândurile i se citeau limpede pe faţă.

—Dacă-I rupi, altul nu vei mai căpăta.

în glasul lui şe simţea absolutismul a şaisprezece generaţii de căpetenii — îşi câştigase acest rang.

Vaierie recunoştea o hotărâre inflexibilă atunci când o auzea. împăturind cecul, şi-l îndesă în corsaj.

—Sper să n-o găseşti niciodată! zise plină de ură şi dispreţ, ciuda iritantă provocată de faptul că fusese învinsă îndemnând-o să răspundă printr-o lovitură.

—Iar eu sper, scumpo, ca New York-ul sâ aibă înţelepciunea de a ridica puntea de acces când te vor vedea venind.

Porni către uşă simţindu-se, pentru prima oară după luni de zile, un om liber.

—Apropo — spuse, întorcându-se cu un zâmbet vioi pe faţă — „Tom" zicea că eşti cea mai îndatoritoare femeie din câte a cunoscut el vreodată. I-am spus eu că aşa vei fi.

în seara aceea, Trey şi Kit rămaseră la un coniac mult după ce toţi se duseseră la culcare, închinând paharul în cinstea eliberării lui Trey. „Divorţul", le spusese Hazard, „avea să fie urgentat cu ajutorul unor prieteni, urmând să se judece până în două săptămâni."

—Pentru libertate şi urmărirea fericirii! toastă Kit cu voioşie.

—Pentru divorţ! spuse Trey în şoaptă, şi pentru largi spaţii libere.

Până la Vaierie, el nu avusese niciodată îngrădiri, şi în sinea lui îşi ură ca aşa ceva să nu se mai întâmple niciodată.

—în Macao există spaţii largi şi libere... acolo totul este larg şi liber. Douăzeci şi patru de ore pe zi. Ţi-ar plăcea... o plăcere neîngrădită; şi după Macao, te voi lua cu mine la vânătoare de crocodili în Noua Guinee.

—E tot atât de primejdios ca a te culca cu Vaierie? întrebă Trey cu sarcasm.

—De fapt, răspunse Kit rânjind, când vânezi crocodili ai dreptul să porţi o puşcă. Cu Vaierie te afli în arenă în fundu^gol şi... în plus, îi place să dea ordine în pat.

—încearcă, zise Trey pe un ton blajin.

—în cazul acesta, pentru femeile docile! toastă Kit voios.

—Pentru divorţ!

—Oare simt o uşoară părtinire în seara asta? întrebă Kit nepăsător, în timp ce ochii verzi îi scânteiau.

—La fel cum ieşirea din închisoare îţi afectează pentru totdeauna buna dispoziţie.

Dar pe măsură ce seara înainta, melancolia lui Trey sporea în loc să-i cedeze.

—N-ar trebui să macini gânduri negre, îl dojeni Kit, zâmbindu-i blând. Nu tocmai în seara asta.

Trey se smulse din posomoreala care îi cuprindea mintea. Dacă Empress l-ar fi aşteptat, seara aceasta ar fi fost un prilej de bucurie.

—Totul este de-a-ndoaselea, replică atât de încet încât Kit fu nevoit să facă un efort ca să-l audă. Ai observat că plăcerea

speranţei o depăşeşte adesea pe cea a obţinerii lucrului dorit?

înălţă din umeri, îşi ridică paharul şi îl dădu pe gât.

—Până acum nu te-a mai părăsit nici o femeie?

Deşi întrebarea era brutală, vocea lui Kit era neutră, şi atitudinea lui relaxată, calmă.

Ochii lui Trey se îndreptară spre trupul lui Kit, tolănit în fotoliul din faţa lui, şi înainte să răspundă se gândi câteva clipe.

—- Nu, răspunse, umplăndu-şi iar paharul. Pe tine da?

—Nu.

Trey izbucni în râs.

—înţelegi, aşadar.

Cufundându-se mal adânc în fotoliul său, îşi lăsă capul pe spate.

—Nu-i vorba de a fi părăsit, zise drept explicaţie. Nu sunt atât de egoist. Cea care mă chinuieşte e femeia.

—De ce?

întrebarea lui Kit îmbina curiozitatea cu simpatia.

—Dacă aş şti, aş putea să nu mă mai frământ. Era... totul, spuse Trey oftând. Fierbinte şi rece, blândă şi dură ca oţelul, şi atât de al dracului de plină de viaţă...

Vocea i se stinse, şi dinţii îi sclipiră într-un scurt zâmbet ironic.

—O aventurieră în stare s-o facă de ruşine chiar şi pe Vaierie.

—Vaierie are un oarecare talent, recunoscu Kit pe un ton liniştit, cu asta trebuie să fii de acord, dar tu încă n-ai văzut Macao. Femeile de acolo sunt... pline de imaginaţie, zise el rânjind, de-a dreptul inspirate uneori. Ar trebui să vii acolo cu mine. Iahtul meu se află la San Francisco. Ce altă modalitate e mai bună decât asta pentru a o uita pe... cum o cheamă?

—Empress.

Sprâncenele lui Kit se înălţară.

—Modest nume!

—I se potriveşte, zise Trey. Ticăloasa!

Capitolul 19

Empress îşi petrecu toamna la Paris, retrasă cu modestie, nefiind acasă decât pentru cei mai apropiaţi prieteni ai săi, în aşteptarea naşterii copilului. Pe măsură ce i se apropia termenul, gândurile i se îndreptau tot mai mult spre Trey — fiind firesc, desigur — ca orice mamă să fie sensibilă emoţional faţă de tatăl

copilului ei. Toată vara se luptase să şteargă imaginile unui metis înalt, cu par negru; participase dinadins la frivolităţile mondene, zâmbise până când o dureau fălcile, luase parte cu hotărâre la prânzuri şi vizitări de magazine, dineuri şi serate dansante, la care bărbaţii îi acordau o atenţie formidabilă. Timpul şi activitatea, gândea ea, aveau să-i diminueze treptat dorul intens, să o abată de la amintirile acelea prea vii, să o amuze cu noi festivităţi, să-l transforme pe Trey în nimic mai mult decât o vagă aducere aminte.

Dar dictonul „Timpul vindecă totul" era un jalnic neadevăr, deoarece, în ciuda trecerii lunilor, în mintea ei Trey rămânea ca o comoară preţioasă şi păstrată cu grijă, prima ei lecţie despre forţa dragostei. Totuşi, oricât de imposibil de uitat ar fi fost acel bărbat, Empress era convinsă că el nu trebuia să aibă cunoştinţă de copilul pe care-l purta ea. Nu venise. Dacă ar fi iubit-o, ar fi venit, dar el n-o făcuse şi ea ştia de ce. Nestatornic, desfrânat şi răsfăţat, găsise pe altcineva. Imaginea superbă a lui Vaierie i se ivea în minte, suprapusă peste un nesfârşit şir de alte femei, toate complezente şi pline de admiraţie.

El nu merita să afle de existenţa copilului său, clocotea ea de furie într-un moment de ciudă, pentru ca apoi un gând şi mai rău, întunecat şi amar, să-i întreacă mânia şi s-o răneascâ: Chiar dacă ar şti, era ea nevoită să recunoască, lui nu i-ar păsa.

Stând în binecunoscuta grădină de trandafiri a paiatuiui Jordan, sub un soare cald de toamnă, întocmai aşa cum de multe ori stătuse în trecut, parfumul trandafirilor târzii piutind dulce în aer, Empress se întrebă o clipă dacă nu cumva toţi acei ani de expatriere şi greutăţi, şi tulburătoarele amintiri despre Trey nu erau decât un vis. Aici, pe banca de piatră sculptată, meşteşugită de pe vremea pe când Regele Soare lărgea graniţele Franţei şi conţii de Jordan slujiseră deja şapte regi anteriori, avea impresia că niciodată nu părăsise această grădină retrasă, închisă între ziduri, cu fântâna ei jucăuşă şi potecile greblate cu grijă. Ca şi cum mama şi papa s-ar fi aflat încă în spatele ferestrelor salonului, iar ea n-ar fi avut alte griji decât să se decidă în privinţa celei mai potrivite nuanţe pentru panglica bonetei sale. Oare nu fusese totul decât un salt scurt într-o închipuire ireală, şi urma să se trezească, constatând că avea din nou cincisprezece ani? Dar în clipa următoare copilul o izbi cu picioruşul în pântece, şi realitatea

reveni năvalnic. Nu mai era acea fată tânără şi naivă; nu mai semăna nici pe departe cu fetiţa care aştepta ca mama şi papa să iasă prin uşile cu geam. Responsabilitatea faţă de familia ei îi retezase brusc copilăria, şi Trey Braddock-Black avusese grijă de introducerea ei într-o feminitate matură. Ar fi trebuit să-l urască, şi chiar aşa şi făcea, pentru că alergase după ea ca un amant îndrăgostit, dar îl şi iubea, dragostea şi ura coexistând, îngemănate ca un desen întortocheat, şerpuit, fără început şl fără sfârşit. Şi în toate acele luni după plecarea din Montana, nu reuşise să prindă firul esenţial care avea să descâlcească totul, aducându-i liniştea.

El nu ţinea îndeajuns la ea ca s-o caute, cugetă CU un uşor oftat care se risipi în aerul caid de toamnă, şi deşi îşi dădea seama că era o naivitate să-şi închipuie că ea ar fi cât de cât diferită de alte femei din viaţa Iul, încă mai spera. Spera că el avea să descopere că nu putea să trăiască fără ea. în clipa următoare, fraza poetică îi păru ridicolă, ca şl cum viaţa lui Trey Braddock-Black ar fi putut să se oprească în loc din cauza ei.

„Nu putea să trăiască fără ea“ era o frază care ar fi trebuit să fie înconjurată de ghirlande de flori şi purtată de cupidoni — o închipuire la fel de ruptă de realitate ca şi o vacă sărind peste lună... o magie fragilă în contrast cu realitatea.

Oare ce făcea el acum? se întrebă Empress, deoarece din câte se părea, Trey trăia foarte bine şi fără ea. Oare umplea camerele celei mai recente iubite, a lui, sau poate ale soţiei sale, cu florile ei preferate, sau îi cumpăra veşminte frumoase? Ce blană o fi alegând pentru cea mai nouă iubită a lui?

Şi în vreme ce reveria melancolică a lui Empress punea stăpânire pé mintea ei...

Trey, spre deosebire de presupunerile ei, era singur, tolănit în ierburile aurite de toamnă ale unui luminiş, având-1 tovarăş doar pe Rally. Şi în vreme ce iapa lui păştea iarbă, ridicându-şi din când în când capul ca şl cum ar fi ascultat, Trey îi vorbea despre Empress. Spriji- nindu-se într-un cot, cu bustul gol şi cu mocasinii azvârliţi din picioare, stătea culcat, suplu şi bronzat, sub soarele neobişnuit de cald pentru acel anotimp.

—l-ar fi plăcut aici, spuse el, cuprinzând cu privirea mica pajişte ce mărginea un părâu zglobiu. Seamănă cu ferma de pe muntele Iernii.

Dar apoi îşi aminti că Guy era acum conte, şl o cabană rustică de pe muntele Iernii era ceva ce trebuia uitat... ca şl orice altceva din Montana.

—Şi-n afară de asta, Rally, zise el într-o şoaptă abia auzită, nu cred că Empress Jordan ar aprecia simplitatea.
a dragostei
Ea urmăreşte păşuni mai verzi şi un vânat mai mare în lumea nobilimii, şi toate fleacurile acelea sclipitoare.

Adâncirea iui Empress în amintirile ei fu întreruptă brusc de ţipătul pătrunzător ai iui Eduard, care o făcu să-şi ridice imediat privirea, speriată^ dar faţa iui era numai zâmbet în timp ce alerga spre ea. ii surâse şi ea frăţiorului care se lupta din greu să urce panta terasei cu picioruşele lui durdulii, fericită că ei era fericit. Nu fusese singura care dusese dorul lui Trey: Eduard mai dormea şi acum cu încălţările pentru zăpadă pe care insistase să le ia cu el din Montana.

Deodată, o copleşi un dor Imens, şl ridicându-şi privirea spre cerul însorit, oftă: „De ce n-ai venit după noi, Trey?“ Astăzi îi simţea cu disperare lipsa, îi lipsea îmbrăţişarea lui, căldura lui, frumuseţea zâmbetului, ardoarea cu care o dorea el.

—Motanul Tiger are pisoi! ţipă Eduârd, picioarele lui trudind să străbată ultimii câţiva metri. Vreau unui!

Din câte se părea, motanul Tiger era numit astfel în mod greşit, gândi cu ironie Empress, când Eduard ajunse lângă ea şi mâna lui cu gropiţe începu să tragă dea ei.

—Vino să vezi! strigă ei, cu ochii strălucitori de emoţie.

Şi amintirea luminoasă a lui Trey fu alungată de două mâini micuţe şi de cererea exprimată cu glas piţigăiat.

O lună mai târziu, mult după miezul nopţii, medicul care se ocupa de toate naşterile regale clătină cu tristeţe din cap şi-i spuse Adelaide):

—Eu nu mai pot face nimic.

Vasta încăpere era apăsătoare din cauza căldurii şi a mirosului de naştere, şi în orele de dinaintea zorilor devenise mohorâtă, ca şi cum umbrele s-ar fi târât din colţurile întunecate, învăluind totul într-o atmosferă deprimantă.

Empress se chinuia de o zi şi jumătate, treizeci şi şase de ore de suferinţă ameţitoare şi încordare crescândă, de chinuri ce-i

smuigeau ţipete. Copilul era aşezat transversal, şi doctorul se mulţumise să spună: „Natura îşi. va urma cursul". Cu câteva clipe în urmă pulsul lui Empress scăzuse primejdios de mult, iar gemetele ei, care în ultimele câteva ore se reduseră la scâncete, încetaseră.

—Incompetentule! şuieră printre dinţi, Adelaide, mânioasă. Imbecilule! O să am grijă să fii distrus, cârpaci ce eşti! ocărî ea în urma medicului ce pleca, mustrându-se totodată că aşteptase atât de mult până să-l concedieze.

Deşi o asistase la ambele ei naşteri, deoarece ale ei fuseseră fără probleme, abia acum constatase amploarea nepriceperii lui. îngrozită, trimisese după Beatrix, strigând la servitorii pe care-i îndemna să dea fuga să i-o aducă pe bătrâna ei doică. Beatrix fusese pentru ea mai mult decât propria-i mamă, şi la vreme de pericol sau tristeţe întotdeauna apela la ea.

în mai puţin de douăzeci de minute, bătrâna doică fu condusă la etaj şi Adelaide izbucni în lacrimi.

—Ar fi trebuit să te chem mai devreme, suspină ea, prăbuşindu-se în braţele bătrânei care o crescuse.

Beatrix o consolă bătând-o uşor cu palma pe spate, şi apoi, cu glasul ei calm care îi domolise temerile în copilărie, spuse:

—Sst, sst, mon bebe, acum sunt aici, iar tu trebuie să fii tare şl să nu deznădăjduieşti.

Dând drumul copilaşului ei adult şi atingând cu degetul nasul Adelaidei, aşa cum făcuse întotdeauna ca să-i obţină supunerea, murmură:

—Acum vino, spală-ţi mâinile şi ajută-mă.

Fără a aştepta vreun răspuns, Beatrix se duse la chiuveta de porţelan din colţul camerei şi începu să-şi frece mâinile.

—Nu avem nevoie de medic la modă ca să-l aducem pe lume pe copilaşul acesta. Mama şi bunica mea aduceau

Flacăra argintie i b 1W4. $_{a}$dragostei
copii pe lume cu mult înainte să se fi născut medicii moderni.

—Slavă Domnului! spuse Adelaide oftând din adâncul inimii, scăpată de povara vinovăţiei sale şi simţindu-se clipă de clipă mai încrezătoare.

—Nu-i mulţumi lui Dumnezeu, zise bătrâna doică de la ţară, cu un pragmatism iconoclast, în timp ce-şi ştergea energic mâinile.

Eu voi fi un ajutor mai de nădejde, dar dacă vrei să te rogi, roagă-te ca uterul acestei tinere să nu se rupă. O să întoarcem copilul ăsta.

Fu o operaţiune grea, încordată, şi chinuitor de lentă, Beatrix masând încet fătui în sensul acelor de ceasornic, iar Adelaide executându-i ordinele de a apăsa, a împinge sau a ţine în loc atunci când bătrâna îşi murmura instrucţiunile.

—Nu! Nu! strigă doica odată, când apăsarea Adelaidei slăbise puţin şi fătul alunecase înapoi.

Când lentul lor progres dădu brusc înapoi, Adelaide izbucni în lacrimi şi umerii i se prăbuşiră, într-o atitudine de înfrângere.

—Şterge-ţi ochii copilă, şi vom relua treaba, spuse Beatrix cu calm, deşi începuse să se teamă de robusteţea lui Empress.

Pulsul acesteia era neregulat, slab, şi contracţiile se răreau; chiar dacă ele ar fi reuşit să întoarcă pruncul, era posibil ca ea să nu aibă energia necesară pentru a duce până la capăt naşterea.

—Dar de data asta, avertiză Beatrix, ţine zdravăn.

Amândouă erau laq de transpiraţie o oră mai târziu
când, milimetru cu milimetru, copilaşul fu convins să atace canalul naşterii într-un mod mai acceptabil. Din fericire, Empress rămăsese conştientă pe toată durata laborioasei manevre, dar când contracţiile împinseră copilul în Jos, pleoapele i se deschiseră cu un tremur nelinişţit, ca şi cum ar fi ştiut că nu mai avea mult timp. Deşi doar pe jumătate conştientă, plutind într-o ciudată stare între letargiie şi agonie, o spaimă cumplită îşi făcu loc printre epuizare şi durere, şi un chip aspru şi supărat, frumos chiar şi sub imperiul mâniei, îi apăru ca o vedenie a unui zeu răzbunător.

—Trey! strigă ea, ridicându-se pe jumătate, ca şi când ar fi văzut o fantomă. Nu-i spuneţi lui Trey! şopti, prăbuşindu-se iar şi închizând ochii, să nu-i mai vadă înspăimântătorul spectru.

„Delireză", decise Adelaide în timp ce-o consola, mângâindu-i blând umărul.

—Trey era numele de alint al soţului ei, şopti ea când Beatrix îşi ridică iute privirile atente la naşterea iminentă. A murit în America înainte cu şase luni.

—Biet copil, bombăni Beatrix încet, sprijinind un cap mic şi brun în clipa în care pruncul lui Empress veni pe lume. Vom avea grijă ca mămica ta să trăiască — fredonă ea în şoaptă, trăgând cu

nespusă grijă trupşorui afară — în aşa fel încât să nu fii orfan.

Băieţelul avea pielea arămie, era voinic şi sănătos, cu un păr negru şi pufos după ce fusese şters bine, şi cu ochii imenşi, ca două nestemate sclipitoare, care revendicau o obârşie din câmpiiie nordice.

—Tatăl lui era american, spuse Beatrix, privind copilul pe care-l ţinea în braţe. Aş zice că aparţinând unei specii timpurii.

Adelaide se uită la copilul dolofan şi nu văzu nici o asemănare cu mama lui blondă şi mărunţică.

—Ea spunea că era frumos şi cu părul negru ca pana corbului.

—N-a spus cumva că era o piele roşie?

—Nu, răspunse Adelaide cu glas coborât.

—Ei bine, era — declară Beatrix de-a dreptul pe un ton ce nu admitea contrazicere — şi i-ar fi plăcut să-şi vadă fiul sănătos şi puternic.

Revenind la Empress, palidă şi nemişcată de parcă ar fi fost moartă, Beatrix îi înmână Adeiaidei copilul şi scoase o sticluţă din coşul ei din nuiele, care fusese adus cu trăsura. Cu o răbdare nemăsurată, strecură un lichid negru
în gâtul lui Empress, lingură după lingură, până când se încredinţă că aceasta înghiţise destul încât să fie atins scopul.

—Acum nu va avea hemoragie — spuse Beatrix, mulţumită — iar copilaşul n-o să privească lumea ca un orfan.

Când Empress se trezi peste câteva minute, Beatrix îmbăiase deja copilul şi-l înfăşase într-un cearşaf alb ca zăpada.

—Vreau să-l ţin în braţe, spuse Empress, chiar mai
înainte de a se fi trezit pe deplin. -

—De unde ştii că este un „el“? o tachină Adelaide, cu un zâmbet larg, mulţumită de sine.

Ajutase realmente la naşterea unui copil, şi era entuziasmată de realizarea ei.

Ce întrebare caraghioasă! gândi Empress cu o neînţelegere tulbure care se împotrivi unei gândiri raţionale.

—Vreau să-l ţin, repetă ea cu insistenţă, deşi glasul nu-i era decât o şoaptă.

Aducând micul pui de om, Beatrix îl culcă lângă ea.

Empress se trudi să se salte într-un cot ca să-l privească, şi lacrimile îi şiroiră pe obraji. Copilul ei micuţ se uita la ea cu ochii

lui Trey. Cum puteau, se întrebă ea CU mirare, să fie copii atât de perfecte?

—Te iubesc, şopti.

Şi-l strânse în braţe.

Printre mult contestatele campanii pentru o nouă constituţie şi candidatura unor funcţionari de stat, în noiembrie, Montana fu primită în Uniune. Urmară obişnuiteie acuzaţii de corupţie, şi în baza unor reciprocităţi negociate, ambele părţi pretinseră locuri în Congres, se întâlniră în săli separate şi îşi aleseră fiecare favoriţi pentru Senatul Ştateior Unite.

Rezultatul final fu decis în cele din urmă de către Comitetul Senatorial pentru Privilegii şi Alegeri din
decembrie, care recomandă încredinţarea locurilor republicanilor Sanders şi Power şi nu candidaţilor democraţi, Clark şi Maginnis. De la cumpărarea şi manipularea voturilor făcute la nivel de stat, alegerile contestate trecuseră în arena naţională a puterii de manipulare, şi cum administraţia actuală era republicană, se obţinu un acord armonios cu privire la locurile aprobate pentru candidaţii republicani. Şi aşa fu aplicată voinţa poporului într-un stat care era cum nu se poate mai democrat.

într-o dimineaţă rece de decembrie, Trey intră în sufrageria pentru micul dejun purtând-o pe Belle în braţe.

—Unde ai de gând să mergeţi? întrebă Biaze cu acea autoritate maternă care sugera că ar fi trebuit să-şi reconsidere planurile.

Cu o voioasă nepăsare faţă de sugestiile materne sau de altă natură, Trey răspunse prietenos:

—A ce seamănă, mamă?... La obişnuita noastră plimbare matinală călare!

Era îmbrăcat în haine din piele de căprioară, cu o glugă „Hudson Bay“ şi mocasini îmblăniţi care să-l apere de vremea vântoasă.

Belle era înfăşurată într-o învelitoare de blană.

—îţi dai seama cât e de frig? insistă Biaze, cerând cu privirile sprijinul lui Hazard.

Dar acesta se mulţumi să zâmbească şi să declare:

—Vântul bate dinspre nord-vest.

—De mare ajutor mai eşti! murmură Biaze.

—Mamă, lui Belle îi plac plimbările călare, şi oricum, nu şe vede

nimic din ea, în afară de ochi. Vezi?

îndatoritor, o arătă mai bine, înfofolită şi mulţumită în învelitoarea ei. Ochii ei mari sclipeau ca doi licurici, iar zâmbetul ei concura cu soarele.

—Acum toarnă-mi puţină ciocolată fierbinte, şi o să mi-o beau în drum spre grajduri.

—N-ai pic de simţire, bombăni Blaze, turnând ciocolata. Şi dacă o să-ngheţe?

—Este înfăşurată în mai multă blană decât un urs polar, iar eu nu sunt lipsit de simţire. Ea mi-a spus că vrea să facem o plimbare călare, încheie el cu un zâmbet larg, şi luându-şi ceaşca porni spre uşă.

—Te-ai hotărât dacă vii la Washington împreună cu noi? îl întrebă Hazard, punându-şi pe masă ceaşca de cafea. M-a întrebat Lowell mai deunăzi, şi n-am ştiut ce răspuns să-i dau.

Montana fiind acum un stat, delegaţii ei puteau să voteze, şi oricine urmărea vreun interes avea să fie la Washington pentru sesiunea de lucru a Congresului.

Trey se întoarse spre tatăl său.

—S-ar putea să vin. Voi când plecaţi?

—După Crăciun. Se pare că se va renunţa la acţiunile judecătoreşti împotriva Asociaţiei pentru îmbunătăţiri în Montana, aşa că nu-i nici o grabă să ajungem acolo la timp pentru litigiile la care ne aşteptăm. E posibil ca Sanders să-l fi convins pe secretarul pentru probleme interne să intervină.

—Afaceri, ca de obicei. Trebuie să fi costat ceva.

Trey oftă uşor. Asociaţia pentru îmbunătăţiri în Montana jefuia în mod legal mai multe din bunurile ei de domeniul public, în speţă cherestea.

—Nu ştiu dacă pot face faţă maşinaţiilor, zise, cu o uşoară grimasă. Şi dacă nu merg?

—îţi va fi dor de Belle, răspunse Blaze zâmbind.

—în cazul acesta vă voi însoţi la Washington, replică Trey, al cărui rânjet îi încreţi colţurile ochilor.

—Mereu ai fost un băiat raţional, spuse dulce Blaze.

—Belle îi face bine, zise Hazard după plecarea lui Trey. îi abate gândurile de la Empress.

—Ştiu, dar aş fi vrut ca astăzi să se joace cu ea în camera

copiilor. E foarte frig, şi Belle are doar trei luni.

—Când Trey avea trei luni, îi reaminti Hazard, locuiam la mină. Şi Trey a supravieţuit, adăugă zâmbind.

Blaze îi adresă un surâs trist.

—Ai dreptate, desigur... îmi fac prea multe griji.

—Problema ta este că-l adori pe băiatul ăsta, ca şi pe Belje.

în glasul lui era tandreţe, nu reproş, şi o îngăduinţă blândă în ochii lui negri şi frumoşi.

—Bine, dar tot aşa faci şi tu, Jon, ripostă ea prompt. Singura diferenţă este că tu nu vorbeşti despre asta tot atât de mult.

Blaze ştia că Hazard ar fi trecut şi prin iad pentru fiul său, având grijă ca Trey să nu ducă lipsă de nimic, şi că-l adora cu o generozitate sufletească fără limite.

—Aşa cum e, a ieşit bine, spuse Hazard cu mândrie în glas, mulţumită grijii tale materne.

—Şi mulţumită ţie, toţi oamenii de la mine şi de la ranch ţin la el. Fără a mai pomeni de admiraţia clanului.

—Despre minerit şi ranch ştie tot atât de mult ca şi mine. Oamenii respectă asta. Cât despre întâietatea în calitate de căpetenie şi fiu de căpetenie, adăugă Hazard rânjind, atâta vreme cât câştigă toate întrecerile de căiărie şi aduce cai din raiduri, reputaţia lui de „bărbat care ştie şi poate“ şi de om de vază este asigurată în cadrul clanului.

—Jon, îl dojeni Biaze cu blândeţe, mi-ai făgăduit că s-a terminat cu raidurile. Ştii cum le privesc autorităţile.

—Sunt doar raiduri mici, iubito, o linişti el.

Dar în glas i se simţea o plăcere jucăuşă, căci raidurile erau ultima iibertate sălbatică şi pură ce le mai rămăsese, asemenea jocurilor amuzante pentru un copil.

—Nu te poţi aştepta să ne schimbăm peste noapte. Raidurile ne sunt în sânge. Mai ţii minte primul palomino pe care ţi l-am adus?

De parcă s-ar fi petrecut cu o zi în urmă, ea îl văzu pe Hazard stând în ceaţa dimineţii, scăldat în lumina aurie a răsăritului de soare.

wtm

—îmi amintesc de florile din jurul gâtului tău, răspunse ea într-un murmur.

—în dimineaţa aceea îmi era inima plină de tine, bia cara, şi aş fi

vrut să fur pentru tine toţi caii de pe câmpii.

Ochii ii se întâlniră, şi vraja deosebită ce exista doar pentru ei străluci, plină de viaţă şi durabilă.

—Parc-ar fi fost ieri, Jon.

—într-adevăr... ca şi cum copiii şi anii ar fi trecut cumva rapid pe lângă noi, fără să observăm.

—Au fost ani frumoşi, nu-i aşa? murmură Blaze, Chiar şi în ciuda...

înghiţi ca să-şi reţină lacrimile, când o copleşiră amintirile legate de moartea copiilor ei.

Hazard sări din fotoliu înainte să se fi revărsat cea dintâi lacrimă a ei, şi ridicând-o, o cuprinse în braţe.

—Nu plânge, bia cara, şopti în părul ei, culbărind-o la pieptul lui, ochii strălucindu-i de emoţie, l-am avut cu noi vreme îndelungată. Gândeşte-te la bucuria pe care am împărtăşit-o cu toţii... şi la toate amintirile frumoase.

îndreptându-se spre fereastră, rămase în picioare continuând s-o ţină îmbrăţişată, privind afară, spre pământurile lor ce se întindeau pe distanţe de kiiometri şi kiiometri, dincolo de munţi. Soarele strălucitor de iarnă ilumina splendidele trăsături ale feţei lui Hazard, aprindea flacăra părului lui Blaze şi desprindeau sclipiri de pe lacrimile prinse în genele ei, dând viaţă firului lucitor de aur din eşarfa ei de brocart.

—în pofida durerilor au fost ani minunaţi, murmură Hazard, ochii lui negri revenind spre soţia lui. Tu eşti cel mai bun prieten al meu, să ştii, áse cu glas foarte scăzut, cel mai bun dintre toţi prietenii mei. Şi deasemenea — şopti el, atingându-i uşor obrazul cu buzele — pasiunea vieţii melé.

Ritmul glasului i se schimbă, devenind mai puţin grav şl plin de amuzament.

—Eşti partenerul meu de şah preferat, adăugă zâmbind, şi cel mai diplomat critic al meu. Când cobori
scara într-o rochie de bai, împodobită cu diamante, inima îmi tresare şi acum la vederea frumuseţii tale. Dar
— zise el, iubirea fiindu-i evidentă în voce şi în ochi — cel mai mult te iubesc aşa cum arăţi chiar în clipa asta, în Lumina soarelui de dimineaţă. întotdeauna ai fost soarele meu, luna mea, stelele mele...

Ridicându-şi capul de pe umărul lui, Biaze îi sărută pe Hazard în curbura uşoară în care maxilarul lui puternic se întâlnea cu urechea.

—în toată lumea asta largă te-am găsit pe tine. Am fost foarte fericiţi, şopti ea blând, cu mâna ei mică şi palidă pe gâtul lui bronzat.

El o sărută cu duioşie şi apoi zâmbi, cu zâmbetul acela fugar şi fermecător al lui, de care ea nu se sătura niciodată.

—Suntem fericiţi, o corectă.

De Crăciun, Kit se înapoie la mama lui. Familia Braddock-Black îşi petrecu sărbătorile la ranch şi, la scurtă vreme după Anul Nou, porniră, spre Washington. Se instalaseră de trei săptămâni când sosi o a doua scrisoare de ia Guy, retransmisă de la ranch. Veştile erau destul de banale, deşi puţin perimate: Guy vorbea despre ploaie, despre cum crescuse Eduard, despre stadiul lecţiilor lui de dresură, ce mai făcuseră fetele, şi cât de dor le era tuturor de Trey. La sfârşitul banalei înşiruiri de evenimente, lui Trey i se tăie brusc respiraţia. Ultima frază a lui Guy era: „Pressy se simte bine acum. Luna trecută a fost cât pe-aci să moară."

Când îşi reaminti să respire, o îngrijorare crescândă, tot atât de nemărginită şi de vorace ca şi dorinţa, îi răsturnă cu totul nepăsarea voită de mai înainte. N-ar fi trebuit ca ea să fie bolnavă sau pe moarte fără ca el sâ ştie. Pentru el conta faptul de a şti că trăia undeva în lume, conta enorm de mult, decise el în următoarea secundă. Dacă ar fi murit, el ar fi fost nevoit să se confrunte cu un sfârşit înspăimântător: era posibil să n-o mai vadă, niciodată. Ea nu s-ar mai fi înapoiat niciodată, n-ar mai fi râs undeva, în altă parte a lumii, sau chiar după primul colţ, sau nu s-ar mai fi plimbat prin ploaie, chiar dacă ploaia ar fi fost la o depărtare de mii de kiiometri. Pentru întâia oară după.luni de zile azvârli cât colo prudenţa, refuză cu exagerată încăpăţânare să cântărească motivele şi explicaţiile raţionale. „Fusese cât pe-aci să moară“, răsuna ca un dangăt nebun prin mintea lui. Se ridică în picioare, printr-o mişcare bruscă şi energică, izbind de perete fotoliul în care stătuse. Am să plec în Franţa! Clopotele înspăimântătoare îşi încetară dangătul, şi o intensă bucurie îi invadă simţurile.

Indiferent dacâ Empress voia sau nu să-l vadă, el voia s-o vadă pe ea. Voia să constate dacă în cosmopolitul Paris arăta altfel,

dacă ochii ei verzi mai erau sinceri şi dacă mai scânteiau cu o lumină aurie când zâmbea. Voia să încerce să înţeleagă, eventual să citească în ochii ei adevărul. Poate că nu era înţelept să se ducă acolo, dar faptul de a respinge înţelepciunea prudenţei îi făcea o oarecare plăcere. Şi în cel mai rău caz, o călătorie avea să-i alunge plictiseala.

Explicaţia pe care le-o dădu părinţilor săi fu scurtă, grăbită, şi plină de un optimism de nestăpânit.

—Mai întâi i-am spus lui Belle, zise el, intrând în camera de lucru în care Blaze şi Hazard stăteau faţă-n faţă la un birou, l-am explicat că nu voi lipsi mult, deşi nu cred că ea ar înţelege cât de cât. Mă întreb dacâ n-ar trebui s-o iau cu mine, continuă el, lăsându-se să cadă într-un fotoliu de lângă mama lui. Cu ideile tale, mamă, cu privire la drepturile teritoriale, a o lua cu mine ar duce la o luptă sângeroasă — zise el cu un zâmbet uşor ironic —aşa că, fiind un fiu ascultător (în acest moment ambii părinţi se uitară la el neîncrezători), mă supun dorinţelor voastre.

Blaze şi Hazard se uitară unui la celălalt, şi Hazard înălţă din umeri în semn că nu pricepe.

—Iubitule, zise Blaze, toate astea sunt puţin neclare. Unde te duci?

—Empress a fost cât pe-aci să moară, răspunse Trey, cu ceea ce părinţii iui considerară a fi o voioşie nepotrivită şi o totală lipsă de discernământ.

—Cum ai descoperit asta? îl întrebă Hazard, conştient de evidenta însufleţire a fiului său.

—A scris Guy, şi a pomenit despre asta, pe lângă alte veşti. Nu cunosc amănunte, dar m-am hotărât să plec la Paris. S-ar putea să-l revăd pe Erik, iar ducesa de Soissons a trimis în ultimele şase luni cel puţin o duzină de invitaţii.

—Ce mai face Estee? se interesează Blaze, nefiindu-i necunoscută simpatia ducesei pentru fiul lor.

Trey înălţă nepăsător din umeri.

—Bine, presupun. O ştii pe Estee... elegantă, ţinând casa deschisă, pasionată ca de obicei. Cea mai recentă pasiune a el este expresionismul. Impresionismul, mi se spune cu nesfârşite detalii în scrisorile ei, este passé. Poate o voi convinge să mă ia cu ea prin ateliere şi vă voi cumpăra câteva dintre noile opere.

—Când pleci? întrebă Hazard cu blândeţea pe care se învăţase s-o folosească pentru a face faţă entuziasmului lui Trey.

—Peste o oră, răspunse Trey, ridicându-se cu vioiciune. O să vă trimit o cablogramă de la Paris. Reamin- tiţi-i lui Belle că nu o voi părăsi pentru mult timp.

Ajunse la jumătatea drumului spre uşă înainte ca Blaze să poată întreba:

—Ai nevoie de ceva, dragul meu?

—Dacă am nevoie de ceva? repetă Trey cu mintea în altă parte, răsucindu-se în loc. (Perspectiva de a o revedea pe Empress depăşea importanţa oricăror nevoi banale.) Nu, îţi mulţumesc, mamă, am tot ce-mi trebuie, zise cu un zâmbet strălucitor.

Când, o clipă mai târziu, uşa se închise în urma lui, Hazard spuse posomorât:

—Era şi timpul.

—Ce vrea să însemne asta? întrebă Blaze, surâzând.

—Era şi timpul ca prostul âsta încăpăţânat să se ducă după ea. Fir-ar să fie! era cât pe-aci să plec eu însumi, ca să pun capăt infernalei lui proaste dispoziţii.

—Este tot atât de catâr ca şi tine, dragă.

—E mai catâr decât mine, replică Hazard rânjind, ca s-o tachineze. Este la fel de încăpăţânat ca tine.

Blaze nu-l contrazise, cunoscându-şi prea bine firea încăpăţânată.

—Dar cu toate astea este un scump, remarcă ea, cu o afecţi une maternă necondiţionată.

Hazard izbucni în râs.

—Desigur, bia cara, este perfect ca şi mama iui.

Călătoria lui dură saşe zile pline de nerăbdare crescândă, saşe zile de gândire logică şi emoţii iraţionale. Trey se avertiză el însUşi să nii spere nimic şl să evite dezamăgirea; îşi spunea că era imprudent să sosească neinvitat acasă la Empress.

Deoarece ea nu scrisese, îşi reaminti de nenumărate ori că, în mod evident, sentimentele ei se schimbaseră. Voia pur şi simplu să vadă că ea era bine — un impuls altruist şi binevoitor, gândea el în mod raţional.

Şl cu încăpăţânare îşi ţinea în frâu tot mai intensa, sublima speranţă.

Trecuseră mai bine de două luni de când se născuse Max, luni în care Empress se dedicase fiului ei. în decursul acestor luni, de zeci de ori începuse să-l scrie lui Trey pentru a-i spune că avea un fiu, Maximilian Laurent Saint-Juste de Jordan, şi asemănarea era atât de evidentă încât nici chiar Trey n-ar fl putut să-l renege.

Capitolul 20

Max avea ochii argintii şi părui mătăsos şi negru al tatălui său, şi când zâmbi pentru prima dată, amintirile reveniră năvalnic. Avea felul tatălui său de a surâde lent şi apoi brusc, apărea întreaga căldură a zâmbetului, ca soarele de dimineaţă.

Dar rupea mereu scrisorile acelea, deoarece cuvintele nu păreau niciodată potrivite. încerca să folosească vorbe prieteneşti — cuvinte reci, obiective — ba chiar încercă să scrie ia persoana a treia. Se gândi la un simplu anunţ. Voia să-i vorbească despre fiul lor şl bucuria pe care o simţea ea că avea acel copil al lor. însă nu ştia cum, la fiecare încercare, exprimarea părea întotdeauna stângace, ca o petiţie, şi ea îşi amintea mult prea intens mânia lui la vestea sacinii Valeriei, şi mulţimea femeilor cu taţi înarmaţi cu puşti de care fugise el.

Era posibil să fl fost învinuit pe nedrept în atât de multe cazuri, dar pentru un bărbat era pur şi simplu mai uşor şă se depărteze de imprudenţele săvârşite. Pentru el părea foarte uşor să spună: „Nu erau ai mei“, ca şi cum faptul de a rosti cuvintele i-ar fi eliberat conştiinţa şi viaţa i-ar fi continuat netulburată. Aşa că niciodată nu trimitea scrisorile, pentru că nu voia să-i ceară să-şi iubească fiul ca pe o obligaţie.

De curând, Empress reîncepuse să primească vizitatori — o decizie pragmatică bazată mai puţin pe dorinţă decât pe insistenţa Adelaidei de a o convinge. în primele luni după înapoierea ei la Paris, Adelaide văzuse că Empress era potopită cu invitaţii, şi deşi era văduvă în doliu, admiratorii ei credincioşi erau numeroşi şi plini de solicitudine.

Bărbaţii erau realmente orbiţi de frumoasa femeie pe care îşi aminteau că ultima dată o văzuseră ca pe o adolescentă slabă şi firavă. Acum Empress era mai degrabă voluptuoasă decât costelivă, şi înzestrată cu un rar şi preţios colorit de blondă care amintea de cele mai frumoase opere ale lui Botticelli. Părul ei cu străluciri de soare era provocator.de neastâmpărat, chiar şi când

încerca să-i reţină cârliionţii într-o coafură severă potrivită cu văduvia. Şi dacă ar fi ştiut cât de ispititoare arăta în negru, cu nuanţele aurii ale tenului şi cu părul blond ca mierea, ar fi înţeles mai* bine motivele numeroşilor pretendenţi care o asaltau.

Ochii ei verzi, umbriţi de gene negre şi bogate, erau languroşi când îşi ridicau privirea, şi curând, deşi discret, bărbaţii curtenitori o porecliră „Seducătoarea Verde".

De multe ori, indiferenţa ei nonşalantă era privită ca o provocare, şi mirarea ei bruscă, pe care o iscau foarte multe dintre complimentele lor dezgustătoare, era luată drept o fascinaţie aţâţătoare. Oricare ar fi fost interpretarea dată de fiecare sentimentelor ei, nu exista nici o contrazicere în ceea ce priveşte frumuseţea fizică a Seducătoarei Verzi. Era o femeie superbă şi ispititoare, demnă de a fi amanta unui rege, cu un colorit auriu, cu atât mai mult râvnită din cauza enigmaticei sale dorinţe de sihăstrie. Toţi îi înţelegeau recenta văduvie, dar fiecare tânăr pasionat spera că el avea să fie cel pe care în cele din urmă îl va alege ea pentru a pune capăt acelei sihăstrii.

Iar ofertele privind modul anume în care să se încheie sihăstria acopereau o întreagă gamă, de la indecente la onorabile. în calitate de fostă contesă de Jordan, indiferent de căsătoria ei cu un american, lui Empress i se adresară multe cereri în. căsătorie sincere şi respectabile. De asemenea, în cercul de persoane bogate şi aristocrate în care evolua, i se făcură şi câteva oferte interesante, mai puţin permanente.

Tuturor le prezenta acelaşi răspuns politicos: după un an de doliu avea să se gâdească serios la ofertele lor. Se făcură pariuri pentru alergătorii fruntaşi în cursa pentru favorurile Seducătoarei Verzi, şi onorurile le reveniră ducelui de Vec şi prinţului Hippolyte de Morné.

Oferta ducelui de Vec — toată lumea înţelegea asta — era limitată de statutul său matrimonial, dar până acum acesta nu stingherise reputaţia lui de cel mai de vază afemeiat din Paris. Averea, înfăţişarea şi un real farmec senzual se combinaseră toate pentru a-l înzestra pe ducele de Vec cu avantaje în telaţiile sale cu femeile.'

Prinţul Hippolyte, mult mai tânăr şi poate mai vulnerabil faţă de romantism, fu prins de vraja lui Empress în asemenea măsură încât

începu să compună sonete şi sé gândi să cedeze pentru prima oară cererilor neîncetate ale mamei sale de a-şi alege o soţie.

Aşa continuará să-i facă toţi curte până când Empress se retrăsese ca să aştepte naşterea copilului, şi acum că revenise în societate — mai frumoasă, dacă asta era posibil — salonul ei era ticsit de bărbaţi impetuoşi, fiecare din ei hotărât să-i facă o curte insistentă. Deşi trecuseră câteva luni, nu se împlinise nici pe departe un an, însă speranţa răsare veşnic, şi fiecare bărbat nutrea ambiţia neîntemeiată că Empress avea să cedeze adoraţiei lui şi va trece cu vederea peste intervalul încă neîmplinit al doliului ei.

în această atmosferă de competiţie, foarte încinsă, deşi se desfăşura în condiţiile unei purtări decente, Trey avea să-şi facă apariţia la exact două ore după sosirea sa la Paris.

în cursul călătoriei sale, dispoziţia lui Trey fluctuate violent de la fericire la mânie posomorâtă. Când recitea scrisoarea lui Guy — ceea ce făcuse atât de des încât ştia cuvintele pe de rost — se gândea numai la bucuria lui de a o vedea pe Empress în viaţă. Dimpotrivă — şi aceste sentimente Teşeau la suprafaţă în general după câteva coniacuri — amărăciunea alunga fericirea lui luminoasă. Empress spusese că avea să-i scrie, fir-ar să fie! gândea el CU iritare, dar nu-i scrisese. Oare era în fond doar o fiinţă mercantilă, mânată de ambiţii personale, uşor convinsă de Vaierie că el nu era disponibil ca soţ? Asta era ceea ce simţea ea? Privind retrospectiv, coniacul influenţându-i speculaţiile, spiritul neîmblânzit al Iul Empress căpăta un caracter de aventurieră: decizia ei de a veni la Helena ca să se vândă era în mod cert o acţiune practică; oferta ei de a-i salva viaţa putea să fi fost stimulată de teama că cecul lui n-ar fi fost onorat dacă el ar fi murit; chiar şi întâlnirea ei cu Vaierie o lăsase pe Empress nesfâşiată de ghearele acesteia. Fusese mai degrabă mânioasă decât înlăcrimată.

Iar în cele mai negre gânduri ale lui Trey, Empress părea de foarte departe cea mai materialistă femeie pe care o cunoscuse el vreodată. Chiar şi în societatea lipsită de scrupule de ia frontieră, femeile albe nu se înscriu pe lista de licitaţie într-un bordel. Explicaţia ei în noaptea aceea, la ranch, când el reamintise respectiva împrejurare, când ea spusese că avea să-l aştepte în Franţa, părea, când şi-o refăcea în minte, rece şi reţinută, fără

lacrimile de emoţie la care te-ai fi aşteptat la discutarea unei astfel de despărţiri.

Era spre sfârşitul după-amiezei, şi el nu avu timp decăt să-şi reţină o cameră la hotel, să facă o baie, şi să renunţe la trei pardesie înainte de a se decide la cel clasic, negru. Mănuşi? Fără mănuşi. Bani? îşi îndesă în buzunar câteva bancnote mari, verifică de două ori cu administratorul adresa lui Guy, şi se năpusti rapid prin hol către trăsura care-l aştépta. /

Nu era pregătit pentru splendoarea palatului Jordan. Când trecu pragul şi păşi în foaierul de marmură cu ornamente poleite, nu era pregătit să audă un majordom semeţ anunţând-o pe Empress Jordan cu numele de doamna Miles. Reacţia lui imediată la ştirea referitoare la căsătoria ei fu ostilă, deşi — conchise el cu amărăciune
—ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva.

Oare nu anunţase Guy în prima scrisoare, că Pressy avusese grijă de toate? gândi el cu agresivitate.

Când uşile se deschiseră larg şi majordomul îi anunţă numele, Trey era în mod cert nepregătit pentru
veritabila mulţime de bărbaţi care o înconjurau pe Empress, care stătea în mijlocul lor asemenea unei regine ce îşi primeşte curtenii. Şi reacţia lui la parfumul de liliac alb fu o dorinţă instinctivă, instantanee. Chiar şi legat la ochi, ar fi ştiut că ea se afla în ţicea încăpere.

Vizibil surprinsă, Empress îşi pierdu respiraţia şi deschise ochii mari, sângele pierindu-i din obraji. Venise, fu primul ei gând fulgerător.

Se lăsă o tăcere ciudată, şi fiecare pereche de ochi remarcă paloarea lui Empress, întorcându-se apoi repede către uşa deschisă şi bărbatul chipeş care stătea acolo în picioare, cu o graţie firească, semănând pe de-a-ntregul cu un metis exotic, în ciuda îmbrăcăminţii lui impecabile, înalt, bine clădit, cu un păr lung şi lucios, negru ca pana corbului, cu pielea atât de bronzată încât splendoarea sălbatică, necivilizată a vestului fu evocată în mintea fiecăruia. Pardesiul negru răscroit pe care-l purta peste o jachetă galben cu azuriu mai curând accentua decât să atenueze puternica impresie~de virilitate fizică. Şi când el zâmbi sesizând liniştea bruscă, felul în care i se ridicară colţurile gurii avu ceva crud,

ochii argintii îngustându-se şi sclipind ca cei ai unui animal de pradă, aroganţa lui răspunzând tăcerii fascinate.

Era ca şi cum mişcarea ar fi rămas suspendată, fiecare dintre bărbaţii care o înconjurau pe Empress fiind uluit, surprins cu garda coborâtă; şocul ei evident era foarte neobişnuit pentru o femeie care se remarca prin stăpânirea de sine.

Impresionantul bărbat brun din prag emana o forţă plină de siguranţă care străbătu năvalnic încăperea, ca o vijelie. El nu ştia ce spera de la primul prilej în care avea s-o revadă pe Empress, dar nu se aşteptase la această hoardă de bărbaţi plini de speranţă, şi îl copleşi o gelozie de nestăpânit. Acum era clar pentru ce nu se obosise ea să-i scrie, gândi Trey, ochii lui luminoşi cercetând mulţimea de bărbaţi, dintre^ care pe unii îi recunoştea ca fiind prietenii lui Estee. înaiţi, scunzi, muşculoşi, slabi, bătrâni,tineri, unii în jachete de călărie, ca şi cum ar fi venit după o plimbare în Bois, alţii îmbrăcaţi în cuvenitele costume de după-amiază.

Dar toţi bogaţi.

Trey înţelese imediat.

Dar deşi înţelegea, emoţia puternică îi depăşea discernământul, şi singurul lui gând era că în jurul femeii pe care în mod instinctiv o considera ca fiind a lui se afla un număr de bărbaţi excesiv de mare. E a mea — îşi spunea el — indiferent de noul ei nume şi de recentul ei soţ. Cu greu, rezistă impulsului de s-şi strânge degetele în pumni şi de a izbi în ei. în definitiv, acesta era un salon parizian.

Aşa că atunci când vorbi, glasul lui nu fu mânios, ci stăpânit şi de o politeţe scrupuloasă, doar uşorul lui accent tărăgănat, caracteristic vestului, dând culoare fluenţei perfecte a francezei lui. Ca mulţi alţi tineri bogaţi, el fusese educat pe baza unor vizite în străinătate făcute încă de la vârste fragede.

—Bună ziua, domnişoară Jordan, spuse el, alegând în mod intenţionat numele ei de dinainte de căsătorie şi posibilitatea ca unui dintre bărbaţii aceia să fie soţul ei. Arăţi...

Făcu o pauză în timpul căreia privirea lui o cercetă cu îndrăzneală. Dacă luna trecută fusese cât pe-aci să moară, acum nu există nici o urmă de boală. Era plină de splendoare.

—...minunat de sănătoasă.

Ultimele două cuvinte fură rostite alene, cu o lungire lentă şi

senzuală, şi privirea lui trecu leneş peste decolteul ei, remarcând cu ochiul unui cunoscător că sânii ei erau apreciabil mai mari. Dacă soţul ei se afla într-adevăr în asistenţă, era desigur îndatoritor cu... compania soţiei sale,
decise Trey cu o evaluare peste care trecu repede.

Cuvintele şi privirile insolente ale lui Trey aduseră o uşoară îmbujorare pe faţa palidă a lui Empress, iar şocul provocat de apariţia lui îi iscă emoţii ezitante, nesigure.
Primul ei impuls instinctiv, de bucurie, fusese imediat nuanţat de îngrijorare în legătură cu Max, şi gândindu-se la vorbele tărăgănate şi impertinente ale lui Trey şi la refuzul lui de a-i recunoaşte noul nume, simţi că o cuprinde o indignare tot mai mare, care-i schimbă dispoziţia.

E caracteristic pentru Trey, gândea ea, cu furie crescândă, să revină în viaţa mea cu acea siguranţă de sine imperturbabilă, cu purtările acestea manierate, insinuând prin expresia lui tărăgănată şi lenevoasă că, în vreun fel, ar fi avut unele drepturi de proprietate asupra mea. Oare mai era căsătorit? se întrebă în clipa următoare. Soţia lui se afla în Montana, sau călătorea împreună cu el şi fusese lăsată în vreun apartament de hotel? Era oare posibil ca el să fi divorţat? Pentru ce apăruse aici, brusc, după atâtea luni de zile? Toate acestea erau întrebări fără răspuns de care nu avea chef să se ocupe acum, după ce, treptat, făcuse compromisuri şi îşi convinsese sentimentele să revină la o perspectivă mai raţională. Prea îndelung se luptase să-şi domolească dorul arzător, să reducă amintirile intense şi chinuitoare despre Trey la niveluri suportabile. Nu am să-l las, decise ea mânioasă, să dea buzna cu dezinvoltură şi să-mi tulbure liniştea cu atâta greutate dobândită.

Ca şi Empress, ducele de Vec se simţi imediat şi în mod justificat ofensat de tonul de propietar al lui Trey. Abia de curând începuse Empress să răspundă curţii civilizate pe care i-o făcea el. Cu un amuzament şi o uşoară tachinare pe care el le găsea fermecătoare şi încurajatoare. Din propria-i experienţă, văduvele tinere erau cele mai bune amante cu putinţă, şi după naşterea copilului contesa era provocator de voluptuoasă. Umbla zvonul că.insistase să-şi alăpteze ea însăşi copilul. Ceva nemaiauzit într-o zonă ca St. Germain, dar caracteristic pentru uimitoarea ei independenţă care lui i se părea foarte fascinantă. Spera ca ea să

fie neconvenţionaiă şi în privinţa altor aspecte ale vieţii sale, şi alesese deja un colier cu rubine ca amintire a primei lor nopţi împreună.
Bărbatul acesta negricios, cu păr mult prea lung şi o îngâmfare sfidătoare îl enerva şi, întorcăndif-se spre Empress, care stătea lângă el pe fotoliul de două persoane încărcat cu broderii, spuse cu glas scăzut, nonşalant şi totodată apăsat:

—Să-l arunc afară pe ticălosul ăsta?

Vocea ducelui întrerupse gândurile critice ale lui Empress, şi cu uşurare, ea îşi desprinse privirile de la puternica virilitate a lui Trey.

—Nu va fi necesar, Etienne.

Fapt încurajator, constată că era în stare să vorbească cu un glas normal, deşi inima îi palpita fără să şi-o poată stăpâni.

—Domnul Braddock-Black şi cu mine, continuă ea, suntem prieteni vechi, şi sunt foarte obişnuită cu felul lui familiar de a se purta.

—Nici n-ai putea altfel, replică Trey pe un ton calm.

Şi, cu o atitudine extrem de sfidătoare, seapropiecu paşi mari jde grupul de bărbaţi ce şedeau în jurul lui Empress. în mod remarcabil pentru firea sa, ducele se ridică imediat în picioare, mânia citindu-i-se pe faţă. îndemânarea cu care mânuia pistoalele şi spada era deosebită şi ucigătoare. înainte ca el să-şi poată exprima propria-i provocare, Empress îi atinse mâna şi murmură:

—Nu, Etienne!

Ochii lui Trey se îndreptară spre mâna mică a lui Empress pusă pe aceea a ducelui, ridicăndu-se apoi spre chipul mândru al acestuia, şi uşoara congestionare a feţei îi fu vizibilă în ciuda tenului bronzat.

—Te ocupi cu licitaţia ei, Etienne? întrebă Trey cu insolenţă, mâniat de concurenţa bărbatului aşezat atât de intim lângă Empress.

Nu conta cine era sau pentru ce ocupa locul de onoare alături de Empress, pe canapeaua de două persoane. Bărbatul acela înalt şi slab, îmbrăcat într-un costum cu o croială impecabilă, era un rival care încălca o proprietate privată, şi acţiunile lui Trey erau conduse mai curând

de impuls decât de raţiune.

—Poartă-te cum se cuvine, Trey, nu te afli Tn localul lui Lily, îl mustră Empress mânioasă, ochii ei verzi arzând de furie.

—în mod cert, aici arată de parc-aş fi la Lily, replică Trey alene, cu un zâmbet dispreţuitor pe buzele strânse.

Clocotind de furie faţă de incredibila lui grosolănie, Empress inspiră adânc ca să se calmeze, abia pe urmă spunând cu voce foarte scăzută.

—Cu înclinarea ta către o îngăduinţă prea mare pentru tine însuţi, sunt sigură că abia ai distinge vreo diferenţă.

—Ai dreptate, bineînţeles. Niciodată n-am învăţat cum să fac deosebirea, ripostă el la fel de încet şi lăsându-şi privirea ochilor lui luminoşi să zăbovească asupra ei. Cunoşti vechea zicală: „Noaptea, toate..."

Referirea la localul lui Lily nu însemna nimic pentru duce, dar iminenta concluzie la remarca lui Trey îl făcu pe de Vec să ridice mâna mânios şi să înainteze cu un pas.

întărindu-şi repede strânsoarea mâinii pe braţul lui, Empress îl dojeni, într-un murmur insistent deşi înăbuşit.

—Te rog, Etienne! Te rog, de dragul meu... repetă ea, cu un glas şoptit, sugrumat.

Supunându-se intonaţiei intime şi pline de promisiuni din vocea lui Empress, ducele îşi lăsă încet mâna în jos şi, retrăgându-se, se aşează lângă ea. Am să mă ocup de căţelandrul obraznic mâi târziu, gândi, întinzându-şi în mod deliberat braţul pe speteaza fotoliului, în aşa fel încât să se odihnească, posesiv, în apropiere de umerii goi ai iui Empress.

—Eventual vom putea discuta despre prietenia noastră cu contesa la un moment mai potrivit, zise cu un zâmbet plăcut dar cu o privire rece. între patru ochi. Veţi fi la Paris vreme mai îndelungată?

—Atât cât va fi necesar, replică Trey, zâmbind politicos, cu un glas prea blând şi cu o sfidare ucigătoare în ochi.

—Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Empress, pierzându-şi brusc răbdarea cu bărbaţii aceia puşi pe harţă, care o tratau de parcă ar fi fost un trofeu ce trebuia câştigat. N-aveţi de gând să încetaţi să vă purtaţi ca doi tauri în călduri? Dacă şi când voi fi disponibilă — zise în maniera aceea şocantă şi făţişă pe care toţi

erau de acord că şi-o însuşise în America — decizia va fi a mea, şi a nici unuia dintre voi!

Privirea furioasă pe care i-o aruncă lui Trey era plină de hotărâre.

—l-auzi, i-auzi! interveni cu voioşie prinţul de Morné, întotdeauna amuzat de stilul deschis în care vorbea Empress, socotind-o o schimbare fermecătoare faţă de celelalte doamne aristocrate care erau întotdeauna de acord cu absolut tot ce spunea el. Dar te-aş ruga, stimată doamnă, să mă incluzi şi pe mine în decizia dumitale finală.

Adresându-i lui Hippolyte o privire recunoscătoare pentru maniera frivolă în care destinsese atmosfera încărcată, Empress, lăsând să i se simtă aprecierea în glas şi în privire, spuse:

—Dragă Hippoiyte, dumneata eşti cel mai amuzant dintre prietenii mei, lucru pentru care îţi mulţumesc, deoarece dispreţuiesc plictiseala.

—Aş socoti o onoare — replică tânărul prinţ, făcându-i o reverenţă graţioasă lui Empress — faptul de a-mi dedica viaţa scopului de a te scuti de plictiseală.

Ducele păru profund tulburat.

—Nu-I încuraja, Empress, în tendinţele lui libertine, sau ne vom plictisii cu toţii de moarte, spuse pe un ton sec, aruncându-i pe sub pieoapeie pe jumătate lăsate o privire pline de reproş.

—Vreau să beau ceva, zise Trey scârbit de complimentele exagerate ce se vehiculau prin încăpere.

îşi roti prin cameră privirea, în căutarea unei mese cu băuturi alcoolice. Zărind-o, se îndreptă spre ea cu paşi mari, gândind: Dumnezeule, toţi aleargă după ea cu limbile
scoase ca nişte lupi! Şi în mod caracteristic ei — decise, umplându-şi un pahar cu coniac — Empress, fără nici o dificultate, nu se lasă convinsă. Asta era ceea ce-l fascina cei mai mult: abilitatea cu care egala ea scorul în plăcutul joc al dragostei. Mă fascina cândva, se corectă el cu cinism. In actuala atmosferă încinsă în care numeroşi bărbaţi alergau după o căţea în călduri, sentimentele lui se transformaseră într-o indignare posomorâtă în timp ce cugeta la singura apreciere ce s-ar fi potrivit acestui amestec constând dintr-o femeie, o mulţime de bărbaţi, un soţ absent sau compiezent, şi flirt. Din câte se părea, Empi'ess, la fel

ca în Montana, era la dispoziţia celui care licita mai mult. Din fericire, decise Trey, indispus şi gelos, eu am destui bani cât să plătesc încă o rată peste timpul ei.

Tolănindu-se într-un fotoliu delicat, mult prea mic pentru el, şi încrucişându-şi cu nonşalanţă gleznele, Trey rămase pe toată durata ritualului servirii ceaiului, deoarece, oricât i-ar fi plăcut ei, Empress nu i-ar fl îngăduit lui Etienne să-l dea afară. Trey era mult prea imprevizibil. Empress îşi şi închipuia scene în stil western cú împuşcături în salonul ei, dar ceea ce era mai important, nu accepta să se lase intimidată de virilitatea lui provocatoare.

Bându-şi coniacul, Trey intervenea din când în când în conversaţie cu câte un comentariu usturător, referitor mai ales la programul activităţilor mondene trecute, prezente şi viitoare.

Cu o neobişnuită tendjnţă spre o virtute puritană, astăzi îl enerva discuţia despre trândavele moduri aristocratice de petrecere a timpului liber. Cu toate acestea Empress se încadra în decor perfect, ca şi cum niciodată n-ar fi stat în veşminte bărbăteşti, în localul lui Lily, arătând ca un ştrengar rătăcit. Spre deosebire de dezordinea mătăsoasă pe care şi-o amintea el, acum părul îi era aranjat într-o bogăţie de bucle ridicate pe creştet şi prinse cu agrafe împodobite cu perle şi diamante. Rochia ei, dintr-o catifea neagră ca miezul
a dragostei
nopţii, deschisă în dreptul corsajului peste o tafta cu o cascadă de dantele crem, era scumpă. După câte se părea, Empress depăşise orice dificultăţi financiare, reflectă el posomorât, deoarece nu cu cei treizeci şi şapte de mii cinci sute de dolari ai lui trăia ea în stilul acesta.

O privea cu atenţie în mijlocul acelor bărbaţi linguşitori — surâzătoare şl veselă, coborându-şi genele dese în mod sugestiv şi echivoc atunci când vorbea, râzând în triluri ce răsunau în aşa fel încât să pară cumva deosebit... personale. Chiar şl modul în care şedea — nu, în care stătea tolănită cu eleganţă — era plin de intenţie, greutatea trupului ei rezemându-se cu neglijenţă pe un braţ al fotoliului astfel încât sânii să i se umfle provocator deasupra decolteului rochiei, în aşa fel ca fiecare bărbat din încăpere să dorească s-o vadă tolănită în dormitorul lui.

Empress Jordan făcând ceea ce se pricepea să facă mai bine.

Ceva ce merita să fie privit.

Dacă nu te împiedica mânia.

La un moment dat, printre diverse opinii referitoare la vânătoarea ce s-ar putea face în apropiere de Paris, ducele de Vec întrebă într-o doară, pe un ton nonşalant:

—Nu vi se par lipsite de interes toate acestea? Nu vă plictisim, domnule Braddock-Black?

Vreme de o clipă Trey îşi potrivi butonul de la manşetă cu smarald, gândind — aşa cum socotea întotdeauna — că era ceva nesportiv ca treizeci de bărbaţi călări şi două duzini de câini să urmărească o singură vulpe mică, şi apoi ridică privirea ochilor lui argintii.

—Niciodată în viaţa mea n-am fost atât de captivat, răspunse pe un ton prietenos şi cu un zâmbet strălucitor. Compania domnişoarei Jordan — continuă el apăsând cuvintele, dar într-o manieră enervant de fermecătoare
— este, ca întotdeauna, un adevărat paradis. Cu toate acestea, vânătoarea nu este domeniul meu forte, aşa că iertaţi-mă dacă nu sunt foarte atent.

Această declaraţie sfruntată venea din partea unui bărbat care îşi petrecea câteva săptămâni pe an vânând pentru clanul său. întinzând mâna spre sticla de coniac pe care, pentru comoditate, şi-o luase lângă el, îşi umplu paharul, îl înălţă într-un salut zeflemitor, şi apoi trecu la golirea, lui.

Pe măsură ce după-amiaza înainta, sticla de coniac a lui Trey se golea, dar comportamentul lui rafinat şi politicos rămase neschimbat, dacă nu erau luate în seamă comentariile caustice, pe care le făcea din când în când.

Ceea ce Empress ar fi preferat, în general, să nu le facă.

Dimpotrivă, răspundea pe un ton muşcător.

La care Trey se înclina ironic, cu ochii fixaţi mai întâi pe Empress, apoi asupra ducelui.

De Vec era un model de stăpânire de sine, dar părea nefiresc de liniştit, cu atitudinea lui relaxată, alături de Empress. Băuse alcoolul său preferat, adus din apropiere de cabana lui de vânătoare din Scoţia.

„Cine va ceda primul primul?" se întrebau mulţi, şi atmosfera de

expectativă se accentua.

Deoarece nimeni nu intenţiona să piardă un eventual spectacol, oaspeţii lui Empress păreau foarte decişi să rămână acolo. Totuşi ea alăpta, şi chimia trupului ei nu se putea adapta la intenţiile bărbaţilor adunaţi acolo decât la intervale de timp regulate. Pe măsură ce se apropia seara, Empress se simţea tot mai puţin în largul ei, ştiind că în curând Max avea să-nceapă să se agite. Cu ochii pe orologiul din porţelan de Sevres de pe poliţa şemineului, invocă în cele din urmă o obligaţie programată pentru seara aceea, moment în care cei mai politicoşi dintre oaspeţii ei se scuzară şi se retraseră. Trey, cu o expresie de uşoară iritare şi neplăcere, nu dădu nici un semn că ar pleca, şi când ducele păru decis să rămână chiar şi după Trey, Empress îi făgădui cu gentileţe să-l revadă în aceeaşi seară la operă.

—Eşti sigură că nu vei avea probleme? o întrebă el, displăcându-i profund că o lăsa cu sălbaticul acela din America, mai ales după ce acesta golise aproape toată sticla cu coniac.

—Sunt sigură, Etienne, îţi mulţumesc. Şi, încă o dată, îţi mulţumesc pentru Tunis.

Atenţia pe care o acorda el amănuntelor şi gesturilor tandre era doar o parte din farmecui lui cuceritor, şi când ducele auzise că Empress avea nevoie de un cai mai bun de călărie, Ti fusese livrată, în aceeaşi zi, o iapă din propriile-i grajduri.

— Plăcerea a fost a mea, ma chere.

Se înclină cu o galanterie dezinvoltă, ca pentru a sublinia lipsa de însemnătate a costisitorului său dar.

—Aşadar, pe diseară. Eşti sigură, pentru acum? întreba în mod criptic, cu o privire scurtă şi studiată către Trey.

Empress dădu din cap şi surâse.

El îi răspunse printr-un zâmbet rapid şi scânteietor, şi părăsi încăperea.

—Ce este Tunis? întrebă cu bruscheţe Trey, după ce uşa se închise în urma ducelui.

întrebarea o irită.

Asta nu era câtuşi de puţin treaba lui.

Faptul că Trey îşi prelungise peste limite şederea, o irita. Ceilalţi bărbaţi avuseseră suficientă curtoazie încât să piece. Şi

spuse toate acestea.

—Tunis nu-i treaba ta, şi ai stat cu mult peste cât se cădea. Nu ştii deloc ce-i aceea buna cuviinţă?

—Eram doar curios în privinţa acestui nume ciudat, răspunse el cu nonşalanţă, imun la provocarea ei. Ţi-a dăruit cumva cicisbeul un sclav negru? Nu pari să fii genul pentru aşa ceva.

Fiecare cuvânt era o provocare, fiecare întrebare rostită tărăgănat abia ascundea ironia.

[1] Cicisbeu: De la italienescul cicisbeo = amant sau curtezan al unei femei căsătorite (n.t.)

—Of, Doamne Sfinte! exclamă ea. Dacă trebuie neapărat să ştii, Tunis nu este un sclav, Tunis este o iapă mică pe care mi-a dăruit-o Etienne. A fost dresată în Africa de Nord, ceea ce îi explică numele. Şi pentru a-ţi satisface pe deplin curiozitatea, te informez că a fost dresată şi la Şcoala de Călărie Spaniolă. Pasul ei este remarcabil de lin, este campioană la dresură, şi ştie să numere până la douăzeci, încheie Empress furioasă, deoarece, continuând să stea tolănit, lui Trey nu i se clintise nici un muşchi, în afară de înălţarea cinică a unei sprâncene.

—Aş zice că asta constituie un progres faţă de mpstangul de munte Clover. Te-ai descurcat bine — murmură pe un ton sec, în care se simţea influenţa alcoolului, în timp ce-şi rotea privirea prin eleganta . încăpere — dar adevărul este că întotdeauna ai fost plină de resurse. Preţurile sunt mai mari pe-aici?

Empress tresări, şi mânia care sporise tot mai mult în sufletul ei în tot decursul după-amiezei, cât timp Trey bea cu nonşalanţă în salonul ei nu numai ca şi cum acolo i-ar fi fost locul, ci şi parcă şi-ar fi întrecut în vreun fel rivalii, explodă în cele din urmă.

—Acum nu am nevoie de bani, ripostă cu acreală. Vrei să fii amabil şi să pleci?

—Dacă vei continua să trăieşti în splendoarea aceasta, în curând s-ar putea să ai, replică Trey, neţinând seama de alungarea exprimată foarte clar şi aţintindu-şi ochii asupra perlelor costisitoare de la gâtul ei.

—Nu ştiu de ce mă simt obligată să-ţi dau explicaţii, dar toată această „splendoare" îi aparţine lui Guy. Moştenirea i-a fost redată împreună cu titlul. Inclusiv banii.

Cuvintele îi erau reci, şi puneau capăt întrevederii.

—Şi ai primit şi tu partea ta? întrebă Trey blând.

Zâmbetul lui nefiresc ascundea propria-i încordare datorată unei furii ţinute în frâu. După ce o urmărise pe Empress purtându-se fermecător cu alţi bărbaţi, nu era într-o dispoziţie în care să accepte să fie concediat.

—O sumă îndestulătoare, răspunse ea scurt.

—Sper că este suficient pentru a susţine reputaţia pe care ţi-o câştigi, fără îndoială, cu acest harem masculin.

Deşi Trey îşi trăia viaţa ignorând îngrădirile societăţii, ştia prea bine că unei femei nu i se îngăduia o asemenea libertate fără a fi blamată.

—Este suficientă, repetă Empress, pe un ton tăios.

Era hotărâtă să-l lase pe Trey să creadă ce poftea. Nu avea de gând să-i dea lămuriri în privinţa vieţii ei de celibatară.

Aşa ceva n-ar fi făcut decât să-i sporească îngâmfarea.

O îngâmfare îndreptăţită, fu ea nevoită să recunoască, văzându-l tolănit în fotoliul ei în stil rococo, în nuanţe pastelate. înfăţişarea lui era dintre acelea pe care femeile le urmăreau Cu ochii.

Chiar şi bărbaţii făceau acelaşi lucru cu o panică ascunsă, într-atât de perfect cizelat îi era chipul atât ca trăsături cât şi ca planuri şi forme frumos dăltuite. Şi când privirea ochilor argintii o captau pe a ei, aşa cum era cazul acum, era imposibil să nu ţii seama de imensa lui energie.

Trey nu se asemăna cu alţi bărbaţi: în trupul său puternic avea o flexibilitate dură, uşor reţinută, care te ademenea şi te orbea. Mulţimea de însuşiri perfecte cu care fusese înzestrat cu generozitate era nedreaptă.

Dar deşi Trey însemna încântare, frumuseţe şi emoţii, aerul lui era prea rarefiat pentru ca ea să-l poată respira. El nu făcuse altceva decât să-i ofere ceea ce le oferea tuturor femeilor, iar ea fusese îndeajuns de naivă încât să spere mai mult.

Ca şi celelalte, ar fi trebuit să se lase mai puţin zăpăcită de farmecele lui. El dăruia plăcere şi nu dorea nimic în schimb. Ca urmare, deşi ca amant putea fi încântarea supremă, departe de el ea devenise raţională. Raţională şi capabilă să facă faţă farmecului lui facil.

—Te vreau, spuse el cu dezinvoltură, şocând-o atât prin cuvintele cât şi prin insolenţa iui.

Era felul de' a vorbi al unui fiu de bogătaş, care nesocotea cu obrăznicie tot ce se petrecuse în lunile din urmă. Vorbea Trey Braddock-Black, cel cu un tată şi o mamă milionari, cu mine şi crescătorii de cai, şi cu un chip de o extraordinară frumuseţe.

N-ar fi trebuit să fie atât de şocată. Ar fi trebuit să-şi aducă aminte.

—îmi pare rău, replică Empress cu asprime, luptând împotriva reacţiei emoţionale din cuvintele lui. Nici nu poate fi vorba.

Dar privirea iui pătimaşă şi cuvintele nonşalante o mişcau aşa cum numai el era în stare s-o facă, şi un mic fior de dorinţă îi străbătu simţurile.

Sânii ei plini de lapte reacţionară la plăcerea acelui fior, şi ea se ridică brusc în picioare, hotărâtă să reziste ispitei senzuale a lui Trey. Nu se măgulea ea însăşi presupunând că ei ar fi dorit mai mult. Cuvintele lui erau foarte clare. Trăgând repede aer în piept pentru a-şi domoli freamătul senzaţiilor ce continuau în ciuda voinţei sale raţionale, spuse cu un glas cât mai neutru cu putinţă:

—Acum, te rog să ai amabilitatea să pleci, trebuie să mă îmbrac. In seara aceasta mă duc la operă. Thais.

Urmă o tăcere.

—Thais,opera mea preferată şi eu nu sunt Invitat?

Zâmbetul lui Trey era fermecător.

—Nu, zise ea cu hotărâre, încercând să-şi stăpânească respiraţia — lucru dificil cu Trey în salonul ei, îndeajuns de aproape cât s-o atingă.

Degetele ei mototoliră catifeaua fustei.

—Păcat.

—Sunt convinsă că vel reuşi să te amuzi în vreun fel. Ţi-ai adus cu tine soţia? întrebă pe un ton despre care spera să pară impersonal.

—Din fericire, replică el amabil, nu am nici o soţie.

Un vai de mânie o copleşi ca reacţie la nepăsarea lui.

—Trebuie să fii felicitat?

—Categoric.

Zâmbetul lui era o invitaţie ispititoare.

—în cazul acesta consideră-le prezentate, spuse ea scurt, îndreptându-se spre uşă şi deschizând-o.

Ce caracteristic era pentru Trey să se descotorosească fără

probleme de o femeie nedorită.

Tonul lui era blajin, surâsul liniştit, de parcă a te debarasa de o soţie nedorită ar fi fost o neplăcere trecătoare.

—Unde este domnul Miles? întrebă el cu nonşalanţă, seşizându-i aluzia şi ridicându-se în picioare.

întrebarea lui era dezinvoltă, lipsa de interes faţă de faptul că exista un domn Miles fiind extrem de vizibilă.

—Din fericire nu există nici un domn Miles, replică Empress, parodiind felul lui zeflemitor de a se descotorosi de soţia lui.

Sprâncenele negre ale lui Trey se ridicară în semn de uşoară mirare.

—Ce rost are atunci pretenţia că ar exista unui? zise el.

Ca om de lume, motivul îi părea evident, dar era destul de enervat de flirtul căruia i se dedase ea în acea după- amiază încât să insiste, deloc politicos, să i se explice clar.

Empress şovăi, nu stânjenită din cauza situaţiei sale, ci mai degrabă vrând să păstreze faţă de Trey secretul în legătură cu Max.

—Prefer să fiu considerată văduvă, înţelegi...

—Ah, da, văduva veselăl o întrerupse el dispreţuitor, amlntindu-şi foarte bine sexualitatea el avidă. îmi dau seama cât de atrăgător ar fi asta pentru firea ta... prietenoasă.

—Pentru ce insişti să atribui conotaţii seituale tuturor vorbelor pe care le rostesc? replică ea, închizând iar uşa pentru ca servitorii să nu ia parte la conversaţia lor.

Nu ar mai fi avut putere să facă faţă şi bârfelor.

—Aş putea imagina şi alte conotaţii, ripostă el pe un ton calm, după ce am văzut la ceaiul din după-amiaza aceasta o poftă carnală atât de clară şi inconfundabilă.

Genele întoarse se plecară pe jumătate, cu dispreţ.

—îţi admir capacitatea de a te arăta prietenoasă, continuă el sec. Nimeni n-a fost lăsat fără speranţe.

Purtarea ei — dracu' s-o ia! — era perfectă. Graţioasă, ospitalieră. Ochii ei verzi erau luminoşi, cu sclipiri de umor pline de voioşie şi încurajatoare, atunci când îşi ridica privirile pe sub genele-i dese.

—Nu-mi vorbi mie pe tonul acesta dispreţuitor! se răsti Empress, aproape izbind din picior de indignare faţă de

neruşinarea lui. Nu după ce ai domnit ca armăsarul de necontestat de la vest de Mississippi!

—Pentru un bărbat e altceva.

Nu era o negare politicoasă, ci doar o replică insuportabil de blajină... Ce tipic din partea lui!

—în ce fel este altceva? replică Empress cu acreală.

Fraza stereotipă a iui Trey, adăugându-se afurisitei lui ipocrizii arogante, era sortită să aducă enervarea ei la punctul de fierbere. Dacă ea era virgină sau dé o sexualitate activă nu avea importanţă; nu conta că, în realitate, după Montana ea dusese o viaţă de celibat. Ceea ce conta, gândi ea cu un sentiment de sfidare ca răspuns la blestemata lui părtinire masculină, era faptul că decizia îi aparţinea ei. Nu societăţii, nu lui, nu vreunui alt străin de pe stradă.

—Noi avem mai multă libertate.

Tonul lui era lenevos, doar cuvintele erau arogante.

—Ce plăcut pentru voi! Eu am descoperit totuşi — zise ea cu un glas sec şi acru, ridicându-şi uşor bărbia ca reacţie la îndrăzneala din ochii lui — că libertatea mea este foarte convenabilă.

Trey stătuse în picioare, la oarecare distanţă de ea, lângă fotoliul din care se ridicase, şi acumînainta spre ea cu mersul acela lent, despre care ea gândise întotdeauna că era silenţios ca şi când ar fi călcat pe un covor de frunze uscate.

Se opri mai aproape de ea decât ar fi îngăduit politeţea şi, dominând-o cu înălţimea iui şi înăbuşlndu-şi cu greu furia când se gândea la Empress făcând dragoste cu vreunui dintre bărbaţii aceia, spuse cu o blândeţe stăpânită:

—Ca să fiu brutal de sincer, draga mea, pentru o femeie există uneori consecinţe fizice ale unei asemenea libertăţi.

Lui Empress I se strânse inima. Oare ştia Trey de existenţa lui Max? Oare tot acest schimb de replici ironice erau numai un joc de-a şoarecele cu pisica? De ce îi părea atât de mult mai mare decât îşi amintea ea?

—Când ai sosit la Paris? îl întrebă, prea repede, prea de-a dreptul, brusc îngrijorată de perspectiva de a-şi disputa drepturile cu Trey pentru fiul lor.

Acesta îşi înclină o clipă trupul, într-o plecăciune exagerată, şi

nasturii de safir de pe haina sa sclipiră şi străluciră ca pentru a-i reaminti ei de avearea de care dispunea el.

—în după-amiaza aceasta, răspunse el. îmi permiţi să te vizitez mai târziu în seara asta, după operă, şi să experimentez puţin din libertatea ta?

Tonul lui era cât se poate de corect, de parcă alături de ei s-ar fi aflat o însoţitoare atentă la bunăcuviinţa purtării lor, iar înclinarea respectuoasă a capului său era impecabil de politicoasă.

Numai uşoara subliniere a cuvintelor şi ochii iui batjocoritori erau lipsite de respect.

Nu ştia nimic despre Max, decise ea ultându-se în ochii aceia zeflemitori. Sub dezinvolta lor ironie erau de o senzualitate prea deslrânată. Ceea ce-l interesa era pur şi simplu satisfacerea nevoilor lui trupeşti.

—Mă tem că seara de astăzi este prea încărcată.

Implicaţiile din vocea ei şi expresia ei dădeau de înţeles că ea avea să fie ocupată... permanent.

—Atunci, mâine? sugeră el calm, neimpresionat nici de esenţa, nici de forma refuzului ei. ‘

—Nu, răspunse ea categoric, iritată de îngâmfarea dezinvoltă cu care el presupunea că ea avea să cedeze; ciudat de enervată de faptul că se simţea inexplicabil atrasă de chemarea pătimaşă şi nerăbdătoare din ochii lui — ca şi cum ar fi devenit brusc fără astâmpăr şi înfrigurată, aşteptând ca el să-i întindă mâna şi să spună: „Vino!“

—Ai un program prea încărcat? întrebă ei cu tupeul aceia fermecător, pe care i-l urmărise ea în tot cursul după-amiezei. Sunt pregătit să cumpăr o târfă pe o durată substanţială. Care sunt tarifele la Paris — întrebă el ajene — acum că eşti bine intrată pe piaţă?

înroşindu-se până la rădăcina părului, Empress trase adânc aer în piept pentru a-şi stăpâni furia nemaipomenită, ucigătoare, ce o cuprinse.

—Fireşte, invitaţia ta mi se pare irezistibilă, replică ea cu un venin mieros. Din păcate, adăugă pe un ton muşcător, tu nu ţi-o poţi permite.

El păru surprins, dar apoi zâmbi.

—Eu pot să cumpăr orice târfă de pe continent, iubito, zise cu

cordialitate, şi tu ştii asta.

—în acest caz, vacanţă plăcută, domnule Braddock- Black, ripostă ea.

Dacă ar fi fost bărbat, l-ar fi ucis. Răsucindu-se brusc în loc, deschise uşa dintr-o smucitură şi fugi de bădărănia lui zâmbitoare şi de copleşitoarea dorinţă de a-i zgâria faţa cu unghiile până când surâsul acela insultător avea să fie mânjit de sânge. Năpustindu-se în prima încăpere, trânti uşa camerei în urma ei şi se rezemă cu spatele de lemnul preţios şi lustruit, tremurând de furia Dacă ar fi avut o armă, ar fi folosit-o împotriva lui şi ar fi terminat odată pentru totdeauna cu grosolănia calculată şi cu intoleranţa lui. Cum îndrăznea să le aplice pe amândouă purtării ei? Cum cuteza s-o numească pe ea târfă pentru aceleaşi activităţi pe care tot el. le considera prerogative bărbăteşti?!

—Dracu' să te ia, Trey! ocârî printre dinţi. Duce-te-ai la dracu' şi dincolo de el!

Pendula înaltă din coiţ bătu, amlntindu-i că în curând Max avea să fie foarte agitat, simţind că ora mesei.îi trecuse de mult. Cu conştiinciozitate îşi îndreptă gândurile de la Trey, ca să-şi calmeze furia şi* enervarea. Cuprin- zându-şi obrajii în palme, respiră de câteva ori lent, liniştitor, alungându-şl mânia, alungând imaginea provocatoare şi zâmbitoare, tot atât de întunecată ca un diavol, încăpăţânată şi — fir-ar să fie! — seducătoare şi la fel de fascinantă precum steaua polară. Cu o scuturare plină de hotărâre a capului, izgoni imaginea aceea şi se depărtă de uşă. Cel puţin, îşi zise cu satisfacţie, refuzul fusese cum nu se poate mai clar.

li văzuse pentru ultima dată pe atrăgătorul domn Braddock-Black.

Capitolul 21

în dimineaţa următoare era acolo.

Se rostogolea împreună cu Eduard pe pardoseala sufrageriei pentru micul dejun, în timp ce Guy, Genevieve şi Emilie trăgeau de el şi strigau, vrând să-i capete ia rândul lor atenţia.

Hârtii şi panglici colorate, sfâşiate şi mototolite, erau presărate pe covorul de Tabriz, alături de cadouri generoase, bijuterii şi rochii, jucării umplute cu praf şi păpuşi, cutii de acurele şi cărţi, o şa de la magazinul „Hermes“ care trebuie să fi fost pentru Guy — obişnuita dărnicie a lui Trey faţă de copii. Cârliionţii blonzi ai iui

Emilie răsăreau de sub o nouă bonetă foarte scumpă, iar gâtul suplu al lui Genevieve era înconjurat de trei şiraguri splendide de perle negre — cele mai mici şi mai perfect asortate perle pe care le văzuse ea vreodată. Guy apucase zdravăn mâneca lui Trey şi îl ruga insistent să se ducă împreună cu el la grajduri.

—Trebuie să vii, Trey. Dă-i drumul acum, Eduard, e rândul meu!

—Poate să-ţi vadă mai târziu calul ăla bătrân, declară Emilie îmbufnată, violetele de pe boneta ei de mătase de culoarea levănţicăi tremurând ca pentru a-i întări protestul. Mai întâi trebuie să vadă noua mea rochie de bal. Este cea dintâi rochie de bal a mea, Trey, zise ea, trăgându-l de mână, cu un voal scânteietor peste o mătase albă, şi mă face să arăt...

—...ca o prinţesă din poveşti, încheie Trey zâmbitor, cu Eduard în braţe.

—Chiar aşa! într-adevăr aşa mă face să arăt, confirmă ea încântată.

Zâmbetul cu care îi răspunse îi amintea în mod dureros lui Trey de Empress. Aşa trebuie să fi arătat ea la doisprezece ani, blondă, cu obraji trandafirii şl luminiţe jucăuşe în ochi.

—Şl Pressy zice că pot să-mi port părul ridicat pe creştet, pentru că este o petrecere de familie şl...

Uşa se dechise cu o impetuozitate calmă, şi întor- cându-şi capetele, toţi o văzură pe Empress stând ţeapănă în pragul încăperii. Rochia el de dimineaţă era dintr-o mătase de un galben de narcisă, cu o croială severă, şi în sinea Iul, Trey constată iar cât de apreciabil mai plini îi erau Sănii. Poate vreun dispozitiv croitoricesc, presupuse el, destinat să sporească înfăţişarea ispititoare a unei curtezane. Şi de efect, decise cu o uşoară asprime, în timp ce dorinţa îi aprindea simţurile.

—Uite cine-i aici, Pressy! strigă Guy.

—Nu-i formidabil? Trey este în vacanţă şi a venit să ne vadă! interveni Genevieve, cu ochii măriţi de încântare.

—Uite, priveşte noua mea bonetă! Trey zice că e foarte chici spuse Emilie cu o intonaţie de persoană adultă, care se sfârşi printr-un chicot de fetiţă de paisprezece ani.

Zâmbete fericite înfloreau pe fiecare chip tineresc, şi toate glasurile erau pline de bucurie, în timp ce-l

'tssjsr
înconjurau cu toţii pe Trey, dar ceea ce o înduioşă cel mai muit pe Empress fură braţele mici ale lui Eduard care-l strângeau cu putere pe Trey.

Toţi duseseră dorul acestuia, vorbind despre el încontinuu, până cu câteva luni în urmă, când Empress, într-o izbucnire de nervi, le interzisese strict să mai discute despre el.

—Nu vreau să mai aud pomenindu-se despre omul acela. E clar? spusese cu un glas aspru şi, sub privirea ei rece, ochii copiilor se lăsaseră în pământ.

Dar Eduard, prea mic ca să înţeleagă acel ordin sau tulburarea care îl generase, continuase să-l ceară pe T rey.

Acum se agăţa de el cu o hotărâre pătimaşă, ochii lui mari, uitându-se la Empress cu îngrijorare.

Ea simţi că-i dau lacrimile.

—Bună dimineaţa. Dormi până târziu la Paris, zise Trey pe un ton blajin, rezemându-şi uşor mâinile sale cu degete prelungi pe mijlocul lui Eduard.

—Vai, Pressy nu se scoală niciodată devreme, nu-i aşa Pressy? interveni Guy, făcând tot posibilul să domolească asprimea din expresia surorii sale.

în glas i se simţea dorinţa de a fi de ajutor.

—Presupun că-i din cauza nopţilor foarte active, remarcă Trey în şoaptă, punând capăt lacrimilor ei.

Empress nu voia să dea seama de felul în care îşi folosea ea timpul unui bărbat care întotdeauna trăise nerespectând nici o convenienţă socială.

în multe dimineţi dormea până târziu pentru că deseori era trează noaptea alăptându-l şi îngrijindu-l pe Max, şi de fapt acum abia îl culcase la loc în leagănul lui.

—In schimb tu eşti de cu zori în picioare, replică ea, susceptibilă şi veninoasă. Parisul n-a oferit nici un amuzament azi-noapte?

—De fapt, spuse el pe un ton paşnic, încă nu m-am băgat în pat... adică, pentru a dormi, se corectă el cu un vag zâmbet.

O ciudă imensă o cuprinse pe Empress când observă pe chipul lui cu trăsături frumoase urmele uşoare ale unei nopţi nedormite... şi desigur, hainele lui de seară, remarcă ea cu întârziere.

—Sper că te-ai distrat destul de bine.

—Foarte bine, mulţumesc, răspunse el, emanând un aer de indecenţă insolentă. Dar tu?

—Nopţile mele mi se par foarte pline de animaţie, replică ea, imprimând cu maliţiozitate ultimutui cuvânt o uşoară sugestivitate.

în adâncurile argintii ale ochilor lui se aprinse o furie de nestăpânit când prerogativele lui teritoriale îşi spuseră cu tărie cuvântul, făcându-l să riposteze:

—Şi în viitor ar putea deveni şi mai animate.

Bărbia i se sprijinea pe capul brun şi ciufulit al lui Eduard, atitudinea îi era blândă şi liniştită, dar cuvintele îi fură murmurate cu un glas grav şi răguşit, iar ameninţarea primejdioasă din ochit lui iscă un fior de-a lungul şirii spinării lui Empress — un fior care, în mod ciudat, se transformă într-o stranie căldură vibrantă, şi ea îşi apăsă ambele mâini, cu palmele deschise, pe uşa solidă din spatele ei, ca şi cum lemnul neted şi rece ar fi putut să liniştească reacţia trupului ei faţă de ameninţarea subînţeleasă.

—Trey trebuie să vadă rochia mea pentru petrecere, intră în vorbă Emilie, fără a-şi da seama de schimbul de emoţii, tăcut şi pătimaş, dintre cei doi adulţi.

în mod forţat, amândoi îşi îndreptară atenţia asupra fetei, încercând să se elibereze de senzaţiile puternice care-i asaltau.

Cu un aplomb care-i venea în ajutor cu o uşurinţă născută din practică, Trey răspunse înainte ca Empress să-şi recapete vocea.

—Foarte bine, prinţesă. Adu-o jos şi arată-mi-o, şi dacă îmi spui care sunt pietrele tale preţioase preferate, îţi voi cumpăra un colier pentru petrecerea ta cea formidabilă. Orice tânără domnişoară are nevoie de bijuterii pentru prima ei serată.

Când fata zâmbi, Empress văzu puternicul lui farmec în plină acţiune, şi vreme de o ciipă fulgerătoare îşi aduse aminte de o noapte vântoasă de iarnă, când el o întrebase care erau florile ei preferate.

—Vai, Trey! Adevărat? O să-mi cumperi diamante? întrebă Emilie în extaz.

Şi aplecându-se înainte, în aşa fel ca ochii ei să fie la acelaşi nivel cu cei ai lui Trey, şopti cu o încântare nebună:

—Mi le-ai cumpăra într-adevăr?

—Emilie, ai grijă cum te porţi! se răsti Empress, văzându-l pe

Trey că dă din cap în semn afirmativ. Bineînţeles că n-o să-ţi cumpere diamante! negă ea enervată, cumplit de indispusă din cauza evidentei generozităţi impulsive a iui Trey şi a adoraţiei atât de clară a copiilor.

Dracu' să-l ia! Toată lumea îl adora.

—Trey zice că mi le va cumpăra, spuse Emilie apărându-şi eroul, iar eu vreau diamante.

—Dă fuga, prinţesă, şi adu-ţi rochia! ceru Trey calm, pe un ton împăciuitor. Sora ta şi cu mine vom discuta despre colier.

Dar îi aruncă lui Emilie o scurtă privire conspirativă şi încântată.

—Cu siguranţă nu vom discuta aşa ceva, declară Empress în defensivâ, în timp ce Emilie, după un zâmbet cald spre Trey şl într-un vârtej de fuste, o luă ia goană spre uşă.

Câteva clipe, Empress se gândi să se ţină tare pe poziţie şi să încheie odată pentru totdeauna controversa aceasta.

—Nu de faţă cu copiii, spuse Trey calm, cu un surâs firesc şi îndreptându-şi ochii pieziş către Guy şi Genevieve, în timp ce degetele lui mângâlau părul mătăsos al lui Eduard.

Ca şi cum ar fi citit gândurile ei şi ar fi avertizat-o să ia seama, să nu umbrească fericirea pură a copiilor, să nu-i aducă şi pe ei în lumea ei bântuită de temeri negre.

—Ei, şi-acum, dacă voi doi vreţi să-l pregătiţi pe Eduard pentru o plimbare — le sugeră el lui Guy şi lui Genevieve — trăsura mea este afară şl gata pentru a ne duce la grădina zoologică. Şi vă promit o distracţie pe cinste.

înainte ca Empress să poaţă protesta, Eduard sărise de pe genunchii lui Trey şi acum alerga de colo colo, ţipând cu un gias ce răsuna prin încăpere:

—Elefanţi, elefanţi, elefanţi!

—Ştii căt de mult îi plac plimbările cu trăsura, Pressy, zise Guy foarte surescitat, cu glasul plin de bucurie. Să-l iuăm...

—Acum dă fuga dacă vrei să te duci! îl îndemnă Empress, tăindu-i vorba, înainte ca Guy să pomenească de Max şi de faptul că plimbările cu trăsura erau distracţia lui preferată.

Tulburată, se întoarse repede spre Trey.

—O să-i ajut să se pregătească... ştii, paltoane şi tot felul de lucruri, se grăbi ea să spună, zorindu-i pe copii să iasă din cameră.

Brusca încuviinţare şi agitaţia lui Empress îi trezi lui Trey o

vagă suspiciune.

Dar îşi alungă senzaţia de iritare, mulţumit fiind că îl însoţeau copiii.

După zece paşi de-a lungul coridorului, Empress îl apucă pe Guy de braţ şi, silindu-l să se oprească, şuieră printre dinţi:

—Nu cumva să pomeniţi de Max!

Se întoarse să-i arunce o privire aspră lui Genevieve, care se oprise auzind geamătul de durere pe care şi-l înăbuşise Guy când i se înfipseră în braţ unghiile lui Empress.

—Nu discutaţi, pur şi simplu faceţi ce vă zic. Şi spuneţi-i şi lui Emilie. Vă voi explica mai târziu.

Se uitară cu ochi mari ia ea, uimiţi de înverşunarea din giasui ei, uluiţi de ciudatul ordin; dar vocea ei tremura la fel ca atunci când, cu câteva luni în urmă, le ceruse să nu mai pomenească numele lui Trey, şi amândoi copiii înţeleseră că nu era bine să o contrazică.

—Eduard ar putea... începu Guy.

—Ce va spune el nu va fi clar, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu-i daţi atenţie dacă povesteşte ceva despre Max.

—Nu-ţi face griji, Pressy, dacă nu vrei, nu vom pomeni despre el, se grăbi să răspundă Guy, dornic să-i apere atăt pe ea căt şi pe Max, dacă ea simţea că asta era necesar.

Dar, deşi sentimentele îl îndemnau să fie loial faţă de sora lui, dorea, cu adoraţia unui băiat pentru eroul său, ca Trey să rămână la ei. îl idolatriza pe bărbatul tolănit în haine de seară mototolite pe pardoseala din sufrageria lor, şi spera ca indiferent ce ar fi mers strâmb între cei doi adulţi, asta să nu compromită prietenia lui cu Trey.

—îi voi spune lui Emilie, făgădui el, încercând să fie împăciuitor. Nu-ţi face griji, Pressy, nimeni nu va aminti despre Max.

—Acum înţelegi, Genevieve? întrebă Empress răspicat.

Cu ochii ei imenşi, de un albastru intens, neînţelegând câtuşi de puţin interdicţia în legătură cu Max şi nici pentru ce Empress se răstea mereu când era vorba de numele sau de prezenţa lui Trey, fetiţa dădu în tăcere din cap, exprimându-şl consimţământul.

—Atunci, daţi-i zor, şi îmbrăcaţi-vă paltoanele!

în timp ce ei se îndepărtau în fugă, ea se rezemă de perete şi închise ochii. N-o să meargă, gândl cu teamă. Intr-un fel sau altul, numele lui Max avea să fie rostit din nebăgare de seamă... Cum

poţi să speri că nişte copii aveau să-şi ţină limba? Doamne, ce să fac? Ieri îşi închipuia că Trey ieşise din viaţa ei, că îl descurajase îndeajuns. Ar fi trebuit să-şi aducă aminte cât de insistent era el, cum se
purta după propriul Iul plac, cum îşi stabilea Trey Braddock-Black propriile lui reguli.

Netezindu-şi cu degetele nervoase părul, verifică dacă rochia ei avea toţi nasturii încheiaţi după ce-l alăptase pe Max şi, îndreptându-şi umerii se duse să-l înfrunte pe bărbatul care îi putea distruge viaţa... sau care aproape l-o distrusese.

Reintră în încăperea însorită, unde îl găsi pe Trey încă tolănit comod pe pardoseală. Ce caracteristic pentru el — gândi ea furioasă — să fie atât de nepăsător. Să nu-i pese că avea un fiu la etaj, lăsându-l indiferent că dădea buzna în viaţa ei, transformând în haos noua viaţă pe care ea şi-o reconstruise cu grijă; neinteresându-l absolut deloc că majoritatea oamenilor considerau drept o bădărănie faptul de a veni în vizită la o oră atât de nepotrivită a dimineţii.

—Nu accept să cumperi diamante pentru Emilie, zise scurt Empress, în loc să-i spună ceea ce simţea în realitate ^ că el o irita şi, încă şi mai neliniştitor, că o tulbura în mod ciudat. Şi — adăugă ea arătând printr-un gest larg al braţelor spre cadourile împrăştiate pe pardoseală — nici nu sunt de acord cu toate astea.

Ochii cu gene negre ai lui Trey se înălţară cu nonşalanţă, aceasta fiind singura mişcare a trupului său tolănit. Cunoştea prea bine acel ton.

—De ce nu? îmi sunt foarte dragi.

Propria-i voce era calmă. Era prea devreme ca să se certe, sau poate că era prea obosit, sau poate că, spre binele copiilor, nu-i păsa ce gândea ea.

Neţinând seama de tonul ei critic, simţi deodată că ar fi trebuit să vină mai demult la Paris, cel puţin de dragul copiilor.

Rămasă pe moment fără grai faţă de replica lui simplă, Empress ştia doar că situaţia aceasta o înfuria — nonşalanţa lui, vorbele lui care de fapt însemnau: „Dar aşa vreau eu“ punând-o în postura neplăcută de a spune: „Nu al să poţi.“

La care, cunoscându-l, el ar răspunde: „Ba pot şi aşa voi face.“

Afurisită să-i fie intrarea nepăsătoare în casa ei — clocotea de

furie în sinea ei — şi blestemată fie-i enorma influenţă pe care o avea asupra copiilor — turba ea de mânie, nevrând să admită că ceea ce o irita cel mai mult nu era ataşamentul lui dezinvolt faţă de copiii, nici cadourile sau ora matinală, ci cearcănele negre de sub ochii lui şi aspectul răvăşit al hainelor lui de seară... ca şi cum s-ar fi îmbrăcat din nou, cu neglijenţă.

Gulerul hainei lui era răsucit înăuntru, cravata albă îi atârna lărgită, cămaşa scrobită era parţial descheiată, câţiva dintre nasturii cu pietre scumpe lipseau, şi el mirosea intens a ambră cenuşie™ parfumată cu mosc — foarte la modă pe atunci la Paris. Inhalate, ambele mirosuri erau considerate ca fiind afrodiziace şi euforizante, senzaţii pe cate Trey le aprecia în mod sigur. în timp ce privirile ei alunecau în jos, de-a lungul trupului lui suplu, Empress remarcă pentrii prima dată micile sclipiri de pe vârfurile cizmelor Iul — dovadă mută a apropierii lui de o rochie împodobită cu paiete. Bineînţeles, activităţile lui putuseră să fie deduse încă de la primul lui comentariu referitor la lipsa de somn. Fusese treaz toată noaptea, bucurându-şi simţurile... împreună cu o femeie. Cum îndrăznea să vină aici, direct de la... orgiile lui?!

— Trebuie neapărat să porţi la Paris cizme de cowboy? zise cu acreală, provocând o înălţare rapidă a privirii lui Trey. _

— întotdeauna port cizme sau mocasini, replică el cu glas blând, ignorând bruscheţea cu care schimbase ea subiectul cât şi tonul usturător. Indiferent dacă mă aflu sau nu la Paris.

Se abţinu să adauge că felul în care era el încălţat nu era treaba el. Empress avea chef de ceartă, dar el nu.

— A fost amuzantă? izbucni Empress, incapabilă să-şi stăpânească impetuoasa dorinţă de a şti, trebuind să recunoască faptul că, chiar şl cu cearcănele de sub ochi
şl cu vestimentaţia lui de seară în neorânduială el arăta superb.

înaintând spre el cu câţiva paşi, arătă spre vârfurile cizmelor lui.

Trey remarcă pentru prima oară sclipirile argintii prinse de pielea lor neagră, şi îşi aminti împrejurările în care fusese smălţuit cu paiete lucitoare.

Ducesa de Soissons auzise, nu se ştie cum, că Trey se afla la Paris — poate de la vreunul din bărbaţii prezenţi în salonul lui Empress — şi când îi telefonase pentru a-l invita la serata ei, la început Trey refuzase politicos, necăjit din cauza felului categoric

în care îl alungase Empress; mai mult decât necăjit, mânios pe polaritatea ei, înfuriat de mulţimea de admiratori care o doreau cu înfocare. "Nu fusese în starea de spirit potrivită pentru mulţimea frenetică a prietenilor lui Esteé.

—Dar, chéri, am nevoie de extravaganţa ta, insistase ea cu glasul ei deosebit, puţin răguşit.

—In seara asta nu-i în funcţiune, mârâise ei.

—Şi de farmecul tău dulce, insistase ea pe un ton împăciuitor, sensibilă la mormăitul lui. Poţi cânta la noul plan Bosendorfer. Voi pune să fie montat în bibliotecă, în aşa fel încât să poţi măcina gânduri negre în siguranţă, dacă ai chef, şl să cănţi muzică de Liszt pe pianul cu coadă al împărătesei Eugenia. Dacă o singură persoană va încerca să te supere cu ceva, voi avea grijă să i se tale capMl-

Trey izbucni în răs.

—întotdeauna ai fost o gazdă perfectă, Esteé. Te previn, totuşi, că în seara asta nu ofer o companie plăcută.

Deoarece îl cunoscuse intim pe Trey, ducesa se cam îndoia că Trey ar fi putut deveni, din indiferent ce cauză, o companie neplăcută, dar ştia că nu avea rost să discute în contradictoriu. Esteé avea o sumedenie de prieteni tocmai datorită tactului ei impecabil.

El sosise târziu şi încercase să-şi croiască drum prin camerele aglomerate, către bibliotecă.

Ducesa, care îşi concentra cu poilteţe atenţia asupra discursului marchizului de Bellemont, îl zări şi, făcându-i discret cu mâna, arătă spre bibliotecă.

Superbul pian cu picioare sculptate, poleite, şi cu inserţii din paisprezece esenţe de lemn diferite îi atrase atenţia, în lumina blândă a aplicelor, asemenea unei frumoase făpturi deosebite, un ornament formidabil în încăperea cu pereţi îmbrăcaţi în lambriuri întunecate şi încărcaţi de cărţi. Şi cu obişnuita solicitudine a lui Esteé, coniacul lui preferat era pus, cu grijă, la îndemână.

Stând în picioare, el îşi plimbă mâinile peste clape, îşi turnă un pahar, şi apoi se aşeză pe scaun să cânte. Ştia că Esteé avea să vină mai târziu ia el; ştia şi că ea avea să aducă unui sau doi prieteni. Dar avea să-i lase răstimpul de singurătate făgăduit. Peste câteva clipe uitase totul, în afară de tristeţea deznădăjduită

din poezia în gamă minoră a lui Liszt transpusă în muzică. Mâinile lui cu degete lungi se mişcau cu graţie, fără efort, cântând muzica lui Liszt cu o forţă reţinută, simţind intensitatea notelor în vârfurile degetelor, în fiecare terminaţie nervoasă şi în adâncul sufletului.

Mult mai târziu îşi înălţă privirile, uimit să vadă că încăperea se umpluse de lume, mai apropiate de el fiind femei, zâmbind cu ochii plini de ispite voluptuoase. Celebru pentru înfăţişarea şi desfrâul lui, toate femeile ddrnice de flirt sperau că vârsta nu-l făcuse să-şi piardă energia, şi în trecut lui i-ar fi plăcut atăt varietatea ispitelor cât şi invitaţiile. Totuşi, de când cu Empress, dorinţa aprigă şi aţâţătoare dispăruse, cuvintele şi nuanţele glasului, farmecul facil fiind ceva automat, venit de la sine. Ca un exerciţiu binecunoscut, efectuat în mod inconştient datorită practicii. Aşa că în seara aceea zâmbise şl flirtase şi fusese amuzant cu obişnuita şi seducătoarea lui neruşinare, însă le refuzase pe toate.

înainte de plecare, în timp ce bea un pahar împreună cu Esteé şi cu soţul acesteia, tânăra contesă de Trevise, zveltă, de tip mediteranean, cu ochi întunecaţi şi ten
măsliniu, intrase în încăpere şi, înaintând cu un pas alunecător, semănând cu o nimfă a nopţii îmbrăcată în tul negru scânteind de paiete, se aşezase lângă Trey şi îşi înălţase spre el chipul zâmbitor. Răspunzându-i politicos tot printr-un surâs, el îşi reluase conversaţia cu ducele de Soissons. O clipă mai târziu ea îi atinse braţul şi îi vorbise în şoaptă la ureche.

El scuturase din cap. Dar ea se aplecase mai aproape şi murmurase ceva revoltător. Era de curând căsătorită, şi pe moment ceea ce-i şoptise îl excitase, aşa că mai reflectase, îşi terminase băutura, şi se oferise s-o conducă acasă. Dar mai târziu, când o sărutase în budoarul ei şi ea îi smulsese înnebunită cămaşa, pe ei îl izbise brusc gândul că ea era prea înaltă, că părul ei nu avea culoarea potrivită, şi că frăgezimea caldă a buzelor ei nu-i făcuse deloc plăcere.

Fusese nevoie de mai mult decăt diplomaţia lui firească pentru a se elibera, deoarece soţul ei era foarte bătrân şi plictisitor... iar ea nu era deloc aşa. Datorită faptului că trăsura sa fusese îndemnată să plece, ca urmare a obişnuitei lui griji faţă de somnul vizitiului, căND se răzgândise în mod atât de capricios, se pomenise fără mijloc de transport. Nu crezuse că tânăra contesă — excitată, în

pielea goală şi mânioasă — ar fi fost dispusă să-i împrumute trăsura ei, şl deşi încercase s-o liniştească atât cât îi stătuse în puteri, cu o Iscusinţă îmbunătăţită prin practică, la plecarea lui ea era tot îmbufnată.

Fusese extraordinar de greu pentru el. Va trebui să-i trimită ceva scump de la „Chaumet". Şi scuze, îşi zisese în sima lui, stând pe treptele casei ei în orele reci şi cenuşii de dinaintea zorilor.

Asupra unui brusc impuls, se hotărâse ca de la palatul Trevise să meargă pe jos până la locuinţa lui Empress — o distanţă scurtă, deoarece toate femeile cu titluri vechi de nobleţe locuiau în cartierul St. Germain. Şi îi făcuse plăcere lumina zorilor în Paris; aceeaşi
nuanţă delicată de coral ca şi a răsăritului de soare pe munţii Ursului, şi în soiitudinea oraşului adormit îşi găsise pacea sufletească. Când, în timpul mersului, îi trecu prin cap că a se duce în vizită la palatul Jordan la o oră atât de matinală era ceva poate puţin cam nepotrivit, făcuse un ocol ca să cumpere cadouri pentru copii. Moţăind într-o trăsură închiriată, aşteptase să se deschidă prăvăliile şi, după ce trecuse prin mai multe magazine, umpluse trăsura cât să dea pe dinafară, încărcat cu daruri, cu inima uşoară şl voios, îşi spusese că se va duce să-i vadă pe copii... era doar un gest politicos. Empress nu-i interesa deloc.

Deoarece conversaţia lor din aceea dimineaţă nu fusese pe deplin sinceră, ci mai degrabă una care se caracterizase prin omisiuni, Trey răspunse cu nonşalanţă întrebării care-i scăpase lui Empress:

—Doamna a fost îndeajuns de amuzantă pentru a mă ţine treaz toată noaptea. Tu cum le explici copiilor prezenţa bărbaţilor? întrebă în clipa următoare.

Fiecare din ei evita răspunsurile, fiecare era gelos şi mânios, fiecare dorea o răzbunare compensatoare pentru lunile de suferinţă trăite.

—Eu m-am înapoiat de la operă la miezul nopţii.

—Ah... şi copii dormeau?

—Foarte inteligent! zise ea îndreptându-se spre fereastră şi privind afară de parcă prezenţa iui n-ar fi avut nici o importanţă.

Aşadar, în seara trecută văduva veselă se amuzase în compania bărbaţilor până târziu, gândi ei, contemplându-i trupul delicat, a

cărui siluetă se decupa în contrast cu lumină. De ce éra asta ceva atăt de surprinzător? Dacă exista cineva care să-i înţeleagă purtările de tărfă, el era acela. Cum de putea să pară atât de proaspătă şi inocentă, ca o floare de primăvară, aşa cum era în dimineaţa asta, îmbrăcată în mătase de culoare galben pal, cu părul ei blond deschis asemănător cu cel al unui copil, cu nuanţele lui de miere aurie, şl totuşi să joace cu atâta uşurinţă în fiecare noapte rolul de curtezană? Simţea o dorinţă imperioasă să-i înlănţuie cu mâinile mijlocul ei subţire şi delicat, s-o tragă spre el în aşa fel încât să-i simtă trupul cald lipit de al lui, şi să-şi îngroape faţa în părul ei cu miros de liliac. Nu se mai amăgea cum că singurullui motiv de a se afla acolo ar fi fost copiii, şi chinuit de gelozie faţă de toţi bărbaţii din viaţa ei, spuse pe un ton categoric pe care niciodată nu-l mai folosise cu o femeie:

—Nu voi mai aştepta.

întorcândii-se repede cu faţa spre el, ea nu se mai prefăcu că nu înţelege ce voia el să spună, şi se uită la el mânioasă de aroganţa lui — dracu' să-l ia, cu insuportabila lui încredere de sine cu tot!

—Nu mă poţi sili.

El zâmbi.

—Nu voi fi nevoit s-o fac.

Siguranaţa lui, înfăţişarea lui în neorânduială şi senzualitatea lui nepăsătoare o scoteau din sărite. Dar ştia că dacă era sinceră cu ea, el avea dreptate. Şi asta o enerva mai mult decăt orice.

Cum putea el — cu privirea aceea leneşă, pătimaşă, a ochilor lui argintii — s-o facă să se topească de dorul lui, s-o facă să simtă un freamăt încântător în adâncul fiinţei ei, când toţi bărbaţii aceia care o curtau cu atâta ardoare nu-i stârneau nici cel mai mic interes?

El nu oferea decât o plăcere trecătoare, şi apoi o frângere a inimii.

—Ţi-aş fl îndatorată dacă n-ai mai veni aici, spuse Empress, iritată de siguranţa lui de sine, mânioasă pe propria ei reacţie.

—Pentru asta va trebui să votăm, zise ei cu un minunat surâs. Cred că-i aud pe copii. ,

Empress se îmbujorase la faţă.

—Dracu' să te ia, Trey! exclamă ea, vrând să ţipe, vrând să-i

tragă o palmă peste faţa aceea mulţumită de sine. Nu poţi să revii pur şi simplu în vieţile noastre!

El o învălui într-o privire zâmbitoare, caldă şi indulgentă.

—Vei vedea că pot, spuse fără duşmănie.

Şi dintr-o singură mişcare elastică se ridică de pe pardoseală, rămânând în picioare.

Capitolul 22

După plecarea lui Trey şi a copiilor, Empress îşi petrecu cea mai mare parte a acelor ceasuri întrebându-se cu îngrijorare dacâ nu era posibil ca, la un moment dat, Trey să decopere, ca urmare a vreunei vorbe neatente a copiilor, venirea pe lume a Iul Max.

Ce ar face el dacă ar şti? Ar veni, târându-se, să ceară ceva de la ea? Ar amenința că-l va declara pe Max nelegitim? Bineînţeles că n-ar face nimic de felul acesta, decise în următoarea clipă. Trebuia să înceteze să-şi mai facă griji.

In după-amiaza aceea, de fiecare dată când se deschidea uşa salonului pentru a lăsa să Intre un nou vizitator, ea era vizibil înspăimântată, temându-se, în ciuda aprecierilor el logice, că Trey avea să dea iar buzna în mijlocul prietenilor ei şi că, prlntr-un cuvânt nepoliticos, avea să-i expună unui scandal public întreaga viaţă.

Dacă ar spune că o cumpărase într-un bordel, sau măcar dacă ar Insinua cu vorba lui tărăgănată şi plină de sarcasm că ea fusese de vânzare, ea ar muri de ruşine. Posibilitatea adeveririi acestui scenariu îngrozitor îi produse o profundă agitaţie pe toată durata sporovălelil ei — de obicei voioase — din timpul ceaiului, şl o făcu să-i îndemne pe toţi să plece devreme, sub pretextul transparent al unei dureri de cap.

Când Trey Intră pe urma copiilor în salon, tocmai când apunea soarele, spuse imediat, rotindu-şi privirea prin interiorul tăcut al încăperii:

—Nici un harem astăzi?

Stând lângă şemlneu, Empress sorta Invitaţiile care sosiseră în aceea zi, dar la auzul vocii lui grave mâinile îi tremurară şi, cu prudenţă, puse cărţile de vizită deoparte.

—Ceaiul s-a terminat la ora şase, zise ea, ignorându-i Ironia.

—Aşa numeşti tu asta? replică el, zeflemitor, flindu-i prea bine cunosciîtă ora ceaiului.

Apoi Eduard începu să-l tragă pe Trey de mână, cu cine ştie ce treabă copilărească ce nu suporta amânare, şi când el se aplecă să audă cuvintele lui şoptite, Guy, Emilie şi Genevieve se adunară în jurul lui Empress, făcându-i cu însufleţire şl pe nerăsuflate relatări referitoare la activităţile lor din acea zi. Fiecare animal de la grădina zoologică fu descris cu lux de amănunte, şi toţi îşi arătară cu mândrie cadourile proaspăt primite. Cu voci piţigăiate de surescitare explicară cum, la Luvru, li se îngăduise să Instaleze un şevalet, şl cum, pentru a-i face pe plac lui Guy, pictaseră toţi, copiind, tabloul lui Delacroix ce reprezenta o scenă de bătăile între arabi.

—Ar fi trebuit să-l vezi pe Trey cum pictează cai, declară Guy, cu obrajii îmbujoraţi, în glas simţindu-i-se o bucurie extatică..

Şi nesfârşitul şir de calităţi nemaipomenite ale lui Trey fu enumerat de copii pe rând. Ascultând politicos, până surveni o clipă de tăcere în care el îşi recăpătară suflul, Empress prinse prilejui pentru a pune capăt descrierii strălucitoarelor însuşiri ale lui Trey şi le reaminti că în curând avea să se servească masa de seară.

—Mulţumiţl-i lui Trey, îl îndemnă ea, şl pe urmă daţi fuga la etaj şi aranjaţl-vă pentru cină.

Printre discuţii şi recomandări privind itinerariul de a doua zi, copii prezentară mulţumiri gălăgioase şi călduroase, după care piecară în goană strigând:

—Ne vedem mâine la zece. Să nu uiţi!

Când zgomotul plecării lor se stinse, Empress, conştientă de bunele maniere cât şi de plăcerea pe care o avuseseră copiii în tovărăşia lui Trey, dar iritată de faptul că el se hotărâse să-şi exercite farmecul asupra lor, declară pe un ton înţepat:

—îţi mulţumesc pentru amabilitatea pe care ai avut-o faţă de copil.

—A fost plăcerea mea, răspunse el cu simplitate.

—Sunt sigură că poţi găsi singur drumul spre ieşire, zise ea sec, ştiind că, înainte de cina copiilor, trebuia să se ocupe de Max.

în sinea ei se întrebă cât de complicată avea să devină adaptarea programelor ei de activitate şi de primire a musafirilor, printre vizitele lui Trey, dacă acesta urma să rămână mult timp la Paris.

—Nu sunt invitat la masa de seară? întrebă Trey tărăgănându-şi cuvintele.

Se gândea că o plăcea mai mult cu părul lăsat pe umeri, şi fără broşa prinsă sub bărbie, şi apoi că prefera rochia de mătase de un bleumarin proaspăt pe care o purta ea astăzi — cea pe care o alesese ca pe o apărare de suprafaţă împotriva lui Trey.

—Nu eşti invitat, răspunse Empress, nepoliticoasă.

Trey îi putea forţa mâna când era vorba de fericirea copiilor; nu putea să le refuze compania lui, de vreme ce-l adorau în asemenea măsură, însă apropierea nu se extindea şi asupra ei.

Trey Braddock-Black era un tânăr lipsit de principii, răsfăţat şi prea bogat, iar lupta câştigată de ea atât de greu pentru a-şi învinge sentimentele pe care i le purta era prea recentă ca să-şi îngăduie vreo expunere inutilă la puternicul lui farmec.

—Se pare că voi fi nevoit să cinez singur.

Mesajul ce se putea citi în ochii lui nu avea nici o legătură cu mâncarea.

Empress îşi coborî o clipă privirea asupra mâinilor ei, ca să-şi domolească reacţia ameţitoare, apoi şi-o ridică din nou spre el.

—Dacă aş fi mai miloasă, spuse pe un ton tăios, mi-aş extinde compasiunea. Totuşi, nu sunt. Poate este disponibilă cea care ţi-a ţinut companie azhnoapte. Bună seara, Trey.

—Cât timp ai de gând să mă tot dai afară din casa ta?

Dacă era să te iei după lipsa iui de reacţie faţă de comentariile ei, puteai să vezi că Empress nici nu vorbise.

Acum că ea stătea în picioare, el era prea aproape, prea de nestăpânit, şi ochii lui luminoşi o priveau prea întrebător, aşa că ea trase aer în piept înainte de să răspundă:

—Cât se va putea de mult.

El zâmbi cu faimosul lui surâs, devastator şi sugestiv.

—Cel puţin eşti îndeajuns de raţională ca să-ţi dai seama că asta nu va dura veşnic.

Glasul lui era coborât şi uşor răguşit, şi avea un efecţ dezastruos asupra hotărârii ei.

—Şi ţine minte, adăugă el, nu-i poţi ţine pe copii în preajmă chiar în orice clipă...

—Pleacă dracului de-alcl! îi porunci ea, stăpânindu-şi impulsul

de' a arăta cu degetul spre uşă, ca un actor dintr-o piesă de teatru proastă. Trebuie să părăseşti casa mea, spuse în mod explicit şi total nepoliticos.

Dar la ultimele cuvinte vocea îi tremură puţin, şi îngrijorarea din obrajii ei nu se datora mâniei. Chiar stând nemişcat, ca acum, îmbrăcat într-un costum cuviincios din stofă de iână, ca şi alţi bărbaţi, Trey emana de sub conformismul său calm aceeaşi binecunoscută intensitate personală proprie, tot atât de arzătoare şi fascinantă ca o flacără argintie. Cum de reuşea pătimaşa lui promisiune de plăceri să te excite fără cuvinte şl fără mişcări?

Conştient şi încântat de agitaţia ei, Trey schiţă o plecăciune sarcastică şi murmură:

—Au revoir, draga mea.

Pârul lui negru şi mătăsos fu destul de aproape cât să-l atingă, atunci când capul lui se aplecă vreme de câteva clipe, şi Empress avu nevoie de toată voinţa ei ca să se reţină şi să nu-i mângâie frumuseţea catifelată.

—Voi reveni, adăugă el.

Şi când închise uşa fără zgomot în urma siluetei lui înalte, Empress se prăbuşi iar în fotoliu, şi câteva minute rămase nemişcată, aşteptând să-i dispară tremurul de care era cuprinsă, ca reacţie. Sau măcar să se diminueze, gândi ea cu nervozitate, în timp ce, multăvreme după aceea, bătăile inimii continuau să-i fie puternice şi accelerate. Probabil că am dus prea multă vreme o viaţă de celibatară, îşi aminti Empress în următoare clipă — asta era toată explicaţia — şi reacţia trupului ei era doar o simplă întâmplare, nedatorându-i-se lui Trey.

Singurul lucru de care avea nevoie erau încă puţine clipe de repaos calm, şi avea să-şi recapete obiectivitatea.

Dar calmul refuza să se arate, şi obiectivitatea părea să se eschiveze cu încăpăţânare. Pervers şi obstinat, Trey rămase în simţurile ei vibrante şi nu vru să dispară decât atunci când Empress fu smulsă din gândurile în care era cufundată de către servitorii ce se agitau în sufragerie.

Activitatea lor îi reaminti brusc că Max o aştepta, şi urcând în fugă la etaj, parcurse cu paşi repezi coridorul, temându-se că avea să audă plânsete deznădăjduite. Dar culoarul lambrisat era tăcut.

Din fericire doica îl împăcase pe Max cu apă îndulcită cu zahăr,

aşa cum făcea uneori când Empress era reţinută de vreo treabă.

— îmi pare rău, zise Empress, începându-şi deja scuzele când intră în multicolora cameră a copilului. Erau câteva persoane cu care eu...

Cuvintele îi muriră în gât.

Trey stătea pe un fundal alcătuit din picturi murale reprezentând animale şi jucării pufoase, ţinându-l în braţe pe Max.

— Ce faci aici? întrebă Empress, după ce-şi recăpătase glasul.

Trey îşi luă ochii de la copilul pe care-l ţinea în braţe, şi cu uimire, ea văzu că el plânsese.

—îi povestesc fiului meu despre Montana, zise el, cu glasul gâtuit de emoţie.

Şi se gândea, cu o blândă recunoştinţă, că îi putea ierta lui Empress orice pentru asta... pentru fiul lui.

—Nu este fiul tău!

Fraza era nemiloasă, rece, şi rostită cu o asemenea intensitate încât, înainte să dispară, păru să plutească scurtă vreme în aer.

Uitându-se în jos la Max, care gângurea fericit în braţele sale, Trey trecu în revistă reproducerea incon- fundabilă a propriilor lui trăsături pe faţa aceea mică, uimitor de plină de viaţă. Apoi îşi întoarse iar privirile spre Empress şi, calm, replică:

—Pe dracu' nu este.

—Dovedeşte!

El trase adânc aer în piept; ochii îi străluceau de mânie, toată iertarea duioasă de care se simţea capabil fiind distrusă de câteva cuvinte răuvoitoare.

—Căţea cu inimă rece ce eşti! zise cu glas coborât, în aşa fel încât să nu-şi tulbure fiul, dar aspru, şi pus pe ceartă, subliniat de o ameninţare implacabilă. L-ai fi ţinut pe fiul meu ascuns faţă de mine!

—Mă gândeam că erai prea ocupat cu toate prietenele tale... şi cu celălalt copii al tău.

Spuse totul într-un şuvoi repede, ca şi cum cuvintele acelea simple ar fi explicat întreaga indiferenţă resimţită şi toate omisiunile.

—Nu-ţi dau ţie socoteală pentru viaţa mea mondenă, iar despre copilul lui Vaierie, acela nu e al meu. -

Tonul lui era imperturbabil: pentru ei nu existau decât scuite

fraze spuse cu nepăsare pentru a-i reaminti ei independenţa lui, şi aceeaşi renegare a copilului lui Vaierie pe care o auzise ea încă de ia început.

—Dar ce ai de zis în privinţa celorlalţi? replică ea furioasă, nevrând să accepte tăgăduirea lui calmă.

Ochii lui argintii se măriră apreciabil.

—Ce vrei să spui prin „cellalţl“?

—Ceilalţi copii ai tăi!

Ea înaintă cu paşi autoritari pe covorul înflorat, rochia ei bleumarin târându-se peste trandafirii şi ghiraiandele lucrate ia Aubusson.

Nu-i poate renega pe toţi, gândea ea, pusă pe ceartă.

Mirarea de o clipă pierise din ochii lui, şi autoritatea ei nu era deloc îngrijorătoare, de vreme ce nu-i ajungea decât până la umăr.

în orice caz, el ştia cu mult mai mare certitudine că ea se înşela.

—Nu am nici unui, zise fără echivoc.

—Arabella susţine că ai mai mulţi, îl Informă Empress cu o specificare instructivă a sursei informatoare care pe el îl irită şi mai tare.

—Cu riscul de a dovedi inexactitatea acestei opinii de expert, Arabella nu are acces la relaţiile mele personale şi, în mod sigur, nu este în situaţia de a şti absolut nimic despre presupuşii mei copil. .

Glasul lui devenise brusc rece şi distant.

—Ştiam că aveai să negi, insistă Empress, fără ca propria ei părere despre Trey şi responsabilitatea acestuia să fie afectată. Tot aşa cum îl renegi şi pe al fui Vaierie.

—Dar nu şi pe al tău, îi reaminti el, scurt. Priveşte — zise cu un oftat obosit, ridicându-şi mâna până la jumătatea distanţei spre propria-l faţă — iată pentru ce acest copil e al meu, şi oricine care are ochi ştie că nici unui dintre ceilalţi nu-mi aparţine. Nu-i poţi ascunde pielea, şi nici ochii, iar tu ştii asta.

—Nu ştiu absolut nimic de felul ăsta, replică Empress fără pic de raţiune, deşi copilul ei era dovada vie a afirmaţiilor lui.

Pentru moment ea era pornită să-i refuze libertatea lui desfrânată şl mulţumită de sine, şl să-l facă să sufere aşa cum o chlnuise şl el pe ea.

—De fapt, se răsti ea, practic nu te cunosc deloc, nu ştiu nimic

despre tine, în afară, bineînţeles, de talentele tale amoroase.

Cu ochii lui luminoşi şi reci, el o privi îndelung, de la picioarele încălţate cu pantofi de gală până la coroana de păr blond ca mierea.

—Iar eu constat că te cunosc şi mai puţin, domnişoară, răspunse el glacial, după ce am asistat la unui din ceaiurile tale de după-amiază. Pretendenţii tăi trag la sorţi, sau tu eşti cea care îl alegi în fiecare seară pe fericitul câştigător? Trebuie să fie epuizant să mulţumeşti atâţia bărbaţi arşi de dor, adăugă el, gura arcuindu-i-se într-o parodie de zâmbet.

—Imi sunt doar prieteni, deşi sunt sigură că tu nu înţelegi această noţiune, replică ea cu indignare. Există un mare număr de motive pentru care poţi să-i placi pe unii bărbaţi.

Fascinantă alegere a cuvintelor! gândi Trey cu amărăciune. De mare profesionalism, deşi indignarea teatrală era puţin exagerată-

^

— Vai, înţeleg şi eu ce-i aceea prietenia,draga mea.- Cândva am fost prietenul tău.

Vocea îi coborî până la nivelul unui murmur înăbuşit, primejdios:

—Şi îmi amintesc foarte bine cum îţi place ţie să fie prietenia... toate modurile în care îţi place.

—Te înşeli!

Mânioasă, îi respingea presupunerile referitoare la admiratorii ei. .

Conversaţia lor decurgea în contradictoriu şi, cu sarcasm, el remarcă:

—în cazul acesta eşti o actriţă minunată, draga mea, fiindcă întotdeauna dădeai impresia că-ţi plăcea.

—Ticălos încrezut!

—Dimpotrivă, domnişoară. Nu sunt decât încă un umil pretendent la favorurile tale. Şi, din întâmplare, tatăl copilului tău... dacă asta mai contează cât de cât în acea mulţime, zise el, cu o expresie cu totul lipsită de curtoazie. Dacă-i aşa... aş vrea să mă bucur de timpul ce
mi se cuvine — este oare o pretenţie anunaţată prea din scurt? — chiar acum.
. Empress se uită la el cu furie şi mirare, şi avu nevoie de câteva clipe ca să-şi revină din şoc.

—Ieşi afară! îi porunci.

Trey îşi învălui fiul într-o privire plină de iubire.

—Nu!

Un răspuns simplu, cu o nuanţă de încântare.

—Voi chema servitorii! ameninţă Empress, furioasă.

Sprâncenele lui se înălţară şi coborâră rapid, în semn de consimţământ.

—Cheamă-i, zise.

Niciodată în viaţa lui nu fusese Trey intimidat de vreun slujitor.

—O să chem jandarmii!

—Cum pofteşti, replică el, blajin. Cred că drepturile paternităţii sunt recunoscute în Franţa.

—Dracu' să te ia! strigă ea în cele din urmă, nemai- ţinând seama de servitori, nemaipăsându-i de Max, într-atât de enervată încât se lăsă în voia furiei.

Expresia lui Trey era indescifrabilă.

—Sentimental, dragă Empress — zise el foarte, foarte încet — este reciproc.

La auzul ţipătului mamei sale, feţişoara lui Max se răsucise în sus şi, după ce reacţionase prin trei scâncete slabe, izbucni cu toată puterea într-un urlet pătrunzător, care-i congestionă chipul.

—Vrea să mănânce, spuse Empress, nervoasă, apropiindu-se cu un pas şi temându-se vag. că după remarca lui în legătură cu drepturile paterne, Trey ar putea să nu i-l încredinţeze pe Max. ,

întinzând braţele spre fiul ei, aşteptă îngrijorată. Câteva clipe Trey ezită, apoi, sărutându-şi uşor pe frunte fiul, i-l înmână lui Empress.

—Acum, dacă vrei să mă scuzi... zise Empress cu înţeles, simţlndu-se în siguranţă din moment ce-l avea din nou pe Max.

Trey se aşeză într-un fotoliu aflat la îndemână, ignorând modul clar în care ea îl poftise să părăsească încăperea.

—Nu ţin să plec, replică el cu dezinvoltură. Fie că mă crezi sau nu, acesta e primul meu copil. Cum îl cheamă?

Empress se frământă în sinea ei dacă să nu-i facă pe plac şi să se certe din nou, apoi decise că nu era nimic rău în a-i oferi acea informaţie.

—Numele lui este Max, zise, trecând peste celelalte numeroase

nume de familie.

—Cum ţi-a venit ideea asta?

Vocea lui suna blând peste ţipetele fiului său înfometat, şl Instalându-se comod, el se lăsă pe spate şi îşi puse un picior peste picior.

—Este un nume din familie, răspunse Empress scurt, luând loc într-un balansoar din faţa lui.

Ar fi preferat să nu-l alăpteze pe Max în prezenţa lui Trey, dar o privire spre atitudinea lui nonşalantă o convinse că aceasta era în stare să dureze mal mult decăt un gheţar. în afară de soluţia de a-l împuşca pe Trey acolo unde stătea, nu exista nici o altă posibilitate de evitare a situaţiei, aşa că începu, cu degete nervoase, să-şi descheie rochia.

—Ce ai făcut cu doica? întrebă, înclinând să creadă că doica ar conferi un aer de autoritate profesională acestei scene de alăptare, pe lângă faptul de a-i abate ei gândurile de la intensitatea privirii indolente a lui Trey.

Potrivindu-şi-l pe Max la sân, se străduí să capete o linişte raţională, de parcă în fiecare zi a vieţii ei şi-ar fi alăptat fiul în faţa lui Trey.

Deşi acesta nu răspunse imediat, Empress îşi menţinu privirea plecată, ştiind că ochii lui erau aţintiţi asupra ei, ştiind că privirea lui se concentra asupra sânului ei gol.

Când răspunsese, glasul lui părea preocupat.

—în cele cinci minute de care am dispus înainte de sosirea ta, am tălat-o în bucăţi mic! şi am azvârlit-o pe fereastră. Ce întrebare stupidă! zise el cu blândeţe, l-am spus să plece.

Am un fiu, gândea el. Fiul meu. Experimentă situaţia curată, sublimă, pe care l-o provocau acele două cuvinte.

Empress îşi înălţă privirea, uimită de răspunsul lui blând şl uşor amuzat.

—Şi ea a plecat?

Doica era o scoţiană zdravănă, în stare să-i ţină piept chiar şl lui Trey.

El se mulţumi să-şi ridice aproape, imperceptibil sprâncenele, mirat de naivitatea ei, şi se lăsă puţin mai pe spate în fotoliul cu perne moi. Ochii lui strălucitori urmăreau cu atenţie scena aceea

de „mamă cu copil“. Ambii ai lui. Era un sentiment, nu o gândire raţională, şl era atât de intens încăt el se ţinea cu putere de braţele fotoliului ca să nu se repeadă şi să-i strângă pe amândoi la pieptul său.

încăperea deveni brusc tăcută, cu excepţia slabului zgomot de supt, şi pentru a scăpa de privirea descumpănitoare a lui Trey, Empress se uită iar în jos, la băieţelul ei. Cum putea Trey să reintre în viaţa ei atât de brusc şi cu toate acestea, stând acolo liniştit, în poziţia aceea tolănită şi confortabilă, să pară că aşa ar sta aici zilnic?

Şi cel mai rău era că intensitatea prezenţei lui era ca o puternică bătaie în uşă, în miez de noapte: insistentă, imperioasă, imposibil de Ignorat — singurul bărbat cunoscut de ea care îi activa şi-i accelera instinctele erotice numai uitându-se la ea. Iar ea lupta împotriva acestor sentimente, a acestei fierbinţi flăcări de dorinţă, amintindu-şi că nu era decât una dintr-un lung şir de femei tot atât de intens afectate. Senzualitatea pasională a lui Trey era semnul lui distinctiv, a doua natură a lul, tot atăt de fără efort ca şl respiraţia. Dar pentru ea era prea nestatornic, prea greu de suportat. Nu va mai fi nici o slăbiciune, nici o cedare neajutorată în faţa pasiunii lui Trey. Ea nu mai voia aşa ceva.

—Nu vreau să te ştiu cu alţi bărbaţi, spuse Trey pe neaşteptate tăcerea aceea, aşa încât cuvintele părură că vibrează în aer ca un curent sonor înzestrat cu propria lui viaţă.

După ce-şi stăpâni primul şoc iscat de declaraţia lui, Empress închise o clipă ochii pentru a se împotrivi sentimentelor care, fără să vrea, o copleşiră la auzul acelor cuvinte şoptite, cuvinte rostite cu infinite nuanţe de înţelesuri şi interpretări. Cuvinte impregnate de dorinţă, redate cu autoritate, pronunţate cu timbrul acela cald şi mângâietor care amintea de trupuri calde, înlănţuite, şi paturi moi.

—Nici eu n-am vrut să te ştiu cu alte femei, replică ea, ridicându-şi genele negre.

Galsul îi tremura din cauza iuptei interioare pe care o dădea ca să-i reziste.

Tonul îi deveni dintr-o dată mai ferm căND se gândi la ultima ei întrevedere cu Valerje.

—Dar asta n-a avut nici o importanţă, continuă ea, nu-i aşa?

—N-am fost cu alte femei, zise el cu blândeţe.

Nu spuse că din cauza ei petrecuse zile de chin într-un local de fumat opiu, că din cauza ei ucisese un om, că evita compania feminină, că în dimineaţa aceea o părăsise pe contesă... din cauza ei.

—Nu te cred.

Cu greu reuşea să păstreze un ton tot atât de potolit ca al lui, însă o simplă negare era nesatisfăcătoare acum... şi prea tardivă. Prea multele nopţi înlăcrimate din cauza imaginilor lui Trey în tovărăşia altor femei interziceau acceptarea cuvântului lui.

—Când s-a născut copilul? îl întrebă pentru a-i aminti în mod deliberat infidelitatea lui.

—Pe paisprezece septembrie. O fetiţă, adăugă, înainte ca ea să ceară o precizare. Vaierie mi-a încredinţat mie custodia ei. Nu a vrut-o. Pielea copilului era prea închisă, pentru gustui ei. .

Vorbea fără a da de înţeies că ar fi învinuit-o în vreun fel, dar simplele declaraţii erau şi aşa zguduitoare.

—Unde se află?

Fetiţa trebuie să fie cu siguranţă a lui, gândea Empress cu o strângere de injmă, de vreme ce-i păsa de ea. Trey n-ar fi făcut asta pentru copilul altui bărbat.

—E cu părinţii mei la Washington, şi Belle urmează să fie prima femeie preşedinte, dacă e să te iei după aprecierile mamei.

Zâmbetul lui de acum era cu totul diferit de cel din ultimele zile. Cinismul dispăruse, căldura era sinceră, şi când spuse: „Belle şi Max pot fi buni prieteni", pe un ton plin de încântare, Empress avu nevoie de toată puterea de voinţă de care era în stare ca să reziste frumuseţii surâsului lui.

—Aşa ceva nu va fi posibil! ripostă ea cu violenţă.

Printr-o reacţie de uimire, braţele şi picioarele lui Max zvâcniră şh înainte să-şi reia«upţul*el scânci uşor.

Deşi refuzul aspru al lui Empress era total lipsit de rost, Trey replică prompt:

—Va fi!

Nimic nu-i plăcuse vreodată mai mult decât această privelişte alcătuită din fiul său şi Empress.

—Nu!

Nu voia să discute sau să se întrebe cât de mult conta faptul că ea îl dorea, faţă de binecunoscuta lui reputaţie de amator de

desfrâu. Nu voia să pună în cumpănă pasiunea cu siguranţa, sau să evalueze grade de pasiune şi iubire.

Fără sinceritate şi fidelitate, chiar şi cea mai puternică iubire moare, şi Trey nu era capabil de fidelitate. Niciodată nu fusese... niciodată nu voise să fie, gândea ea cu tristeţe.

—Pleacă de-aici! îi porunci, mânioasă. Vreau să pleci şi să nu mai revii niciodată, adăugă ea apăsând cuvintele, ca şi cum rostirea lor ar fi putut s-o apere împotriva tumultoaselor ei sentimente.

Alungarea aceea dură îi reaminti lui că Empress Jordan se stabilise acum în noua ei viaţă, şi că deşi aveau un fiu comun, făcea impresia că aveau amintiri diferite despre săptămânile petrecute împreună.

—îi vreau pe fiul meu, se împotrivi Trey ritos.

Pe el putea să-i îndepărteze în favoarea aitor bărbaţi, dar nu va accepta să-i fie refuzat fiul.

—O să mă lupt cu tine până la ultimul meu ban. Este al meu.

—Este al nostru, replică el, cu chipul aspru şi posomorât.

Cândva, pe vremea când avea cinciprezece ani, i se furase un cal de rasă în cursul unuia dintre continuele raiduri pustiitoare dintre Picioarele-Negre şi indienii absarokee. După ce ceilalţi membrii ai grupului său renunţaseră, în frigul de ianuarie, el îi urmărise de unui singur. îl urmărise de-a lungul a şase sute de kiiometri, mult peste graniţa spre Canada. Şi îl recunoscuse. Dacă Empress ar fi ştiut asta, şi-ar fi reconsiderat răspunsul.

—Niciodată!

—Niciodată? repetă Trey, izbucnind într-un râs neplăcut. Nu crezi că-i puţin cam târziu, draga mea? Recunosc că întotdeauna te-ai priceput la negocieri, şi asta mai ales după ce am văzut întreg sortimentul de... care-i termenul politicos pentru bărbaţii aceia pofticioşi de care te laşi înconjurată?

—Ar trebui să ştii, replică Empress. Când e vorba de pofte trupeşti, sunt convinsă că tu ai experimentat această senzaţie într-o mie de moduri.

—Hai să nu ajungem la vorbe injurioase, iubito, zise el, stăpânindu-şi mânia din glas — un talentpe care şi-l însuşise în luptele purtate în şedinţele legislative. Să spunem pur şi simplu că „prietenii tăi“ sunt toţi manipulaţi cu acea sinceritate afabilă pe care am admirat-o întotdeauna la tine- Tot ce cer eu este să mă

incluzi şi pe mine în această acţiune de manipulare şi să adaugi un codicil referitor la timpul ce-mi este îngăduit să mi-l petrec cu fiul meu. Voi plăti cu plăcere pentru acest privilegiu. Sufletul tău mercantil va avea cu siguranţă în vedere aspectele practice ale unui astfel de aranjament. întreţinerea acestei case trebuie să coste scump.

—Şi dacă spun da? întrebă ea pe un ton sarcastic.

—Ei bine, atunci, deoarece toată lumea te cunoaşte ca pe o văduvă „prietenoasă", mă întreb de ce nu vrei să extinzi această cordialitate asupra unui vechi prieten? Culcă-I în pat pe micuţul Max, de vreme ce se pare că a adormit, încuie uşa, şi putem testa îngustul pat de campanie al doicii, pe care-l văd acolo. Mai rămâne doar să întreb — spuse el cu o Ironie fermecătoare — dacă preferi franci sau dolari.

Grosolănia lui era incredibilă.

—Aş prefera să-ţi lei de aici pofta trupească — răspunse Émpress, tremurând de furie şi abia stăpâ- nindu-şi vocea — şi să te duci să distrezi altă femeie:

El îi adresă un zâmbet sclipitor.

—Dar eu pe tine vreau să te distrez.

—Aşteaptă-ţi rândul, dragul meu Trey, replică ea muşcător. Se pare că am mare căutare.

—Şi pe bună dreptate, ripostă el, lăsându-şi privirea să rătăcească în josul trupului ei şi apoi iar în sus, pentru a se opri cu nepăsare pe sânii ei plini, expuşi vederii.

—Nu te-ai schimbat! zise ea cu asprime.

—Ei bine... nici tu, murmură el foarte încet, în afară de... de aceşti sâni foarte generoşi.

—Poţi să te uiţi cât pofteşti — zise ea, enervată, şi coborându-şi copilul în poală, în aşa fel ca privirea lui Trey să nu fie obstrucţlonată — dar mai aproape de atât nu vei ajunge.

—Nu mă provoca, Empress, spuse el, măsurând din ochi distanţa dintre ei. Eu nu pierd niciodată. Ai da dovadă de o mare înţelepciune dacă ţi-ai aminti asta. Iar acum, voi face orice ca să nu pierd.

—Pentru orice lucru există un început, replică ea cu glas mieros, mulţumită de poziţia ei de forţă, avându-l pe micul ei fiu în chip de zid de apărare dar iritată de siguranţa de sine şi

îngâmfarea lui Trey.

—îmi aduc aminte de începutul tău, şopti încet Trey, fiind răsplătit cu o îmbujorare spontană care dădu o nuanţă trandafirie până şi palorii satinate a sânilor ei rotunzi şi grei.

Atunci ea se acoperi, ca şi cum bariera de mătase subţire ar fi fost de ajuns pentru a anula căldura tot mai intensă pe care cuvintele lui o provocau în adâncul fiinţei ei. în memoria ei rămăsese gravată pentru totdeauna imaginea intensă a chipului lui frumos, a ochilor lui luminoşi arzând de dorinţă în acel moment când ea ieşise din cada de baie de la localul lui Lily. Niciodată nu văzuse o cameristă concediată cu mai puţine gesturi şi cu mai multă autoritate.

El ştlă te fâcea 'ea când áé dezgolea în faţă Iul, .şl îşi ţinu bine în frâu sentimentele, nefiind un tânăr novice, nevrând să răspundă acelei provocări ispititoare. Dar văzuse gestul ei grăbit şi agitat, înainte de a-şi încheia corsajul rochiei, şi experienţa m sugera că doamna simţea aceeaşi dorinţă intensă ca şi el. Oare îşi închipuia cu adevărat că ar putea să-l ţină pe dinafară?

Bărbaţii din viaţa ei îl supărau mai mult decât ar fi vrut să recunoască; o dorea mai mult decât ar fi vrut; Empress Jordan era o femeie de afaceri mai dură decât ar fi vrut el să creadă. Toate sentimentele lui clocotitoare şi frustate se combinară, temperându-i compasiunea şl imprimând declaraţiilor lui o asprime neîndurătoare. Aşa încât atunci când ea spuse pe un ton dispreţuitor: „Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă“, el se ridică în picioare printr-o mişcare suplă şi agilă, intenţionând să-şi clarifice poziţia.

în timp ce înainta spre ea, Empress se cutremură — mărimea lui impunătoare era ameninţătoare, expresia lui
—rău prevestitoare. Dar glasul lui fu blând când vorbi:

—A trecut prea mult timp de-atunci, nu-i aşa?

Şi stând acum în picioare lângă ea, întinse braţul şi-i atinse umărul, mâna lui alunecând lent în jos până când degetele lui îi acoperiră rotunjimea sânului, apăsând câteva clipe în chip de demonstraţie explicită a dreptului său de propietate.

Ar trebui să lupt împotriva unei. puteri atât de ostentative, gândi Empress, dar trupul ei trădător suspină sub acea apăsare autoritară, şl ochii i se închiseră pentru a se lăsa cuprinsă de acele

senzaţii.

—Şi indiferent de lungimea şirului de bărbaţi din faţa mea — şopti Trey, mângâind mătasea fină, simţind elasticitatea caldă şi greutatea sânului ei, privindu-i cu satisfacţie ochii închişi — eu nu-mi aştept rândul. Voi veni în casa ta, zise înconjurându-i cu degetul mare sfârcul ce împungea mătasea neagră. în camera ta... atunci când voi vrea.

O picătură de lapte se prelinse prin ţesătură, şi Empress gemu — un sunet slab, înăbuşit — şi ochii I se deschiseră lent pentru a urmări glasul lui catifelat, în timp ce simţea o încântătoare fierbinţeală vibrantă coborând tot mai jos.

—Trupul tău... ispititor.

Trey atinse uşor grăitoarea pată, şi de pe buzele lui Empress scăpă un scâncet stins în clipa în care o plăcere intensă se răspândi în întreaga ei fiinţă, pornind de la atingerea uşoară ca un fulg a degetelor lui.

—Aşa că te previn...

Mâna lui rătăci în sus până când palma i se odihni pe vena ce pulsa sub urechea ei, şi atunci degetele lui se răsfirară, îngemănându-se cu părul ei mătăsos, susţinându-i cu gingăşie capul.

—Şi îmi cer scuze că nu folosesc un limbaj mai frumos — şopti el, întărindu-şi strânsoarea astfel încât să-i ridice faţa spre el — dar am de gând să te f... până am să mă satur şi până am să te epuizez, ca să nu-ţi mai poţi dărui graţiile tuturor.

Zâmbi — doar o foarte uşoară curbare a buzelor sale — şi îi eliberă părul. Vârful unui deget atinse buza ei inferioară, plină şi ispititoare.

—încuie-ţL uşa dacă doreşti, Empress, draga mea, dar eu tot voi intra.

Ea încă mai stătea locului, tremurând şi şocată, când el îi întoarse spatele şi părăsi încăperea.

Capitolul 23

Şl în următoarele zile Trey fu tot timpul prezent, la prânz, sau luându-i pe copii în plimbări, în odaia lui Max, ori de câte ori apărea Empress acolo, părând să se Insinueze în însăşi esenţa vieţiilor. Dar ea ar fi fost o brută dacă le-ar fi refuzat copiilor enorma bucurie pe care le-o dăruia el. De ani de zile nu-i văzuse

atât de

în plus, pe lângă dresură, Guy învăţa arta absarokee a stăpânirii cailor, şi în ziua în care ea se duse la manej să-i vadă realizările, aproape că i se opri inima. Guy se balansa pe un cai în galop, stând în picioare cu braţele întinse şi înclinându-se într-o parte şi-n alta în timp ce calul lui gonea năpraznic de-a lungul manejului. Reţinându-şi ţipătul de spaimă, ea îl urmărea îngrozită, aşteptându-se ca în orice clipă el să se rostogolească din poziţia lui nesigură. Văzând-o, Guy se lăsă să cadă din nou în şa şi fl făcu semne voioase cu mâna. Ţeapănă de frică, ea îi răspunse printr-o fluturare asemănătoare, dar inima ei nu-şi reluă ritmul în mod regulat decât după ce îl văzu din nou într-o poziţie mai sigură. Apoi Guy îşi întoarse în loc calul şi strigă:

—Priveşte-ne acum, Pessy, uită-te la noi! îngrijorată, Empress îşi îneleştă mâinile pé balustrada îngrăditurii în timp ce Guy şl Trey se îndreptau în galop mic către capetele opuse ale manejului şl, întorcându-se încet, îşi postară caii în linie de coliziune. La început Flaeăra argintie a dragoste;
înaintară în trap uşor, apoi porniră în gaiop mic şi, îndemnându-şi caii să alerge tot mai repede pe măsură ce se apropiau de centru, goniră de-a dreptul unui spre celălalt. înaintând într-un galop întins, fiecare din ei se ridică în picioare pe spinarea calului, se balansă evaluând cu grijă distanţa şi viteză şi, sărind îşi schimbară locurile în vreme ce murgul şi calul negru treceau razant unul pe lângă celălalt.

Venind spre ea şi oprindu-şi calul chiar lângă îngrăditură, Guy exclamă cu voioşie:

—Ai mai văzut vreodată ceva atât de uimitor? Şi nu mi-au trebuit decât două zile ca să învăţ! Trey a spus c-o să-mi arate şi cum să sar şi de pe cai... în galop! Nu-I aşa că Trey e cel mai bun profesor din lume? Niciodată n-aş fi putut să învăţ asta de la Lecrere, nici într-un milion de ani! continuă Guy cu însufleţire.

Şi cum Empress nu răspunse imediat, el insistă:

—Nu-i grozav, Pressy? Ştii şi tu că este. Absolut cel ma/ bun profesor!

Empress fu nevoită să fie de acord.

—Da, zise, vorbind în mod automat.

Dar gândurile ei se îndreptară spre o altă formă de predare a

lecţiilor; Insistând asupra metodelor folosite de acelaşi profesor realmente iscusit.

Spre sfârşitul săptămânii, Max îl recunoştea pe Trey ori de câte ori intra acesta în camera copilului, şi ochii lui, atât de asemănători cu ai tatălui său, străluceau urându-i bun sosit. Apoi braţele şi picioarele lui dolofane începeau să se agite, ca nişte mici pistoane, până când Trey îi lua în braţe şl spunea: „Dăruieşte-i lui tăticu' ün zâmbet", ceea ce el făcea întotdeauna ca la un semnal, cu un gâlgâit umed care se termina prin balonaşe gângurite. In schimb, zâmbetul tăticului era plin de mândrie şi iubire. Chiar şi doica fusese cucerită de farmecul lui Trey, după ce descoperise că acesta îşi
petrecea în fiecare an câte o săptămână pescuind somon în apropierea satului ei natal din Scoţia.

Lui Empress i se părea de-a dreptul oribil când el şi doica se lăsau absorbiţi de poezia lui Robert Burns, şi când, vexată, întrebă odată cum se făcea că Trey devenise un cunoscător atât de bun al dialectului scoţian, el explicase pe un ton blajin şi părând amuzat:

—Nu te-ar interesa să afli. Asta are legătură cu o şcoală rurală ascunsă departe, într-o vale montană, şi cu o profesoară drăguţă care...

—Sunt sigură că nu mă interesează! îi reteză vorba Empress, furioasă, întrebându-se dacă exista în lume vreo femeie care să nu fi cedat în faţa luminii calde şi strălucitoare din ochii lui.

Acum, Max era întotdeauna inclus în activităţile copiilor, şi oricare ar fi fost programul lor, Max era cuibărit într-unul din braţele lui Trey şl Eduard în celălalt, şi plecau cu toţii într-un tropăit zgomotos de picioare grăbite şi într-o larmă de ţipete voioase.

Dar sâmbătă — când doica avea dupa-amiaza ei liberă — se întâmplă ca toţi copii să fie în camerele lor, iar Trey se odihnea liniştit în odaia copilului în timp ce Empress îi alăpta pe Max. Ori de câte ori venea acolo, Trey îşi luase obiceiul de a se instala în acelaşi fotoliu, şi stătea tolănit comod, doar în pantaloni şi cămaşă, cu gulerul descheiat. Privirile lor se întâlneau din când în când, şi întotdeauna Empresss era cea care şi-o ferea prima, înfiorată de dorinţa neascunsă din ochii lui Trey. Dar el nu făcea nici un gest ca s-o atingă, ducându-şi singur propria-i luptă interioară.

—Ce să fac eu cu tine? zise el în tăcerea ce domnea în încăperea învăluită în umbrele înserării.

Cuvintele fuseseră spuse involuntar, gânduri rostite în mod inconştient. Schiţă rapid un zâmbet timid şi înălţă din umeri, alungând vorbele scăpate din neatenţie.

„Orice vrei“, se simţea Empress îndemnată să răspundă, dar se abţinu deşi proprla-i dorinţă era sensibilă la puternica lui prezenţă. Trupul zvelt al lui Trey, aşa cum stătea lângă şemineul din odaia copilului, era învăluit în umbra violacee a amurgului, capul rezemându-i-se pe spătarul fotoliului, iar mâinile aşezate pe tapiţeria al cărei imprimeu avea un model cu licorni. Ar fi intrat în paradis dacă mănile acelea elegante ar mângăia-o, dar cuvintele nonşalante ale lui Trey se bazau pe nevoia lui fizică, şi dacă ea ar fi fost îndeajuns de proastă încât să descifreze în ele ceva mai muit, nu s-ar fi ales decât cu lacrimi de părere de rău mai târziu. Aşa că răspunse pe cel mai liniştit ton de care fu în stare:

—Dacă ţii neapărat, ne-am putea duce peste câteva minute la parter, să luăm cina. Cred că Max a adormit.

Invitaţia era prima pe care i-o făcuse ea de la sosirea lui şi, avertizându-se să nu-şi contruiască prea multe vise pornind de la acea simplă ofertă, el acceptă.

Masa din seara aceea se desfăşură enfamille, zgomotoasă, voioasă, şi primejdioasă datorită tainicilpr curenţi de pasiune. Mica sufragerie, decorată îri nuanţe stacojii şi cu mobilier din lemn de mahon lustruit de către un Jordan plictisit de culorile pastelate ale stilului rococo, căpăta o atmosferă de locaş retras, de parcă ar fi fost izolaţi de lume. Umbrele din camera cu pereţi stacojii erau mai adânci, roşul închis al covorului şi siluetele mai întunecate ale mobilierului din mahon negru topindu-se în întunericul învăluitor. Numai copiii însufleţiţi de sub strălucirea candelabrului şi cei doi adulţi tăcuţi erau iluminaţi. Era ca o piesă de teatru jucată pe o scenă foarte mică.

In timp ce copiii râdeau şi se tachinau în felul lor obişnuit, Trey era tăcut, plăcut şi agreabil, dar distrat când ei încercau să-i atragă în şotiile lor. Mănca sporadic, refuzând primul fel şi iăsându-l neatins pe cel de-al doilea. Gustă o bucată de viţel, dar după câteva îmbucături făcu un semn să-i fie luată. Empress constată că-şi pierduse cu totul apetitul, şi inima îi bătea atât de

tare încât era sigură că se auzea peste râsetele copiilor.
Erau mult prea aproape unul de celălalt, stând de o parte şi de alta a mesei lustruite.

Când ea îşi ridica privirile el era acolo, din nou în ţinută corectă, cu haină şi cravată, încruntându-se puţin, dacă ţţu cumva le răspundea copiilor, rezemându-se de spătarţil scaunului său, încercând să nu-şi îndrepte ochii spre Empress.

Cina împreună cu copiii le reamintea amândurora zilele înzăpezite dar fierbinţi de pe muntele Iernii.

Guy fu nevoit să-l întrebe de două ori pe Trey dacă avea bilete pentru circ, şi când Trey auzi în cele din urmă întrebarea, se rezumă doar la a da afirmativ din cap, mintea fiindu-i imediat distrasă de uşoara roşeaţă de pe obrajii lui Empress.

Cele două pete de culoare de pe pometii obrajilor ei erau atât de identici şi de un roz atât de perfect, încât păreau relizate cu pensula, dintr-o cutie de acuarele, întotdeauna se îmbujora aşa când făceau ei dragoste, îşi aminti el, simţind dorinţa acută cum I se concentrează într-o erecţie vibrantă, ce-l făcu să se agite puţin pe scaun.

—Desert, domnule?

Trey îşi înălţă privirile şi scuturâ din cap, gândurile lui fiind absorbite de un alt desert, alcătuit din buze dulci, braţe subţiri înlănţuite de gâtul iui şi coapse fierbinţi, care să-i topească tăria dureroasă.

—Trey, trebuie să guşti puţin! zise Emilie.

—Am mâncat înainte să vin aici.

—Ba nu, n-ai mâncat. Ai fost împreună cu noi.

Atunci el îşi aduse aminte câ nu mâncase. Băuse prea mult în noaptea trecută, cu Satie, la „Chat Noire“, unde se încheiase petrecerea ducesei.

—E spumă de ciocolată, Trey! insistă Emilie, în ale cărei urechi se legănau, împrăştiind prisme de sclipiri multicolore, cerceii cu diamante pe care i-i cumpărase el în ziua aceea.

Aşa că el încuviinţă dând din cap. Slujitorul îi puse cu grijă o porţie în farfurie.

Trey luă o lingură şi peste câteva clipe spuse „Minunat!", adresându-se chipului plin de speranţe şi radios al lui Emilie, şi se întrebă oare ce mâncase de fapt. Ar fi putut să fie coajă de arbore

fiartă, şi el nu şi-ar fi dat seama.

în schimbb, Empress nici măcar nu se prefăcea că mănâncă. Spuse simplu „Nu mi-e foame", şi se strădui să-şi împiedice ochii să se tot îndrepte spre Trey.

Fu cea mai lungă cină din viaţa lui.

Empress se gândi serios să se răstească la copii — „Duceţi-vă în clipa asta la culcare!" — dar tulburată, nu ştia ce ar face dacă ei i-ar da ascultare şi ar rămâne singură cu dorinţa tangibilă a iui Trey, care trimitea semnale captate intens de către propriul ei dor flămând, ce curgea, fierbinte ca un râu de lavâ, prin trupul ei.

Vino-ţi- în fire! îşi zise în sinea ei, şi îi zâmbi lui Genevieve, care tocmai terminase de istorisit o poveste şi avea întipărit pe faţă un surâs de mulţumire de sine.

—Genevieve are un minunat simţ al umorului, zise Empress adresându-se întregii mese.

Şi întâlni privirile nedumerite ale copiilor.

—îi povesteam lui Trey despre canarul meu. Cel pe care a călcat Guy! zise Genevieve, în a cărei expresie şireată se vedea clar dorinţa de răzbunare. Acum trebuie să se spovedească şi să facă penitenţă şi...

—De câte ori ţi-am spus c-a fost un accident! N-a fost din vina mea! protestă Guy.

—Bada!

—Ba nu!

—Of, Doamne! murmură Empress.

Trey se uită la ceas şi dădu din cap afirmativ, acceptând să l se umple din nou paharul.

Eduard fi re,după cină, şi în decursul următoarelor două ore, rând pe rând plecară şi ceilalţi copii, fiecare Insistând ca Trey să ie ureze noapte bună.

După ce ultimul copil se retrăsese, Empress şi Trey rămaseră în picioare în faţa uşii lui Guy, într-o tăcere stânjenitoare ce se prelungea acum când erau singuri, fără sporovăiala, întrebările şi veselia copiilor care le abătuseră gândurile de ia propriile lor dorinţe trezite pe neaşteptate. Inălţându-şi ochii, Empress îi întâlni pe ai lui Trey doar vreme de o, clipă fulgerătoare, dar îşi coborî imediat privirea după cele ce văzuse în adâncimile lor înfierbântate.

—Mai bine... o să verific... la Max... încă o dată, zise ea bâlbâindu-se, simţindu-se în pericol din cauza lui Trey atât de aproape, din cauza întunericului tăcut ai coridorului care-i învăiuia... din cauza propriilor ei sentimente primejdioase, care cereau să se elibereze.

Depărtându-se rapid, se îndreptă spre camera copilului, rugându-se ca Trey să piece politicos şi s-o salveze de propria-i susceptibilitate. Dar după ce verificase că Max dormea liniştit, închise uşa în urma ei şi îl zări pe Trey rezemat de lambriul de pe coridor.

—Doarme? întrebă el, desprinzându-se de lemnul lustruit.

Ea confirmă dând din cap, incapabilă să găsească suficient suflu ca să răspundă.

—Toată lumea doarme.

Ochii iui argintii străluceau, evtdenţiindu-se pe chipul lui întunecat; umerii laţi păreau brusc şi mai laţi în semiobscuritatea coridorului slab luminat, statura lui fiind accentuată de însăşi agitaţia ei intensă. Părea foarte mare.

—Nu ieşi în oraş în seara asta? întrebă el atât de încet, încât cuvintele erau aproape o şoaptă.

înainte să răspundă printr-o negaţie, Empress înghiţi o dată, ferindu-şi cu nervozitate privirile de ochii lui scânteietori şi de forţa lui fascinantă. Aşteptarea era apăsătoare, încordată, cercetându-i simţurile, şl ea
începu să numere medalioanele de pe covor, încercând cu disperare să se reţină să nu i se arunce în braţe.

— Unde-i camera ta? întrebă el, cu glas scăzut şi răguşit.

—Nu! strigă ea, cu o vădită şi neîndoielnică spaimă în ochii ei imenşi şi cu pumnii brusc încleştaţi.

Dar Trey remarcă fiorul ei tremurător, perceptibil sub spaima făţişă, şi ştiu cât de puţin însemna acel nu.

—Ai o seară liberă... murmură el, fraza neterminată fiind plină de înţelesuri.

—Nu, te rog, suflă Empress.

Dar nu-ul era cu câţiva decibeli mai slab decât primul ei protest categoric, iar te rog-ui era mai mult o implorare decât un refuz.

Cunoscând din experienţă manifestările femeilor dare spuneau în mod capricios nu când voiau să zică da, ei întinse încet mâna

spre ea, iar ea nu se mişcă, ştiind că nu se putea opri să nu tremure. Mâinile lui suple se îi cuprinseră cu blândeţe umerii, şi ea se cutremură într-o tăcere atăt de de densă încât răsufiârea lor părea că despică aerul în unde. Cu gesturi lente, el o trase mai aproape, şi pe măsură ce distanţa dintre ei se micşora, mireasma de liliac alb se îmbina cu mirosul de pin de munte ce impregna hainele lui Trey, iar trupul ei nu opunea rezistenţă sub mâinile lui, şi faţa ei se ridica în mod inconştient ca sâ-i primească sărutarea.

Amândoi luptau fără succes împotriva sublimei pasiuni ce le copleşea simţurile, şi în clipa şovăitoare dinainte ca buzele să li se întâlnească, Empress şopti:

—Pleacă, te rog!

—Da, spuse el, curba genelor lui coborâte semănând
cu o draperie de catifea neagră.

Şi îi atinse buzele cu ale sale.

Fu un sărut uşor ca atingerea unui fluture, care dură doar o clipă, şi când Empress îşi aruncă braţele pe după gâtul lui, ale lui alunecară în jos, spre şoldurile ei. O trase cu putere mai aproape de el, cu atâta viOienţă încât
ea scoase un ţipăt, l-l ignoră cu egoism, dorind doar să guste dulceaţa fierbinte a gurii ei, să invadeze supunerea primitoare a buzelor ei întredeschise, să strivească trupul ei până când fiecare rotunjime moale şi catifelată avea să se topească în trupul lui cu muşchi duri. Doar după câteva clipe, sub efectul unei tulburări fără astâmpăr, gura lui se desprinse brusc de a ei, ca şi cum răbdarea lui ar fi avut o limită măsurabilă, de mică durată, care expirase dintr-o dată.

—Care-i camera? întrebă el.

Cuvintele erau repezite şi insistente, gura lui aluneca peste netezimea obrazului ei, mâna lui silind-o pe-a ei să coboare spre singurătatea crescândă a bărbăţiei lui.

Ea tremură când simţi sub mână formidabila fui mărime vibrantă, şi tot atât de uşor ca şi brusca lui întrebare îşi simţi trupul deschizându-se, cuprins de un vai fierbinte.

Nerăbdător, el o împinse câţiva paşi înapoi până când fu prinsă între el şi peretele lambrisat. Neaşteptând nici un răspuns, grăbit de o dorinţă nestăpânită, ei îi dădu măna la o parte, îi înşfăcă materialul fustei şi îl înlătură din calea iui.

Supraexcitat şi îndemnat de lunile de abstinenţă, avea să găsească dormitorul... mai târziu.

—N-ar trebui să fii aici, gemu Empress, zguduită de dorinţa ei tot mai intensă, simţind pe picioare răcoarea aerului şi conştientă, cu disperare, de mâinile puternice ale lui Trey, care urcau de-a lungul coapselor ei, atingerea lui făcând-o să se topească de dorinţa de a vrea mai mult.

:—Ştiu, răspunse el cu o uşoară asprime, mototolind mătasea brodată a rochiei" ei, împingând în sus jupoanele cu o grabă brutală şi înfingându-şi degetele în şireturile chiloţilor ei. Nu va dura mult.

—Fii blestemat! şopti ea ca reacţie la grosolănia lui crudă, revenind brusc la realitate şi trezindu-se din încântătorul ei extaz plin de plăcere.

—Să te înghită Iadul, Empress Jordan, pentru ceea ce-mi faci! mormăi el, rupând şiretul printr-o smucitură scurtă, măiniie tremurându-i, vrând să simtă fiecare centimetru din carnea ei fierbinte.

—Nu, Trey, te rog! strigă ea, speriată de puterea cu care împingea el, dé forţa lui implacabilă. Ce-ar fi dacă servitorii... copiii...

El se opri brusc, de parcă l-ar fi lovit, cuvântul copiii având efect asupra furiei lui dezlănţuite... dar asta doar vreme de o clipită. Nu mai era în stare să judece raţional, fiind condus de o nevoie dureroasă care excludea logica.

—Unde? întrebă el cu glas aspru şl grav, care vibra de dorinţă imperioasă, în'timp ce mâna lui frlgea ca un fier înroşit prin pânza fină a lenjeriei ei.

—Acolo, răspunse Empress, înţelegându-i foamea lipsită de prudenţă, abia cu greu reuşind să-şi stăpânească propriile-i dorinţe arzătoare, deşi fuseseră rostite cuvenitele cuvinte de refuz.

Gata să cedeze sub propria-i dorinţă nestăpânită, care nu mai ţinea seama de cinste şi principii, ea arătă spre camera ei, în aşa fel încât să-l poată simţi iar înlăuntrul ei, în aşa fel încât să-şi poată potoli cumplita foame ce o împingea spre un bărbat infidel, frumos şi îngrozitor de egoist, care o făcea să se simtă ca şi cum ar fi luat foc.

Ridicând-o în braţe dintr-o mişcare lină şi rapidă, aducând-o

astfel mai aproape de pielea lui încinsă, iipind-o de pieptul lui ca să-i simtă sânii plini, zdrobindu-i sfârcurile deja întărite, Trey se îndrepta cu paşi mari spre camera ei, deschise uşa dintr-o izbitură şi, neacordând atenţie zgomotului, oinchise cu o lovitură de picior tot atât de puternică. Privirea lui cercetă repede încăperea, în căutarea patului, deşi în actuala lui stare, atât de aproape de orgasm, patul nu mai era o necesitate. Lăsând-o cu brutalitate pe Empress să cadă pe cuvertura de satin alb a patului în formă de scoică, de culoarea chihlimbarului poleit, îi scoase pantofii aruncându-i cât colo fârâ sâ se uite; îi dădu la o parte, cu mare nerăbdare, fusta şi jupoanele; în tăcere şi cu o viteză ucigătoare îi trase în jos chiloţii; îşi descheie pantalonii bâjbâind ca prin ceaţă, în timp ce timpanele îi bubuiau datorită dorinţei imperioase, şi urcându-se peste Empress fără preliminarii şi fără menajamente, se înfipse în ea.

Expeditiv şi egoist, termină în câteva secunde, ca şi cum ea n-ar fi fost decât un recipient comod pentru pofta iui trupească, şi retrăgându-se tot atât de abrupt pe cât o pătrunse, Trey se rostogoli de pe ea, încă mânios, încă frustat, încă în orgasm dar nesatisfăcut. Cu braţele aruncate peste cap, rămase culcat lângă ea, încordat şi agitat. O învinuia pe Empress pentru haosul din mintea lui, o învinuia pentru nevoia care încă mai striga în el, pentru dorinţa lui pătimaşă şi violentă care-i măcina raţiunea. El nu se purta niciodată aşa cu femeile. Niciodată. Şi-i înjură pe cupidonii pictaţi pe tavan, de parcă zâmbitorii şi indiferenţii amoraşi înfăşuraţi în ghirlande ar fi fost instrumentele nemulţumirii lui.

Zăcând ghemuită pe o parte, cu spatele spre Trey, Empress plângea cu lacrimi tăcute, izvorâte din nefericire şi autocompătimire.

Chiar şi cu cinismul şl sarcasmul lui din ultimele două săptămâni şi cu toate insinuările lui răutăcioase, ea nu se aşteptase niciodată la asta: o împreunare rece şi impersonală, fără nici o fărâmă de sentiment, detaşată ca şi cum ei doi ar fi fost străini... mai rău, duşmani. Nu-I mai cunoştea pe bărbatul acesta şi nu mai putea să se amăgească în continuare cu vise în culori trandafirii, sau să se agaţe de amintirile săptămânilor petrecute de ea cu Trey. Bărbatul culcat alături de ea era altfel, aspru şi nemilos — un străin — iar

ea nu dorea deloc să prelungească acest soi de război, deosebit de ticălos. Ridicându-se în capul oaselor, încercă să se furişeze din pat ca să fugă de dezastrul care se petrecuse. Dar mâna lui Trey o opri înainte ca ea să se depărteze, închizându- se în jurul încheieturii mâinii ei ca o cătuşă şi trăgând-o înapoi.

—N-am terminat.

Atitudinea trupului său tolănit, pe jumătate culcat pe spate, era languroasă; printr-un contrast izbitor, expresia lui îi ogiindea sentimentele turbulente, sentimente care erau cea mai formidabilă şi neruşinată dementă.

—Te rog, Trey, nu aşa, îl imploră Empress cu glasul şi ochii plini de regrete..

îl văzu că încearcă să-şi stăpânească reacţia şi că nu reuşea.

—De ce nu? întrebă el în şoaptă, nesatisfăcut şi încordat. Ai o seară liberă.

Degetele lui o dureau, expresia iui era dură.

—Consideră-mă seara ta de sâmbătă, continuă el. Oferă-mi puţin din binecunoscuta, generoasa ta... ospitalitate. Nu sunt altfel decât ceilalţi bărbaţi.

—Nu există aiţi bărbaţi, replică Empress, cu glas liniştit, nemaiinteresând-0 să-l amăgească, încercând să ajungă la sufletul acestui bărbat rece care îi strângea dureros încheietura mâinii.

—Minţi! ripostă el cu asprime.

—întreabă-i! îl sfidă Empress, nevrând decât un armistiţiu pe acest teren de luptă al unei greşite înţelegeri.

—Ce nostim! Ar trebui să fac asta individual, sau să economisesc timp şi să-i întreb pe toţi deodată dacă s-au culcat cu tine? Complimentele mele, iubito, pentru tupeul tău... cu siguranţă cunoşti subtibilităţile situaţiei în care o cacealma este sau nu o cacealma.

îi făcu cu ochiul şi îi adresă cel mai strălucitor şi cinic zâmbet al său.

—Adevărul adevărat — spuse Empress păstrându-şi calmul şi privindu-l pe bărbatul frumos şi brun care se culcase cu atât de multe femei încât ar fi trebuit să fie ultima persoană din lume care să ia o atitudine decentă şi virtuoasă — este că... tu eşti singurul bărbat cu care m-am culcat vreodată.

—Asta-i cu siguranţă o minciună fermecătoare, zise Trey cu o curtoazie voită, fără a fi mişcat de sinceritatea cuvintelor ei, deoarece propriile-i idei despre văduva veselă de la Paris erau cu totul altele.

Nu ţi se decernează porecla de Seducătoare Verde pentru felul în care pul masa.

—Negaţia aceasta inocentă are de obicei efect? adăugă ei, în glumă, ca şi cum ideea i-ar fi venit mai târziu.

—Ce vrei de ia mine? întrebă Empress epuizată.

Sentimentele ei erau zdrobite, călcate în picioare; speranţele şi visurile — sfărâmate.

Totul datorită unui bărbat frumos, care cândva se purtase blând cu ea.

—Pentru început, aş vrea să te f... încontinuu vreme de aproximativ o săptămână... şi pe urmă îmi voi reevalua priorităţile. Cum ţi se pare?

—Mi se pare potrivit cu Trey Braddock-Black, armăsarul de talie mondială — replică Empress cu asprime, amintindu-şi imediat ce puţin însemnau visele ei în comparaţie cu realitate vieţii lui libertine — şi nu ţin să-ţi fac pe plac! adăugă ea furioasă, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

El nici nu se clinti, zvârcolelile ei neavând nici un efect împotriva puterii cu care o ţintuia fără efort.

—Nu sunt convins că acordul tău ar fi absolut necesar, draga mea, replică el lent, ochii lui mângăindu-i trupul potrivnic, tonul filndu-l tot atât de mânios ca şi al ei. Poate va fi la fel de interesant să te leg de pat vreme de două săptămâni şi să văd dacă îmi pot reaminti tot ce-ţi place.

—îmi pare foarte rău că te dezamăgesc — ripostă ea cu maliţiozitate, stând provocator în. faţa lui cu părul răvăşit, cu picioarele doar în ciorapi şt cu rochia mototolită — dar avându-l pe Max, programul meu este foarte limitat.

—Pentru a-l alăpta pe Max nu trebuie neapărat să fii dezlegată.

—Bestie ce eşti! Nu ne aflăm pe teritoriul Montanei, unde cuvântul tău e lege! replică ea, vocea tremurându-i de furie. Cei din neamul Jordan-ilor au fost nobili încă de pe vremea iui Carol cel Mare, cu mult înainte ca ai tăi să fi văzut măcar un cai, pe vremea când indienii absarokee încă mai vânau alergând pe

propriile lor picioare!

Tot trupul lui încremeni, nici un muşchi nu I se mişcă şl chipul îi deveni brusc asemănător cu o mască.

—Nu-mi pasă — zise Trey, fiecare cuvânt fiindu-i tot atât de necruţător ca şi ţinuta— dacă Jordan-ll existau aici înainte de potop.

Un muşchi, sus, pe umărul obrazului, tresări, tulburând neclintirea aceea profundă, şi glasul lui coborî, devenind o şoaptă aspră:

—Nu-ml pasă dacă el călăreau pe cai cu o mie de ani înaintea noastră. Dacă vreau să te posed în noaptea asta, o voi face. Pricepi? Şi o doică pentru Max nu-i nici o problemă. NU fl naivă în privinţa posibilităţilor şi a resurselor mele.

Empress păli amintindu-şi de impulsurile despotice ale lui Trey, conştientă, de asemenea, de întreaga intensitate a dorinţei lui nestăpânite.

Nu era un gentlemen care făcea o curte insistentă.

Şi tot ce era legat de puterea Braddock-Black îi reveni instantaneu în minte: gărzile personale, mica armată alcătuită din membri al clanului, trenul personal şl linia de cale ferată privată, influenţa în domeniul politicii, nemăsurata avere.

îşi aminti şi cum odată, la ranch, când îl întrebase pe Trey ce avea de gând să facă în viaţă, el răspunsese: „Să domnesc în jumătatea mea din ţinutul Montanei."

—Al face asta? M-ai ţine captivă?

Ochii ei, pe albul feţei, erau mari şi de un verde întunecat, asemănător cu verdele unei păduri de pini.

Şi străluceau de indignare şi furie.

— Poate, zise el cu un glas inexpresiv. Vino aici şi vom discuta această problemă.

— Te dispreţuiesc!

Fiecare cuvânt fu pronunţat distinct, glacial, şi cu o înveninare ucigătoare, cu toate că sub pojghiţa de gheaţă, inima ei îl chema.

— Toată situaţia asta este o nebunie, replică el cu o nepăsare calmă, aşa că nu contează, atâta vreme cât mă încânţi cu fermecătoarea ta companie.

— Niciodată nu voi face asta de bunăvoie! ripostă ea scuipându-şi cuvintele, cu o amărăciune usturătoare şi posomorâtă.

—Hai să vedem dacă putem îndrepta lucrurile.

Zâmbetul lui era atât de neplăcut, încât onctuozitatea fui mieroasă o făcu să se înfioare, şi când Trey îi smuci încheietura mâinii, ea înaintă spre el plină de teamă. Bărbatul acesta dur şi necruţător o înspăimânta.

—Dezbracă-te, rosti el scurt şi poruncitor. De luni de zile nu te-am mai văzut.

Ea ezită o clipă, dar expresia de pe chipul lui era rece ca gheaţa, preîntâmpinând orice împotrivire, şi când degetele lui îşi slăbiră lent strânsoarea ca pentru a-i verifica supunerea, ea îi dădu ascultare.

Stând în picioare în faţa lui, clătlnându-se nesigură, îl privi pe sub perdeaua densă a genelor sale, verdele ochilor ei, cu blestemata şi ciudata lor sclipire de inocenţă, atrăgându-l ca un magnet.

Momeala inocenţei., asta era ispita — gândea el, dorind acea inocenţă tremurătoare. Şi înţelegea foarte bine de ce, la un pahar, în cluburi, era numită Seducătoarea Verde.

—Aştept.

Rezemat comod de tăblia de la căpătâiul patului, Trey îşi petrecu ambeie mâini prin părul său lung, gestul având ceva insultător.

Empress îşi duse mâinile spre micii nasturi emailaţi de pe rochia ei.

—Mai întâi despieteşte-ţi părul, îi porunci el, vrând ca ea să arate aşa cum şi-o amintea, fără coafura modernă, pariziană, cu bucle prinse pe creştet. Vreau să mă înfăşor cu părul tău.

Ridicându-şi braţele pentru a-şi scoate din bucle un pieptene de baga, cu o expresie plină de revoltă ca urmare a cererii lui poruncitoare şi cu teama de o clipă spulberată de firea ei iute, Empress bombăni cu dispreţ:

—Da, domnule, mai doriţi ceva, înălţimea voastră?

—Ceva mult mai substanţial, draga mea, înainte să termin cu tine, murmură el alene, ochii lui argintii semănând cu cei ai unui animal de pradă. Vom verifica docilitatea ta şi imaginaţia mea... totul la timpul potrivit.

—Refuz — şuieră ea printre dinţi, ochii ei scânteind cu sclipiri de flăcări ca răspuns la constrângerea lui autoritară — să fiu

tratată ca o... o...

—O târfă? sugeră el, ironic.

—Exact! Şi nu voi accepta!

Stătea în picioare, ţinând ca pe a armă pieptenele împodobit cu pietre scumpe.

—Aş crede că rolul e foarte potrivit pentru dumneata, doamnă Miles. Cu siguranţă nu sunt primul din haremul dumitale care îşi exprimă o dorinţă oarecum mai fantezistă. îmi place să mă înfăşor cu părul tău, remarcă el ca din întâmplare, de parcă ar fi discutat despre meritele cererii lui, iar amărăciunea ei n-ar fi avut nici o importanţă. în orice caz — adăugă el, nemaiîncercând să dea glasului său o notă de frivolitate — nu mă interesează părerile sau sensibilităţile tale, ci numai disponibilitatea trupului tău. Şl aştept...

Ea azvârli cu pieptenele în el, dar Trey prinse proiectilul din zbor şi se mulţumi să zâmbească.

—Totul depinde de tine, spuse cu o blândă ironie, stimata mea doamnă Miles.

O urmări cu privirea în timp ce ea, posomorâtă, îşi desfăcea coafura, şi cu un vag surâs prindea fiecare
pieptene cu care arunca ea în el, punându-le în ordine pe noptieră.

Empress se căzni câteva clipe să-şi descheie nasturii de la încheieturile mâinilor, apoi, scuturându-şl umerii, îşi scoase rochia sclipitoare, lăsând-o să cadă cu o afectare voită şi studiată. Privirea lui Trey urmări alene căderea mătăsii ce se aduna în valuri la picioarele ei.

—Chiar ai de gând să mergi până la capăt cu mascarada asta despotică? întrebă ea pe un ton duşmănos, rămânând în picioare în faţa lui, îmbrăcată doar cu cămaşa şi Jupoanele.

—Ca să fiu foarte sincer, prefer mai multă linişte», sau cel puţin o neutralitate odihnitoare, răspunse el înălţând din umeri. Dar Parisul te-a făcut să devii mai puţin cooperantă.

Fiindcă ceilalţi bărbaţi ţi-au lărgit enorm opţiunile — îşi explică el în sinea lui, în mod critic.

— Iar în cazul tău, Parisul a scos la suprafaţă afurisitul de despot din tine, replică ea cu acreală.

—Vai, Doamne! oftă el în bătaie de joc. Şi amândoi avea'u atâtea speranţe de a ajunge în paradis! Dar hai să vedem ce satisfacţii mai putem salva din toată această nemulţumire. Eu unui —

continuă el cu un zâmbet sardonic — am considerat întotdeauna că un f... îmi abate gândurile de la dezamăgirile vieţii.

—Cândva — făgădui ea pe un ton calm — o să-ţi dau răsplata cuvenită pentru înjosirea asta blestemată.

„Mi-ai şi dat-o," ar fi vrut el să spună. „Mi-ai transformat în Iad zece luni din viaţă."

—Dacă ai treminat să joci rolul îngerului răzbunător al lui Dumnezeu, n-ai putea să treci la următorul tău rol? zise în schimb, cu un glas voit blând. Sfârşeşte cu dezbrăcatul!

Jupoanele ei fură scoase unui după altul, în timp ce Trey privea. Dar excitarea lui era .o măsură mai puţin obiectivă a emoţiilor sale, deoarece erecţia lui considerabilă sporea simţitor odată cu înlăturarea fiecărui
jupon, până când, în cele din urmă, ea rămase doar în ciorapi şi în cămaşă, focarul întregii atenţii sexuale fiind încadrat de aceste ultime articole vestimentare.

De astă-dată el se rezumă la a-i face semn să meargă până la capăt, şi în câteva clipe ea stătu goală în faţa Iul.

—Acum eşti satisfăcut? întrebă Empress răstit, azvârlindu-şi ultimul ciorap.

Părul blond ca mierea i se revărsa în jurul umerilor, iar ochii îi ardeau de furie.

—Nu chiar, răspunse el, sublinilndu-şi cuvintele tărăgănate printr-o înălţare a sprâncenelor. Cunoşti, desigur, iubito, succesiunea lucrurilor în aceste fascinante jocuri ale iubirii. Satisfacţia vine... mult mai târziu. Dar constat — continuă el pe acelaşi tin insolent
— că începe să ţi se trezească interesul. în sfârşit, devii cooperantă...

—Ba deloc! negă ea furioasă, şoapta batjocoritoare silind-o să protesteze cu mânie.

—Atunci, ce-i asta?

Trey ridică una din mâiniie lui suple şi bronzate şi schiţă un gest leneş.

Ruşinată, Empress simţea laptele mustind din sânii ei, picurând pe veşmintele mototolite de la picioare, simţurile fiindu-i imune la reacţia ei mânioasă faţă de jignirea produsă de purtarea crudă a lui Trey.

—Nu mă interesează! susţinu ea cu încăpăţânare.

—Bine, şopti el, ne vom menţine la nivel de afaceri.

—Perfect, replică ea scuturând din cap, tonul ei rivalizând cu al lui în privinţa indiferenţei.

El întinse mâna şi, după câteva clipe de gândire şi un scurt îndemn din partea lui Trey, ea înaintă spre el şi îşi puse mâna într-a lui.

Ridicându-se în şezut, el îşi azvârli picioarele peste marginea patului şi o trase mai aproape.

—Nu am de gând să-mi strici costumul... cu asta, murmură el, prinzând cu degetul său prelung două picături de lapte ce i se prelingeau din sfârcul sânului.

Umilită de reacţia neruşinată a trupului ei, Empress simţi cum îmbujorarea îi urcă până în obraji.

Văzu şi Trey roşeaţa trandafirie, şi pe un ton mieros remarcă:

—Ce actriţă minunată!... o modalitate virtuoasă, după toate prin câte am trecut!...

Dar aceea nevinovăţie prefăcută îl excita, măniindu-l totodată, când se gândea ia cât de mulţi bărbaţi în afară de el se bucuraseră de farmecul captivant al acestui spectacol.

—Ce altceva mai vrei? întrebă ea cu o voce slabă, încordată.

—Nici măcar n-am început, replică el foarte încet, admirându-i superba furie clocotitoare.

Şi dacă ar fi îndrăznit, ea l-ar fi îndepărtat cu un brânci când, peste câteva clipe, el îşi înclină capul şi îşi coborî gura spre sânul ei. Buzele lui se închiseră cu gingăşie peste sfârcul ţuguiat, limba lui lingându-l, alunecând peste şi în jurui vârfului întărit şi sensibil, dezmierdând vreme de o secundă... de două, în timp ce ea aştepta cu încordare întreaga apăsare a gurii lui. Şi apoi aceasta veni — dură, fermă, sugând — şi laptele ei izvorî curgând în jos, udându-i genunchii, fiecare receptor de plăcere din trupul ei deschizându-se cu aviditate. Mâinile lui se ridicară repede s-o susţină, i se încleştară cu putere peste şolduri, şi o sprijiniră în vreme ce el dezmierda şi sugea şi ronţăia, făcând-o să gândească: A trecut prea mult timp... prea mult... N-ar trebui să reacţionez atât de intens, nu trebuie, îşi zise Empress în clipa următoare, luptând cu disperare împotriva acelor senzaţii ameţitoare. El întruchipa tot ce ura ea la un bărbat: aroganţa, insolenţa, egoismul. Dar o plăcere

formidabilă cănta în trupul ei, se amplifica în fiecare nerv tremurător, distrugând orice raţiune, bătându-şi joc de gândirea conştientă, nedorind decât o imensă împlinire, fără restricţii. Şi simţea o umezeală ce cobora nu numai de pe sânii ei, ci aluneca şi din adâncul fiinţei ei — o căldură fierbinte, clocotitoare, care dispreţuia cu lăcomie orice „n-ar trebui", trecea cu nepăsare peste fiagranteie cusururi ale caracterului lui Trey, şi aştepta, cu respiraţia tăiată, să se intensifice valul de extaz.

Cu gingăşie şi cu iscusinţă, cu o încetineală dulce şl calculată, Trey îi sugea fiecare sân, în timp ce căldura concentrată în miezul fiinţei ei radia afară, până când o roşeaţă trandafirie îi înfrumuseţă trupul, dorinţa arzând înăuntrul ei ca o flacără sălbatică şi violentă.

—Cred — murmură Trey, desprinzându-şi în ceie din urmă gura, glasul uşor răguşit căpătându-i o politeţe exagerată — că am remediat lucrurile în ceea ce priveşte indiferenţa... nu eşti de aceeaşi părere?

Cu ochii pe jumătate închişi, respirând doar prin mici suspine întretăiate, Empress se răzvrăti împotriva siguranţei veninoase a tonului lui.

—Nu, şopti cu încăpăţânare.

El înălţă din umeri, atingând uşor cu vârful degetului fiecare sfârc, şi murmură cu nepăsare:

—Presupun că am putea despica firul în patru cu privire la interpretarea fiecăruia din noi a termenului de indiferenţă, dar nu vreau să fiu nepoliticos când eşti atât de docilă.

Trasă cu deiicateţe un cerc în jurul unui sfâc şi continuă:

—Asupra Unui lucru s-ar putea să fiu de acord. Cel puţin acum — zise el strângând uşor ambele sfârcuri — nu-mi vei mai uda costumul.

Şl aşa cum un preţuitor ar face o evaluare sau s-ar gândi ce să facă în continuare, îşi puse palmele peste sânii ei, în timp ce ea stătea în picioare, copleşită de sentimentele ei tumultoase, încercând să-şi controleze respiraţia, străduidu-se să-şi nege dorinţa vibrantă. îşi răsfiră degetele peste bogăţia voluptuoasă a sânilor el şi îşi rezemă mâiniie pe rotunjimea lor proeminentă de parcă ar fi fost propietatea lui. Sănii ei fuseseră întotdeauna obraznici, dar acum erau ostentaţivi, ţâşnind în afară, pielea ei albă lăsând să se vadă pe curbura exterioară o urmă de vene, ca şi cum

sub apăsarea greutăţii lor sporite carnea i-ar fi devenit translucidă.

Asemenea unei mici şi mândre zeiţe a fertilităţii Empress ispitea şi ademenea. „Atinge-mă şi îţi voi dărui plăceri" — părea să spună — „suge-mă şi îţi voi da hrană, te voi îndestula". Palmele lui fierbinţi rătăciră peste rotunjimea provocatoare a sânilor ei, coborâră lent de-a lungul coastelor şi mijlocului ei subţire, urmăriră conturul şoldurilor ei, alunecând încet către splendida îmbinare a coapselor ei. Mângâie pielea netedă şi înfierbântată şi părul mătăsos, şi calma lui evaluare încetă brusc, propria-i dorinţă nepotolită sporind la rându-i, ca o reacţie la excitarea ei. Zeiţa oferea mai mult decât plăceri şi hrană; oferea o supremă fericire în miezul dulce şi fierbinte al trupului ei, o fericire pe care el o dorea cu atăta intensitate încât simţea cum o durere vibrantă îl urcă lent pe şira spinării. Strecurându-şi degetele lungi în miezul ei umed, în locaşul acela voluptuos şi ispititor, dezmlerdă cu gingăşie pielea catifelată şi îi urmări expresia feţei; alunecă încet în sus, până când atinse mugurele vibrant şi preţios al extazului ei, şl îi aud suspinul fericit, de plăcere. Complet desprinsă de orice realitate în afară de degetele atăt de încântător de mângâietoare ale lui Trey, Empress se legăna uşor odată cu fiecare înaintare voluptuoasă a mâinii iui, lăsând să-i scape din adâncul gătiuiui un uşor tors mulţumit, şi blestemându-l că era atât de iscusit. Ar fi trebuit să stea aici în picioare, rece şi indiferentă, nu însetată de dorul apăsării delicate a degetelor lui, nu vrând ca Trey să facă dragoste cu ea, nu simţind că avea să mbâră de plăcere,

— Te rog, Trey... nu mal pot să aştept... şopti ea. Te rog... te rog...

Ea era absolut gata să se topească, constată Trey CU O pricepere adusă la perfecţiune prin nesfârşite observaţii. El îşi găsise încântătorul său rai pe pământ şi, după luni de exil, era pe cale să intre prin voluptuoasele porţi ale lui Empress spre paradis.

Lunga şi frustranta aşteptare luase sfârşit.

Retrăgându-şi degetele, se depărtă de Empress şi se sprijini de speteaza sculptată a patului. în ciuda protestelor de mai înainte ale Jui Empress, ea era excitată, mai mult decât excitată, şi propria lui dorinţă fusese imperioasă încă de când o revăzuse la două ore

după sosirea lui la Paris. Timpul unei reţineri nefireşti trecuse; avea de gând să-şi satisfacă dorinţa intensă de-a o avea pe frumoasa femeie care îl părăsise; care se bucura de atenţia tuturor masculilor aristocraţi şi cu sânge fierbinte din Paris; care nu voise să recunoască faptul că şi ea îl dorea, dar care, în ciuda refuzului şl a împotrivirii sale, avea să-i facă pe plac în seara asta, pentru că în clipa aceasta era încinsă la maximum, întocmai aşa cum şi-o amintea el.

—Vino aici! spuse pe un ton răstit şi aspru. Vino şi aşează-te pe mine!

în mintea lui Empress pasiunea cerea imperios o eliberare. Asta cerea tot trupul ei, pielea înfierbântată şi nervii încinşi, încordaţi la maximum. Dar mândria ei se împotrivea şi, fără a se mişca, se uită la el cu ochi sălbatici, mânioşi.

—Dacă nu ai de gând să fii ascultătoare — zise Trey cu glas foarte scăzut — o vei face în încântătoarea închisoare pe care o pot pregăti pentru tine. Manierele frumoase nu sunt domeniul meu forte.

O privea cu admiraţie pe superba femeie din faţa lui, mândră şi sfidătoare, frumuseţea ei fragilă contrastând în mod paradoxal cu o izbitoare sexualitate neîmblânzită.

Ochii ei, acum de-a dreptul ostili, îi întâlniră pe-ai lui.

—Tu hotărăşti, spuse el în şoaptă.

Atunci ea se apropie de patul pe care stătea el culcat, cu formidabila lui erecţie expusă ostentativ. în întregime îmbrăcat, doar cu pantalonii descheiaţi, veşmintele lui în
S 3 L V E R
contrast cu nuditatea ei erau anume gândite pentru a sublinia umilirea ei.

Asemenea vizitelor de după-amiază pe care le făceau membrii „Jockey Club“-uiui, luând la rând bordelurile înainte de a se duce la curse. Prilejuri în care nu trebuia să te dezbraci pentru rapidele întâlniri cu o curtezană, sau când era necesar doar un minimum de dezgolire.

Nici măcar nu era nevoie să te urci în pat, dacă dunga pantalonilor era prioritară.

—Sunt sigur că eşti obişnuită cu asta... ştiu că eşti, se corectă el, lăsându-şk ochii argintii să rătăcească peste trupul ei

voluptuos, în timp ce ea îngenunchea lângă el, şovăitoare. Reţinerea aceasta prefăcută nu-i necesară.

Se trase cu doar câţiva centimetri mai la o parte,

neoferindu-i nici un ajutor, ci numai lărgindu-şi lavaliera i de la gât.

—Nemernic făţarnic ce eşti! şuieră Empress printre dinţi, furioasă, repezindu-şi mâna să-l lovească..

Reflexele lui fură impecabile.

Ba chiar îi lăsă mărunta satisfacţie de-a fi fost cât pe- aci să reuşească, degetele lui închizându-se cu cruzime în jurul încheieturii mâinii ei cu o secundă înainte să-i atingă obrazul cu vârfurile degetelor.

—Să nu complicăm lucrurile, zise în şoaptă, în vreme ce-i strângea mâna cu duritate. Nu-ţi cer să faci asta de plăcere, ci doar s-o faci... altminteri te voi lua de-aici şi mă vei servi în tihna unei zone rurale.

îi ţinea mâna ridicată vertical între ei, cu o strânsoare neînduplecată, tot trupul ei încordându-se într-o rigiditate agresivă.

—Nu eşti îndeajuns de puternică — şopti el, remar- cându-i expresia mânioasă şi combativă, de parcă s-ar fi repezit să-i atace dacă el şi-ar fi slăbit priza. Sper că ne înţelegem unui pe celălalt. N-aş vrea — spuse cu o fermecătoare delicateţe — să-ţi produc vreo durere.

—Bărbatul care posedă cu forţa o femele are scrupule! remarcă Empress, zâmbind batjocoritor.

—Iubito, murmură Trey cu blândeţe, după cum arată trupul tău gata pregătit, singurul lucru pe care l-aş face împotriva voinţei tale ar fi să te forţez să... aştepţi.

Mâna ei liberă se înălţă cu furie, şi Trey, a cărui mănie sporea, i-o prinse înainte să i se apropie de faţă.

—încep să mă plictisesc de această împotrivire melodramatică, bombăni el.

Aşa cum stătea ea, îngenuncheată lângă el, cu ambele mălnl ţinute prizoniere de către Trey, ochii le erau la acelaşi nivel, şi vreme de câteva clipe nesfârşite ea nu vru sâ I se supună.

Apoi ochii ei se plecară, docili.

Iar el îşi slăbi încet strânsoarea cu care-l ţinea încheieturile

mâinilor.

Dar cu toată indiferenţa de care făcea el caz, mâinile lui îi cuprinseră şoldurile când ea începu să coboare pe el, şl după ce îi absorbise cu totul întreaga lungime rigidă şi el o simţi fierbinte în jurul lui, Trey închise o clipă ochii şi gemu — un sunet tot atât de binecunoscut lui Empress ca şi propriul ei suspin cutremurat.

Fără efort, el o ridica, apoi o lăsa în jos cu o încetineală voită, săltând-o iarăşi până când Empress menţinu ea însăşi ritmul, ridlcându-se şi coborând cu o lentoare măsurată, coapsele ei frecându-se de stofa de lână a pantalonilor lui, sânii ei plini atingându-i ţesătura hainei în timp ce ea se supunea exigenţelor iui. Cravata lui dezlegată I se păru rece când îi alunecă între sâni, contrastând cu frecarea caldă de pe coapsele şi sânii ei, unde pielea îi era atinsă de ţesătura de lână.

Empress nu avea câtuşi de puţin intenţia de a reacţiona la calculatul act de tiranie al lui Trey, dar trupul ei trădător, ţinut atâta vreme în sihăstrie, nu ţinu seama de gândul duşmănos şi, fără ruşine, după doar câteva clipe fugare, se lăsă cu ingratitudine în voia unei dorinţe vibrante şl pătimaşe.

Trey avea de gând să stea reţinut şi s-o lase pe Empress sâ facă ceea ce făcea ca văduvă veselă din
Paris, însă ea se apropia atât de repede de orgasm, încât propria lui dorinţă luă avânt şi spori ca reacţie la setea ei imperioasă şi înfierbântată.

Ţinând mâiniie încieştate cu putere pe şoldurile ei, se ridică nerăbdător să întâmpine ardoarea ei nestăpânită, se împinse în sus în acelaşi timp în care Empress îşi apăsa cu violenţă şoldurile în jos, şi ea scoase un ţipăt când o senzaţie ameţitoare îi invadă trupul.

La auzul ţipătului ei sălbatic, Trey simţi cum se umflă înăuntrul ei, aşa că vreme de câteva clipe îl duru. Senzaţia de o violentă intensitate îl făcu să strângă din dinţi, până când, o secundă mai târziu, fu copleşit de un imens vai de plăcere.

Cu înfrigurare, se înfipse din nou în ea, şi în următoarea clipă de pasiune fierbinte, ea plonjă dincolo de graniţa sublimului. Cu o impetuozitate nestăvilită, trepidantă, el o însoţi, mâinile ridicându-l-se, fără voia lui, pentru a se îngemăna în mătasea palidă a părului ei bogat şi răvăşit.

O strânse cu atăta putere încât simţi cum se topeşte în el în timp ce ajungeau amândoi la climax. Un tremur convulsiv îl scutură când totul se termină, şi cu un imens suspin, gâfâind, Empress se prăbuşi peste umărul lui.

Ingropându-şi faţa în părul ei moale ca un nor, el continuă s-o ţină strâns în vreme ce încântătoarea dulceaţă vibra cu o intensitate tot mai scăzută. A face dragoste cu ea, a o ţine îmbrăţişată, era ca o întoarcere acasă, gândea el, cu o profundă mulţumire.

Culcată pe umărul lui, Empress auzea inima lui Trey bătând ca un ecou înnebunit al propriei sale inimi, şi săltându-se, sărută cu duioşie curbura gâtului lui, exprimându-şi recunoştinţa.

Uitase intensitatea senzaţiei profunde şi pure care te poartă ca un vai de flux, precum şi superba, plăcuta căldură care o cuprindea când el o ţinea îmbrăţişată, aşa cum făcea acum. Mâinile lui îi mângâiau uşor spatele, şi brusc, ea vru să-i simtă pielea lipită de a ei.

Trey îi simţi degetele pe pielea fierbinte şi umedâ a gâtului său, şi în momentul următor cravata îi alunecă, eliberată dintr-o singură smucitură rapidă.

Când mâinile ei se îndreptară spre nasturii hainei lui, erau nervoase şi zorite, fără urmă de blândeţe feminină sau de stângăcie timidă, şi toate celulele senzitive din trupul lui reacţionară la graba ei nerăbdătoare, exigentă, şi dorinţa i se reaprinse de parcă niciodată n-ar fi ajuns la climax.

—Te vreau, şopti ea, atingându-i buzele cu vârful trandafiriu al limbii.

—Mă ai, murmură el, mişcându-se uşor şl sugestiv înăuntrul ei, în aşa fel încât ea simţi un imens vai de excitare.

Ti descheie cămaşa, şi mâiniie ei se strecurară înăuntru, să-i mângâie pieptul musculos.

—Scoate-ţi hainele!

Glasul ei era ca o ispită fluidă, şl lenta, alunecătoarea rotire a şoldurilor ei era atăt de provocatoare şi echivala cu o invitaţie atât de caldă încât toate femeile care fuseseră vreodată în viaţa lui fură trecute la rangul de nevoie.

Şi când la porunca ei el spuse nu din principiu, neplâcându-i din fire femeile care dau ordine în pat, Empress şopti „Ba da“, şi

aplecându-se mult, trecu cu limba peste lobul catifelat al urechii lui, murmurând un motiv convingător pentru a-l face să se răzgândească. El o ajută să-i smulgă hainele de pe el cu o grabă febrilă, şi nu existară preliminarii, amândoi fiind de prea multă vreme însetaţi, amândoi fiind duşmănoşi sub pasiunea tumultoasă care le domina toate impulsurile, asemenea unui vârtej de flăcări ce goneşte mugind peste câmpii uscate. A treia oară fu la fel de egoistă ca mai înainte. El nu se putea sătura de ea, şi nici ea de el, şi când începu a patra oară fu ca şi cum pe amândoi i-ar fi biruit o forţă disperată. Dintr-o mişcare frenetică, Trey o rostogoli sub el, şi Empress se agăţă de trupul lui de parcă ar fi crezut că el avea s-o părăsească. El îşi dădu seama că ea nu ar fi vrut să-l lase să piece — oricum, el n-ar fi fost în stare să-i dea drumul, atâta timp cât ea era în viaţă — şi cu o impetuozitate nebună, ameţitoare, o luă împreună cu el, cu o violenţă încăpăţânată, doar în parte stăpânită, până pe o culme înaltă, pe care, printr-o Iscusinţă obţinută de el prin practică, rămaseră vreme de lungi, nesfârşite clipe de plăcere extatică. Chiar în momentul maxim al acelei senzaţii extraordinare, el o muşcă — o uşoară înfingere a dinţilor, ca o ciupitură, voluptuoasă şi excitantă, în carnea încinsă a umărului ei.

Reacţionând la fel de sălbatic, ea se ridică şi îşi înfipse dinţii în pielea lui bronzată, chiar sub ureche, dându-i părul la o parte cu o bruscă mişcare a mâinii, când şuviţele îi alunecară între dinţi. Muşcă realmente cu sete, dur, dinţii ei închizându-se cu o ferocitate sălbatică. Şi el simţi că-i începe următorul orgasm. Explozia ce rezultă îi lăsă pe amândoi gâfâind din greu ca să respire, şi zăcură într-o uitare de sine buimacă, având impresia că trupurile li se topiseră.

Când în cele din urmă Empress îşi ridică privirile, ochii lui Trey erau închişi, şi respiraţia lui — aşa cum zăcea peste ea, proptit uşor în coate pentru a o feri de întreaga lui greutate — era şi acum chinuită. Cuprin- zându-l cu duioşie, cu mâinile ei mici rezemate pe umerii iui puternici, Empress simţea o mulţumire deplină, ce vibra în valuri palpabile pe pielea ei şi în adâncul sufletului. Cum îşi închipuise vreodată că ar putea să trăiască fără el?

Cum poate ea să susţină ritmul acesta cu atât de mulţi bărbaţi? se întrebă el.

Şi atunci un glas bărbătesc împleticit se auzi de undeva, de lângă scară:
îţi spun — fir-ar să fie! — că vreau s-o văd!

îi răspunse — protestând — vocea majordomului, deşi tonul lui scăzut nu se auzi cu claritatea vizitatorului ameţit de băutură.

Trey încremeni, ţinându-şl respiraţia, în timp ce zgomotele unei altercaţii străpungeau liniştea serii. Cu un volum al vociferărilor din ce în ce mai mic, brăbatul cel insistent fu convins să coboare iar scara, şi glasurile se stinseră. Fără un cuvânt, Trey se desprinse din braţele cu care-l înconjura Empress şi se rostogoli departe de ea. în vreme ce el se retrăgea în tăcere, Empress şopti: „Nu pleca“, cu o voce slabă, sinceră, care îi aduse lui aminte de prima noapte de la stabilimentul lui Lily, când ea îl convinsese să rămână. în starea lui de spirit dintr-o dată posomorâtă, întunecată, cuvintele i se părură neruşinate, iar ochii ei, când se uită la ea, culcată la doar câţiva centimetri de el, caldă şi uşor disponibilă, erau... curtenitori.

Manierele ei de curtezană îi scârbeau, propria-i gelozie fiind un sentiment pe care nu şi-l cunoştea. Nu-i de mirare, gândea el, că ea avea atâta căutare. Puţine femei erau atât de exploziv excitabile, atât/ de spontan, de imediat receptive... cu orgasmul tot atât de prompt ca al unei nimfomane.

—S-ar putea să fii aşteptată de un vizitator, la parter, spuse el pe un ton detaşat, iar eu am un alt angajament.

Părăsind patul, se îndreptă spre mica chiuvetă din coiţ, udă un prosop şi îşi şterse de pe trup sudoarea şi urmele lăsate de actul dragostei.

—Nu ştiu cine era — spuse Empress cu calm, remarcând indignarea lui Trey, vizibilă în ochii lui, în linia severă a gurii şi în însăşi rigiditatea ţinutei lui — dar acum a plecat. Te rog să rămăi.

Nu am pic de mândrie — gândi ea în timp ce rostea cuvintele. Nici mândrie, nici ruşine, în pasiunea pentru bărbatul acesta.

Trey tocmai îşi lua hainele de pe pardoseală, şi vorbele lui Empress îl făcură să-i arunce o privire pătrunzătoare. Cu gustui ei încă în gură, intensitatea cu care o dorea fiind la fel de acută ca şi savoarea dulce ce dăinuia asemenea unei amintiri plăcute, avu nevoie de foarte
multă stăpânire de sine pentru ca, în ceie din urmă, să spună:

—Nu pot.

—Aş vrea să poţi, zise ea în şoaptă, sfâşiată între lupta pentru a-i câştiga interesul şi umilinţa de a-i implora.

închizând o clipă ochii spre a se apăra de propriile-i sentimente puternice, el trase uşor aer în piept înainte de a şi-i redeschide, şi continuă să-şi încheie nasturii cămăşii.

—l-am promis ducesei de Soissons — spuse calm — să-mi fac apariţia la balul ei.

Deşi până în momentul în eare vizitatorul beat al iui Empress întrerupse seara, el uitase de acea obligaţie.

—N-am putea să discutăm despre asta? insistă Empress, ridicându-se în capul oaselor printre aşter- nuturile răvăşite şi îndreptând întreaga intensitate a privirii ei nedumerite şi întrebătoare către bărbatul care se îmbrăca rapid îh mijlocul încăperii.

—Nu are nici un rost să mai discutăm despre ceva, replică el sec, îndesându-şi cămaşa în pantaloni, cu toate că îţi mulţumesc sincer, domnişoară Jordan, pentru timpul dumitale.

Cu gesturi economice şi energice, îşi trecu degetele prin părul său lung, întinse măna să-şi ia haina costumului şi, scoţând din ea un portofel din piele subţire, extrase câteva bancnote şi le azvârli pe masa de toaletă.

—Fă-mi o chitanţă, dacă asta nu-i suficient. Nu sunt obişnuit cu preţul laptelui de mamă, dar cunoscându-te, sunt sigur că este ridicat.

0 tresărire de tandreţe îi îmblânzi trăsăturile aspre, înainte de a adăuga:

—Avocaţii mei te vor contacta în legătură cu fiul meu, domnişoară, şi îţi sugerez să cooperezi.

Ochii luminoşi deveniră duri precum cremenea, şi glasul Ti căpătă o notă dură când continuă, într-un murmur:

—Doar ca un avertisment prietenesc... dacă încerci să-l ţii departe de mine pe fiul meu, te voi distruge...

La auzul crudei ameninţări din spatele cuvintelor rostite în şoaptă, Empress se făcu albă ca varul, tră- gându-se instinctiv înapoi, ca şi cum glasul primejdios al lui Trey ar fi putut, el însuşi, să-i facă vreun rău.

Chinuit de înflăcărată ei pasiune şi de efectul acesteia asupra

lui, Trey nu voia să se mai uite la Empress, aşa cum stătea pe pat, într-o dezordine atrăgătoare. Nu voia pentru că încă o mai dorea, nu se putea sătura niciodată de ea, şi mândria lui — rod al multor generaţii de căpetenii absarokee — nu îi îngăduia s-o dorească pe cea mai căutată văduvă din Paris. Insă viciul mândriei sluji şi altui scop: îi păstră giasul ferm când îi ură noapte bună.

Cu toate acestea, nici unui din ei nu se bucură de o noapte plăcută. Tulburat, Trey se decise să se înapoieze în America, şi după ce-şi făcu bagajul, îşi petrecu restul nopţii străbătând pardoseala încolo şi-ncoace. Empress constată că îi era cu neputinţă să doarmă, inima fiindu-i zdrobită şi sângerândă. Mânia din glasul lui fusese ucigătoare... şi plină de răceală.

Spre dimineaţă, amorţită şi apatică, nu mai putea să plângă, secătuită de emoţii ca şi de lacrimi.

Capitolul 24

De îndată ce decenţa i-o îngădui, Trey ceruse să vină sus portarul pentru ca acesta să se ocupe de obţinerea unor bilete de vapor către New York. Odată ce se hotărâse să părăsească Parisul, sperase să facă aranjamentele necesare în acea dimineaţă, dar cea mai apropiată piecare era peste o zi, aşa că îi mulţumi frumos omului, înjură zdravăn în clipa în care uşa se închise în urma spatelui îmbrăcat în uniformă, şi îşi turnă încă un coniac ca să-şi mai lumineze dispoziţia întunecată.

Călătoria lui la Paris fusese o greşeală nefericită, cu excepţia minunatului fapt că aflase de existenţa fiului său. Şi pus în balanţa cu dezgustul amar pe care-i
simţea când se gândea la Empress, Max cântărea mult mai mult. De asemenea, şi ceilalţi copil erau importanţi pentru el, şi avea să se intereseze dacă se puteau aranja unele vizite, deşi, după noaptea trecută, probabil că avea să fie necesar mai mult decât o cerere politicoasă. Din fericire, când aveai de-a face cu Empress, argumentul unor mari sume de bani dădea cu siguranţă rezultate... şi din fericire el dispunea de mari sume de bani. Cel puţin era previzibilă, îşi zise el cu o apreciere caustjcă, şi foarte... comodă.

După ce îşi termină coniacul ieşi în oraş ca să le telegrafieze părinţilor săi, informându-i despre înapoierea lui, şl după obişnuitele întârz< vi cu birocratica bandă roşie, dimineaţa se

scurse deja pe jumătate când trecu din nou prin uşile cu grilaj ale hotelului „Athenee". Holul de recepţie era relativ aglomerat cu cei care includeau în regimul lor o dimineaţă de plimbare şi veneau sau plecau. In căutarea unei ocupaţii sănătoase, Sam Chester ieşea în evidenţă prin hainele lui de seară, dar tot aşa se întâmpla şi cu Trey, în calitatea lui de singurul indian piele-roşie în amestecul acela obişnuit de oameni de afaceri şi lume bună fără treburi anume. Sam, în mod evident puţin băut, strigă din celălalt capăt al holului un salut, şi Trey, adresând zâmbete politicoase tuturor privirilor curioase îndreptate spre ei, decise că Sam era exact ceea ce-i trebuia lui astăzi ca să-i îndepărteze gândurile de la Empress, şi din câte se părea, avea să fie nevoit să facă unele eforturi pentru a-l ajunge din urmă în privinţa consumului de alcool.

După ce întrebările mirate îşi primiră destuie răspunsuri în obişnuita manieră bărbătească, laconică, şi dispreţuind trecutul, viitorul şi orice altceva în afară de prezentul imediat şi neemoţional, Trey şi Sam se retraseră la „Jockey Club“, să încheie în tihnă ziua. într-un coiţ liniştit al clubului, discutară despre cai, apoi, inevitabil, despre femei, şi mai spre sfârşitul zilei, comparară meritele diverselor mărci de coniac. Cu soareie strălucind cald prin ferestrele înalte, coniacul, băut în modul preferat de Trey, cu o felie trecută prin zahăr ca preludiu, părea şi mai cald când aluneca pe gât... şi liniştitor, netezind tăişurile dure şi brutale ale nemulţumirii şi dezamăgirii lui.

Stând de vorbă cu Sam, Trey îşi aminti de zilele lipsite de griji de la colegiu, când plăcerea şi joaca erau predominante, problemele erau inexistente, şi nimic mac grav decât nemulţumirea unui profesor nu întuneca scurgerea plăcută a zilelor. Să fi fost doar câţiva ani de atunci?

Astăzi se simţea obosit, ca un bătrân.

—Ai auzit de duelul pentru ducesa du Montré?

Părul de un castaniu nisipos al Iul Sam îi stătea ţepos, cu o energie electrică pe măsura vitalităţii lui.

La şcoală, el şi Trey conduseseră întotdeauna poznele tinereşti, mai nesăbuiţi decât majoritatea colegilor, firile lor impulsive recunoscând fiecare la cealaltă un spirit înrudit, şi acum ochii lui Sam se luminaseră de plăcerea de a relata amuzantul scandal din

jurul unui tânăr ofiţer ce se lupta pentru o femeie căsătorită, cu cincisprezece ani mai în vârstă decât el.

Zâmbind blajin faţă de nestăpânitul interes al lui Sam pentru distracţii de orice fel, Trey spuse pe un ton blazat:

—Cine n-ar fi făcut la fel?

—Nu mă pot imagina duelându-mă pentru ea. E o adevărată babă!

Sam considera orice femeie trecută de treizeci de ani ca fiind bătrână.

Uitându-se la el pe deasupra marginii paharului său, Treu îşi exprimă în glumă dezacordul.

—Am văzut-o la restaurantul „Dunette“, şi cred că nu sunt deloc de părerea ta. Iar tu nu te-ai duela pentru o femeie nici dacă ţi-ai găsi soţia în flagrant delict.

—Adevărat... cu atâtea femei pe lume, nu merită să înnebuneşti prea tare după una anume, rânji Sam.

Până la Empress, Trey ar fi susţinut din toată inima opinia prietenului său, însă acea împrejurare îi schimbase nonşalanţa de mai înainte.

Acum nu era totuşi dispus să divulge pasiunea lui pentru una dintre cele mai recente horizontalés ale Parisului.

—S-ar părea că există foarte multe femei disponibile, spuse el, fără a se angaja la nimic.

—Parcă n-ar exista mereu, conveni Sam, cu o ridicare din umeri dispreţuitoare.

înzestrat cu o înfăţişare chipeşă, cu un splendid trup de atlet, şi cu milioanele tatălui său, Sam nu dusese niciodată iipsă de activităţi plăcute, fiind întotdeauna asaltat de oferte încântătoare.

—Guiley a fost nevoit să fugă în Belgia, anunţă ei, revenind la bârfa iui amuzantă.

—Nu pentru multă vreme, remarcă Trey, turnându-şi încă un pahar. De dragul formei.

—După aceea soţul ei a făcut aici cinste tuturor, şi i-a plictisit pe toţi cu poveşti despre tânăra lui metresă, zise Sam. O cunoşti pe noua dansatoare de la Comedia Franceză?

Trey dădu din cap. Cine n-o cunoştea pe cea mai tânără stea din corpul de balet?

—Lui Montré nu-i păsa de nevastă-sa, dar, dacă stau să mă

gândesc, cui îi pasă? Nu eşti căsătorit, nu-i aşa? se grăbi să întrebe, ideea venindu-i cam târziu, deoarece el şi Trey nu se mai văzuseră de doi ani.

—Nu, răspunse Trey pe un ton sec şi scurt.

—Nici nu-mi închipuiam... nu eşti tocmai genul celor care se însoară, nu? zise Sam rânjind. Dar dacă te-ai însura vreodată, te-ai gândi să te duelezi pentru soţia ta?

Tradiţia aceea europeană i se părea lui Sam o ciudăţenie, mai ales cu felul lui de a nu concepe compania feminină altfel decât în pat.

Trey îşi aminti de furia pe care o simţise când îi privise pe admiratorii lui Empress, şi cum dorise să-i
ucidă pe toţi bărbaţii care o atingeau. Deschise gura pregătindu-se să vorbească, dar apoi spuse lent:

—Nu ştiu.

Răceala din vocea iui Trey fu cea datorită căreia o amintire despre unele zvonuri referitoare la Trey răzbi prin ceaţa tot mai deasă creată de coniac în mintea lui Sam.

—Dumnezeulee, am uitat! izbucni el.

Existase odată un duel, după o lungă noapte de beţie în Montmartre, când aproape nimeni nu mai fusese destul de treaz cât să-şi numere paşii. Cu excepţia lui Trey, desigur. Mâna lui fusese sigură şi nu tremurase. Numai ochii lui argintii erau neobişnuit de sclipitori. Omul murise. Şi nu fusese din cauza unei femei — acum că-şi amintea el — deşi era implicată o femeie.

—încercam să-l ratez, zise Trey cu un glas cumpătat, încruntându-şi uşor sprâncenele negre. Prostui naibii n-a stat locului.

Pe măsură ce se apropia seara, Sam începu să insiste ca Trey să-l însoţească în seara aceea la petrecerea dată de LeNotré.

—Nu poţi s-o pierzi, Trey. Cea mai a dracului de bună pivniţă de vinuri din Franţa.

în actuala lui stare de spirit, asta părea un motiv raţional pentru a lua parte la o petrecere.

—Aş putea veni, Sam. E ultima mea noapte la Paris..

—Atunci trebuie să plecăm, replică Sam, scurt. în ultima ta noapte la Paris îţi trebuie o băutură şi o femeie.

—De ce nu? murmură Trey.

Cu Empress se terminase... în cele din urmă. Niciodată n-ar fi putut s-o împartă cu alţii, iar ea nu era genul de femeie care să se stabilească la un bărbat. O dreptate ironică, gândi el cu amară nostalgie. Cât de adesea se descotorosise el politicos de o femeie, trăindu-şi viaţă fără restricţii! Acum întâlnise o femeie care făcea acelaşi
lucru... pentru ea nu existau restricţii. în ciuda anilor săi, se simţi dintr-o dată, transformat în cenuşă.

Deşi erau câteva săptămâni de când Empress se angajase să se ducă la petrecerea lui LeNotré, ea îi telefonă lui Etienne, care intenţionase s-o escorteze, şi îi lăsă un mesaj în care îşi exprima regretul, invocând motivul bolii.

în dimineaţa aceea, durerea din inima ei era mai insuportabilă ca niciodată, proaspătă de parcă Trey ar fi plecat doar cu câteva minute înainte, şi o durea atât de tare încât Empress nu ştia dacă ar fi în stare să schiţeze un zâmbet silit şi să facă schimb de glume. Mâncarea îi făcea greaţă, gâtul i se strângea de fiecare dată când se gândea la ochii reci ai iui Trey, şi numai invitaţia plină de sensibilitate a Adelaide! de a-i lua pe copii la ea în acea zl o salvase de înspăimântătoarea perspectivă de a le explica plecarea lui Trey.

După o dimineaţă petrecută suferind de propria-i milă, alternând cu furia împotriva dispreţului jignitor al lui Trey, Empress decise că ambele soluţii nu prea aveau viitor şi că în ultimele luni vărsase destule lacrimi pentru Trey Braddock-Black cât să poată pluti pe ele toată flota franceză. Era timpul să-şi continue viaţa. Aşa că atunci când Etienne nu vru să ţină seama de politicoasa informaţie a majordomului, cum că „Madame nu este acasă astăzi" şi îi spuse: „Mulţumesc, Bartlett, ţi-ai făcut datoria", îi înmână pălăria şi mănuşile lui, intră peste o clipă în camera de zi a lui Empress cu un zâmbet voios şi declară: „Nu se poate să fii bolnavă, în seara asta te scot în oraş", Empress îl întâmpină cu o sinceră afecţiune.

în cursul vizitei sale, el o înveseli cu umorul său ciudat, o distră cu anecdote amuzante, o făcu să se simtă îndrăgită ca femeie şi preţuită ca prietenă. După noaptea trecută era vulnerabilă la farmecul lui captivant
şi fu de acord ca el să vină s-o la la ora nouă. Pentru a o abate de la proasta-l dispoziţie, el Ti trimise zece duzini de trandafiri.

îngrămădiţi în salon, în toată splendoarea lor purpurie şi voluptuoasă, florile îi ridicară moralul.

Şi Empress decise brusc că Etienne avea să fie cel mai raţional, plăcut şi satisfăcător mijloc pentru a-l uita pe Trey. îşi păstrase pasiunea pentru el depăşind cu mult un raţionament prudent, şi noaptea precedentă demonstrase cu cruzime profunzimea sentimentelor lui Trey faţă de ea.

in noapta trecută, după ce încercase cu furie şi fără succes să rupă în bucăţi banii lăsaţi de Trey, îi aruncase cu furie pe focul din şemineu.

In noaptea asta, decise ea, am să pun capăt îndelungatului celibat, greşitei fidelităţi faţă de un bărbat care habar nu avea ce însemna cuvântul acesta. Cu Etienne avea să fie în siguranţă, fără melancolie sau inimi frânte... şi el era amuzant. Şi totodată el avea să-i ţină la distanţă pe pretendenţii mai serioşi care voiau ca dragostea să le fie răsplătită prin dragoste. Ea nu era pregătită pentru o iubire şi o angajarea serioaşă, şi pentru toată tandreţea şi gravitatea pe care ar implica-o luarea în considerare a unei căsătorii. Pretendenţii ei care o sâcâiau dorind o soţie vor trebui să aştepte până când inima ei sângerândă avea să se vindece. Deocamdată, tot ce voia ea era să şteargă amintirea lui Trey, iar Etienne — dacă zvonul nu minţea — era îndeajuns de iscusit şi de talentat pentru a i-l scoate din minte pe Trey.

Şi totul în legătură cu nou planificatul viitor al lui Empress părea să pornească la drum în mod plăcut. Etienne sosi, arătând superb în hainele lui de seară, la nivelul reputaţiei sale de cel mai frumos bărbat din Paris. Fu atent cu copiii înainte de plecare, prietenos în timp ce se îndreptau spre bal în trăsura lui proiectată anume pentru a iăsa spaţiu suficient pentru picioarele lui lungi, priceput să susţină o conversaţie şi bun partener de
dans. Şi strălucitor de amuzant. Empress se pomeni râzând sincer, ceva ce crezuse că niciodată nu va mai fi posibil după noaptea trecută.

Ca o recunoaştere a noii sale intenţii, Empress renunţase la pretenţia ei de a purta doliu, şi se îmbrăcase într-o rochie de mătase de un purpuriu aprins, înfrumuseţată cu o dantelă neagră şi metrii întregi de panglică argintie — o rochie de seară complicată şi costisitoare, care se potrivea cu dispoziţia ei sclipitoare şi

spumoasă şi cu trandafirii lui Etienne. Câteva dintre acele flori parfumate îl împodobeau părul, altele îi erau înfipte seducător în decolteul adânc, şi când intră în sala de bal la braţul lui Etienne, o tăcere bruscă demonstră că toţi cei prezenţi erau conştienţi că ducele de Vec câştigase premiul pariului de la Club.

ieşită din doliu, contesa de Jordan îţi tăia respiraţia; părul ei blond şi tenul luminos scos superb în evidenţă de intensa nuanţă de roşu, dantela decorativă care conferea imaginii ei o ispititoare notă primejdioasă, şi veseiia ei molipsitoare accentuau contrastul profund romantic cu senzualitatea suavă şi discretă a ducelui.

—Ei bine, fata a refăcut averea familiei... ba chiar cu mare succes, de vreme ce se bucură de atenţia lui de Vec. Este un bărbat foarte generos.

Vorbitoarea o cercetă pe Empress printr-o lornietă superb emailată.

—E la fel de îndrăzneaţă ca şi tatăl ei, în rochia asta superbă şi la braţul lui de Vec, şi tot atât de bătătoare la ochi, dacă vrei să mă crezi... dar sângele nu se dezminte, remarcă însoţitoarea ei, ridicându-şi la rândul ei lornieta la nivelul ochilor. Cine altul decât Maximilian Jordan ar fi fugit cu logodnica fiului ambasadorului britanic? Deşi toţi bărbaţii flirtau şi încercau jocuri erotice cu urmaşa contelui englez. în definitiv, aceasta era cea mai frumoasă fată din Paris, în acel sezon monden — continuă doamna, scrutând-o cu ochiul critic al unei matroane care a urmărit zeci de fete frumoase trecând pe lângă ea — oricine altul
n"re
avea destulă minte ca să-şi dea seama de limitele flirtului. Dar cu Max, poţi fi sigur că nu renunţă la ceea ce vrea —încheie ea în maniera persoanelor în vârstă care discută despre trecut de parcă ar fi prezentul.

—L-a răsfăţat Heloise.

—Era singurul ei copil.

Deoarece ambele doamne vârstnice o cunoscuseră pe bunica lui Empress, scurta frază era o explicaţie suficientă, şi amândouă clătinară solemn din cap, într-un acord perfect, depănând în continuare evenimentele trecute de atâta vreme.

—Chiar şi duelul cu Rochefort a fost nesăbuit. Nici un om zdravăn nu şi-ar fi pus mintea cu Rochefort. Era un tip necruţător.

Nimeni, în afară de Max... şi totul pentru mult-iubita lui soţie.

Ambele lorniete se ridicară simultan, măsurând-o din priviri pe superba fiică a lui Maximilian Jordan în braţele ducelui de Vec, valsând atăt de aproape pe lăngă ele, încât parfumul trandafirilor le pătrunse în nări.

—E mai frumoasă decât mama ei.

Să fi fost o remarcă veninoasă sau un compliment? Tonul era sec, fraza terminăndu-se printr-un pufăit pe nas. Sau ceea ce dădea tonului o nuanţă ambiguă era nostalgia faţă de trecut?

—Are ochii lui Max... o îmbinare spectaculoasă, cu coloritul ei.

—Max şi-a folosit ani de-a rândul ochii aceia ademenitori. Şi încă cu mare succes.

Şi vreme de câteva clipe, ambele îşi amintiră splendoarea celui de-al treilea imperiu, când erau încă îndeajuns de tinere pentru a lua parte la acea veselie.

—Până când s-a îndrăgostit până peste urechi de La Belle Anglaise, veni brusca readucere la realitate.

—Cât de serios este de Vec?

—Este mai interesat decât de obicei. Isabelle m-a cam repezit, ceva mai înainte, când am remarcat că soţul
ei pare să prefere în seara aceasta dansul, spre deosebire de obişnuitul lui interes faţă de mesele de joc.

—Ai dreptate. El nu dansa niciodată.

—-îmi place să dansez, Etienne, zise Empress ridi- cându-şi privirea surâzătoare spre partenerul ei. Eşti un dansator minunat.

Zâmbetul lui fu plin de indulgenţă, ochii lui cu pleoape pe jumătate coborâte părând amuzaţi de evidenta ei plăcere.

—Iar mie îmi place să dansez cu tine.

Era sclipitoare ca şampania şi atât de frumoasă încât el era tentat s-o sărute.

Trandafirii fuseseră o idee bună — coloritul lor se potrivea admirabil cu părul şi tenul ei, iar parfumul lor contribuiau la sporirea ispitei.

—Soţia ta nu se va supăra? întrebă Empress cu delicateţe, deoarece acesta era al zecelea dans consecutiv al lor, şi abia acum îşi dăduse seama că şi Isabelle se afla la LeNotre.

Când Etienne se oferise s-o însoţească, presupusese că Isabelle era la ţară sau invitată în altă parte, şi deşi înţelegea că mariajul lui

Etienne era bazat pe principii de ordin dinastic, dar, totuşi, nu era sigură că eticheta ar fi trebuit încălcată, deodată ce soţia ducelui se întâmpla să se afle la bal.

—Pentru ce să se supere? spuse ducele absent, atenţia fiindu-i concentrată asupra metisului înalt şl cu păr negru care intrase în sala de bal venind dinspre camera destinată jocurilor de cărţi.

—Pentru că dansez cu tine.

Se uită în jos, la ea. Cu siguranţă nu era atât de naivă... în nici un caz cu firea ei francă, pe care el o găsea atât de atrăgătoare.

—Isabelle şi cu mine înţelegem curtoazia mondenă. Sunt sigur că nu se va supăra.

Răspunsul lui era neutru, pentru eventualitatea că Empress ar fi fost sinceră când Tntrebase.

El şi Isabelle înţelegeau perfect curtoazia mondenă: el achita toate notele ei de platâ; ea îi creştea copiii; şi dacă dorea să discute personal cu el ceva, îi trimitea printr-un servitor un bilet, fixând o întâlnire.

Totul era foarte civilizat. Căţelandrul de Braddock-Black se uita la ei cu ochi mânioşi, remarcă el pe deasupra buclelor blonde ale lui Empress. Nu... acum atenţia îi era distrasă de o femeie care îl bătea uşor peste umăr cu evantaiul ei. Ah, Clothilde Chimay! Asta era fără îndoială în stare să atragă atenţia cuiva. Poate că gândurile americanului aveau să fie abătute în altă direcţie.

Pe măsură ce seara se desfăşura în mod plăcut, Empress se convingea că luase o decizie bună. Balul îi producea o plăcere extraordinară. Etienne nu era numai un dansator desăvârşit, ci şl amuzant — ea nu se gândise la Trey nici măcar o dată. Cât de uşor avea să fie totul — îşi zise cu mulţumire, şi se dojeni o clipă în sinea ei pentru că nu-şi dăduse mai curând seama de avantajul pe care-l constituia un bărbat fascinant ca Etienne.

Mulţumirea ei de sine fu totuşi serios zguduită puţin mai târziu, când zări capul brun al lui Trey aplecat într-o atitudine de atenţie către o superbă femeie cu păr blond deschis pe care o strângea uşor în braţe, zâmbindu-i. Instantaneu îngreţoşată de intimitatea zámbétului lui şl dé poziţia sugestivă a mâinilor lor, Empress făcu un pas greşit, întrerupând cu stângăcie ritmul şi călcând pe bombeul pantofilor lui Etienne. îşi ceru scuze printr-un surâs şi se sili să-şi ia ochii de la cumplita privelişte: cea pe care o ţinea el în

braţe era Clothilde Chimay, cea mai căutată moştenitoare din Europa. Şi atracţia ei nu era exclusiv de ordin bănesc, deşi umbla zvonul că familia ei finanţase războiul franco-prusac. Era întotdeauna descrisă ca „acea fiică de prinţesă baltică", ceea ce explica nu numai părul ei de un blond aproape alb, ci şi firea ei pătimaşă.

Un tremur de nelinişte o străbătu când şi-i închipui pe Trey şi pe Clothilde împreună în pat, şi de cum se termină dansul ceru şampanie.

—Două pahare, te rog, spuse cu un zâmbet silit.

Şi când Etienne reveni cu ele, le dădu pe amândouă pe gât cu o grabă deloc cuviincioasă.

—Sper că nu este curajul beţivului, pentru a înfrunta următoarele ore în compania mea, zise el în glumă, cu un zâmbet dezarmant.

Presupunerea lui o făcu pe Empress să roşească, şi neputând să recunoască că era îngrozitor de geioasă pe Clothilde Chimay din cauza unui bărbat care faţă de ea nu avea nici un sentiment în afară de poftă carnală, minţi:

—Nu, bineînţeles că nu. Dansul mi-a făcut o sete cumplită, asta-i tot.

—Atunci, încă unui? întrebă el curtenitor, dorind s-o facă să se simtă bine, dorind să-i schimbe înainte de sfârşitul serii, starea de spirit fragilă:

—Da, te rog. .

Şi acea nouă porţie se duse pe gât la fel de repede.

Foarte târziu, tocmai când se pregăteau să piece, Trey se apropie de Empress şi de duce. Toată seara fusese conştient de prezenţa lui Empress, tot aşa cum fusese şi ea de a lui, încă de când îi văzuse capul brun aplecat spre sporovăiala uşuratică a Clothidei, şi în ciuda tuturor eforturilor sale de a o ignora, constata că era incapabil să plece în America fără sâ-i spună o ultimă oară la revedere. Nu se aşteptase ca asta să conteze atât de mult, dar conta... la gândul că nu avea s-o mai vadă niciodată.

—Bună seara, le spuse Trey amândurora, cu ochii la Empress.

Muşcătura de sub urechea lui era vizibilă — un oval perfect de urme de dinţi, înroşite şi mai întunecate decât pielea lui bronzată. Ducele o văzu şl se întrebă într-o

doară ce altceva mai muşcase doamna. Empress se îmbujoră intens la vederea „semnăturii" ei pătimaşe.

—Nu ştiam că eşti prieten cu LeNotre, zise ducele.

—Nu sunt.

Trey nu-şi lua ochii de la Empress.

—Aud că astăzi erai la „Jockey Club", continuă Etienne. LeNotre este administratorul. Poate l-ai cunoscut.

—Nu, repetă Trey.

Ca să-şi împiedice tremurul mâinilor, Empress strânse cu putere evantaiul ei din pene de struţ.

Ducele înregistra gânditor atitudinea rigidă atât a lui Empress cât şi a lui Trey, şi dorinţa din ochii lor. Era o greşeală să-ţi arăţi dorul atât de clar. Tinereţe imprudentă. Cu vârsta mai înveţi.

—Plec în cursul dimineţii — zise Trey, pe al cărui maxilar tresări un muşchi — aşa că m-am gândit să-mi iau la revedere. Asigură-i pe copii că le voi scrie.

Vocea lui era coborâtă şi de un calm perfect.

Empress simţi că-i stă inima în loc la auzul finalităţii spuselor lui, dar nu exista nici o alternativă decât să răspundă politicos, şi cu acelaşi calm cu care vorbise el.

—In cazul acesta, drum bun. Copiii se vor bucura să primească veşti de la tine.

Cu o extraordinară putere de voinţă reuşi să nu i se frângă glasul.

Aşadar, în seara asta e rândul ducelui, gândi Trey cu amărăciune, simţind cum fierea geloziei îi urca în gură. înghiţi şi, după o uşoară înclinare către duce, izbuti să schiţeze zâmbetul acela lipsit de efort care fermeca atâta lume.

—La revedere, spuse.

Empress, cu mai puţină experienţă în domeniul politeţe! ce putea trece drept sentiment, nu izbuti să-i răspundă tot printr-un zâmbet.

—La revedere, şopti ea, simţind cum i se opreşte inima.

Şi-l privi cum se depărtează.

Blonda şi frumoasa Clothilde îl aştepta, remarcă Empress în timp ce Etienne îi punea eşarfa ei de catifea în jurul umerilor. Dumnezeule, ce suferinţă era să-l iubeşti!

—Cred că am nevoie să beau ceva, zise ea.

însulfeţită de o nouă hotărâre, Empress urcă în trăsura lui Etienne, şi când el îşi puse braţul în jurul umeriior ei şi o trase mai aproape, ea se sprijini de forţa lui sigură. în seara aceasta avea nevoie de el, simţea cu disperare nevoia de a şterge toate imaginile senzuale ale lui Trey, care îi distrugeau raţiunea, şi să se elibereze de puterea tenace pe care o avea el asupra senzaţiilor ei. Gura lui Etienne fu caldă şi blândă când o atinse uşor pe-a ei, dar când îmbrăţişarea lui deveni mai strânsă şi sărutul mai apăsat, Empress fu cuprinsă de panică. Cu o uşoară cutremurare, se trase în mod inconştient înapoi.

Ducele îşi dădu Imediat seama de incertitudinea ei.

—Eşti foarte frumoasă, spuse într-un murmur blând, lartă-rţră, ma petite, că te-am luat prea repede.

Empress îşi ceru scuze, bâlbâindu-se, ruşinată de reacţia ei virginală.

—Nu, Etienne... este... vina mea.

—Acum e prima dată după moartea soţului tău?

Măna lui era caldă pe umărul ei, glasul — liniştitor.

Empress încuviinţă, dând din cap. Deşi Trey nu era soţul ei, ar fi fost prima dată cu un alt bărbat.

—Lasă, iubito, avem toată noaptea înaintea noastră. Nu-i nici o grabă.

Nu ca Trey, gândi Empress, a cărui grabă o egala pe a ei.

Ducele o trase la pieptul lui şi, lăsându-şi capul pe spate, zise în glumă:

—Ei, ia spune-mi, ţi-a plăcut balul lui LeNotre? Indiferent de orice altceva, bucătarul iui este formidabil.

Ducele se întrebă dacă soţul el fusese bădăran în pat, ceea ce ar fi explicat această lipsă de siguranţă în a face dragoste. Sau poate că era pur şi simplu timidă. Şi una şi cealaltă situaţie putea fi lesne remediată cu răbdare, două calităţi pe care ducele le poseda.

Ridicându-şi faţa zâmbitoare spre el, Empress spuse:

—îţi mulţumesc, Etienne, că eşti atât de înţelegător... şi da, m-am distrat foarte bine.

Poate că niciodată nu avea să mai aibă parte de pasiunea violentă, de nestăpânit pe care o trăise cu Trey, dar Etienne îi oferea o tandreţe cu care voia să se mulţumească, şi uitându-se în ochii lui languroşi, cu pleoape pe jumătate lăsate şi sclipind de o

senzualitate nereţinută, înţelese că el îi oferea mai mult decât tandreţe. Ceea ce explica, fără îndoială, imensa lui reputaţie de amant, precum şi pentru ce atât de multe femei fuseseră corupte de farmecul lui.

Străbătând holul de intrare, trecând pe lângă buchetele enorme de trandafiri şi urcând scara de marmură, Empress şi ducele vorbeau în şoaptă pentru a evita trezirea servitorilor. Când intrară în budoarul ei, Empress râdea uşor de felul caraghios în care imita el o prinţesă plictisitoare care îi ceruse informaţii despre sănătatea mamei lui, în tot acest timp aruncând priviri aprige către Empress.

—Ai fost foarte galant — spuse ea, înălţându-se pe vârful picioarelor pentru a-l săruta uşor pe obraz — când ai spus că mama ta şi cu mine îţi suntem cele mai apropiate prietene.

—Mama te-ar adora. Este mai amatoare de plăceri decât mine, şi nu şi-a petrecut toată viaţa îngrijindu-şi grădina cu flori, replică Etienne, cu un zâmbet rapid şi viol.

—în cazul acesta va trebui s-o cunosc într-o bună zi, declară Empress cu voioşie.

După timiditatea din trăsură, dispoziţia el se schimbase iar. Veselă şi simţindu-se în largul ei, se bucura de curtea dezinvoltă pe care i-o făcea Etienne, convinsă din nou că acesta era tovarăşul ideal care s-o amuze şi să-i abată gândurile. Pentru prima datâ în viaţa ei avea sentimentul extraordinar de a fi sofisticată, de a avea o
nouă atitudine faţă de uzanţele mondene, pe care i-o datora în parte sfaturilor Adelaidei. De săptămâni întregi, încă de la naşterea-lui Max, verişoara ei o îndemnase să-şi ia un amant. Şi mulţumită Adelaidei, nu trebuia să se teamă de o nouă sarcină, deoarece acum avea bureţii greceşti despre care verişoara ei o asigurase că erau eficienţi.

—Nu zău, draga mea — spuse Adelaide — uită-te în jurul tău. Vezi pe cineva cu mai mult de doi copii? Valentin îşi are moştenitorul lui, eu o am pe drăgălaşa Stephanie, ca s-o îmbrac în volănaşe, şi cu asta mi-am făcut datoria. Iar Valentin este de aceeaşi părere. Şi cum ar fi dacă de fiecare dată când o doamnă şi-ar lua un amant l-ar cadorisi pe soţul ei cu un bastard? Există femei care fac asta, desigur, dar acelea sunt cele îndrăgostite nebuneşte de iubiţii lor.

Aşa că în noaptea aceasta Empress intenţiona să păşească în moderna lume a desfrăului şi a amour-ului cu ochii larg deschişi şi cu inima într-o vacanţă din care Trey să fie exclus.

Binedispusă, se depărtă de duce printr-o piruetă, îşi dezlegă eşarfa de seară, o azvârli pe pat şi reveni spre el cu un zâmbet călduros. însă câteva clipe mai târziu, când el o îmbrăţişă blând şi începu s-o sărute pe-ndelete,cuprinse o panică îngrozitoare. Nu simţea nimic,Senzaţia pe care i-o produceau buzele calde ale Iui Etienne nu se deosebea cu nimic de sărutul pe care i l-ar fi dat Guy urându-i noapte bună. Doamne Sfinte! gândi ea cu disperare. Putea oare să treacă realmente prin nsta fără să simtă nici o dorinţă? Oare sentimentul fierbinte şi pasiunea furtunoasă de care se simţea cuprinsă când o atingea Trey, sau când pur şi simplu se uita la ea, toate ; acele senzaţii copleşitoare aveau oare să apară mai târziu, când Etienne va începe să facă dragoste cu ea?

Mâinile pe care şi le ţinea pe pieptul lui Etienne tremurau, indecizia şi senzaţia de jenă o invadau cu o intensitate tulburătoare. Era de-a dreptul o nebunie infantilă să te aştepţi la sunete de tobe şi la coruri cereşti, judecă ea CU înţelepciune, şi era timpul să se maturizeze. Ar fi trebuit, desigur, să fi învăţat cu brutala claritate din noaptea trecută că şl un singur sentiment era suficient pentru a începe să faci dragoste. Perfecta alăturare de iubire, pasiune, tandreţe, sentiment şi afecţiune era o idee absurdă în lumea modernă de azi. în noaptea trecută, pofta trupească fusese de ajuns. în seara asta, poate că avea să înveţe ceva despre tandreţe... şi numai inocenţii se lasă în voia visurilor neîngrădite de o realitate de netăgăduit. Bărbatul care o strângea în braţele sale era esenţa a tot ce era fermecător şi galant. Cine altul ar fj mai bun pentru a şterge amintirile despre Trey şl a-i arăta ei noi desfătări?

Dar în clipa următoare capul brun al M Etienne coborî, gura lui trasă un drum de-a lugul gâtului el, şl tot ce simţi ea fu o groază copleşitoare. Nu sunt pregătită, gândi agitată. Nu pot., realmente nu pot. Şi abia mai respirând, începu să împingă în pieptul lui.

—Nu te teme, ma petite, murmură el, tră0ând-o înapoi şi încercând s-o liniştească mângăind-o, aşa cum ar fi făcut cu un copil speriat.

Plin de încredere în priceperea sa, ducele ştia că poate s-o

excite, şi se mira, după atât de multe femei cu experienţă, că găsise o virtute atât de neprefăcută. Cât de ispititoare era rezerva ei simplă, nesofisticată! Pentru prima dată după ani de zile se simţea excitat mai mult ca de obicei.

—Nu-ţi voi face nici un rău, draga mea, zise el, cuprinzându-i faţa în mâini. Acum sărută-tfă, murmură el, şi o să-ţi arăt...

—Domnule duce, aş putea beneficia de câteva clipe din timpul dumneavoastră?

Glasul binecunoscut, cumplit de calm, o paraliză pe Empress.

Mâinile ducelui se desprinseri dt pe fiţa ei, şi ej se întoarse, căutând originea acelui glMi TWjf, tolănit într-un fotoliu de lângă fereastră, se ridică încet şi ieşi din umbră în lumina slabă a focului din şemineu.

în largul său, cu un surâs vag pe chip, cu haina de seară descheiată şi cu cravata lărgită, cu butonii lui scumpi, cu diamante şi lapislázuli, dădea impresia unui calm dezinvolt, însă sub cuvintele rostite blând, în vocea lui se simţea o inconfundabilă notă dură şi tăioasă, precum şi o dorinţă primitivă de a-i nimici pe amândoi. Cei doi se priviră câteva clipe unui pe celălalt, apoi Trey zâmbi şi se înclină — un gest sarcastic. Şi singurul lucru la care era în stare Empress să se gândească în clipa aceea fu: Cum de poate el să fie întotdeauna atât de frumos?

Ducele remarcă expresiile lor, aşteptarea tăcută; cuvintele şi prezenţa îndrăzneaţă, nepoftită a lui Trey; aproape că simţea nerăbdarea tănăruiui mascul, ţinută strâns în frâu. Pretendentul acesta era hotărât, şi expresia I se schimbase, masca de nepăsare fiind dată la o parte. Conflict pentru o femeie. Asta îi amintea de sentimentele pe care nu le mai trăise de ani de zile, despre care, până în chiar clipa asta, şi uitase că le simţise vreodată. Cu o compasiune pe care rareori o arăta şi cu un aplomb despre care toată lumea era de acord că de Vec îl ridicase la nivelul unei arte, ducele făcu faţâ situaţiei cu graţie.

—Desigur, domnule Bradoock-Black, răspunse politicos. Aţi prefera biblioteca, sau trăsura mea?

Şi când Trey zise scurt: „Biblioteca", fără a-şi lua ochii de la Empress, Etienne se întoarse spre ea şi, galant, spuse:

—Scuză-mă, draga mea.

—Trey! exclamă cu asprime Empress, recăpătându-şi în fine raţiunea, după ce cuvintele lui Etienne o readuseră în prezent. Dracu' să te ia! suflă ea încet. Cine naiba crezi că eşti, ca să dai buzna în budoarul meu?

—Un prieten, explică Trey, sarcastic. Un prieten foarte apropiat, adăugă el cu o subliniere plină de înţeles.

—Etienne! strigă Empress, cerând ajutor.

Nu era posibil să i se întâmple aşa ceva. Dacă Trey îşi închipuia că urma să-nceapă să joace rolul îngerului păzitor al virtuţii ei — sau să-i provoace la duel pe Etienne, sau să se amestece în vreun fel în viaţa ei — naiba să-l ia, nu avea nici un drept!

—Blestemat să fii, ticălos îngâmfat ce eşti! şuieră printre dinţi, întorcându-se spre Trey cu ochi furioşi.

—Sst, draga mea, zise Trey sec. Etienne va fugi speriat de privirea ta nestăpânită.

—Sau de prezenţa ta blestemată! izbucni ea.

—Asta rămâne de văzut... Acum, dacă eşti amabilă să ne scuzi... replică el, tărăgănându-şi ieneş cuvintele.

Etienne fu cel care o linişti:

—Mă voi înapoia, draga mea, de îndată ce domnul Braddock-Black şi cu mine vom lămuri lucrurile. Linişteşte-te, şi promite-mi că la înapoiere îmi vei dărui un surâs.

Şi îl urmă pe Trey, afară din încăpere.

Cei doi bărbaţi bruni şi înalţi stăteau faţă-n faţă în bibliotecă, amândoi superbi în haine de seară, ducele încă mai purtând capa sa neagră; ochii le erau ia aceeaşi înălţime şi la fel de duri.

—Aş putea să te ucid, zise Trey, cu glasul foarte coborât.

—Ai putea să încerci, replică ducele.

Şi dezlegându-şi de la gât şnurul de mătase împletită, lăsă să-l cadă capa pe un fotoliu.

Trey îl măsură din ochi cu grijă pe bărbatul suplu care-i răspunsese pe un ton calm, lipsit de expresie, şi văzu un membru al unei străvechi şl puternice familii, poate cu cincisprezece ani mai în vârstă decât el însă dur şi în formă, în mod evident antrenat şi altfel decât numai printr-o frivolitate trândavă.

—Sunt tatăl copilului ei, spuse Trey, în mod vădit pus pe ceartă.

—Am ştiut asta din clipa în care ai păşit în salonul lui Empress, în prima dumitale zi la Paris. Asemănarea cu fiul dumitale este...

de o evidenţă exotică.

Ducele auzise de reputaţia lui Trey în legătură cu femeile. Din câte se părea, cu prilejul unor vizite anterioare se culcase cu aproape toate femeile de obârşie nobilă din Paris. îl mira tonul iui ferm, atunci când vorbea despre fiul lui Empress. Un bărbat care se distrase cu atât de multe femei ar fi trebuit să fie, desigur, blazat în privinţa copiilor.

—Nu este de ajuns să fii tatăl, continuă ducele, contrazicându-i în mod prietenesc. Orice copil are un tată. Ceea ce mă interesează este faptul dacă Empress te vrea, şi sincer să fiu, socotind după ultimele două săptămâni, s-ar zice că există foarte multe semne că nu acesta ar fi cazul. Poate n-ai convins-o aşa cum trebuia..

Ducele nu era novice în interpretarea reprezentantelor sexului frumos. Iscusinţa Iul de a vedea dincolo de replica scânteietoare era cea mai valoroasă însuşire a lui. Aşadar, urmărise cu atenţie scena de adio din seara aceea dintre Empress şi Trey, la LeNotre şi sesizase o manifestare chinuitoare de iubire neîmpărtăşită. 0 surpriză pentru el.

Aproape că-l făcuse să renunţe la curtea pe care i-o făcea frumoasei doamne Miles, şi dacă ar fi fost un om mal puţin egoiét, poate ar fi renunţat. Dar trăsese concluzia falsă că după ce trista despărţire a celor doi tineri avea să fie înfăptuită, Empress va simţi nevoia unui umăr pe care să plângă şi, în cele din urmă... de alte lucruri. Pe care el era mai muit decât dispus să i le ofere.

Trey se gândi la modul brutal în care o posedase pe Empress în noaptea precedentă şi avu o tresărire interioară. Fir-ar să fie! probabil că asta era greşeala lui. Dar imediat se răzgândi, socotind că vina nu-i revenea în întregime lui, că Empress era şi ea vinovată, înne- bunindu-l cu blestematele ei maniere asemănătoare cu cele ale unei curtezane şi cu nenumăraţii ei admiratori.

—Ei, la dracu'! înjură în şoaptă.

Dilema lui nu era deloc mai aproape de o rezolvare decât înainte; cuvintele rezonabile ale ducelui îl descumpăneau; ceasurile de beţie din ziua aceea nu-i ajutau să gândească limpede şi raţional.

Venise împins de un impuls de furie, şi acum era nedecis, în afară de faptul că o voia pe Empress doar pentru el. Sentiment

care nu era nou în momentul acesta şi în împrejurarea de acum.

Simţise acelaşi lucru încă din prima noapte în care o cunoscuse.

—Am nevoie să beau ceva, spuse calm, cu un oftat de exasperare.

Îndreptându-se spre o masă laterală încărcată cu băuturi alcoolice, scoase dopul unui clondir şi îşi turnă o porţie zdravănă.

După ce-şi clăti gura cu coniac ca să spele gustui celor douăsprezece ore de băutură, înghiţi alcoolul şi, întorcându-se iar spre duce, care-l urmărise cu o privire amuzată, spuse cu amărăciune:

—Poate că la urma urmei nu trebuie să ne ucidem unui pe celălalt în seara asta. Vrei să bei ceva?

Câteva clipe mai târziu, stăteau amândoi, privindu-se reciproc pe deasupra unor pahare cu coniac şl a unei mese de bibliotecă cu incrustaţii ornamentale.

—Scuzele mele, spuse Trey cel dintâi. Mă simt ca un prost. Nu ştiu ce anume are ea deosebit.

Apoi zâmbi — un zâmbet slab, ca pentru el — şi adăugă:

—De fapt lista e foarte lungă, dar nu vreau să te plictisesc. Sunt sigur că ai descoperit dumneata însuţi

—este foarte neobişnuită.

—Este singura femele pentru care m-am gândit vreodată s-o părăsesc pe Isabelle, zise ducşle pe un ton visător. De-a lungul anilor au existat multe femei.

înălţă din umeri, în maniera aceea, specific franceză, apoi continuă:

—Căsnicia noastră a fost dintre cele dinastice, încheiată din motive de ordin practic. Nu-i ceva neobişnuit. Dar niciodată nu am avut în vedere în mod serios o altă femeie, cu intenţii cât de cât permanente... niciodată, până am întâlnit-o pe Empress. Ea este ca un foc ce-ţi pătrunde în sânge.

— Şi în suflet, spuse Trey, nemulţumit.

—Ah, zise ducele, zâmbind peste marginea paharului. Cam aşa părea la balul din seara asta.

—Aproape că te-am împuşcat.fără somaţie când ai intrat în budoarul lui Empress.

—înţeleg. Odată am împuşcat aşa un bărbat... nu din iubire, ci din gelozie. Eram foarte tânăr.

—Eu sunt gelos pe orice bărbat care se uită ia ea. Şi sunt prea mulţi, conchise Trey cu amărăciune, ducându-şi paharul la gură şi goiindu-l.

—întotdeauna vor fi, cu o femeie atât de frumoasă ca Empress.

Cuvintele ducelui nu făcură decât să întărească concluzia neplăcută a lui Trşy.

—La dracu' ocărî şoptit în paharul său gol.

Dacă era o înjurătură referitoare ia nedreptăţile vieţii sau, mai prozaic, o remarcă privitoare ia un pahar de băutură gol, nu-i fu clar ducelui, dar de un lucru era sigur. Cu acest ex-iubit în preajmă, nu părea probabil ca Empress să caute în noaptea asta alinare din partea lui, aşa că se ridică în picioare şi privind în jos, spre deznădăjduitul tânăr, spuse:

—îţi mulţumesc pentru băutură, şi te rog să-i transmiţi lui Empress regretele mele.

Etienne era un om practic şi trecuse de mult de nerăbdarea tinereţii când era vorba de probleme de amour. Empress avea să fie şi mâine aici, şi dacă nu... nimeni nu moare din dragoste.

—Regrete... replică Trey pe un ton caustic, ridi- cându-şi privirile ochilor săi luminoşi şi cinici. Oare nu le avem toţi, cu ea?

Deşi amabil, ducele nu era excesiv de binevoitor, şi în plus, propriile sale sentimente în legătură cu frumoasa Empress erau mai mult carnale decât filozofice. Nefiind înclinat în acest moment să-i servească drept preot confesor acestui fiăcău dezamăgit, se mulţumi, în loc de orice alt răspuns, să zâmbească.

Cei doi vor trebui să se ocupe de problemele lor fără ajutorul lui.

Trey abia dacă observă plecarea ducelui.

După plecarea bărbaţilor, Empress străbătu camera încoace şi încoio, întrebându-se cu ce idioţenie revoltătoare o nefericea Trey acum, frământându-se în legătură cu incredibila lui intervenţie nepoftită în seara ei cu Etlenne şl enervându-se din ce în ce mai mult din cauza aroganţei lui afurisite. Aşezându-se într-un fotoliu de lângă fereastră, privi în noaptea neagră şi încercă să-şi imagineze conversaţia din bilbiotecă. Posibilităţile erau înspăimântătoare; îşi vedea întreaga viaţă distrusă pentru totdeauna printr-un scandal şi, nervoasă, îşi îndreptă gândurile spre cugetări mai puţin dezastruoase. Peste câteva clipe se ridică

nerăbdătoare în picioare, îşi luă capa de pe pat şi o agăţă în garderob, ca şi cum o criză de aranjare a lucrurilor ar fi readus ordinea în viaţa ei. Privindu-se în oglinda dulapului, îşi netezi părul cu degete agitate, apoi îşi adresă o strâmbătură. Oricum, naiba să-i ia de bărbaţi! Cu siguranţă Etienne avea să se înapoieze în curând. O descumpănea faptul că fusese lăsată singură şi, mai ales, era absolut ridicol că fusese sfidată în propiul ei budoar. Dacă se pricepea cineva să fie neformalist, acela era Trey.

Cât de mult avea să continue această „discuţie"? se întrebă ea exasperată. începuse să plouă, observă ea, absentă. Când micul orologiu de pe poliţa şemineului sună ceva mai târziu, ea îşi desprinse privirea de pe fereastra udă de ploaie şi fu surprinsă văzând cât se făcuse ceasul.
Pentru ce aştept eu aici, ca un copil pedepsit? se întrebă CU indignare.

Asta era locuinţa ei, ea era o femeie matură, şi de mult devenise îndeajuns de independentă pentru a lua propriile ei decizii. Tn plus, nu era vreo afurisită de târfă căreia îngâmfatul Trey Braddock-Black, cu afurisita lui fire poruncitoare, să-i poată da ordine după cum avea chef!

Şi mânată de acest gând mânios, se îndreptă cu paşi furioşi spre uşă, o deschise dintr-o smucitură şi, ridicându-şi fustele de mătase, coborî în fugă scara spre bibliotecă. Nu erau în evul mediu! Nu avea de gând să aştepte supusă la etaj, în vreme ce bărbaţii discutau despre ea ca şi cum ea ar fi fost un obiect de uz personali

Palidă de furie şi din ce în ce mai mânioasă din cauza acelui spectacol anacronic — de mult, de foarte multă vreme depăşit — dădu brânci uşii bibliotecii şi se năpusti în încăpere, gata de luptă.

—Dacă-ţi închipui, Trey, că poţi să-mi faci tu ordine în viaţă... începu ea înfierbântată.

Oprindu-se, scrută interiorul slab luminat şi privirea i se îndreptă spre silueta impunătoare a lui Trey, stând la masa bibliotecii, ţinând absent paharul cu coniac în mână şi privind în gol, frământat de gânduri negre.

—Unde-i Etienne? se răsti ea.

—A plecat, zise el calm.

—L-ai ameninţat? întrebă iritată, exasperată din cauza acţiunilor

lui, a pătrunderii lui nedorite în locuinţa ei, şi a însuşi felului în care domina încăperea cu prezenţa lui.

—Fireşte.

Vocea lui era lipsită de expresie, răspunsul — simplu.

„De ce?“ fu cât pe-aci să întrebe răstit, până să sesiseze intonaţia lui ciudată şi dispoziţia necarac- teristică. .

—De ce? întrebă atunci cu un glas şoptit, şovăitor.

Trey oftă uşor.

—Nu ştiu.

Băuse toată ziua. Frecându-şi capul cu ambele mâini, încercă să-şi limpezească gândurile, apoi, trecându-şi distrat degetele prin mătasea neagră a părului său pentru a-i netezi şuviţeie răvăşite, îşi ridică încet privirile spre ea, pe sub sprâncenele-i dese.

—Ba da, ştiu. Pentru că atunci când te-a atins aş fi vrut să-l ucid.

—Nu poţi face asta, replică Empress în şoaptă, de fiecare dată când aduc pe cineva acasă.

—Ştiu, murmură el, schiţând o vagă grimasă.

Ea constituia tot ce-şi dorea el, şi groaznicul adevăr era... că numai ea făcea ca viaţa să fie dulce. Ridicându-se brusc în picioare, se depărtă de ea cu paşi mari, îndrep- tându-se către fereastra prin care se vedea grădina spălată de ploaie. în timp ce străbătea încăperea, mirosul de coniac era pătrunzător, sub el simţindu-se slab esenţa de ambră cenuşie.

—Eşti beat, replică ea cu glas liniştit.

El înălţă din umeri, silueta lui bine clădită, în haine de seară, profilându-se pe geamul sclipitor.

—Probabil, replică el şoptit, stând nemişcat şi privind afară de parcă în grădina pustie ar fi fost ceva de văzut.

—Ge vrei?

Ca să-şi împiedice tremurul mâinilor, Empress şi le rezemă pe masa cu intarsii. Inima îi bătea foarte repede, ca aceea a unei fete tinere, sub mătasea purpurie, dantela neagră şi metrii de panglică argintie ai superbei şi rafinatei rochii care, potrivit gândirii mondene, ar fi trebuit s-o fer^scă de priviri pofticioase.

—Ceva ce n-ar trebui să vreau, mormăi el posomorât în întunericul nopţii, mândria lui dorind o explicaţie a tuturor acelor bărbaţi, o negare, o scuză... o ştergere totală a noii ei vieţi.

Se întoarse cu faţa spre ea, rămânând încă în umbră, cu expresia chipului ascunsă. înaintă cu un pas, şi ¡strălucirea focului îi lumină faţa, accentuându-i trăsăturile marcate de oboseală.

—Este de înţeles, şopti el, de vreme ce te văd cu alţi bărbaţi. Sentimentele mele sunt...

Urmă o tăcere adâncă, şi apoi, cu glas scăzut, spuse:

—Mă înspăimântă.

Şi pentru prima dată Empress îl văzu lipsit de aroganţă.

Inima ei începu să bată într-un tremurător ritm de speranţă, dar încă prudent din cauza trecutului lui Trey, a mentalităţii lui de copil bogat, cu dorinţe capricioase, dar nu pentru mult timp.

—Cunosc acest sentiment, spuse ea. Cu Vaierie, cu Arabella, cu Clothilde la LeNotre, în seara asta... cu toate celelalte, încheie ea într-un murmur stins.

Capul lui, se ridică precum cel al unui lup care adulmecă vântul, şi puterea, energia, atăt de caracteristice lui şi atât de demne de invidiat se văzură clar.

Era sigur — cel puţin — de sentimentele lui, şi cuvintele ei erau ca un vânt înviorător pentru un animal în alertă, plin de dulceaţa făgăduinţei şi de parfumul speranţei, răspunsul a ceea ce căutase el. Ea îl văzu cum inspiră adânc.

— Ai putea renunţa... începu el.

Făcu o pauză, şi când păşi mai aproape, ea văzu o foarte vagă urmă a zâmbetului uşor ironic pe care-l folosea el cu atâta eficacitate. Iar Trey îşi încheie întrebarea:

—...la harem?

—Dacă ai fi fost mai puţin cinic m-ai fi crezut şi până acum.

Surâsul ei era cel jucăuş, pe jumătate ispititor, care-i plăcea lui cel mai mult.

—N-ău existat alţi bărbaţi, afirmă ea.

—Ducele, îi reaminti el, încruntându-se iar,

—A fost răspunsul meu la cuvintele tale de adio de aseară... şi la blonda Ciothilde, îi aminti ea, cu gelozie.

—Nu te putea înlocui, spuse ei cu simplitate, aşa că la jumătatea drumului spre casa ei am sărit jos din trăsură şi am luat o alta până aici.

Venise pentru ea. în sfârşit. Tocmai când ea renunţase definitiv la orice speranţă. Chiar dacă nu toate visele ei s-ar împlini pe

lumea această, măcar cel mai important se împlinise: el se afla aici.

—Asta înseamnă iubire?

Ea fu cea care rosti prima dată cuvântul, fiindu-i mai puţin teamă decăt lui să-şi recunoască propriile-i sentimente, îndrăznind să spere, chiar dacă încruntarea lui nu se şterse cu totul.

încruntarea lui dispăru, şi ochii lui căpătară o tandreţe despre care ea îşi închipui că o văzuse mama iui pe vremea când el era foarte mic.

—Dacă nu este, aş dori oricui această înspăi- - mântătoare nefericire, zise Trey cu o umilinţă pe care Empress nu o auzise niciodată din partea lui.

—îl vrei pe fiul tău? întrebă ea.

După toate întrebările rămase fără răspuns cu privire la Trey, la copii şi la parternitate, ea trebuia să ştie dacă dorinţa lui de a-l avea pe Max se baza pe intenţia de posesiune, sau pe o reală afecţiune. Prea adesea îl văzuse folosindu-şi fără rost farmecul pentru a fi sigură căndanume era sincer, şi sentimentele ei materne erau tot atât de intense ca acelea pe care le nutrea faţă de Trey.

—Aproape tot atăt de mult pe cât te vreau pe tine, răspunse el, cu ochii plini de sinceritate.

Apoi, scuturând încet din cap şl întinzând măna ca să-i mângâie cu gingăşie obrazul, se corectă:

—Vă vreau pe amândoi... vă vreau cu disperare.

Trase adânc aer în piept, şi acest tânăr privilegiat, care niciodată nu dusese lipsă de nimic până când n-o întâlnise pe Empress, întrebă foarte calm:

—Tu mă vrei?

—Acum?

Tachinarea voioasă, semn al victoriei, străluci în ochii el de un verde proaspăt şi-i ilumină chipul cu fericire.

Cuprinse cu privirea lui luminoasă aranjamentul mobilierului, remarcă o canapea convenabilă, şi răspunzându-i printr-un zâmbet tot atât de plin de bucurie, replică:

— Acum ar fi un moment cât se poate de potrivit.

—Te avertizez, sunt atât de îndrăgostită încât s-ar putea să mă sfarm în bucăţi înainte de marele torent copleşitor...

—In cazul acesta ar trebui să încui uşa, zise el, cu un zâmbet cuceritor. -

Dar dincolo de tachinăre el era serios, dorind s-o ţină în braţele lui o mie şi unu de ani şi chiar şi după aceea, în noaptea aceasta, îmbrăcată în rochia împodobită cu dantelă, cu pietre scumpe în urechi şi la gât şi cu mireasma trandafirilor lui de Vec ocupând al doilea loc după dulceaţa propriului ei parfum, ea era o doamnă rafinată. Dar ei o iubea tot atât de mult în veşminte uzate de cowboy sau fără absolut nimic pe ea, şi în sinea lui îşi spuse, cu o tăcută mirare: Mă iubeşte.

—Vei renunţa şi tu ia haremul tău? întrebă în şoaptă Empress, urmându-l în timp ce el se îndrepta spre uşă şi o încuia.

Cu obişnuitul ei fel de a se purta, fără ocolişuri şi reţineri, voia o confirmare şi un singur răspuns.

Ca un om cu experienţă, Trey ştia ce ar fi .vrut ea să audă, însă de astă-dată, spre deosebire de toate frazele liniştitoare din trecut, răspunsul fu sincer. Se întoarse spre ea, cu ochii lui de culoarea lunii, cu pometii obrajilor uşor încreţiţi în partea de sus datorită zâmbetului ce-i înălţa colţurile buzelor lui pline.

îşi desfăcu larg braţele şi ea se repezi în îmbrăţişarea lui, petrecându-şi mâinile în jurul pieptului său, lipindu-se strâns de el.

Ridicându-şi privirea spre el, zise cu încăpăţânare: „Hai, spune-mi!“, vrând să se simtă în siguranţă, dorind, întocmai ca o tânără fată, să fie sigură de iubirea lui nemuritoare.

—Nu există nici un harem, răspunse el, glasul lui grav, cu timbru plin, sunând blând. A dispărut de mult.

Flacăra argintie a dragostei

—încă mai miroşi a ambră cenuşie.

în ochii ei verzi se vedea o urmă de neîncredere şi suspiciune.

Ştia de ce era folosită ambra cenuşie... pentru a spori senzualitatea, pentru a face senzaţiile mai puternice.

—Este o prostie, replică el cu dezinvoltură, în timp ce Empress îi simţea căldura mâinilor prin mătasea purpurie de pe spatele ei. Le place doamnelor. Le face să se simtă vicioase... este un nimic.

Ambra cenuşie era întotdeauna disponibilă la petreceri, pentru doamnele îndrăzneţe şi bărbaţii aventuroşi. Ca şi opiul, pentru cei care căutau căi de evadare mai serioase.

—Ce faci tu cu doamnle vicioase? insistă Empress, geloasă pe

toate femeile care se uitau la el.

Trey înălţă din umeri, dorind să poată s-o facă să înţeleagă că nici una din ele nu avea importanţă.

—Râdem puţin, zise pe un ton blând, şi pe urmă... nimic. Cineva spune ceva nostim, şi toată lumea răde iar. Iubito, ştii şi tu cât de banală este această viaţă frivolă. Dar de acum înainte, zise el cuprinzflndu-l faţa cu ambele măini — tu eşti ambra mea cenuşie.

îşi îngropă nasul în pirul el înmiresmat, Inhalând adânc, şi murmură:

—Eşti ambra mea cenuşie... afrodiziacul meu...

Ridicându-şi puţin capul, îşi freeă faţa de a ei,
alunecând uşor cu obrazul peste pielea el catifelată, nasul lui drept şi fin urmărind umbra maxilarului ei. Inhală din nou.

—Eşti visul meu de opiu devenit realitate.

Şi o sărută cu sălbăticie, ars de dor.

Chiar în timp ce simţea căldura buzelor lui, gusta savoarea dulce a coniacului şi simţea cum încântătorii fiori încep când gingăşia sărutului lui se transformă rapid într-o intensitate voluptuoasă binecunoscută ei, în pasiunea nerăbdătoare pe care ea o adora, Empress se întrebă într-un mic coiţ al creierului ei dacă în seara aceea el o sărutase în felul acesta pe Clothilde. Ce importanţă mai aveau acum celelalte femei? Şi totuşi, de ce trebuia să ştie asta, când ce-şi dorea pe lume se afla în braţele ei? N-ar fi fost mai înţelept să nu ştie? Dar ea nu era înţeleaptă şl nici nu fusese vreodată, aşa că voia o explicaţie mai clară decât o negare nonşalantă în legătură cu femeile din viaţa lui. Aşa că atunci când se desprinse din minunea sărutului lui şi în vreme ce Trey îi urmărea cu limba curbura uşoară a sprăncenei, ea zise pe un ton hotărât:

—Trey, vreau să aflu totul în legătură cu... doamnele vicioase.

Vocea îi era serioasă, şi el ştiu ce anume întreba ea.

—Am dus o viaţă de celibatar, spuse foarte încet. Pe cuvânt de onoare, oricât de ciudat ar părea. Ceea ce ar putea explica — adăugă el, ca o scuză — nefericita mea purtare de noaptea trecută. îmi pare rău, zise cu un timbru grav, dacă te-am făcut sâ suferi, deşi — se corectă el — parţial eşti şi tu de vină, întărâtându-mă cu toţi masculii aceia care alergau tot timpul cu limba scoasă după tine.

—Eşti gelos! exclamă Empress cu bucurie, simţind cum un vai cald de mulţumire îi inundă simţurile.

—Şi posesiv, replică ei posomorât, întărindu-şi strânsoarea îmbrăţişării.

—Data viitoare când te vei uita la o femeie aşa cum te uitai la Clothilde, ia LeNotre, o sâ-ţi arăt eu ce-nseamnă să fii posesiv.

Bărbia lui Empress ţâşni în sus cu o combativitate doar pe jumătate prefăcută.

—întotdeauna ai fost o persoană cu care greu te poţi înţelege.

—iar tu eşti imposibil.

—Fermecătoare combinaţie — dificil şl imposibil, comentă el cu un rânjet ştrengăresc. Cel puţin nu va fi plictisitor.

—Adevărat? întrebă ea, cu totul în afara contextului, întrebându-se în secunda următoare dacă prin chestionarea ei insistentă nu avea să-i îndepărteze iarăşi, tocmai când abia Ti regăsise, deoarece ea era atât de cumplit de geloasă, iar răspunsurile lui erau întotdeauna atât de ambigue încât nu era sigură dacă aceasta consituia o caracteristică vag masculină sau dacă era ceva intenţionat.

—Ce să fie adevărat? o tachină el.

Ceea ce o făcu să devină şi mai suspicioasă, deoarece el ştia foarte bine la ce anume se referea.

—Că ai dus o viaţă de celibatar, spuse ea cu o mutră îmbufnată, fiindcă el îi zâmbea amuzat.

Şi părul lui negru era mult prea frumos pentru un bărbat.

Orice femeie ar fi în stare să ucidă pentru un asemenea păr, gândi ea în timp ce privea în sus, spre el. Şi dacă o altă femeie îşi petrecuse degetele prin părul acela lung şi mătăsos, ieri, sau alaltăieri, sau oricând... ea ar fi ucis-o într-O Clipă. Oare cum se poate descurca cineva cu o gelozie atât de iraţională, se întrebă Empress, fără să ajungă la închisoare?

—E adevărat? repetă ea cu mult mai multă neruşinare, simţind că trebuia să-l pună la locul lui.

—Acesta-i un test? replică el pe un ton dulce.

Expresia de amuzament îi dispăru instantaneu din ochi, şi glasul îi sună în mod clar ca un mormăit:

—Da, spuse. Este al dracului de adevărat. Dar tu?

—Se primeşte un punctaj suplimentar pentru răspunsuri

parţiale? întrebă ea cu un surâs caustic, despre care credea că ar fi fost destul de bun pentru o scenă de teatru.

—Nu se permite decât un singur răspuns, replică el, în vreme ce mâinile lui mari îşi întăreau strânsoarea în jurul mijlocului ei.

—Of, Doamne! exclamă ea.

Şi când sprâncenele lui negre se unire asemenea unor aripi mari şi întunecate, ea răspunse într-o şoaptă foarte scăzută:

—Da, şi eu.

Apoi zâmbi uşor ironic.

Eíizbucni într-un râs puternic, după care o sărută pe nas.

—Te ador!

—Perfect, atâta vreme cât sunt singura pe care o adori.

—Eşti, ai fost şi vei fi. Ţi-e destui de clar, sau ai vrea să capeţi de la părinţii mei declaraţii întărite prin jurământ cum că de luni de zile am fost cuminte?

—Dacă tot a venit vorba despre părinţi — şi sincer, n-aş vrea să fac dificultăţi, acum când totui este realmente ca-n paradis —ar fi mai bine să-ţi spun că nu am de gând să locuiesc ia ranch. Simplui fapt că suntem căsătoriţi nu înseamnă că voi deveni în mod automat o parte din imperiul Braddock-Black, declară ea pe tonul unui copil hotărât să nu şe supună.

Ritmul frenetic de la ranch era prea copleşitor pentru ea. Toată lumea era amabilitatea în persoană, dar întotdeauna te împiedicai de avocaţi, de contabili, şi trei linii telefonice instalate în casă sunau încontinuu cu apeluri de la toate companiile şi minele, şi persoanele influente care aveau nevoie urgentă de bani, de dispoziţii sau de ajutor. _

Ea era egoistă, ll voia pe Trey doar pentru ea, măcar o parte din timp.

—Cine a spus ceva despre vreo căsătorie? întrebă Trey pe un$_v$ton calm.

Fu răsplătit văzând pentru prima oară dovada transpusă în viaţă a expresiei mut de uimire.

—Să-l chem înapoi pe duce? replică ea mieros.

—Cum îţi sună_o căsătorie — să zicem — mâine dimineaţă, la zece? întrebă ei repede, temându-se, cu tot zâmbetul ei, că ar putea vorbi serios.

—îmi place enorm eum sună.

în glasul ei se simţea bucuria victoriei şi siguranţei.

—Aşa îmi închipuiam şi eu.

—Bărbat îngâmfat ce eşti! Crezi că toate femeile din iume vor să se mărite cu tine?

Flacăra arginHe “[1] * ^Wi [a] dragostei

—Nu contează, spuse el cu modestie. Atâta vreme cât văduva veselă din Paris vrea asta, eu sunt mulţumit.

—Te Iubesc, şopti ea.

—Eşti viaţa mea, pisicuţă aprigă, acum şi întotdeauna, răspunse el încet, sărutând-o foarte tandru, ca şi cum gustui ei ar fi fost ceva nou. Vino acasă, murmură, răsuflarea lui caldă mângâind buzele ei. Vino acasă împreună cu mine.

Mâjnile lui suple îi mângăiară părul.

—în munţi?

El dădu din cap.

—Ieri a telefonat Blue. Brânduşele încep să răsară din zăpadă în zonele adăpostite de pe muntele Iernii. Clover îţi duce dorul.

Palmele iui coborâră de-a lungul spatelui ei; zâmbetul lui fu doar pentru ea.

—Primăvară, şopti Empress, amintindu-şi pacea voluptuoasă şi maiestuoasă, promisiunile pe care i le făcuse Trey în tăcerea nopţii, în patul lor din podul pentru fân.

—Pe muntele Iernii. Primul nostru cămin, aşa cum ţi-am făgăduit.

Glasul lui era coborât şi tandru, propriile lui amintiri despre dragostea lor pe munte fiind pline de o dureroasă intensitate. Cât de mult avuseseră, cât de fragil era ceea ce avuseseră... cât de aproape fuseseră de a pierde totul pentru totdeauna.

—Va fi la fel?

—La fel... şl mai bine, zise, zâmbindu-i cu vechea lui siguranţă de sine. O să-ţi clădesc o casă.

—Cu balcoane.

Vocea ei era blândă. El dădea din ţap, surâzând.

—Şi cu turnuri.

—Şi cu camere pentru copii, adăugă ei.

Apoi, repede, ca o reflecţie târzie şi cu sentimentul vinovăţiei de a se fi gândit numai la intensa lui fericire, întrebă:

—Le va părea rău să vină înapoi?

Empress izbucni în râs.

—Am fost nevoită să-i iau de acoio cu forţa.

—Bun, în cazul acesta, camere pentru copii.

—Şi o odaie pentru Max, adăugă ea în şoaptă.

—Şi pentru fetiţa noastră cu păr blond, spuse el cu un glas răguşit, sentimentele citindu-i-se în ochi.

Apoi îşi petrecu degetele prin părul ei şi, aplecându-se, o sărută cu dragoste, cu duioşie şi afecţiune. Şi urmă plăcere după plăcere.

Iar uşa bibliotecii rămase încuiată până cu puţin înainte de ora zece, a doua zi dimineaţa.

EPILOG

Pe la începutul verii erau acasă. Iar turnurile fuseseră ridicate odată cu prima ninsoare. In primăvara următoare, primul copii născut pe muntele Iernii fu botezat Solange Braddock-Black, pe scurt — Sunny.

Iar naşa fetiţei, Daisy, plecă la Paris să se ocupe de statutul finei sale ca moştenitoare a părţii ce-i revenea lui Empress din moştenirea conţilor Jordan.

Cu totul întâmplător, Daisy îl întâlni pe ducele de Vec. Antipatia lor fu reciprocă. Ea era stăpână pe sine, independentă, imună la farmecui facil — toate acestea fiind trăsături de caracter asemănătoare cu ale lui. Era firesc să nu se placă unui pe celălalt.

Dar Daisy mai era şi o brunetă exotică şi frumoasă. Şi inteligentă. Ei nu cunoscuse niciodată o femeie avocat.

Desigur, ea era imună la farmecui lui.

O provocare, gândi el.

O provocare la pat.

Care se transformă în ceva mai mult. Deveni o pasiune tainică şl neîngăduită.

NOTE

I.. Chinezoaicele erau aduse în America, trecute prin vamă cu documente false ce le prezentau ca soţii ale unor chinezi stabiliţi în Statele Unite, şi apoi erau vândute la licitaţie. Deseori şi bărbaţii chinezi se vindeau ei înşişi unor companii americane care-i angajau ca mână de lucru. Preţul pentru tineri puternici varia între patru sute şi o mie de doiari. Ei aveau totuşi posibilitatea sâ-şi răscumpere după mulţi anl- actele personale, întocmai ca un servitor angajat prin contract. Femeile se vindeau pentru sume mai

mari (două mii până ia zece mii de dolari), dar vânzarea lor era permanentă — ca prostituate sau ca sclave. Biografia unei fete tinere numită Lalu, vândută la vârsta de şaptesprezece ani.în cadrul unei licitaţii de la San Francisco unui propietar de cârciumă din Idahoo, este tipică. Până ia urmă viaţa ei a avut un sfârşit mai fericit decât ai multora dintre ceie de felul ei. A fost câştigată la un pocher cu mize mari de către un jucător care a ţinut la ea şi a luat-o în căsătorie. A murit Ia vârsta de optzeci de ani, în 1933.

II. Nu era ceva neobişnuit ca tinerele să fie vândute de famiile sărace din China pentru ca restul familiei să supravieţuiască. Femeile erau educate să accepte asta (cel puţin în teorie). Una dintre cele patru virtuţi ale unei femei era aceea că trebuia să se împace cu soarta ei. în timpul unei foamete, Lalu, femeia amintită la nota I a fost vândută unei căpetenii de bandiţi pe doi săculeţi de fasole soia. Apoi el a revândut-o unei patroane de bordel din Şanhai, care conducea o afacere rentabilă furnizând „marfă“ cumpărătorilor americani.

III. Un extras din biografia reporterului Martin Hutchen explică foarte bine eticheta în privinţa aflării identităţii cuiva. Sosise în oraşul Helena din Montana în noiembrie 1889, şi şi-a găsit locuinţă la o pensiune
— o clădire din cărămidă roşie — după care a intrat într-unul din cele mai elagante restaurante din Helena, unde candelabrele îşi aruncau lumina strălucitoare asupra unor copii destul dé bune făcute după maeştrii ai Renaşterii. Când intră în local, un băutor ameţit se certa zdravăn cu barmanul. Muşteriul, mânios că era poftit să piece, scosese un pistol Colt cu şase gloanţe, îl îndreptă nesigur spre barman, şi trase. Nu l-a nimerit. Barmanul i-a smuls arma, a întors-o spre propietarul ei, şi l-a împuşcat — cu menajamente — în umăr. Tânărul reporter a aruncat o privire în jur. De partea barului în care se afla el nu se vedea nimeni, în afară de bărbatul rănit. Persoanele care stătuseră înşiruite la bar se aflau pe pardoseală sau sub mese. Un bărbat cu înfăţişare distinsă şi îmbrăcat într-un costum bine
croit s-a scuturat de praf şi, pe un ton amabil, i s-a adresat tânărului:

—Veniţi din locuri în care nu se întâmplă astfel de lucruri, altfel v-aţi fi adăpostit ca toţi ceilalţi.

Martin Hutchens a confirmat că acesta era adevărul. Au început să discute, şi la un moment dat Martin a pus o întrebare pe care o considera perfect acceptabilă:

—Dar dumneavoastră din ce parte a ţării veniţi, domnule?

Amabilitatea bărbatului cu înfăţişare distinsă a dispărut în spatele unei priviri reci.

—Fără întrebări la Vest de Red River. Fără întrebări.

Martin Hutchens trăgea concluzia:

«înainte de sfârşitul primei mele zile am învăţat două iecţii extrem de importante în ceea ce priveşte vestul.»

în amintirile sale despre primii ani petrecuţi în Montana pe când colabora la construirea căii ferate a Pacificului de Nord, Walter Cameron descrie acest fenomen într-un mod puţin diferit:

«în prima mea zi în Miles City, am început să-mi caut o slujbă, şi un bărbat mi-a spus că Într-o dumbravă de plopi din capătul Străzii Mari se afla un atelier de căi ferate care — credea el — avea nevoie de şoferi de camioane. M-am dus la tabăra aceea şi am întrebat de omul care răspundea de ea — şi pe care nici unul din nói nu l-a cunoscut vreodată sub âit nume decât acela de „ Tex“; presupun că provenea din Texas. Pe vremea aceea, când te interesai de cineva se obişnuia să se spună mai degrabă: ,,Cum să-ţi zic?“, decât să întrebi: „Cum te cheamă?“ Mai târziu am făcut cunoştinţă cu multe persoane care,din motive ştiute numai de ei înşişi, trăiau sub nume false sau porecie, nevrând să le fie dezvăluită adevărata identitate.»

IV. Istoria oferă exemple privitoare la reaua credinţă aproape generală a reprezentanţilor indienilor faţă de aibi. Obiceiul de a-i deposeda prin fraudă gratificaţiile la care aveau dreptul prin lege era larg răspândit. Reprezentanţii, în majoritate angajaţi pe criterii politice şi provenind din est, erau consideraţi ca fiind răspunzători de indieni, dar Martin Maginns, care vreme .îndelungată a fost delegat în Congres din partea Montanei, îi descrie astfel pe cei mai mulţi dintre reprezentanţii pe care îi cunoştea:

«Duc unui trib de indieni un butoi cu zahăr şi capătă chitanţă pentru zece butoaie. Pentru un sac de făină, indienii semnează o chitanţă de cincizeci de saci. Reprezentantul trece de patru ori trei sute de capete de vite printr-un ţarc, şi obţine o chitanţă pentru

o mie două sute de capete, le dă indienilor o parte din ele, vinde o parte albilor, şi fură, luând înapoi câte poate.»

Indienii ştiau prea bine că erau înşelaţi, şi că agentul lor, reprezentant al marelui guvern cu care el semnaseră un contract, era un hoţ. Cu toate acestea nu prea aveau de ales.

in climatul Montanei iernile erau deosebit de aspre, şi în fiecare an mulţi indieni din rezervaţii îngheţau şi mureâu de foame. Bizonul dispăruse, zonele erau supraaglomerate, iar perioadele cu temperaturi sub zero făceau ravagii. Iarna foametei indienilorPikuni, descrisă de J.K.Howard, este numai unui din multele exemple:

«La o zi sau două după crăciunul din 1883, o ceaţă luminoasă şi sclipitoare s-a format deasupra coastei estice a munţilor Stâncoşi — acolo unde astăzi se află gheţarul Park. înnebuniţi, membrii clanului Pikuri din tribul Picioarelor-Negre s-au rugat de Aisoyimstan — Făcătorul Frigului—să nu le persecute poporul. L-au căutat pe agentul pentru indieni, implorându-l să le asigure câteva raţii suplimentare. Dar raţiile erau mici. Agentul raportase (încercând să înscrie un record) că acum Picioarele-Negre aproape că îşi asigurau singuri mijloacele de subzistenţă necesare. Mercurul a scăzut sub patruzeci, cincizeci de grade sub zero, şi a rămas acolo zile de-a rândul. Orice mişcare a încetat şi indienii flămânzi s-au aciuit în colibele lor. Fiecare zi era la fel cu cea de dinaintea ei; soarele era o lumină slabă într-un vid incolor, şi apunea departe spre sud. Zilele erau doar puţin mai calde, şi ningea într-una.

Acum vânătorii plecau pe jos să caute vânatul, deoarece caii lor muriseră de mult sau fuseseră ucişi pentru a fi mâncaţi; şi când n-a mai fost deloc vânat, aduceau scoarţă de brad sau pin, sau ţesuturi jupuite de pe craniile de bivoli, sau copitele de vite lăsate de lupi... sau chiar şobolani, vânaţi în vizuinele lor din stânci.

Erau părăsiţi de agentul lor, care fusese înlocuit. Urmaşul acestuia a sosit în mijlocul celor mai cumplite suferinţe şi a făcut tot ce-a putut. Vestea despre starea lor jalnică a ajuns la oraşele din Montana şi s-au organizat expediţii de salvare. George Bird Grinnel, celebru naturalist şi prieten al Picioarelor-Negre, a silit cârmuirea să ia măsuri. Antreprenori de transporturi ce-şi blestemau zilele îşi croiau cu greu drum pe potecile înzăpezite,

ducând spre rezervaţie vagoane întregi de alimente. Au găsit câţiva supravieţuitori, înnebuniţi de foame şi de durere, printre cadavrele rudelor lor; au găsit coioţi şi lupi luptându-se în colibele morţilor neîngropaţi; au găsit şase sute de indieni — un sfert din trib — aproape morţi de foame.»

Iarna următoare a fost aproape tot atât de aspră, şi în publicaţia Mineral Argus era făcută, cu degajare, în ianuarie 1885, următoare remarcă:

«Se spune că mulţi dintre indienii Pikuni au murit îngheţaţi.»

La atât se reducea povestea.

V.Epoca de Aur s-a caracterizat prin corupţie, un materialism cras şi legături strânse între afaceri şi politică. Montana nu se deosebea faţă de alte state şi teritorii. De exemplu, o luptă crâncenă a izbucnit în problema stabilirii capitalei, şi în confruntarea dintre Helena şi Anaconda (proprietate, cu trup şi suflet, a firmei „Daly's Copper Company"), a câştigat Helena. Rivalul lui Daly, un anume Clark, sprijinea oraşul Helena. Mal târziu Clark a recunoscut în fata Comitetului pentru Privilegii şi Alegeri al senatului Statelor Unite că în lupta pentru capitală cheltuia* o sută de mii de dolari. John R.Toole, adjunctul politie al Iul Marcus Daly, a depus o mărturie în faţa marelui juriu din Helena, care pretindea că anchetează mituirile făcute de Clark, reeunoacând cheltuirea a cinci sute de mii de dolari. Dar foatul guvernator Hanser, în depoziţia sa în faţa comitetului de la Washington, a apreciat suma lui Daly la peste un milion. Ţinând seama de marile sume de bani pe care le-a dat, ulterior, Daly susţinătorilor săi sub forma unor arende, e probabil că, în cifre rotunde, el ar fl cheltuit în acea întrecere mai bine de două milioane
şi Jumătate de dolari. Clark şi prietenii săi trebuie să fi cheltuit patru sute de mii de doiari. Pe întregul stat, numărul votanţilor pentru aiegerea capitalei nu depăşea cincizeci de mii de oameni. Aşadar, costui fiecărui vot a fost de aproximativ treizeci şi opt de dolari.

Un alt caz în iegătură cu puterea banului în politica Montanei se referă la candidatura lui Clark pentru un loc în Senat. Se zice că înainte de alegeri, fiul lui Clark, managerul lui politic, ar fi spus: „II vom trimite pe bătrân ori în senat, ori la casa săracilor." C. P.

Connally relatează că, drept urmare a acestei hotărâri, a început în Helena o serie de mituiri atât de uimitoare încât, prin frecvenţa cu care aveau loc şi felul făţiş în care erau oferite, aproape că reuşiseră să schimbe moravurile publice. Dacă un om al legii avea vreo slăbiciune sau vreo pată în viaţa personală, adjuncţii lui Clark o descopereau. în optsprezece zile au fost cumpărate patruzeci şi şapte de voturi, pentru un total de patru sute treizeci şi unu de mii de dolari, preţul individual variind între cinci mii şi douăzeci şi cinci de mii de dolari. Treisprezece senatori au refuzat mite care totalizau două sute de mii de doiari. Clark, membru al partidului democrat, a reuşit să cumpere unsprezece din cele cincisprezece voturi ale republicanilor din senat. Pentru înregistrarea fluctuaţiei conturilor bancare deschise sau care au sporit, a ipotecilor plătite, a datoriilor rambursate rapid, a începerii unor afaceri sau a terenurilor cumpărate s-a folosit o fascinantă cantitate de hârtie.

VI. Până în 1888, tot ce exista ta nord de răui Missouri era rezervaţie indiană, ca şi zona de la sud de Yellowstone, şi pentru guvernământ, crearea unei breşe în pământurile indiene a constituit o problemă
permanentă. Charles Broadwater, Samuel Hansen, Wiliam Clark şi Mare Daly — „Cei Patru Mari“ dintre democraţii Montanei, erau personaje cu influenţă în politica teritorială. Martin Maginnis, delegat teritorial la Washington vreme de doisprezece ani, era în general considerat ca omul Iul Broadwater şl al lui Hansen, şl nici unui din ei nu era timid când era vorba să-i solicite ceva. în 1881, Broadwater l-a informat pe Maginnis depre modificările pe care voia să le facă în privinţa limitelor rezervaţiei, mergând atât de departe încât să-i transmită lui Maginnis o hartă în care erau trasate, aşa cum voia el, graniţele teritoriilor indiene şi se făceau indicaţii care dintre acestea ar fi trebuit să fie deschise pentru instalarea albilor.

«Trebuie să obţin asta, sau al dracului să fiu dacă la viitoarele alegeri nu mă răzbun pe tine.»

în mesajul său pentru cea de-a cincisprezecea legislatură (1886), guvernatorul Hansen insista că indienilor din Montana le-ar fi mai bine în teritoriul indian (Oklahoma), într-un climat mai propice agriculturii.

«Dacă indienii trebuie să subziste prin agricultură, să devină

civilizaţi, şi să-şi producă ei înşişi mijloacele de trai, o regiune situată mai la sud, cu o cantitate mai mare de precipitaţii naturale le-ar conveni mai bine.»

Generozitatea lui era evidentă.

Cea mai mare reducere a avut loc la 1 mai 1888, când Congresul a votat o lege care prevedea micşorarea rezervaţiei nordice, urmată în decembrie 1890 de reducerea rezervaţiei Indienilor Crow. Aproape douăzeci de milioane de acri au fost adăugaţi, cu

[1]Crow (Ib. engl.) = Cioară (n.t)

această ocazie, la domeniul public. Până în 1909, graniţele rezervaţiilor indiene au continuat să fie încălcate, dacă, marile interese profitau din asta.

J. K. Howard relatează un caz legat de fiul lui James J. Hill, Louis. Cu un tren special, Louis ducea câţiva deiegaţi la Congresul Agriculturii de pe pământurile aride de la Billings. In drum, grupul s-a oprit în apropiere de Culberston şi a făcut o excursie pe nişte terenuri care fuseseră împrejmuite pentru un trib indian. Atunci, delegaţii i-au telegrafiat secretarului pentru afaceri interne, Billinger, insistând ca acesta să permită intrarea pe acele terenuri acelora dornici să se stabilească acolo. în mai puţin de trei luni el le-a făcut pe plac. Ce au gândit indienii despre acea afacere nu s-a consemnat.

VII.Mulţi dintre crescătorii de vite închideau mari suprafeţe între garduri de sărmă ghimpată, chiar dacă întreaga zonă sau o parte din ea aparţinea domeniului public. Pentru a combate această practică ilegală, comisarul Biroului General pentru terenuri a emis în aprilie 1884 o circulară prin care se anunţa că «împrejmuirea unor mari suprafeţe de teren public, dincolo de cel îngăduit prin lege, este ilegală.» Acestei măsuri reiativ slabe i s-a adăugat, în 1885, o hotărâre a Congresului în care se declara: «Toate împrejmuirile de terenuri publice, asupra cărora cel care a făcut împrejmuirea nu are „drept sau titlu de proprietate“ sunt ilegale.» în 1887, în Montana se raportaseră împrejmuiri pe mai bine de două sute de mii de acri de păşuni aparţinând domeniului public, în aceste ilegalităţi erau implicate câteva dintre cele mai importante companii pentru creşterea vitelor. Existau permanente conflicte în legătură cu terenurile

de păşunat şi drepturile asupra apelor, şi doar o parte dintre acele confruntări ajungeau la tribunal.

O relatare interesantă din revista Montana descrie amănunţit un incident ce a avut loc în 1884 şi care n-a ajuns niciodată la tribunal. S-a rezolvat în particular. Povestea este scrisă de fiul lui B. D. Phillips, aşa că e posibil să fie influenţată de legături de rudenie.

«în 1894, B. D. Phillips a găsit ó mare fâneaţă naturală între Montana şi Munţii Stâncoşi din zona centrală de nord a Montanei. Deşi câţiva colonişti se aflau deja acolo, tatei ¡-a surâs ideea unui teren neîngrădit atât de mare. S-a gândit că avea să rămână neîmprejmuit timp nelimitat, deoarece nu era bun pentru agricultură. Până atunci fusese nevoit să se mute de două ori, pierzând pământuri în favoarea unor fermieri şi nu voia ca aşa ceva să se mai întâmple.

Coloniştii de pe acel teren i-au vândut, treptat, pământurile lor.

Un individ, care îi tot sâcâise pe ceilalţi colonişti din zonă, s-a luat de B.D. Tata tocmai iriga când fermierul acela s-a apropiat călare şi a cerut ca B.D. să deschidă zăgazul pe care-l făcuse şi să lase să curgă apa în josul pârâului, ca s-o folosească el. Tata i-a spus: „Eu am primele drepturi asupra apei, dar voi da drumul apei în josul pârâului îndată ce voi termina cuea.“

Peste două zile, fermierul a revenit, zicând: „Credeam că ţi-am spus să schimbi cursuh apei în josul pârâului.“ Tata i-a răspuns: „Dacă mă mai baţi mult la cap în legătură cu apa, o să-i dau drumul în pârâui Calului Sălbatic, şi n-o să mai capeţi apă.“

Câteva zile mai târziu, a aflat de la un prieten că fermierul şi fii săi plănuiau să ne ucidă familia cu primul prilej. Neputând să trăiască sub o asemenea ameninţare, în zorii zilei următoare fata şi-a luat puşca şi a plecat călare spre locuinţa vecinului. A deschis uşa dintr-o lovitură şi a găsit famiiia la micul dejun, îndreptându-şi puşca spre ei, a zis: „Terminaţi-vă dejunul, pentru că asta e ultima voastră masă."

l-a acuzat că proferaseră ameninţări cu moartea, şi din reacţiile lor era evident că acesta era adevărul. Atunci tata a spus: „Lunca asta nu-i destul de mare pentru amândoi, şi eu unul nu plec. “

Fermierul a fost imediat de acord să-i vândă tot lui B.D. şi să părăsească zona. S-a convenit asupra condiţiilor de vânzare. La

plecare, tata Je-a spus: „Toate astea sunt valabile numai dacă până după amiază la ora două aţi dispărut din luncă. “

La ora unu, scandalagiui şi familia lui „ieşeau din luncă, înşiruiţi, cu căruţele lor cu tot“, după cum povesteşte tata.

Phiilips a continuat să-şi sporească propietăţiie.»

începutul ultimului paragraf îl face pe cititor să gândească: Pariez că aşa a făcut. în relaţii ca acestea, deseori scrise pentru societăţi istorice sau în memorii, este prezentat un singur punct de vedere. Când citeşti istorisirea, se ridică unele întrebări: Pentru ce coloniştii din zonă îşi vindeau treptat terenurile lui B.D.? Pentru ce îi sâcâia pe colonişti ultimul fermier rămas în luncă? De ce a zăgăzuit brusc B.D. pârâul, după ce cumpărase toate terenurile coloniştilor, cu excepţia unuia? Pentru ce s-ar duce un om care fusese ameninţat cu moartea de către un vecin şi fiul său să-i sfideze pe aceştia de unui singur, în propria lor casă? E de bănuit că au fost omise unele detalii.

Aceste relatări, care apar cu o oarecare frecvenţă, clarifică două aspecte. Puterea şi protecţia pământului cuiva se baza adesea pe violenţă şi ilegalitate. Şi când sunt Interpretate „amintirile din pionierat", este necesară o anumită obiectivitate.

VIII. în februarie 1889, corpul legislativ a amendat statutul care le interzjcea femeilor să practice avocatura în Montana. în cursul sesiunii ţinute ia Crăciunul anului 1889, Ella Knowles şi-a luat fără dificultate examenul de drept, devenind prima femeie avocat din Montana. în acea seară, unui dintre examinatorii ei şi-a notat în agendă:

«Examinat domnişoara Knowles pentru admitere în barou şi am fost surprins să constat că era atât de bine pregătită. îi întrece pe toţi cei pe care i-am examinat vreodată.»

Prin 1890, numai cincizeci de femei din întreaga naţiune primiseră diplome de avocat. în 1910, în ţară, erau cinci sute cincizeci şi opt de femei avocaţi şi judecători, reprezentând jumătate din totalul persoanelor cu această profesiune.

IX. Descrierea felul în care a coborât-o Trey pe Empress din munţi se bazează pe o poveste adevărată. Thomas Faval şi soţia lui, împreună cu un partener pe nume Charboneau, fuseseră trimişi de o companie ce se ocupa cu blănurile să instaleze capcane pentru iarnă. Charboneau avea o reputaţie proastă, dar tânărul

Faval avea nevoie de slujba aceea şi nu era într-o situaţie în care să-şi permită să refuze ordinele. Deşi li se dăduseră provizii, se considera că aveau să trăiască în mare măsură pe seama vânatului. Curând după ce-şi instalaseră tabăra de iarnă, într-o singură săptămână a nins aşternându-se un metru şi jumătate de zăpadă, şi toate animalele au părăsit zona. Cei trei tot aşteptau ca sălbăticiunile să revină după ce s-a potolit ninsoarea, dar ele nu s-au mai întors niciodată.
Scurt timp înainte de Crăciun, Charboneau a pornit spre fort. Urma să se înapoieze cu provizii, deoarece rămăseseră fără alimente. Cu sania trasă de câini, era un drum de zece zile dus şi întors. Cum ei nu s-a înapoiat, Faval şi soţia lui au încercat să plece de acolo, dar la momentul acela erau mult prea slăbiţi din cauza foamei. După prima zi, Marie n-a mai putut să meargă, aşa că Faval a cărat-o în braţe. Nu se vedea nicăieri nici urmă de vânat, deşi în fiecare zi Faval spera că aveau să găsească ceva. Era ca şl cum sălbăticiunile ar fi dispărut de pe faţa pământului. în cea de-a şasea zi, Marie a intrat într-o stare de amorţeală, dar el ştia că nu mai era foarte mult până la fort, şl că dacă mergea toată noaptea şi toată ziua următoare, cu siguranţă avea să ajungă acolo pe înserat — dacă îl ţineau puterile. Spre sfârşitul după-amiezei următoare, Faval a intrat împleticindu-se în fort şl şi-a culcat soţia pe un pat. După ce a deschis ochii şi i-a zâmbit, ea a murit.

„Cum de aţi flămânzit acolo?“ l-a întrebat reprezentantul companiei pe Faval. „Când a venit aici Charboneau, a declarat că vă descurcaţi bine." Şi Faval a descoperit că Charboneau spusese pur şi simplu că nu era nevoie de el în tabăra de iarnă. Faval s-a înfuriat atât de tare, încât abia mai putea să vorbească. „Unde-i el acum?" a zis abia şoptit. Când
i s-a spus că Charboneau juca o partidă de cărţi într-o încăpere alăturată, Favai a dat buzna înăuntru şi l-a ucis cu mâiniie iui.

X.Comentariile din ziare cu privire la problemele indienilor erau deseori laconice. în ziua de 27 noiembrie 1884, publicaţia Cottonwood Correspondent relata:

Zece zile mai târziu, Mineral Argus conţinea următoarea poveste a corespondentului — într-un rând succirit:

«în Cottenwood Creek există şapte indieni buni.»

Crescătorii de vite luaseră lucrurile în propriile lor mâini şi

spânzuraseră şapte indieni în dumbrăvile de plopi din apropiere de Musselshell.

XI. într-o scrisoare către redactorul revistei Montana, este redată o informaţie referitoare la George Parroti, un bandit reprezentat în câteva picturi ale lui Charles M.Russeli. Faptele destul de neobişnuite sunt relatate într-o manieră simplă, obiectivă:

«George Parroti, un jefuitor de terenuri şi un ucigaş, a fost linşat la Rawlins, statul Wyoming, la ora 7.30, în ziua de 22 martie 1881. Pielea i-a fost tăbăcită şi transformată într-o trusă de instrumente medicale, curele pentru ascuţit brice, o pereche de pantofi de damă şi o pungă pentru tutun. Pantofii sunt expuşi la muzeul din Rawlins. O parte din craniu! său se află la muzeul „Union Pacific“ din Omaha, statul Nebraska. Doi viitori guvernatori ai Wyoming-ului, Osborne şi Chatterton, au fost martori ai întâmplării.»

Şi acum, în legătură cu informaţia privitoare la Big Nose George[1].

«Doamna doctor Lillian Heath a spus că mama dumneaiei conducea o pensiune în Rawlings. Unul

* Big Nóse (Ib.engl) = Nas Mare (n.t)

dintre oaspeţi era doctorul Osborne. Dânsa a lucrat pentru doctorul Osborne ca asistentă medicală. Când a fost linşat Big Nose George, Lillian Heath a aflat Întreaga poveste. în momentul în care George a fost dat jos din laţ în dimineaţa următoare, doctoriţa era de faţă. Cadavrul a fost dus în biroul doctorului, unde a fost jupuit, pielea fiind apoi tăbăcită. Lillian Heath a relatat că doctorul Osborne a păstrat creierul lui George într-un borcan cu formaldehidă, în aşa fel încât să-i poată studia circumvolupunile. l-a dăruit doctoriţei Heath partea de sus a craniului, pe care dânsa îl utiliza uneori ca proptea pentru uşă ca s-o ţină desqhisă, iar alteori ca vas pentru flori.»

Din câte se pare, rafinamenteie civilizaţiei nu fuseseră asimiiate pe deplin de către societatea vestică-

XII. Ambra cenuşie este o substanţă răşinoasă ce se găseşte în intestinele caşaloţilor şi este evacuată sub formă de excremente pe malurile Africii, Chinei, Indiei, Irlandei şi ale insulelor Bahamas. Aroma ei moscată se adăuga în uleiuri parfumate, în săpunuri şi

alte articole de toaletă. Cu uz intern — de obicei prin inhalaţii — se presupunea că ar avea efecte afrodiziace şi euforice.

Epoca aşa numitului „sfârşit de secol" se caracteriza printr-o fascinaţie faţă de subiecte orientale, plante şi ritualuri exotice, cât şi faţă de erotism.

Stimate Cititor,

Pentru mine, a scrie romane este foarte distractiv. Ceva asemănător cu acele vise cu ochii deschişi care chiar se adeveresc. Şi nu numai pentru că am fost îndeajuns de pragmatică pentru a-mi fixa un fel şi a munci pentru a-i atinge. Ci mai degrabă, la fel ca Alice în Ţara Minunilor, am căzut în acel vis.

Mai întâi fac muncă de cercetare, una dintre cele mai mari plăceri ale vieţii mele, şi găsesc destul material cât să scriu zeci de cărţi. Apoi, dintr-o imagine iniţială, amorfă, acele cercetări clarifică personajele pentru noua realitate născocită.

în timp ce scriu, personajele mele îmi par vii; ele vorbesc, iar eu nu am altceva de făcut decât să le pun pe hârtie cuvintele cât de repede pot. Sper că Trey, Empress, Hazard şi Blaze v-au atras vreme de câteva ore în lumea lor, din Montana secolului al nouăsprezecelea. Dorinţa mea este de a distra şi a amuza, poate de a atinge o coardă simţitoare, şi într-o oarecare măsură de a da viaţă unor vremuri de mult trecute.

Şi de a le aduce aminte oamenilor de frumuseţea şi puterea dragostei.

Cu cele mai bune urări, Susan Johnson.